

PHỔ TAN MÀN ĐÊM

Minh
Thương
dịch

Higashino
Keigo

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

1

Tôi từng xem những kẻ ngoại tình là hạng không ra gì. Bởi lẽ, nếu yêu thương vợ con thì khắc biết đủ. Chỉ vì chút nông nổi mà ăn vụng, phá hoại hạnh phúc gia đình vốn dày công vun đắp thì còn cái ngu dại nào bằng.

Tất nhiên, ở đời có rất nhiều phụ nữ tuyệt vời. Bản thân tôi cũng không phải chưa từng *say nắng* ai. Với đàn ông mà nói, đó là chuyện hiển nhiên. Có điều, *say nắng* với đánh mất cả trái tim lại là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Mới gần đây thôi, công ty tôi có một tay bị vợ bỏ vì tội ngoại tình, phải bồi thường tổn thất tinh thần cho vợ bằng căn hộ đang ở và chịu toàn bộ chi phí nuôi dưỡng, giáo dục con cái. Thế rồi anh ta bị sa sút sức khỏe do không quen với cuộc sống đơn thân, hình như lại thêm chứng suy nhược thần kinh nữa, cuối cùng gây lỗi nghiêm trọng trong công việc. Anh ta đã nhận trách nhiệm và xin thôi việc. Nhưng rốt cuộc, anh ta cũng không tái hôn với *người thứ ba*, nguyên nhân của việc ly hôn. Nói tóm lại là anh ta mất hết, trắng tay hoàn toàn. Tôi tự hỏi, hằng đêm khi nhìn lên trần nhà trọ tồi tàn, anh ta nghĩ tới điều gì.

Tôi khẳng định lại một lần nữa: Những kẻ ngoại tình là hạng không ra gì.

Oái oăm thay, tôi phải nói lời đó với chính mình. Có điều, về tiếp theo của nó lại là:

Nhưng cũng có khi bất khả kháng...

2

Không phải cuộc gặp gỡ nào cũng đầy kịch tính. Ít nhất là trong trường hợp của tôi. Cuộc gặp gỡ đó lẫn khuất trong cuộc sống thường nhật tẻ nhạt rồi rất lâu sau mới chợt lóe sáng.

Akiha là nhân viên thời vụ đến làm ở công ty tôi vào ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ Obon. Hôm đó, trời nóng bức lắm nhưng cô ấy vẫn mặc vest chần chu, mái tóc dài buộc gọn gàng sau gáy và đeo cặp kính có gọng mảnh mai.

“Đây là em Nakanishi.” Trưởng phòng giới thiệu với mọi người.

Tiếp lời trưởng phòng, cô ấy nói: “Mong các anh chị giúp đỡ, chỉ bảo em ạ.”

Tôi chỉ liếc cô ấy một cái rồi lại cắm cúi vào quyển sổ tay của mình. Nhân viên thời vụ đến làm cũng không phải chuyện gì lạ lắm, trong khi tôi còn đang bù đầu vì cuộc họp sắp diễn ra. Tôi phải vắt óc nghĩ cố cho sự cố xảy ra mấy hôm trước.

Công ty tôi nằm ở phố Nipponbashi, còn tôi là một trưởng nhóm của phòng điện 1 thuộc bộ phận dự án số 1. Công việc yêu cầu tôi ngay lập tức phải có mặt đầu tiên tại hiện trường khi hệ thống điện xảy ra trục trặc, giải thích với cán bộ phụ trách công trình, xin lỗi khách hàng, nghe sếp nạt nộ và cuối cùng là viết báo cáo kiểm điểm.

Ngoài trưởng phòng, phòng tôi có tổng cộng hai mươi lăm người. Giờ có thêm Akiha nên thành hai mươi sáu. Phòng làm việc kê các bàn đối diện nhau thành từng dãy. Chỗ Akiha ngồi ở sau tôi hai dãy. Do đó, cô chỉ cần nhìn chếch sang trái là sẽ thấy lưng của tôi. Còn

tôi xoay ghế là có thể thấy cô. Ngặt nổi, phía trước bị choán bởi màn hình máy tính cỡ lớn sẫm to sụ nên nếu cô ghé mặt sát màn hình tôi sẽ chỉ còn thấy mỗi vành tai trắng hồng lủng lẳng khuyen tai. Và khi tôi nhận ra điều này thì cô đã ngồi đó được mấy ngày rồi.

Buổi liên hoan chào mừng Akiha diễn ra vào cuối tuần. Đó chỉ là cái có, thực ra trường phòng muốn đi uống cùng mọi người. Chắc công ty nào cũng vậy cả, những anh làm cán bộ quản lý bậc trung là chúa hay thích tổ chức ăn nhậu.

Địa điểm là quán rượu trên phố Kayaba-cho. Đây vốn là quán ruốt nên chẳng cần nhìn menu tôi cũng nắm lòng đại khái ở đây có những món gì.

Akiha ngồi ở ghế thứ hai tính từ đầu bàn. Mặc dù là nhân vật chính của buổi liên hoan nhưng cô lại cố làm cho bản thân không nổi bật. Còn tôi ngồi chếch chỗ đó ở bên kia bàn. Tôi đồ rằng cô đang nghĩ buổi liên hoan hôm nay thật phiền phức.

Đó là lần đầu tiên tôi quan sát kỹ gương mặt Akiha. Trước đó, tôi chỉ nhớ mỗi việc cô đeo kính.

Trong mắt tôi Akiha trẻ hơn nhiều, nhưng hóa ra cô đã ba mươi một tuổi. Gương mặt thanh tú với chiếc cằm thon, sống mũi thẳng như kẻ chỉ, lại còn điểm thêm cặp kính khiến tôi liên tưởng đến nhân vật Siêu nhân điện quang.

Có điều, phải thừa nhận khuôn mặt cô mang vẻ đẹp kiểu truyền thống. Vào những dịp như thế này, đương nhiên phái nữ sẽ bị hỏi có người yêu hay chưa.

Akiha nhoẻn cười, khe khẽ trả lời:

“Em mà có người yêu thì đã kết hôn rồi và không ngồi ở đây như này đâu ạ.”

Lúc đó tôi đang đưa cốc bia lên miệng thì khựng lại nhìn sang. Câu trả lời thể hiện rõ tâm thế về cuộc sống của Akiha.

“Thế là em muốn kết hôn hả?” Ai đó hỏi chêm vào.

“Tất nhiên ạ. Em sẽ không yêu đương gì với người không có ý định cưới em đâu ạ.”

Cậu đồng nghiệp ngồi bên cạnh nói thầm vào tai tôi: “Tại bầm mốt rồi nên chả thế!” Thật may dường như cô không nghe thấy. Câu hỏi quen thuộc tiếp theo chính là về tiêu chuẩn chọn người yêu. Akiha hơi nghiêng đầu, ngần ngừ đáp:

“Em cũng không rõ người như thế nào thì hợp với mình, hay người như thế nào sẽ mang lại hạnh phúc cho mình nên em chẳng có tiêu chuẩn gì ạ.”

Vậy mà khi bị hỏi: “Đàn ông như thế nào sẽ bị em loại luôn từ vòng gửi xe?” Cô ấy lại ngay lập tức đáp:

“Em không thích những người đàn ông không làm tốt vai trò người chồng. Những người đàn ông tơ tưởng đến phụ nữ khác em cũng loại luôn.”

“Thế nhỡ chồng em ngoại tình thì sao?”

“Em sẽ giết!” Cô trả lời rành rọt.

Có tiếng huýt sáo của ai đó vang lên.

Mới màn chào hỏi thôi mà Akiha đã như vậy nên cánh mày râu trong công ty có vẻ e dè. Thậm chí, có cậu chưa kết hôn còn đồn đoán: “Từng đấy tuổi nên xoắn chuyện kết hôn thì cũng phải. Nhưng mà ngoại tình là giết thì hơi quá. Xem chừng cô ta cũng không có vẻ đang đùa nên chắc chắn trước đây phải có chuyện gì đó. Kiểu như bị đàn ông phụ bạc nên trong lòng oán hận.”

Công việc của chúng tôi không liên quan trực tiếp đến nhau nên tôi hầu như không có trao đổi riêng nào với Akiha. Tình trạng đó chỉ thay đổi sau buổi tối hôm ấy.

Đó là một tối thứ Sáu. Lâu lắm tôi mới lại đi bù khú với ba cậu bạn thân thời sinh viên ở Shinjuku. Bốn chúng tôi đều đã lập gia đình, trong đó, tính cả tôi thì ba người đã có con nhỏ. Bốn tên từng sinh hoạt chung ở câu lạc bộ leo núi nhưng hiện nay chẳng ai trong nhóm còn leo núi nữa.

Bọn tôi tốt nghiệp đã hơn mười năm nên những chuyện chung để tâm sự cũng dần ít đi. Quanh đi quẩn lại toàn những chủ đề không

mấy *bon miệng* như phàn nàn công việc, nói xấu vợ, vãn nạn giáo dục v.v...

“Bọn mình không có chuyện gì khác hay hơn à?” Kosaki cất tiếng hỏi. Bình thường, cậu ta vốn là người ít nói. Nghĩa là người chịu khó nghe người khác nói như cậu ấy cũng đã thấy quá nhàm.

“Cuộc đời có phải lúc nào cũng hay đâu mà ông đòi bọn mình phải hay.” Shintani nhẹ nhàng phản bác.

“Kể cả thế thì trước đây bọn mình cũng không nói toàn những chuyện u ám thế này.” Kurozawa khoanh tay. “Trước đây bọn mình nói chuyện gì nhỉ?”

“Chuyện câu lạc bộ leo núi chứ còn chuyện gì nữa.” Tôi đáp.

“Đấy là hồi sinh viên. Tôi không nói hồi đó. Ý tôi là trước đây một chút thôi. Bọn mình có phải toàn nói những chuyện khô khan như này đâu.”

Nhìn Kurozawa đang dẫu môi, tôi cũng thầm thừa nhận như vậy. Trước đây, đâu phải lúc nào bọn tôi cũng than vãn toàn những chuyện kiểu sếp bất tài, quan hệ với họ hàng đẳng nhà vợ rắc rối, kết quả khám sức khỏe không tốt. Vừa nói những chuyện đó vừa uống rượu thì đúng là không sôi nổi được.

Trước đây, bọn tôi đã nói những chuyện gì nhỉ? Cả bốn chìm vào suy nghĩ đó mất một lúc.

Một quãng sau, Kurozawa khẽ nói ngắn gọn, “Phụ nữ.”

“Cái gì?” Cả bọn đổ dồn mắt về phía cậu ta.

“Thì chuyện về phụ nữ đó. Trước đây, bọn mình nói chuyện về họ sôi nổi còn gì.”

Trong một khoảnh khắc, bọn tôi đều im lặng. Kéo theo sau đó là một bầu không khí ngập ngừng, khó xử.

“Chuyện khác,” Shintani chau mày phản bác. “Tôi đang nghĩ ngoài chuyện đó, bọn mình còn *tám* sôi nổi về chuyện gì khác nữa cơ.”

“Làm gì còn chuyện gì khác,” Kurozawa dỗi dẫn nói. “Bọn mình làm gì còn chủ đề nào sôi nổi hơn nữa. Lần nào chẳng thế. Chính

ông là người thích nói chuyện phụ nữ nhất. Cứ nhìn thấy người ta là phải hỏi ngay xem có buổi giao du nào không?”

Ha ha... Tôi cười sáng khoái. Đúng là như vậy. Chuẩn không cần chỉnh.

“Ờ, thì cứ cho là thế đi. Nhưng bây giờ, nói chuyện đó ở đây thì có ý nghĩa gì nữa. Hay ông định bảo ngày xưa mình *tám* chuyện phụ nữ sôi nổi lắm, giờ cũng làm thế đi. Trong bọn mình làm gì có đứa nào còn được phép nói chuyện về phụ nữ nữa. Không tính con gái với vợ nhé. Họ không thuộc phạm trù phụ nữ kia. À, không tính cả mẹ chúng ta nữa.” Shintani liền thoáng một tràng.

Hắn là gã ta loại vợ khỏi phạm trù *phụ nữ* trước cả mẹ. Suy nghĩ này xứng đáng nhận vô khối gạch đá của các chị em trên toàn thế giới. Thế nhưng tôi lại chẳng thể phản bác bởi chính tôi cũng không may may thấy gờn gợn với những lời đó.

“Nhớ chuyện về tụi con gái của các ông ghê!” Kosaki lẩm bẩm. “Điều bộ tự mãn về tài của gái của Shintani cũng hài nữa.”

“Ý là bảo giờ tôi đi của gái đi? Để làm trò hề cho các ông hả?”

“Hồi trước ông chẳng từng đánh cược ở quán này còn gì?” Tôi nhắc nhẹ. “Vụ cược xem ông có thể mời cô gái ngồi ở quầy đến chỗ mình không ấy.”

“Chuẩn, chuẩn!” Kurozawa và Kosaki gật đầu xác nhận.

“Cái ông Watanabe này!” Shintani đổi tư thế ngồi hướng về phía tôi. “Đây là chuyện cả chục năm trước rồi. Với cả hồi đấy tôi chưa có vợ. Giờ ông nghĩ tôi còn làm thế được chắc? Ở kia cũng đang có cô gái ngồi kia.”

Shintani chỉ vào cô gái mặc váy ngắn đang ngồi ở quầy bar rồi nói tiếp. “Cũng dễ thương đấy. Lại đúng gu của tôi nữa. Nhưng tôi bây giờ ngại đến mức còn chẳng dám nhìn thẳng mặt người ta nữa ấy chứ. Bởi chỉ cần làm vậy thôi là đã bị cho là thẳng cha biến thái rồi. Trong mắt mọi người, chúng ta đã là lớp cha chú, chả phải đàn ông gì nữa sất. Các ông cũng tự biết thân đi.”

“Không phải đàn ông? Ông bảo tôi á?”

“Cả ông, cả tôi, cả tên này, tên này nữa,” Shintani lần lượt chỉ vào cả bọn. “Tất cả chúng ta, chả ai là đàn ông nữa cả. Giống như vợ mình chả phải phụ nữ thì chúng ta cũng chẳng còn là đàn ông thôi. Chúng ta đã biến thành chồng, cha hoặc chú rồi. Nên có muốn nói chuyện về phụ nữ thì cũng phải tóm lại.”

Shintani trông không có vẻ gì là đã say nhưng dường như gã đã tuôn hết những gì chất chứa trong lòng. Gã tu một hơi cạn nửa vại bia còn lại.

“Ra thế. Chúng ta không còn là đàn ông nữa!” Kosaki lẩm bẩm.

“Muốn trở lại làm đàn ông thì đến mấy khu đèn mờ ấy,” Shintani nói. “Nhưng chớ để bị lộ với vợ hay công ty nhé.”

“Chúng ta phải giấu giấu giếm giếm trở lại làm đàn ông à!” Kurozawa thở dài ra chiều chán nản.

Sau khi rời khỏi quán, không rõ ai đã đề xuất nhưng bọn tôi lại cùng nhau tới trung tâm bóng chày. Chúng tôi lấy hai lồng đánh bóng và thay phiên nhau vào chơi. Cả bọn không hẳn quá kém vận động vậy mà hầu như chẳng đánh được cú nào nên hờn. Quãng chừng nửa buổi, tôi nhận ra cơ thể mình không còn phù hợp chơi thể thao nữa.

Tôi chợt thấy Akiha khi đang đánh bóng ở lồng bên trái. Cô chơi cách tôi hai lồng và đang tập trung cao độ đánh mạnh vào quả bóng.

Lúc đầu tôi còn tưởng nhìn nhầm. Nhưng gương mặt nhìn chăm chăm vào máy ném bóng với nét hơi dữ dằn kia chính xác là cô ấy. Có điều, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hình dáng mạnh mẽ của cô vào khoảnh khắc vụt bóng. Tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy tiếng cô chửi thề “Bố khỉ!” lúc bị trượt mất bóng.

Nhận ra tôi đang sững sờ nhìn nên Akiha cũng quay về phía tôi. Đầu tiên cô trợn tròn mắt vì ngạc nhiên, sau đó thì cúi mặt như thể đang lúng túng và cuối cùng nhìn đáp trả tôi. Lần này, cô mỉm cười và tôi cũng cười đáp lại.

Kosaki nhận thấy sự khác lạ của tôi nên hỏi “Sao thế?”

Tôi liền giải thích rằng vừa thấy đồng nghiệp.

“Đồng nghiệp nào...?” Kosaki lần theo hướng nhìn của tôi và thốt lên. “À, nữ hả?”

Tôi đi sang chỗ Akiha. Cô cũng lấy khăn lau mồ hôi và bước ra khỏi lồng bóng.

“Cô đang làm gì ở đây thế?”

“Em chơi bóng ạ.”

“Tôi không hỏi chuyện chơi bóng, mà là...”

“Người quen của cậu à?” Từ phía sau có tiếng vọng đến. Ngoảnh lại, tôi đã thấy Shintani đang đứng đó với gương mặt cười nhe nhớn. Cả Kosaki và Kurozawa nữa.

Akiha bắn khoản nhìn tôi. Tôi bất đắc dĩ giới thiệu đám chiến hữu với cô.

“Anh hiếm thấy phụ nữ đến đây một mình lắm. Em hay đến đây chơi à?” Shintani hỏi Akiha.

“Ít lắm ạ.” Cô trả lời rồi nhìn tôi khấn khoản. “Anh đừng nói gì ở công ty giúp em nhé?”

“Ờ... Biết rồi.”

Thân gái một mình chơi đánh bóng chày vào tối cuối tuần... Nếu bị đồn thổi ở công ty chắc sẽ chẳng phải chuyện hay ho gì.

“Các anh thích thật đấy. Đến tận bây giờ vẫn chơi được với nhau.”

“Ờ, chắc vậy.”

“Bọn anh chuẩn bị đi hát karaoke đây.” Shintani nói với Akiha. “Em đi cùng bọn anh không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Shintani. “Đương nhiên là không rồi.”

“Tại sao?”

“Có mỗi bốn đực rửa chúng ta thôi đó.”

“Thế càng tốt chứ sao!” Shintani hướng về phía Akiha, nói tiếp. “Bọn anh, bao gồm cả tên này nữa đều đã có gia đình nên em không phải lo bị chèo kéo gì đâu.”

“Cậu ta vừa bảo bọn tôi không phải là đàn ông nữa.” Tôi nói với Akiha.

“Là sao ạ?”

“Chuẩn luôn! Bọn anh vô hại nhé!” Shintani nói. “Nếu muộn quá, Watanabe sẽ đưa em về. Tên này càng vô hại hơn. Lại còn nhát nhẽo vô vị nữa. Có biến mất khéo cũng chẳng ai nhận ra. Có lẽ *khoản kia* cũng không nốt. Vô hại hoàn toàn luôn!”

Akiha vừa cười vừa nhìn tôi thăm dò.

“Thế em xin một chân ạ.”

“Thật hả?”

“Nếu anh không ngại ạ.” Cô nhìn tôi nói.

Tôi gãi đầu, “Tôi thì có gì mà ngại đâu.”

Rời khỏi trung tâm bóng chày, chúng tôi thẳng tiến quán karaoke. Ba tên còn lại mang bộ mặt hí hửng thấy rõ. Akiha chính là nữ thần cứu rỗi bởi nhiều năm đầu biết chỉ toàn đực rựa đi hát với nhau thật vô vị nhưng chúng tôi vẫn đến quán karaoke, than thở với nhau rằng đã thấm đủ cái sự vô nghĩa xong cả lũ lại ra về.

Tiệc thay, không phải cứ nữ thần thì sẽ hát hay và không phải cứ hát dở là sẽ không thích hát.

Akiha chọn hết bài này đến bài khác. Cứ một người trong bọn tôi hát xong thì lượt tiếp sẽ là cô ấy, cứ hai bài thì có một bài là cô ấy biểu diễn. Cô sáng khoái hát, giữa mỗi bài lại nhấp cocktail rượu Gin và chanh. Hễ người khác hát thì cô tranh thủ gọi thêm rượu.

Tôi khẳng định không ai trong bọn tôi chuốc rượu cô ấy, đồng thời cả bọn đã rất ý tứ đến giờ về của cô. Nhưng Akiha cứ uống tí tí và khi tôi đề nghị cả đám giải tán thì chính cô nài thêm ba mươi phút nữa rồi lại ba mươi phút nữa.

Lúc rời quán karaoke Akiha đã say quắc cần câu, tôi thật sự phải đưa về chứ không còn là nói chơi nữa. Tôi đưa cô ấy lên xe taxi sau đó xe chạy về phía Koenji. Thật ra tôi cũng phải rất vất vả mới hỏi được địa chỉ căn hộ cô ở.

Chúng tôi xuống taxi cạnh nhà ga. Tôi vừa phải đỡ lấy người Akiha bởi nếu để cô tự đi thì cô sẽ chân đầm đá chân chiêu, vừa lần theo lời chỉ đường thì thầm như ngủ mới và đi với tốc độ cỡ 1km/h.

Đột nhiên Akiha ngồi thụp xuống. Tôi bị bất ngờ liền nhìn vào mặt cô.

“Sao thế?”

Cô ấy cúi gằm, miệng lẩm bẩm gì đó. Tôi thử hỏi xem cô nói gì thì lại càng bất ngờ hơn. “Cổng em,” Akiha nói.

Tính đùa mình chắc, tôi nghĩ, nhưng Akiha không có vẻ sẽ nhúc nhích.

Bất đắc dĩ tôi đành chìa lưng ra.

Akiha lẳng lặng leo lên lưng tôi. Cô cao cỡ chừng 1m65, người khá mảnh mai vậy mà tôi thấy khá nặng. Tôi nhớ lại các bài tập rèn luyện hồi ở câu lạc bộ leo núi.

Cuối cùng cũng tới trước tòa chung cư của Akiha. Tôi định thả cô ấy xuống thì thấy cô đang mấp máy môi nói gì đó. Thế rồi cô bắt đầu rên lên.

Tôi thậm chí chưa kịp hỏi xem cô bị sao thì bất chợt cô nôn thối ra. Tôi thấy âm ẩm nơi vai trái.

“Ồi!” Tôi vội cởi áo khoác ngoài ra. Vai trái áo vest màu xanh tím than của tôi đã dính thứ nhầy nhụa màu trắng.

Akiha chậm chạp ngồi dậy sau khi ngã bên vệ đường. Cô lơ lơ nhìn tôi rồi lại nhìn sang cái áo, tiếp đó, cô sờ lên khóe miệng mình và lại nhìn cái áo vest.

“Ớ...” Cô há to miệng, không thốt nên lời, rồi loạng choạng tiến về phía tôi, giật lấy cái áo như ăn cướp. Sau đó, cô lảo đảo va chỗ nọ đụng chỗ kia thì cũng vào được trong tòa chung cư.

Tôi đứng đó mất một lúc. Trên người không áo vest, chiếc sơ-mi trắng thoáng bốc mùi bên vai trái, tôi nhìn chăm chăm vào cửa khu chung cư nơi cô vừa khuất dạng.

Màn đêm sắp tan.

3

Thời còn học cấp ba, có lần tôi được một bạn gái trong lớp hẹn, "Cậu nán lại sau giờ học nhé, tớ có chuyện này cần nói với cậu." Được hẹn như vậy nên đương nhiên tôi đã khấp khởi chắc hẳn mình sắp được tỏ tình. Tôi hồi hộp chờ mong lắm. Vậy mà bạn gái ấy lại phàn nàn về danh sách tham dự ngày hội thể thao. Ra là bạn không thích bị ghép đôi với người mình không thân trong trò thi chạy ba chân, còn tôi lúc đó đang là thành viên ban tổ chức. Đương nhiên, "chuyện này cần nói" chỉ có vậy nên nói xong bạn ta bỏ về luôn.

Tôi còn bị như vậy mấy lần nữa. Chuyện đó lặp đi lặp lại thành ra tôi không còn ôm ấp kỳ vọng hão huyền mỗi khi ai đó có chuyện cần nói với tôi. Ngược lại, tôi còn thấy bất an bởi phần lớn sẽ bị phàn nàn về điều gì đó.

Thế mà buổi chiều thứ Hai lúc đọc thư: "Em có chuyện muốn nói với anh. Hết giờ làm anh rảnh thì gặp em một chút nhé?" thì lâu lắm rồi trái tim tôi mới lại rộn rã như vậy. Người gửi là Akiha.

Tôi chỉ xoay cổ là nhìn chéo được về phía sau. Akiha đang chăm chú vào máy tính, im lặng làm việc, chẳng có vẻ gì sẽ nhìn về phía này.

Tôi chậm rãi suy nghĩ rồi trả lời: "Ừm. Gặp nhau ở hiệu sách cạnh ngã tư Suitengu. Tôi sẽ đứng chỗ quầy sách Kinh doanh."

Mặc dù hồi hộp nhưng tôi biết tổng Akiha muốn nói chuyện gì. Chắc chắn là xin lỗi chuyện hôm trước và trả tôi cái áo. Cùng lắm thì vào quán nước nói chuyện xong, cô sẽ về luôn và từ mai mọi thứ sẽ

đâu trở lại đây. Dẫu biết vậy nhưng lâu lắm mới có hẹn riêng với gái trẻ nên tôi cứ dài cổ ngóng kim đồng hồ nhích tới giờ tan sở. Đàn ông thật là sinh vật khôi hài làm sao.

Tiếng chuông hết giờ vừa reo, tôi lập tức vớ lấy cặp rồi đứng dậy luôn. Tôi sợ chỉ cần chần chừ là sẽ bị trưởng phòng gọi lại. Cứ lúc quan trọng thì chẳng thấy sếp ở đâu, nhưng hể hôm nào mình có việc gấp là y rằng bị réo lại.

Sau khi bình an vô sự rời khỏi công ty, tôi sai bước tới điểm hẹn hiệu sách. Mới tháng Chín nên trời vẫn còn nóng. Tới được hiệu sách thì cả người tôi đã đầm đìa mồ hôi.

Tôi đứng xem lướt mấy tờ tạp chí về máy tính đúng chỗ có gió điều hòa, được khoảng hơn mười phút thì bỗng cảm giác như có ai đứng cạnh. Thực ra, đó là nói dối, chứ tôi đã nhận ra Akiha vào cửa hiệu từ rất lâu trước đó rồi. Dù nhận ra nhưng tôi vẫn chờ cô nhìn thấy tôi, đến gần và gọi tôi trước.

“Em xin lỗi. Tại em chuẩn bị lâu quá...” Akiha nghiêm túc nói.

“Không sao. Tôi cũng vừa mới tới thôi.”

Akiha xách theo một túi giấy. Tôi cầm chắc trong đó là áo vest của tôi.

Chúng tôi vào quầy đồ uống ở trên tầng hai của hiệu sách. Tôi gọi cốc cà phê còn cô ấy uống trà đá.

“Cô thấy người thế nào? Có bị nôn nao, khó chịu không?”

“Em không sao.” Akiha vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ. Cô cũng không thèm nhìn sang tôi.

“Thế thì tốt. Cô hay bị say như vậy à?”

“Chỉ riêng hôm đó thôi ạ. Hôm đó em gặp mấy chuyện khó chịu...” Đang nói đến đó, cô bỗng dừng lại như chợt nhận ra không cần phải nói những chuyện không liên quan. Sau đấy, cô thanh minh thêm: “Hôm đó là lần đầu tiên em bị như vậy ạ.”

“Từ giờ cô nhớ cẩn trọng hơn nhé.”

“Em sẽ không uống rượu nữa đâu.” Akiha đáp với giọng điệu như tức giận.

“Cũng không cần cực đoan như vậy.” Tôi hướng mắt về phía chiếc túi giấy bên cạnh Akiha.

“À, thế cái áo của tôi đâu?”

Akiha bỗng ngồi thẳng lưng, rụt cằm và nhìn sang tôi. Tôi có chút e dè. Đó là biểu cảm thường thấy của cánh đàn ông khi bị phụ nữ phản đối gì đó.

Akiha lấy một phong bì từ trong túi xách ra và đặt lên bàn.

“Anh nhận giúp em ạ.”

Tôi bối rối nhìn vào bên trong, thấy có năm tờ mười nghìn yên.

“Cái gì đây?”

“Anh cho em đền cái áo ạ.”

“Gượng đã. Cô đâu nhất thiết phải làm như vậy.”

“Đây là thành ý của em ạ.”

“Nếu có thành ý thì cô phải làm một việc khác trước khi đưa tôi cái này chứ?” Akiha bày ra khuôn mặt như không hiểu tôi đang nói gì nên tôi lại tiếp. “Tóm lại, tôi vẫn chưa nghe thấy cô xin lỗi tôi gì cả.”

Akiha thoáng chau mày, rồi hít một hơi thật sâu, ngực áo phập phồng. Cô nói đầy vẻ quyết tâm:

“Em rất hối hận vì đã làm ra chuyện xấu hổ như vậy. Cả chuyện làm phiền đến anh Watanabe nữa, không phải em cố ý đâu.”

Cô nói nghe như mấy ông chính trị gia đang bào biện vậy.

“Cô nói gì mà tôi không nghe ra là lời xin lỗi vậy?”

“Thế em mới nói đây là biểu hiện cho sự biết lỗi của em còn gì?” Akiha đẩy chiếc phong bì về phía tôi.

“Tôi không cần thứ này!” Tôi nghiêm giọng nói, cảm thấy hơi bực mình. “Cô trả tôi cái áo là xong. Cái áo đó cũ rồi, lại lỗi một nữa

nhưng với tôi nó quan trọng. Không có nó tôi không đi công tác được.”

“Anh dùng cái này để mua chiếc áo khác cũng được mà.”

“Không. Cô lấy đâu ra kiểu lý luận như vậy. Cái áo bị bẩn có tí, chỉ cần giặt sạch là được.”

“Em có phải không biết thế đâu.” Cô cụp mắt nói.

Tôi chỉ vào cái túi giấy hỏi: “Thế đó có phải áo của tôi không? Từ đầu tôi đã đoán thế rồi.”

Akiha vội vã túm miệng túi lại. “Vâng ạ.”

“Thế thì trả cho tôi đi. Đây, hay cô vẫn để nguyên cái áo từ hôm đấy?”

Cô lắc đầu. “Không, em giặt rồi.”

“Vậy thì...” Tôi không thốt nổi mấy từ tiếp theo. Giặt rồi à? Ai giặt?

Tôi có dự cảm không lành.

“Cô Nakanishi, cô cứ đưa nó cho tôi xem đã.”

Akiha ngại ngần chìa chiếc túi ra. Trong đó có cái áo quen thuộc của tôi. Nhưng khi tôi định lấy nó ra khỏi túi thì cô ngăn lại. “Anh đừng bỏ ra xem ở đây ạ.”

“Hả? Làm sao?”

“À, cái đó, thôi, anh đừng xem ở đây.” Cô có vẻ ngại với mọi người xung quanh.

Tôi càng thấy bất an hơn.

“Tôi biết rồi. Cô cứ chờ ở đây đi.”

Akiha lặng lẽ gật đầu, còn tôi cầm túi đi vào thang nhà vệ sinh của quán. Cái áo lấy từ trong túi ra đúng là chiếc đã bị làm bẩn vào ngày hôm trước. Nó cũng đã được giặt sạch, là lượt cẩn thận nữa. Thế nhưng lúc tôi xỏ thử tay thì ngạc nhiên làm sao, nó đã biến thành áo tay lỡ. Chỗ vai cũng bị co lại, khuy trước không thấy đâu.

Lúc trở lại bàn, tôi thấy Akiha đang đắm chiêu uống trà đá.

“Này cô!” Tôi vừa ngồi vào ghế vừa hỏi luôn. “Sao cô không mang ra tiệm giặt hả?”

“Em không làm thế được.”

“Sao lại không được?”

“Bởi vì người ta sẽ hiểu lầm mất.”

“Người ta nào?”

“Thì bà chủ tiệm giặt chứ ai. Bà ấy sẽ nghĩ em có bạn trai.”

“Thế nên cô đã tự giặt hả?”

Akiha im lặng.

“Ôi trời!” Tôi thở dài, gãi đầu.

“Thế nên em mới nói em đến cho anh còn gì. Anh nhận giúp em đi ạ.”

“Vấn đề không phải như vậy. Dẫu sao tôi cũng không nhận cái này được.”

“Anh mà không cầm giúp thì em khó nghĩ lắm. Em đã làm phiền anh đến mức em còn không chấp nhận nổi!” Akiha đẩy chiếc phong bì về phía tôi rồi cầm hóa đơn tiền nước và đứng dậy.

“Chờ đã nào!” Tôi đuổi theo Akiha, nhét trả phong bì vào túi áo vest của cô. “Cô làm như thế này xong thì bản thân sẽ nhẹ lòng, nhưng tôi lại không thấy thoải mái.”

“Thế em phải làm thế nào mới được ạ?”

“Cô hỏi làm thế nào á...”

Mọi người trong quán đổ dồn mắt về phía chúng tôi. “Trước mắt, cứ ra khỏi đây đã.” Nói rồi tôi giục lấy tờ hóa đơn lúc nãy.

Ra khỏi quán, Akiha đã chờ tôi với gương mặt nghiêm nghị.

“Bộ cô có điều kiện lắm hả?”

“Là sao ạ?”

“Hình như cô đang nghĩ chuyện gì cũng có thể giải quyết được bằng tiền. Mà nếu vậy thì làm sao truyền đạt được tâm ý hối lỗi của

mình chứ. Quan trọng là thái độ và hành động của cô cơ.”

Akiha nhìn tôi chăm chăm rồi nói. “Anh bảo phải thể hiện bằng hành động đúng không?”

“Ừ, chính là thế đó.”

“Được rồi. Thế mai chúng ta lại gặp nhau ở đây nhé?”

“Ngày mai? Sao lại phải chờ đến tận mai?”

“Thì hôm nay cũng muộn rồi, với lại em cũng cần chuẩn bị nữa.”

Chẳng hiểu cô ấy cần chuẩn bị cái gì nhưng tôi cũng không hỏi thêm. Bởi vì tôi bắt đầu có hứng thú chờ xem Akiha sẽ thể hiện bằng thái độ như thế nào.

“Thế mai lại gặp nhau ở đây vào giờ này nhé?”

“Vâng ạ.” Cô nói vậy và gật đầu chào. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy lẩn cẩn trong lòng vì ánh mắt đầy quyết tâm này.

Hôm sau, tôi đang chờ ở hiệu sách như đã hẹn thì thấy Akiha xuất hiện trong bộ âu phục màu trắng. Cả ngày nay tôi đi thực địa, không có mặt ở công ty nên đến giờ tôi mới gặp cô lần đầu tiên trong ngày.

“Anh theo em.” Cô khẽ nói rồi quay gót rảo bước.

Rời khỏi hiệu sách, cô đi dọc đường một đoạn, tới bãi đỗ xe và dừng trước một chiếc xe đậu sẵn ở đó. Đó là chiếc Volvo đen XC70.

Cô mở khóa xe và nói. “Anh lên đi.”

“Cô định đi đâu?”

“Thì anh cứ lên đi đã.”

Tôi thầm nghĩ chẳng hiểu chuyện kỳ quặc gì đây nhưng cũng xen chút hào hứng. Lòng khắp khởi không biết cô định làm gì.

Tôi mở cửa bên ghế phụ lái thì Akiha cũng lên xe.

Cô nổ máy dứt khoát rồi phóng đi. Tôi vốn định sẽ không hỏi gì cả nhưng khi thấy chuẩn bị đến trạm thu phí Hakozaiki thì không thể im lặng hơn nữa.

“Chỗ đó phải đi đường cao tốc mới đến được hả? Xa thế cơ à?”

“Ba mươi phút là tới thôi Ạ!” Cô chỉ trả lời như vậy.

Xe nhập vào tuyến cao tốc ven biển. Cô đạp ga tiến thẳng vào làn ngoài cùng bên phải.

“Lẽ nào cô định đi Yokohama?”

“Sakuragi-cho Ạ.” Cô vừa chăm chú nhìn phía trước vừa trả lời như vậy.

“Thế cô định làm gì ở đây?”

“Cứ đến rồi anh khắc biết Ạ.”

Có vẻ như cho tới khi đến nơi Akiha sẽ không hé lộ thêm điều gì nữa. Tôi đành bỏ cuộc và nhìn ngắm bên ngoài, lòng tự hỏi đã mấy năm rồi mới lại có chuyến đi xe tới Yokohama như thế này nhỉ. Đương nhiên, đây là lần đầu tiên tôi đi mà để phụ nữ lái xe.

“Đây là xe của cô hả?”

“Vâng. Thì sao Ạ?”

“Không có gì. Chỉ là gu của cô hơi lạ chút thôi. Các gu cô gái trẻ thường không chuộng dòng xe này.”

Akiha thở phào rồi nói. “Vì môn lướt ván Ạ.”

“Lướt ván?”

“Vâng. Vì em cần mang nhiều hành lý lắm.”

“Thảo nào. Ra là dân lướt ván cơ đấy.”

“Anh thấy em không hợp à?”

“Không phải thế. Tôi có chút ghen tị thôi. Ngày trước, tôi từng muốn chơi thử một lần cho biết nhưng rốt cuộc chưa kịp chơi thì đã đến tuổi này rồi.”

Akiha im lặng. Tôi cũng không hiểu cô đang nghĩ gì.

Xe băng qua cầu và ra khỏi cao tốc tại nút Yamashita- cho. Cô vẫn kiên quyết không nói sẽ đi đâu mà chỉ tập trung lái xe.

Cuối cùng, cô tấp vào một dãy phố nhỏ rồi đỗ xe lại. Dãy phố này có nhiều cửa hàng sang trọng nằm nối tiếp nhau.

“Ta xuống xe thôi ạ.” Akiha vừa nói vừa tắt máy.

Vừa xuống xe, cô rẽ vào luôn cửa hàng cạnh đó. Ở trước cửa có trưng bày các bộ com-lê nam mà giá của nó tôi sẽ chẳng bao giờ với tới trừ phi trúng xổ số. Tôi trợn tròn mắt đuổi theo Akiha.

Bên trong cửa hàng, Akiha và người đàn ông chừng năm mươi tuổi đang chào hỏi nhau. Ông ta toát lên phong thái lịch lãm và có vẻ am hiểu sâu sắc về đồ Tây.

Ông ta nheo mắt và tiến lại gần chỗ tôi.

“Kính chào quý khách. Trước hết, tôi xin phép được đo kích thước người của quý khách ạ.”

“Kích thước á?” Tôi nhìn Akiha. “Chuyện gì đây?”

“Em đã đặt cửa hàng này may đo cho anh Watanabe một bộ com-lê rồi a. Coi như lời xin lỗi của em.”

“Dạ, mời quý khách ạ!” Người đàn ông hướng dẫn tôi vào phía trong cửa hàng.

“Chờ chút đã.” Tôi giơ nhẹ tay về phía ông ta. “Cứ mặc tôi.”

“Dạ?” Người đàn ông sửng sốt.

Tôi lại gần Akiha.

“Tôi theo cô đến đây không phải vì mong cô làm như vậy cho tôi.” Nói rồi tôi đẩy cửa bước ra ngoài. Tôi đi bộ theo hướng ngược với chỗ đỗ xe Volvo và định về bằng tàu điện.

Trong đầu tôi mừng tượng lại hình ảnh Akiha hôm ở trung tâm bóng chày, và cả lúc cô hăng hái hát ở quán karaoke nữa. Akiha khi đó với bây giờ như hai người khác nhau hoàn toàn.

“Chờ em với!” Cô Akiha khác đó đang đuổi theo tôi. “Rốt cuộc anh khó chịu cái gì chứ?”

“Suy nghĩ của cô đó.”

“Thế ai bảo em là không phải cứ đưa mỗi tiền là xong chuyện. Nên em đã thể hiện bằng hành động đây còn gì.”

“Đây là thể hiện bằng hành động à? Cô tưởng tôi vui vì thế chắc? Làm cô hiểu lầm rồi, thật ngại quá.”

“Thế anh bảo em phải làm sao?”

Tôi nhìn thẳng khuôn mặt của Akiha khi đó đang nói với giọng tức giận.

“Cô không hiểu thật hả?”

“Đúng, không hiểu nên em mới đang phải hỏi anh.”

Tôi lắc đầu, tỏ ý *hết thuốc chữa*.

“Cô làm phiền người khác và thấy có lỗi thì trước tiên cần làm một việc thôi. Và việc đó thì đến học sinh tiểu học cũng hiểu. Đến đứa bé học mẫu giáo cũng biết. Đó là nói lời xin lỗi người ta, thưa quý cô. ‘Em xin lỗi đã làm bẩn đồ của anh.’ Chỉ có thế thôi mà cô cũng không nói được. Tôi cần gì tiền của cô. Tôi cần gì cô đặt may đo quần áo cao cấp cho tôi. Tôi theo cô đến tận đây vì vốn nghĩ sẽ được nghe lời xin lỗi của cô. Bởi vì tôi chỉ cần cô xin lỗi thôi. Thế mà cô biến nó thành ‘Xin phép được đo kích thước người của quý khách.’ Tôi là thằng ngốc cho cô đùa đấy à?”

Tôi thực sự tức giận. Tôi còn bực mình vì cảm giác như vừa đánh mất cái gì đó nữa.

“Thôi, bỏ đi. Chúng ta quên chuyện này đi. Hết nước hết cái rồi mà cô vẫn không xin lỗi thì tôi cũng đành chịu. Ngoài chuyện này ra, tôi với cô...” Đúng lúc nói đến đó thì tôi khựng lại.

Akiha đứng sững như trời trồng. Nước mắt ầng ậng dâng lên. Trong khi tôi còn đang ngạc nhiên nhìn chăm chăm thì chúng đã bắt đầu thi nhau tuôn xuống. Nước mắt lăn thành dòng trên má cô ấy.

“Không phải chứ!” Tôi trộm nghĩ. Cô ấy khóc đúng lúc này thì thật quá *ăn vạ*.

Có điều, những lời cô nói sau đó còn khiến tôi băn khoăn hơn.

“Em mà làm được thế thì đã đỡ quá... Em mà thẳng thắn xin lỗi được thì đã không khổ sở như thế này...”

Thật lòng, mặc dù lúc đó sưng sờ lắm nhưng trong ngực tôi như có gì đấy ấm áp đang lớn dần lên. Nếu nói cho dễ hiểu thì đó chính là cảm giác *hồi hộp*. Cảm giác xốn xang chờ mong giống như sắp có một điều gì đó tôi chưa từng trải nghiệm, một sự kiện nào đấy tôi chưa từng gặp trong đời sắp xảy đến.

Akiha rút khăn tay từ trong túi lau sạch nước mắt. Sau đó cô thở mạnh và nhìn tôi. Trên gương mặt đó đã chẳng còn dấu vết nào của nước mắt.

“Em thật không phải ạ. Thế chúng ta làm gì bây giờ?”

Gì chứ, lại hỏi làm gì bây giờ. Câu đó tôi hỏi mới đúng.

Tôi mới đó còn bưng bưng lửa giận thế mà giờ đã bị nước mắt của cô dập tắt hết cả.

“Trước mắt... cứ về đã.” Cuối cùng tôi cũng nói. “Có ở đây cũng chẳng để làm gì.”

Akiha khe khẽ gật đầu:

“Vâng, em đưa anh về.”

“Khỏi đi. Vì như thế cô phải đi vòng vèo.”

“Nhưng cũng không thể tạm biệt ở đây thế này được.”

“VẬY cô cho tôi đi nhờ đến ga Yokohama nhé. Từ đó về nhà tôi rất dễ.”

Akiha có vẻ không bị thuyết phục cho lắm nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu chấp nhận. “Vâng ạ.”

Chúng tôi quay lại bãi xe và ra về. Tôi thắt dây an toàn, lòng thầm nhủ thật chẳng ra làm sao cả. Tôi còn băn khoăn không biết từ mai sẽ đối mặt với Akiha như thế nào nữa.

Dẫu sao, tôi cũng quyết giữ thái độ kiên định với chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tôi thậm chí còn muốn quên đi cái cảm giác muốn buông xuôi lúc thấy cô rơi lệ.

Nhưng cứ nhằm lúc cần giữ thể diện thì cơ thể ta sẽ phản ứng theo cách rất tréo ngoe. Akiha vừa nổ máy để chuẩn bị đánh lái thì bụng tôi bắt đầu kêu réo. Ọc... Ọc...

Xung quanh không một chiếc xe đang chạy, cũng chẳng có tiếng ồn nào. Trong không gian tĩnh mịch đó, tiếng bụng réo lại càng chói tai hơn.

Đang chuẩn bị nhấn ga cho xe chạy, Akiha bỗng dừng lại.

"Anh đói rồi phải không ạ?" Akiha hỏi. Giọng cô nghiêm túc một cách không cần thiết.

"Mọi hôm giờ này tôi đang ăn tối rồi."

"Thế giờ sao ạ?"

"Sao là sao...?"

Trong khoảnh khắc đó, có rất nhiều suy nghĩ nảy ra trong đầu tôi nhưng chẳng hề có toan tính nào cả. Tôi chỉ có bản khoăn lớn nhất là làm thế nào để giữ được thể diện thôi.

"Chúng ta ăn nhẹ cái gì rồi về nhé?"

"Ăn nhẹ... là ăn gì?"

"Không phải ăn nhẹ cũng được. Ăn tối luôn đi."

"Thôi, em thấy ăn nhẹ là được rồi ạ."

"Là sao?"

"Anh mà ăn no thì sẽ không ăn cơm tối ở nhà được nữa."

Ra vậy. Tôi chợt hiểu tại sao Akiha lại nhấn mạnh chỉ "ăn nhẹ." Có lẽ cô cho rằng tôi về nhà còn phải ăn cơm tối vợ để phần nữa.

"Tối nay tôi ăn ngoài cũng được."

"Thật ạ?"

"Cô không nói tối nay sẽ như thế nào nên tôi cũng tính có thể sẽ không kịp bữa tối... À, ý tôi không phải là hai ta sẽ ăn tối cùng nhau mà tôi định nếu muộn quá thì sẽ một mình ăn tạm cái gì đó trên đường về cũng được."

Thú thực, tôi đã mong có thể ăn tối cùng Akiha. Tôi nghĩ hẹn gặp một cô gái trẻ sau giờ tan sở thì mong muốn đó cũng bình thường thôi.

“Ở cửa đông ga Yokohama có một tòa nhà lớn, trên đó có quán ăn chủ người Ý nấu các món Ý truyền thống,” Akiha nói. “Chúng ta đến đó được không?”

“Tùy cô.”

Cô gạt đầu rồi nổ máy. Lần nổ máy này là đi thật. Nhà hàng đó nằm trên tầng hai mươi tám của tòa nhà. Từ chỗ ngồi sát cửa sổ khu vực cấm hút thuốc có thể thấy toàn cảnh thành phố Yokohama. Bên trong nhà hàng, ánh sáng được tiết giảm ở mức vừa phải để tôn trọng cảnh đêm.

Tôi có chút căng thẳng khi hỏi thăm xem Akiha đã quen với chỗ làm mới chưa, công việc có thú vị không. Lúc đầu, cô chỉ lặp lại các câu trả lời muốn hiểu sao cũng được với biểu cảm cứng nhắc. Có lẽ, cô sợ nếu nói không khéo sau này lan đến tại những người khác trong công ty thì sẽ phiền phức.

Tôi quyết định không nói gì đến chuyện cái áo của mình ở đây. Nếu không sẽ làm hỏng bữa ăn tối nay mất. Tôi cũng cố kìm không hỏi vì sao cô khóc mặc dù trong lòng rất băn khoăn.

“Cô bắt đầu chơi lướt ván từ bao giờ thế?”

“Chắc khoảng... ba năm trước ạ.”

“Sao tự nhiên chọn môn đó vậy?”

“Chẳng sao cả. Em được bạn rủ chơi cùng thôi.” Câu chuyện giữa chúng tôi đã đi theo hướng trôi chảy hơn.

“Lướt ván oách thật đấy nhỉ. Tôi cũng từng muốn chơi một lần cho biết.”

Cô bỗng dừng bên tay đang cầm đĩa rồi chăm chú nhìn sang tôi.

“Lúc này anh cũng nói như vậy.”

“Ừ, tôi đã nói thế.”

“Đấy là anh nói chơi thôi đúng không?”

“Ý cô là sao?”

“Thì anh nói đại như vậy theo dòng câu chuyện thôi, chứ thực ra anh chẳng muốn.”

“Làm gì có chuyện đó.” Tôi xằng giọng. “Tôi nói đại như vậy để làm gì. Tôi thực sự nghĩ nếu có cơ hội tôi sẽ chơi thử. Giờ tôi vẫn đang nghĩ thế đây.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

“Thế hôm nào chúng ta đi lướt ván nhé?” Akiha nhìn thẳng tôi hỏi.

Hắn là cô cho rằng tôi còn lâu mới nhận lời. Thú thật tôi cũng có lo lắng. Đúng là tôi có nghĩ nếu lướt ván được thì thích thật đấy nhưng tầm tuổi này tôi không hề muốn mạo hiểm như vậy. Có điều, nếu nói thẳng ra thì mất mặt quá.

“OK thôi!” Tôi nói. “Cùng đi nhé?”

Lần này, nét mặt Akiha thay đổi thấy rõ. Rõ là cô đang luống cuống nhưng vẫn không chịu nhượng bộ.

“Chắc anh đang cho rằng em sẽ không rủ đâu đúng không? Nhưng mà em sẽ rủ thật đó. Em không hứa suông bao giờ đâu.”

“Được thôi. Nhưng tôi cũng còn có việc nọ việc kia nên cô phải báo tôi trước ít nhất hai, ba ngày đấy.”

“Em rủ thật đấy. Em không nói chơi đâu.”

“Tôi cũng có nói chơi đâu.”

“Anh thấy chột dạ rồi chứ gì?”

“Ai bảo thế? Có mà cô thì có.”

Tranh luận kỳ cục như vậy mà tôi lại thấy vui vui. Cô ấy bị kích động trông thật đáng yêu, còn tôi chắc cũng không đến nỗi nào.

Dùng bữa xong, Akiha định trả tiền nhưng tôi đề nghị *cửa đôi*.

“Không, hôm nay để em!” Ánh mắt cô kiên quyết. Đắn đo một lát rồi tôi cũng đồng ý.

“Thế cũng được. Chuyện cái áo coi như xong nhé.”

Akiha lộ vẻ ngạc nhiên rồi mỉm cười. Một nụ cười thật đẹp.

4

Trong khoảng thời gian ngồi xe điện về nhà từ ga Yokohama, tôi chìm đắm trong cảm xúc vui sướng. Có điều, tôi vẫn nhắc nhở bản thân rằng chỉ một tối nay thôi.

Tôi nhận ra mình đã nhầm to lúc nhìn thấy Akiha ở công ty vào hôm sau. Hình ảnh cô trông thật rạng rỡ. Cứ như là mắt tôi bị điều chỉnh lấy cô làm tiêu điểm, mọi thứ xung quanh đều mờ đi, chỉ có cô sáng rõ. Trống ngực tôi đập rộn ràng.

Mặc dù đang làm việc nhưng không biết tự lúc nào cứ chốc chốc tôi lại lén liếc nhìn Akiha, còn tai bỗng nhạy cảm bắt sóng mỗi lời cô nói. Đâu chỉ có vậy, điều ngạc nhiên nữa là khi thấy có đồng nghiệp nam khác nói chuyện với cô, tôi thấy hơi... đúng ra là tôi thấy thực sự ghen tị.

Về phía Akiha, cô hoàn toàn chẳng có vẻ gì để ý tới tôi. Thực sự là hoàn toàn bình thường như mọi khi. Chính điều đó càng làm tôi tức tối hơn.

Trong tình cảnh ấy, nhận được thư của cô, nhiệt độ cơ thể tôi dễ phải tăng đến cả năm độ. Tôi đọc thư của cô với cái đầu đang bốc hỏa.

“Thứ Bảy tuần này em sẽ đi Shonan. Anh Watanabe có đi không? Hay là anh sẽ trốn đây ạ?”

Akiha chắc nổi danh vì tài khi dễ đàn ông. Còn tôi vốn không phải người nổi danh vì dễ vào tròng bởi những lời như thế nhưng lại trả lời rằng: “Tôi đương nhiên sẽ đi. Cô mà trốn thì đừng có trách.”

Dẫu sao, cái hẹn đi lướt ván đã được chốt. Từ hôm đó, lòng tôi cứ xốn xang. Đương nhiên tôi vui vì lại được hẹn hò với Akiha nhưng cũng không hề bực bội nổi cảm giác nôn nao *to chuyện rồi đây*. Bởi có nằm mơ tôi cũng không bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ chơi lướt ván ở độ tuổi này.

Mấy ngày sát thứ Bảy là những ngày tôi rối bời trong tâm trạng phức tạp nửa vui sướng nửa bất an. Cũng chính trong thời gian này tôi lấy việc nhìn ngắm Akiha ở công ty làm niềm vui và cứ nghe giọng cô là đã thấy hồi hộp.

Tôi rời khỏi nhà lúc quá trưa hôm thứ Bảy. Tôi nói với vợ là đi tập golf với đồng nghiệp cơ quan. Tôi rất ít khi chơi golf nhưng ngặt nỗi chẳng bịa ra được lý do nào khác.

Tôi và Akiha hẹn gặp nhau ở ga Yokohama. Đang chờ trước ga, tôi thấy cô xuất hiện cùng chiếc Volvo hôm trước. Không thấy ván chèo trên xe. Cô bảo đã gửi sẵn ở cửa hàng quen ở ven biển Kugenuma. Chắc cô hầu như không lướt ván ở các biển khác.

Nói tới lướt ván, tôi vốn nghĩ đó là môn thể thao chơi vào buổi sáng sớm nhưng chẳng ngờ là giờ này mới bắt đầu xuất phát.

“Chỗ đó buổi chiều sóng đánh thích hơn.” Akiha giải đáp ngắn gọn thắc mắc của tôi.

Trời mây âm u như thể sắp mưa đến nơi. Dự báo thời tiết cũng thông báo có rãnh áp thấp đang tiến gần.

“Thời tiết này không sao chứ?”

“Mới thế này đã ăn thua gì. Hay anh muốn hoãn đây?”

“Tôi nói thế bao giờ? Mà cô như kiểu muốn dồn tôi thành kẻ nhát gan ấy nhỉ?”

“Em chỉ nghĩ anh đừng cố quá thôi.” Cô cười châm chọc.

Xe đi vào đường cao tốc và ra ở nút giao Asahina. Từ lúc đó, trời âm u hơn, gió cũng thổi mạnh. Nhưng tôi tỏ ra thời tiết đó cũng chẳng ảnh hưởng gì. Bởi có vẻ như cô nghĩ tôi đang sợ hãi.

Chúng tôi gặp rất nhiều xe chở ván lướt sóng chạy theo hướng ngược lại. Chắc chắn biển động mạnh nên họ đã bỏ cuộc và quay

về.

Đang lúc rồi ren thì trời đổ mưa. Mà lại còn mưa khá to. Thế nhưng Akiha vẫn tiếp tục đạp ga.

"Hôm nay chúng ta nên hoãn lại thôi," tôi gợi ý. "Có vẻ nhiều người đã phải bỏ cuộc đó."

"Biết ngay là anh muốn né mà!" Câu này không ngoài dự liệu của tôi.

Tôi hơi bực mình nhưng cố kìm lại và trả lời, "Ờ, tôi muốn né."

Gương mặt đang cười châm chọc của Akiha bỗng đổi sang vẻ nghiêm túc. Cô đi chậm lại và đánh xe vào sát lề đường.

"Anh trốn thật hả?" Cô hỏi trong khi mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía trước.

Thú thực, tôi có sợ hãi và muốn né tránh nhưng cũng lo cho Akiha nữa. Nếu cứ khẳng khẳng chơi, không khéo cô sẽ bị sóng dữ quật ngã rồi cuốn trôi ra biển mất. Tôi đoán trình độ thể thao của Akiha cũng không phải dạng cao thủ gì cho cam. Nếu ép cô làm điều vượt quá khả năng, thì e sẽ đẩy mọi thứ đến mức không cứu vãn nổi. Có điều, nếu tôi nói như vậy cô sẽ càng ngoan cố hơn.

"Ừ, tôi chào thua!" Tôi giơ cả hai tay. "Chúng ta quay xe thôi."

Akiha nhìn tôi chằm chằm, đoạn liếm môi rồi nói. "Anh cư xử người lớn ghê."

"Hả?"

"Anh không muốn để em mạo hiểm đúng không?"

Quả đúng là như vậy nhưng tôi kiên quyết không thừa nhận.

"Tôi còn hơi sức đâu mà nghĩ nhiều như thế. Dẫu sao hôm nay tôi xin kiếu. Hẹn cô hôm khác thời tiết ủng hộ hơn tôi sẽ thử sức, chứ tôi mới chơi lần đầu, chưa kể còn ít vận động nên cũng không được tự tin về thể lực của bản thân cho lắm."

Akiha nhìn tôi thêm một lúc rồi quay mặt thờ dài. Sau đó, cô nhìn về phía trước và bắt đầu khởi động xe. Sau khi quan sát kỹ phía sau, cô quay xe một cách dứt khoát.

“Tiếc ghê. Chắc sóng phải thích lắm!”

“Xin lỗi nhé!” Tôi nói với khuôn mặt nghiêng của cô.

Mưa mỗi lúc một dữ dội. Cô cho cần gạt mưa chạy nhanh hơn.

“Mỗi ngày anh cũng nên vận động một chút.”

“Tôi cũng nghĩ thế đấy mà mãi chưa có cơ hội thôi.” Tôi gãi đầu.
“Cám ơn cô đã rủ tôi hôm nay nhé.”

Gương mặt cô đang từ *bị chạm nọc* chuyển sang mỉm cười.

“Trước đây anh có chơi môn leo núi đúng không? Giờ anh không còn leo núi nữa à?”

“Đi một mình thì chán lắm.”

“Thế lần tới em đi cùng với anh nhé?”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên thật. Em sẽ không trốn đâu.”

“Đã thế tôi sẽ chọn cho cô cung đường thật khó.”

“Anh cứ thoải mái đi. Có điều, anh nhớ lượng cả sức mình nữa nhé.”

Xe đi đường nào thì về đường đó nên bắt đầu rẽ vào đường cao tốc ven biển. Đúng lúc ấy, cơn mưa to vừa xong bỗng tạnh hẳn như bị ai khóa van nước. Trời quang đãng hẳn ra.

“May ghê. Đúng lúc hoãn thì trời lại tạnh ráo.”

“Mưa thì liên quan gì. Cái chính là biển động ấy chứ.”

Khi xe chạy hết cầu bắc qua vịnh, tôi đề nghị nghỉ chân một lúc và Akiha cũng đồng ý.

Akiha dừng xe ở khu vực đỗ xe của cầu tàu Daikoku. Hôm nay là chiều thứ Bảy nên bãi đỗ xe đông, các nhà hàng cũng chật kín khách.

Chúng tôi mua tạm bánh hamburger và nước uống rồi lên quảng trường để có thể ngắm toàn cảnh cầu tàu. Mưa tạnh hẳn, không khí mát mẻ, rất dễ chịu.

"A!" Akiha chỉ lên trời. Tôi nhìn theo hướng cô chỉ rồi cũng thốt lên đầy cảm thán. "Ồ!" Một chiếc cầu vồng bé xinh hiện trên nền trời.

"Không biết mấy năm rồi tôi mới nhìn thấy cầu vồng."

Tôi như bị cuốn vào quang cảnh tuyệt đẹp lúc đó, tay vẫn cầm chiếc bánh hamburger. Những người xung quanh cũng cất tiếng cảm thán và nhìn ngắm bầu trời. Akiha cũng là một trong số đó.

"Cảnh đẹp quá!" Tôi cảm thán.

Cô mỉm cười gật đầu. Thế rồi cô bước một bước về phía tôi, nét mặt nghiêm túc.

"Anh Watanabe," cô ngập ngừng. "Chuyện cái áo... em xin lỗi... em xin lỗi anh!" Giọng cô như bị ai bóp nghẹn. Cô vẫn cúi đầu như vậy rồi thì thầm lặp lại lần nữa. "Em xin lỗi anh."

Khoảnh khắc đó, đầu óc tôi trống rỗng hoàn toàn. Bao nhiêu suy nghĩ, băn khoăn, sự cảnh giác đều bị thổi bay hết, tôi chỉ nghĩ được ở cùng với Akiha tại đây, ngay lúc này là điều thật tuyệt vời.

Tôi hít thở sâu một hơi rồi nói.

"Đã mất công đến đây rồi hay chúng ta đi làm vài ly nhé?"

Akiha ngẩng mặt, trên khuôn mặt cô không có nét gì ngạc nhiên hay khó chịu.

"Cho đỡ phí buổi hôm nay." Tôi lặp lại.

Akiha suy nghĩ khoảng năm giây rồi đáp ngắn gọn, "Được ạ."

Ngắm cầu vồng ở cầu tàu Daikoku xong, chúng tôi thẳng tiến Higashi Hakuraku. Nhà bố mẹ của Akiha ở đó. Hình như thường ngày cô để xe trong ga-ra căn nhà này.

Tôi bỗng thấy tò mò không biết nhà cô trông như thế nào, nhưng đã bị cho xuống xe trước ga Higashi Hakuraku bởi Akiha nói cô muốn cất xe rồi nhân tiện thay đồ luôn. Sau khi thả tôi xuống, chiếc Volvo rẽ vào khúc ngoặt rồi leo lên con dốc cao.

Tôi đang giết thời gian ở siêu thị nhỏ cạnh ga thì Akiha xuất hiện trong chiếc crop-top trắng khoác ngoài áo quây đen. Khe ngực lộ ra

qua làn áo quây khiến tôi có chút bối rối.

“Nhà cô có những ai?” Tôi hỏi.

Cô lắc đầu nói. “Chẳng có ai hết.”

“Hà? Thế bố mẹ cô đâu?”

“Mẹ mất lúc em còn nhỏ và em cũng không có anh chị em nào.”

“Thế bố cô thì sao?”

“Đương nhiên..” Nói đến đó thì cô nuốt nước miếng rồi tiếp, “Bố cũng không có ở đó. Chẳng có ai ở căn nhà đó cả.”

Tôi băn khoăn bởi những lời như câu đố của cô. Trong tâm thức tôi réo lên hồi chuông cảnh báo dường như có ẩn tình phức tạp nào đó và những lúc như vậy tốt nhất nên đổi đề tài nói chuyện.

“Uống ở Yokohama được không?”

Akiha giãn nét mặt, gật đầu.

Sau khi đến Yokohama ăn tối xong, chúng tôi vào một quán bar. Chúng tôi ngồi cạnh nhau ở quầy và uống vài ly cocktail. Akiha biết tên vài loại cocktail nhưng cụ thể cách pha chế như thế nào thì hình như cô không rõ lắm. “Em có người quen đang kinh doanh quán bar mà.” Cô giải thích.

Sau một hồi nói chán những chuyện vô thưởng vô phạt, tôi quyết định dẫn thêm một bước.

“Lúc này cô đã xin lỗi tôi nhỉ?”

Akiha đảo mắt, tay mân mê ly cocktail.

“Lần trước cô bảo cô không thể nói lời xin lỗi. Cô còn bảo nếu nói được thì cô đã dễ chịu biết bao nhiêu. Thế là có ý gì?”

Tôi đã lường trước có thể Akiha sẽ khó chịu bởi đây chắc chắn là đề tài cô không muốn người khác nhắc tới. Nhưng tôi vẫn không kìm được.

Akiha vẫn nhìn đắm đắm vào ly cocktail. Tôi thấy bất an bởi có cảm giác rằng cô sẽ bảo “Về thôi.”

“Em xin lỗi.” Cô thì thầm.

“Hả?” Tôi nhìn sang nhưng chỉ thấy nửa gương mặt cô.

“Xin lỗi... Thật là một câu tiện lợi. Người nghe câu đó sẽ không thấy khó chịu, còn người nói chỉ cần nói vậy thôi sẽ được tha thứ cho những lỗi lầm nhỏ. Ngày xưa, ở cạnh nhà em có khu đất trống nên bọn trẻ con trong xóm hay đến đó chơi bóng. Thi thoảng có quả bóng đập vào hàng rào nhà em hoặc có khi bay quá cả hàng rào vào trong sân. Lúc đó, bọn trẻ sẽ bấm chuông cửa và nói bằng cái giọng không lẫn vào đâu rằng: ‘Cháu xin lỗi cô. Cô cho bọn cháu xin lại quả bóng với ạ!’ Mẹ em suốt ngày phàn nàn về việc lũ trẻ chơi bóng, thế mà nghe bọn chúng nói vậy xong cũng chẳng thể nói lại được gì. Đương nhiên, bọn trẻ con biết vậy nên chúng nói xin lỗi rất dễ dàng chứ thực lòng chẳng thấy có lỗi gì hết. Anh thấy ‘xin lỗi’ có đúng là một câu nói vạn năng không?”

“Thế nên cô ghét nó hả?”

“Em chỉ không muốn nói quá dễ dàng thôi. Trừ những lúc cảm xúc trong lòng dâng trào khiến em không tự chủ được mà thốt ra những từ đó.” Akiha nhấp một ngụm cocktail rồi tiếp tục. “Ít nhất em nghĩ không phải cứ bị ra lệnh xin lỗi đi là nói ngay được.”

Thì ra ý của cô là như vậy. Quả thật, “xin lỗi” đúng là một câu nói tiện lợi. Không ít trường hợp người ta chẳng suy nghĩ sâu xa, chỉ nói ra theo phản xạ. Mà như thế đâu có đúng với bản chất của việc xin lỗi. Thế nhưng sao Akiha lại để tâm tới mức như vậy nhỉ?

“Cô còn nói cái gì mà không khổ sở như thế này. Chính xác là: ‘Em mà thẳng thắn xin lỗi được thì đã không khổ sở thế này.’ Câu đó là ý gì? Có gì đó khiến cô khổ sở chẳng?”

Tôi nhận ra Akiha khẽ nhíu mày nên vội vàng chữa ngay.

“Tôi... tôi không có ý tọc mạch đâu. Chỉ là tôi thấy băn khoăn chút thôi. Cô không muốn nói cũng được. Xin lỗi nhé.”

Tức thì cô quay sang tôi, cười mỉm.

“Anh nói được ngay và luôn nhỉ. Câu xin lỗi ấy.”

“Ờ...” Tôi đưa tay lên miệng.

“Thế mới bình thường mà. Em hiểu chứ. Bản thân em mới là không bình thường.”

Rồi cô xoay cổ tay và xem đồng hồ. Tôi cũng nhìn giờ rồi nói.
“Chuẩn bị về thôi nhỉ?”

Cô cười nhẹ và khẽ gật đầu.

Tôi uống nốt rượu rồi đứng dậy. Đúng lúc đó cô nói.

“Đến tháng Tư sang năm...”

“Sao cơ?” Tôi nhìn sang. Cô cầm ly cocktail bằng hai tay và hít một hơi thật sâu.

“Chính xác là đến ngày ba mươi một tháng Ba. Qua ngày đó có lẽ em sẽ nói được nhiều hơn.”

“Ngày đó... là sinh nhật của cô à?”

“Sinh nhật em là ngày năm tháng Bảy, cung Cự Giải cơ.”

Tôi tự nhủ cứ tạm ghi vào đầu đã.

“Ngày đó, là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời em. Em đã chờ ngày đó bao nhiêu năm nay rồi...” Nói đến đó, cô lắc nhẹ đầu. “Em nói linh tinh đấy. Anh đừng bận tâm làm gì.”

Chắc chẳng có ai nghe nói thế mà lại không bận tâm được. Có điều, trong lúc tôi đang phân vân lựa cách đáp thì cô đã đứng dậy.

Tôi đi taxi đến Yokohama rồi đi tàu điện về Tokyo, còn Akiha cũng không về nhà mà về căn hộ ở Koenji.

Tôi vốn nghĩ cuối tuần cô sẽ về căn nhà của bố mẹ nên hơi ngạc nhiên. Thậm chí, tôi còn tự huyễn rằng hay là cô ấy có ý nhắn nhủ gì với mình. Kiểu như biết đâu cô đang nghĩ có thể mời tôi đến căn hộ.

Trên đường về Tokyo, tâm trí tôi còn mãi chạy vòng quanh các tưởng tượng đầu đầu nên rất phấn khích, còn Akiha thì lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc đến ga Shinagawa, tôi định đưa cô về tận căn hộ nhưng Akiha vừa xuống tàu đã đứng đối diện tôi rồi chào:

“Cám ơn anh hôm nay đã mời em. Chúc anh ngủ ngon.”

Cô không chừa lại cho tôi cơ hội được nói gì khác ngoài câu “Ngủ ngon nhé!”

Dù vậy, tạm biệt xong tôi vẫn tiếp tục nhắn tin. Nội dung tin nhắn: “Hôm nay tôi rất vui. Cũng còn chuyện khiến tôi thấy lẩn tẩn nhưng sẽ tạm quên nó đi. Lần tới tôi lại mời cô tiếp có được không?”

Tin nhắn trả lời của Akiha tới ngay trước khi tôi về tới nhà mình ở Toyo-cho. Đứng trước sảnh vào chung cư, tôi hồi hộp mở tin nhắn. Nội dung rất ngắn gọn:

“Theo anh có được không?”

“Hửm...” Tôi thờ dãi rồi tắt nguồn điện thoại. Tôi không nhìn ra được suy nghĩ thật trong lòng Akiha. Nhưng tôi biết tim mình đang nhảy tưng tưng. Bao nhiêu năm rồi tôi mới lại được nếm mùi vị vui sướng của việc theo đuổi cô gái nào đó.

“Có điều, chớ phấn khích quá!” Tôi tự răn mình lúc đứng chờ thang máy. Tôi là đàn ông đã có gia đình, cả con nhỏ nữa. Quả thật, tôi có ấp ủ tình cảm nam nữ với Akiha, nhưng nó sẽ chỉ dừng ở mức *say nắng nhất thời* thôi. Nói cách khác, đó chỉ là chơi bời, không được phép nghiêm túc.

Căn hộ của tôi ở tầng năm, có hai phòng ngủ. Tôi mới mua vào mùa thu năm kia.

Tôi tự mở khóa vào nhà đúng lúc Yumiko vợ tôi đang làm gì đó bên bàn ăn. Cô ấy ngẩng lên chào “Bố về muộn thế!” rồi nhìn lên đồng hồ treo tường. Đã gần mười hai giờ đêm.

“Bố uống xong mới về mà.”

“Mẹ cũng đoán thế. Bố có đói không?”

“Bố ăn rồi.”

“Bố ăn gì thế?”

“Ăn gì á... nhiều lắm. Thịt hầm bột chiên này, chim nướng này.”

Trước lúc đi tôi đã nói là sẽ đi tập golf với đồng nghiệp cơ quan nên chỗ ăn cũng phải chọn nơi phù hợp. Mà như thế chỉ có quán nhậu.

Mặc dầu vậy, chẳng hiểu sao các bà vợ lại cứ hay muốn biết đức ông chồng của mình ăn gì ở bên ngoài. Shintani cũng có lần nói vậy. Chắc gia đình nào cũng như nhau cả.

Tôi thay đồ rồi trở lại phòng khách thì vẫn thấy Yumiko đang ngồi bên bàn ăn. Trên bàn là năm, sáu vỏ trứng gà rỗng. Những mẫu vải vụn màu sắc sắc sỡ cũng vương vãi quanh đó.

“Mẹ đang làm gì thế?” Tôi hỏi.

Yumiko ngẩng mặt, với tay lấy thứ đang đặt cạnh đó cho tôi xem. Vỏ quả trứng được bao bằng vải đỏ, chỉ lộ ra phần chỏm.

“Bố thấy nó giống cái gì?”

“Quả trứng đỏ.”

“Thế còn như này thì sao?” Cô ấy nói vậy rồi đội lên nó một chiếc mũ đỏ nhỏ xinh.

“Ồ!” Tôi thốt lên. “Giống ông già Noel.”

“Chính xác. Dễ thương đúng không?”

“Sao tự nhiên mẹ lại làm chúng thế?”

“Tại có đề tài về làm đồ trang trí dịp Giáng sinh nên mẹ chuẩn bị trước.”

“Mới có tháng Chín thôi mà.”

“Trang trí lễ Giáng sinh thì nhà nào sớm cũng phải đến đầu tháng Mười hai mới bắt đầu. Cho nên lớp dạy làm đồ trang trí sẽ phải xong tầm cuối tháng Mười hoặc đầu tháng Mười một.”

“Lại thế nữa à!” Tôi với tay cầm lấy một vỏ trứng. Phần chóp được khoét lỗ tròn đẹp để bỏ hết lòng trứng ra.

“Bố cầm khéo không vỡ đấy.”

“Rồi... đây!” Tôi đặt lại vỏ trứng lên bàn.

Yumiko dạy thêm tại một trung tâm văn hóa, tuần có một buổi lên lớp. Hình như là lớp dạy làm thủ công. Tiền công chẳng đáng bao nhiêu nhưng kể từ sau khi sinh, cô ấy bị cắt đứt mọi mối liên hệ với xã hội bên ngoài nên bây giờ dường như buổi dạy nào cô ấy cũng hào hứng lắm.

Tôi quen Yumiko từ hồi sinh viên, sau đó chúng tôi hẹn hò, rồi chia tay, rồi lại quay lại. Cứ lặp lại như thế vài lần đến một ngày mùa xuân chín năm trước thì chúng tôi kết hôn. Cô ấy làm ở công ty chứng khoán cho đến khi sinh con vào bốn năm trước. Về tuổi tác, Yumiko kém tôi hai tuổi.

Con chúng tôi lúc mới sinh được cho ngủ ở phòng bên cạnh, ngăn ra bằng vách ngăn. Đó là một bé gái, tên là Sonomi. Giờ Sonomi đang học trường mầm non. Kể từ khi Sonomi chào đời, tôi và vợ đã ngủ riêng.

Tôi vừa lấy một lon bia trong tủ lạnh thì Yumiko ngừng tay hỏi:

“Mẹ làm món gì cho bố nhé?”

“Ừ... món gì nhẹ nhẹ thôi.”

“Món gì nhẹ nhẹ nhỉ!” Cô ấy bắn khoản đi vào bếp. Tôi vừa uống bia vừa xem chương trình thời sự. Hết khoảng một phần ba lon thì Yumiko bưng một chiếc đĩa ra. Trên đó là salad miến.

“Thế nào?” Tôi vừa ăn được một miếng cô ấy đã hỏi.

Tôi ra dấu OK thì Yumiko gạt đầu về hài lòng rồi tiếp tục quay lại với việc làm ông già Noel bằng vỏ trứng. Với cô ấy, có lẽ việc làm salad miến quá đơn giản, dễ như bỡn.

Tôi ăn salad miến, uống hết hai lon bia rồi trở về phòng ngủ. Trong lòng cũng cảm thấy chút tội lỗi với Yumiko. Mặc dù tôi chưa có hành động phản bội trầm trọng gì với vợ nhưng việc nói dối cô ấy là có thật.

Vừa vào tới giường, tôi tự vấn lại lòng mình.

Đã có gì đâu nào. Mình có thật lòng đâu mà phải lo. Mình chỉ hơi thân thiết với một cô gái trẻ và tim rung rinh chút thôi mà. Bằng

chúng là về đến nhà, mình lại trở về làm một đức ông chồng, một ông bố như mọi khi. Đâu có chuyện gì với Akiha.

Chẳng có chuyện gì hết...

5

Mỗi người lại có một cách định nghĩa khác nhau về ngoại tình. Có người đã nói rằng:

“Chỉ cần gặp gỡ riêng với người khác giới ngoài chồng hoặc vợ mình thì đã là ngoại tình. Lúc còn đang hẹn hò thì không nói, chứ đã là vợ chồng mà làm như thế thì hẳn người kia sẽ tổn thương lắm. Cho nên việc làm tổn thương vợ hoặc chồng chính là ngoại tình rồi.”

Lại cũng có người phản bác:

“Kể cả kết hôn rồi cũng không thay đổi được việc bản thân là đàn ông hoặc phụ nữ. Thế nên làm gì có chuyện không được có tình cảm nam nữ với người khác giới khác. Quan trọng là không để vợ hoặc chồng biết, chứ dăm ba cái hẹn hò thì có làm sao. Ngược lại, chính nhờ những giây phút hồi hộp ấy mà cuộc sống mới vui vẻ hơn, kết quả là mối quan hệ vợ chồng cũng tốt lên. Hôn cũng vẫn có thể chấp nhận được. Chỉ là có làm *chuyện đó* hay không thôi.”

Mỗi người một nhân sinh quan nên đương nhiên cách định nghĩa cũng khác nhau. Hơn nữa, tùy vào tình huống mà ý kiến sẽ còn thay đổi. Như tôi đây, trước kia tôi là hiện thân của người theo quan điểm đầu tiên, luôn cho rằng đã kết hôn thì không được hẹn hò.

Thế rồi, từ khi gặp Akiha, quan điểm của tôi đột ngột *cua gắt* sang ý kiến sau. Tôi bắt đầu cho rằng chỉ cần chưa làm *chuyện đó* thì chẳng ai bảo là ngoại tình cả. Đương nhiên, như vậy có lợi cho tôi hơn.

Một hôm, một người quen kinh doanh nhà hàng có gửi cho tôi vé mời. Nhà hàng đó nằm trong một khách sạn ở Yokohama. Nghe tới

Yokohama, hẳn không cần nói cũng biết tôi đã mừng húm.

Tôi đã gửi thư cho Akiha với nội dung: “Anh có vé mời cho hai người nhưng chẳng biết rủ thêm ai. Em đi cùng anh không?”

Nếu Akiha trả lời với ý rằng: “Sao anh không rủ vợ cùng đi?” thì tôi sẽ thôi luôn, không nài thêm gì hết. Bởi lẽ, tôi không muốn viện mấy lý do như vợ bận chăm con nhỏ.

“Nhà hàng sang trọng không anh? Để em còn lựa trang phục cho phù hợp.”

Tôi lén reo mừng trước màn hình máy tính.

Đã mười ngày trôi qua kể từ lần hẹn trước. Chúng tôi lại có dịp tới Yokohama và dùng bữa tối tại nhà hàng có thể ngắm vòng đu quay khổng lồ. Cả đồ ăn và rượu vang đều rất tuyệt, còn Akiha trông như nữ diễn viên trong bộ đầm liền màu đen.

Dùng bữa tại nhà hàng trong khách sạn là một tình huống rất tế nhị. Trong khách sạn thì có cả quán bar nữa. Thêm vào đó, đây là khách sạn nên đương nhiên có thể nghỉ lại.

Có điều, tôi không hề đánh trống trối tượng đến bất cứ cuộc phiêu lưu nào sau bữa ăn cũng như không ôm bất kỳ kỳ vọng nào. Ngược lại, tôi thậm chí còn nghĩ không được hẹn hò đến quá muộn với cô gái trẻ độc thân.

Trong bữa ăn, chúng tôi chủ yếu nói về chuyện công ty, sở thích. Dường như Akiha không mấy hài lòng với cách vận hành công việc của công ty và thẳng thắn nói điều đó với tôi. Ất hẳn em đã tin tưởng vào sự kín mồm kín miệng của tôi hơn một chút. Có điều, em tuyệt nhiên không nói xấu bất cứ ai.

Về sở thích, ai cũng biết Akiha thích môn lướt ván, còn tôi là môn leo núi. Nhưng, sở thích của em vẫn chia thì hiện tại tiếp diễn, còn phần tôi đã lùi về thì quá khứ.

“Ở Tanzawa có thung lũng Ogawa, chỗ đó có đến hơn chục thác nước nối tiếp nhau. Hết tới mùa hè là anh lại khoác ba lô đi leo núi cho đến khi người ướt nhẹp. Cá sông của vùng đó cũng chẳng mấy khi gặp người nên tinh thần cảnh giác kém, chỉ cần thả dây một

chút là có con mắc câu luôn. Rồi còn cả những tảng đá to trơn trượt nữa chứ. Lúc xuống đó cảm giác như chơi cầu trượt vậy, rồi ùm xuống nước."

Tôi đang say sưa với câu chuyện của mình thì Akiha hỏi.

"Bây giờ anh không leo núi như vậy nữa ạ?"

Chỉ một câu vậy thôi mà tâm trạng của tôi bỗng héo rũ ra. Tôi cười gượng rồi khe khẽ trả lời, "Tại anh bạn."

Tôi buộc phải thừa nhận trong mười năm qua bản thân đã đánh mất bao nhiêu thứ. Tôi đã hoàn toàn không còn cơ hội được dùng bữa tối với một người phụ nữ trẻ trung như thế này hay cả các đề tài mới mẻ có thể nói ở *thị hiện tại tiếp diễn* nữa. Các trải nghiệm tuyệt vời, những câu chuyện tự sướng về bản thân, tất cả đã lùi xa về dĩ vãng.

Akiha hỏi về gia đình của tôi vào lúc món chính được dọn lên. Gia đình ở đây không phải vợ hay con gái mà là cha mẹ và anh em của tôi.

Hai cụ thân sinh ra tôi vẫn còn mạnh khỏe, hiện đang sống tại thành phố Niigi, tỉnh Saitama. Về anh em thì tôi có một em gái, bảy năm trước em tôi lấy một cậu làm công chức nhà nước và hiện đang sống tại căn hộ ở Kawasaki, giờ nó chỉ ở nhà chăm sóc con nhỏ.

"Gia đình cơ bản!" Akiha gật gù nói. "Gia đình anh đúng chuẩn gia đình cơ bản nhỉ."

"Ừ, không có điểm gì khác biệt cả. Nếu nói bình thường thì đúng là như vậy. Mà như thế cũng có cái hay của nó."

"Anh sinh trưởng trong một gia đình cơ bản... nên mới xây dựng được một gia đình cơ bản."

"Thế là ý gì?"

Akiha lắc đầu.

"Em không có ý gì sâu xa đâu. Em chỉ đang nói về chính anh Watanabe thôi mà." Rồi Akiha bắt đầu cắt thịt trong món chính.

Tôi tư lự không rõ có phải em muốn hỏi chuyện về vợ con tôi không. Cho đến nay, em hoàn toàn không đề cập gì tới chuyện đó cả. Bản thân tôi cũng không chủ động nói ra.

Tôi hỏi về bố của Akiha. Câu hỏi rất đơn giản rằng ông ấy làm nghề gì thôi, nhưng trong khoảnh khắc em cụp mắt xuống. Tôi thậm chí còn cảm thấy như nét mặt em bỗng trở nên cay nghiệt. Tôi thủ thỉ, đoán bản thân đã hỏi phải chủ đề cấm. Nhận thấy câu chuyện rẽ theo hướng *u ám*, tôi cố thoát khỏi chủ đề đó ngay và luôn.

Mất một lúc Akiha mới lại mở lời.

“Bố em làm nhiều việc lắm, hằng ngày vẫn chạy vòng quanh đây đó. Bố em sáu mươi tuổi rồi nhưng vẫn khỏe mạnh và minh mẫn lắm.”

Tôi thở phào với câu trả lời của em. Bởi tôi không cảm nhận thấy chút ác ý nào trong đó.

“Ông hiện đang sống ở Higashi Hakuraku à?”

“Không, hầu như bố em không ở đó. Ông có mấy căn hộ liền và di chuyển tùy theo công việc.”

Nghe chừng ông là một doanh nhân thành đạt. “Thế là phần lớn thời gian không ai ở căn nhà đó à?”

“Vâng ạ.”

“Sao em không về đó mà ở? Từ Higashi Hakuraku đến Nipponbashi cũng có mất mấy thời gian đâu.”

Akiha nhìn chằm chằm vào tôi với biểu cảm bất ngờ, “Ở nhà đó một mình ấy ạ?”

“Ờ kìa, anh nào có biết nhà em ra sao đâu. À, hay nhà rộng quá hả?”

“Rộng quá à... hay là thế nhỉ?” Em nghiêng đầu, với tay về phía ly rượu vang.

Hình như đề tài này cũng không được thuận cho lắm. Tôi đành kiếm chuyện khác để nói.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, chúng tôi quyết định đi uống một chút nữa ở Sky Lounge trên tầng thượng. Trong khi thưởng lãm cảnh đêm và uống bia, tôi nhớ lại chuyện hôm ở Shinjuku.

“Gần đây em vẫn chơi đấy chứ?” Tôi hỏi.

“Sao ạ?”

“Thì trò này này!” Tôi làm điệu bộ vung gậy.

“À!” Nét mặt Akiha hơi khó chịu. “Em cũng không hay chơi lắm đâu. Chẳng qua đợt đó em hơi ít vận động với lại cũng bị stress nữa... Hiếm lắm mới chơi thôi ạ.”

“Thân gái một mình lại còn mò tới trung tâm bóng chày cơ.”

“Thế thì sao ạ?”

“Không, sao thì chẳng sao cả.”

“Trước còn có dạo em đắm đuối với môn bowling đấy.”

“Bowling á. Em chơi siêu không?”

“Cũng kha khá ạ!” Gương mặt với sống mũi thẳng tắp hơi hất lên.

“Môn đấy thì anh cũng tự tin đó. Hồi sinh viên anh chơi suốt.”

Akiha nhướn mắt nhìn tôi. “Thế mình làm một trận bowling nhỉ? Anh thấy sao?”

“OK luôn. Lúc nào cũng sẵn sàng tiếp chiêu em.” Tôi gật gù rồi uống tiếp bia.

“Thật không đấy? Hay anh lại *bò né* giống hôm lướt ván?”

“Ai thèm *bò né* chứ. Cái hôm lướt ván ấy may nhờ anh nên mới...” Đang nói bỗng thấy Akiha nhồm đưng dậy nên tôi dừng ngang câu chuyện. “Sao thế?”

Akiha đánh mắt xuống nhìn tôi rồi nói với vẻ mặt thản nhiên. “Đi nào!”

“Đi đâu?”

“Còn phải hỏi. Đương nhiên là sân chơi bowling rồi.”

Ba mươi phút sau chúng tôi đã có mặt tại sân chơi bowling nằm bên cạnh ga Decho. Akiha hứng hực khí thế khiêu chiến, còn tôi cũng muốn khoe điểm tốt của bản thân cho em được mở mang tầm mắt.

Ngặt nổi, khí thế khiêu chiến và quyết tâm khoe mẽ không phải lúc nào cũng nở hoa như ý. Cả hai bọn tôi đều khá dở. Bảng điểm chẳng thấy nhảy số mà bảng lỗi cứ nháy báo liên tục.

“Em chưa bao giờ bị điểm như thế này đâu. Thật đấy.”

“Lâu rồi mới chơi mà. Anh cũng bị sa sút phong độ đây.”

“Chắc chắn có vấn đề. Em phải làm ván nữa. Anh theo không nào?” Chẳng chờ tôi trả lời, em đã ấn luôn vào nút *Bắt đầu*.

Song, đến ván thứ ba mà điểm số vẫn bết bát. Cú ném cuối cùng còn bị bắt lỗi nên Akiha thất vọng đến rũ người ra.

Tôi ra thanh toán ở quầy, quay lại vẫn thấy Akiha đang lặp đi lặp lại động tác ném bóng trước tấm gương treo tường. Để ý kỹ mới thấy em còn bỏ luôn cả giày cao gót.

Tôi nhớ lại lúc nhìn thấy em ở trung tâm bóng chày tại Shinjuku. Biểu cảm của em giống hệt lúc đó. Tôi trộm nghĩ hay đây mới chính là bản chất của Akiha. Cử chỉ, lời nói, biểu cảm tao nhã bày ra lúc ở nhà hàng, quán bar phải chẳng khác biệt hoàn toàn với con người thật của em?

Rời khỏi sân bowling rồi mà tâm trạng Akiha vẫn u ám.

“Chẳng hiểu sao lại thế. Hôm nay cứ kiểu gì ấy.”

Tôi suýt phì cười, may sao ghìm lại được, trả lời, “Công nhận.”

Chúng tôi bắt taxi tới ga Yokohama. Được nửa đường, đột nhiên Akiha kêu lên, “Chết dở! Em còn việc ở nhà nữa.”

“Thế để anh đưa em quay lại vậy.”

“Thôi, em xuống ở đây được rồi.”

“Khách sáo quá. Có xa lắm đâu.”

Akiha khẽ gật đầu nói. “Thế phiền anh vậy.”

Đến hông ga Higashi Hakuraku, em chỉ một con dốc. Con dốc này khá cao, lòng đường còn không được rộng cho lắm.

Đi hết con dốc thì đột nhiên lại tới đường lớn. Ra là giao với đường tư nhân. Đường này không dốc lắm. Cắt ngang nó sừng sững một tòa biệt thự hoành tráng với tường rào cao.

Akiha dừng xe trước cổng nhà, nói cho đúng thì phải là trước biệt thự nhà vườn. Cột cổng khắc tên Nakanishi. Tôi xuyết xoa. "Ồi trời! Hoành tráng quá."

"Được mỗi cái mẽ ngoài thôi ạ!" Akiha thờ ơ đáp rồi chuẩn bị xuống xe. Bất chợt, em khựng lại rồi nhìn vào ga-ra ở bên cạnh.

Một chiếc ô tô cao cấp sản xuất trong nước đỗ ngay ngắn bên cạnh chiếc Volvo quen thuộc. Còn bên cạnh chiếc ô tô cao cấp đó là một người đàn ông. Có vẻ như ông ta đang định lên xe. Đó là người đàn ông với gương mặt rất có khí chất, mái tóc điểm bạc được cắt tỉa vô cùng khéo léo. Vầng trán rộng, sống mũi thẳng tắp.

"Bố em phải không?"

Đáp lại thắc mắc của tôi, Akiha lẳng lặng gật đầu. Dù chỉ thấy nửa gương mặt em nhưng tôi vẫn kịp nhận ra nét căng thẳng.

Tôi cũng xuống xe theo Akiha. Bố em thoáng chút ngạc nhiên, hết nhìn chăm chăm Akiha rồi lại chiếu sang tôi.

Akiha hỏi bố, "Bố có việc gì mà về nhà vậy ạ?"

Người đàn ông tóc điểm bạc đó vẫn giữ nguyên nét mặt dăm chiêu, ánh mắt nhìn xuống.

"Bố về lấy tài liệu."

"Ra thế." Akiha gật đầu rồi nhìn sang tôi. "Đây là anh Watanabe làm cùng công ty với con ạ. Bọn con vừa ăn tối với nhau ở Yokohama."

Tôi không ngờ em sẽ nói cả chuyện ăn tối nữa nên có hơi ngạc nhiên. Tôi bối rối chào, "Cháu chào chú ạ."

"Chú là bố của Akiha. Con bé ở công ty chắc làm phiền mọi người lắm hả?"

Ông ấy nói với giọng trầm tĩnh rồi bắt đầu quan sát tôi. Nếu ai từng có màn ra mắt thân phụ người yêu sẽ hiểu, đó là ánh mắt soi mói từ đầu đến chân lại không mấy thiện cảm gì.

“Cậu ấy đưa con về hả?” Ông hỏi Akiha.

“Vâng ạ.”

Ông lại nhìn tôi, “Cám ơn cậu đã cất công đưa con bé về tận đây. Thế cậu về cẩn thận nhé.”

Tôi đang chuẩn bị cáo từ bằng câu “Cháu xin phép ạ!” thì bị Akiha chen ngang.

“Con đang định mời anh Watanabe... Con định mời anh ấy nán lại một chút để dùng trà. Có được không hả bố?”

Tôi kinh ngạc nhìn Akiha, còn em lại nhìn thẳng bố mình.

“Hử... thế sao?” Ánh mắt người đàn ông tỏ vẻ băn khoăn xen lẫn chỉ trích. Nhưng ngay sau đó, nét mặt ông lại có chút hòa hoãn. “Thế cậu thông thả ở lại chơi nhé!” Ông cố nặn ra một nụ cười.

Akiha quay ra chỗ xe taxi, nói đại lý do rồi trả tiền cho tài xế. Tôi vội vàng rút ví nhưng cửa sau của xe đã sập lại.

“Bao nhiêu tiền thế?” Tôi hỏi.

Thế nhưng Akiha im lặng, lắc đầu rồi nhìn sang phía bố mình.

“Thế thôi, con chúc bố ngủ ngon ạ.”

Bố em có vẻ luống cuống một chút rồi đáp, “Ừ, con cũng ngủ ngon nhé.”

“Mời anh vào nhà ạ.” Akiha nở nụ cười hiền dịu mà tôi chưa từng thấy rồi bước về phía cổng.

Tôi chào bố Akiha một tiếng rồi đuổi theo sau em. Tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của ông ấy nhưng chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng của xe sập lại rồi tiếp đến là tiếng nổ máy truyền lại từ sau lưng.

Akiha đứng trước cổng, chăm chú nhìn theo chiếc xe của bố mình rời đi. Trong chớp mắt, ánh mắt em thật lạnh lùng khác hẳn ban nãy khiến tôi sửng sốt. Như cảm nhận được ánh mắt của tôi, em quay về

phía tôi rồi nhoẻn cười. “Mời anh vào,” em nói rồi mở rộng cánh cổng.

Căn biệt thự còn hoành tráng hơn cả lúc nhìn từ bên ngoài. Lối đi dẫn từ cổng biệt thự cho tới thềm nhà trải dài, cánh cửa trước thềm nhà cũng to lớn, sảnh đằng sau cánh cửa mới thật rộng rãi. Có điều, không khí trong nhà lạnh lạnh khiến người ta không khỏi liên tưởng lâu rồi không có ai sống ở đây, cứ như thời gian đã ngưng lại chốn này vậy.

Tôi đi tới phòng khách rộng cỡ chừng gần 70m². Trong phòng bày bộ sofa hình chữ U, bọc lớp da thuộc màu nâu. Chính giữa đặt một chiếc bàn bằng đá hoa cương cực lớn, sức người khó lòng di chuyển nổi. Theo lời mời của em, tôi ngồi ở giữa chiếc sofa dành cho ba người.

Đồ nội thất trong phòng thoạt nhìn cũng biết là loại đắt tiền. Bức tranh phong cảnh treo trên tường có lẽ cũng là tác phẩm của một họa sĩ nổi tiếng nào đó. Ngay cả chiếc máy con điện thoại cố định đặt trên tủ búp-phê trông cũng chẳng giống với loại bình dân hay được sử dụng.

Akiha đã quay trở lại sau khi vừa biến mất đi đâu đó. Em bưng tới chiếc khay đựng chai rượu Brandy và cốc.

“Anh tưởng uống trà chứ nhỉ?”

Tức thì, em nhướn mắt hỏi lại, “Anh thích trà hơn hả?”

“Không, gì cũng được mà.”

Akiha đến ngồi bên cạnh tôi và rót rượu Brandy vào hai chiếc cốc như thể đang chia bài ở sòng bài vậy. Tôi vừa cầm một chiếc cốc lên thì Akiha đã chạm *cạch* cốc của em với của tôi rồi đưa lên miệng uống.

“Này!” Tôi nhìn miệng em rồi hỏi. “Thế này là thế nào vậy?”

“Thế này?”

“Sao tự nhiên lại mời anh ở lại dùng trà? Lúc trên xe taxi em có nói thế đâu. Bố của em sao à?”

Akiha nhìn vào lòng cốc một lúc rồi ngẩng mặt mỉm cười.

"Anh không phải để ý tới bố em đâu. Bởi em có định làm gì, dắt ai tới nhà bố cũng chẳng nói gì hết."

"Ý anh không phải thế. Anh muốn biết tại sao em lại đột ngột mời anh vào nhà kia."

Akiha tay vẫn cầm cốc đứng dậy. Em vòng ra phía sau sofa và mở rèm cửa. Bên kia cửa kính hình như là sân vườn, có điều đang tối đen như mực, chỉ có dáng em phản chiếu lên cửa kính là rõ nét.

"Chẳng có lý do gì to tát hết. Chỉ là tự nhiên em muốn cho anh xem căn nhà này thôi."

"Xem nhà? Ừ, căn nhà hoành tráng thật đấy!" Tôi nhìn khắp bên trong căn phòng một lượt nữa. "Nhưng mà bố em có vẻ không hài lòng"

"Đã bảo anh không cần bận tâm tới bố em làm gì rồi mà." Akiha quay lại. "Bố em chắc nhận ra anh là người đã có gia đình. Mà kể cả thế bố cũng chẳng nói gì hết. Bố em là người như vậy đó."

Tôi chẳng hiểu em nghĩ gì mà nói như vậy nữa.

Akiha nhắm mắt rồi hít một hơi thật sâu như thể đang nếm thử vị không khí trong căn phòng này.

"Không biết mấy tháng rồi em mới lại vào căn phòng này."

"Hả? Thế cơ à?"

"Tại có về đây thì em cũng chỉ lên thẳng phòng của mình trên tầng hai thôi."

"Sao lại thế?"

Akiha không trả lời mà đảo mắt nhìn khắp phòng như thể xác nhận điều gì đó.

"Bố muốn bán ngôi nhà này lâu lắm rồi. Bởi lẽ chẳng có ai ở đây, cũng chẳng có kỷ niệm đẹp để gì hết. Ngặt một nỗi mãi chẳng có ai mua. Bố, cả công ty bất động sản nữa, hình như họ cũng bối rối lắm."

"Tại hoành tráng quá đây mà."

Akiha nghiêng cốc, uống cạn chỗ rượu còn lại. Rồi em lau khô miệng và nhìn tôi.

“Có ai thèm mua ngôi nhà này chứ.”

“Là sao?”

“Tại...” Em nhìn đăm đăm vào mắt tôi, “Đây là ngôi nhà từng có người bị giết.”

“Hả?”

Tôi tức thời không hiểu nổi ý nghĩa trong lời em nói mà chỉ lặp đi lặp lại câu nói ấy trong đầu. Người bị giết, người bị giết, người bị giết...

Akiha đến bên cạnh tôi.

“Chính tại chỗ này, như thế này này!” Đột nhiên em nằm ngửa lên chiếc bàn đá hoa cương, chân tay dang rộng bốn phía. “Người đó ngã gục xuống. Bị giết hại. Giống kiểu phim hay chiếu lúc hai giờ đêm. Phim giật gân với đoạn nhạc hiệu ten ten ten tèn... ấy.”

Mãi rồi tôi cũng nhận ra chắc Akiha đã say. Tôi nhớ lại cái đêm gặp em ở trung tâm bóng chày. Tôi đặt cốc, nhắc người khỏi ghế.

“Anh về đây.”

“Sao lại về?” Em vẫn nằm nguyên tư thế dang rộng chân tay mà hỏi tôi.

“Vì em có vẻ say rồi.”

Tôi toan bước đi thì bị Akiha níu lại. “Anh đừng về.”

Em túm vào quần tôi rồi bị trượt khỏi bàn, quỳ cả hai chân rồi chống cả hai tay ở chỗ trống giữa ghế sofa với chiếc bàn.

Tôi ngồi lại, đặt tay lên vai em. “Em nên nghỉ sớm đi thì hơn.”

“Thế còn anh?”

“Anh về nhà thôi.”

“Không đâu!” Em ôm lấy tôi. “Anh đừng bỏ em ở đây một mình.”

6

Nếu vẽ thành truyện manga thì cảnh này chắc sẽ có tua tua dấu hỏi chấm nhảy ra từ cái đầu tôi. Tóm lại, có quá nhiều chuyện không hiểu đầu cua tại nheo làm sao nên tôi vẫn chưa thông suốt được.

Vậy nhưng, kể cả trong trạng thái hỗn loạn vẫn có một điều rất rõ ràng. Đó là tôi đang rất hồi hộp trước cái ôm của em.

Tôi từ từ ôm siết lấy Akiha. Đầu các ngón tay tôi cảm nhận rõ ràng cơ thể săn chắc của em. Nhiệt độ cơ thể em cũng âm thầm lan dần sang tôi.

Tôi không rõ vì sao em lại khóc. Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy em rơi lệ. Tôi không hiểu nhưng cũng không hề có ý định truy tìm căn nguyên. Có điều gì đó khiến em khóc... Tôi chỉ cần biết vậy là đủ.

Chúng tôi môi chạm môi, trong khoảnh khắc đó, bao nhiêu rồi rã mới đây còn bủa vây tâm trí tôi bỗng bắt đầu rạn nứt, chẳng mấy chốc tan ra rồi trôi đi mất như núi băng bị sụp đổ. Chúng như những con sóng lớn, găm gào trong đầu tôi rồi đột nhiên bị hút vào một cái lỗ trống nào đó, giống như khi chúng ta nhấc nút xả bồn tắm.

Khi môi chúng tôi rời nhau, nước trong bồn tắm cũng cạn sạch. Tôi thậm chí còn không hiểu đã có chuyện gì ở đây nữa.

"Vào phòng em nhé?" Akiha hỏi tôi.

"Thật hả?"

“Có điều, gần đây em không dọn dẹp gì cả.” Em đứng dậy, tay vẫn nắm chặt tay phải tôi.

Em kéo tôi khỏi phòng khách rồi lên cầu thang. Căn nhà này được xây theo lối có giếng trời thông tầng. Trên tầng hai có mấy cánh cửa. Akiha mở một trong số đó ra song ngay lập tức đóng lại rồi nhìn tôi. “Anh chờ ở đây chút xíu nhé.”

Tôi gật đầu, tự hiểu chắc em có gì đó không muốn bị tôi nhìn thấy.

Tôi bị bỏ lại hành lang tranh tối tranh sáng. Xem đồng hồ đeo tay lúc này đã hơn mười hai giờ. Hôm nay là ngày thường và mai chúng tôi vẫn phải đi làm. Và chỉ riêng việc tôi đang ở đây vào giờ này cũng đã trở thành tình huống khá rắc rối. Ví như tôi sẽ phải nói như thế nào với Yumiko. Sáng nay, trước lúc ra khỏi nhà tôi đã nói với cô ấy là sẽ đi dùng cơm với đối tác ở Yokohama.

Trở về vào sáng sớm sẽ càng làm cho sự tình xấu thêm. Dù thế nào thì làm như thế cũng hỏng bét. Hay bịa rằng tôi bị đối tác rủ đi hát karaoke. Có hàng karaoke phục vụ 24/7 đấy thôi? Không được. Chắc chắn sẽ có sơ hở.

Trong khi tôi đang rối như tơ vò thì cánh cửa lại mở ra.

“Mời anh vào,” Akiha nói. Tôi nhận ra em đã thay đồ. Đó là một chiếc váy liền với chất vải bông mềm. Có lẽ đó là bộ mặc nhà của em.

“Anh vào nhé!” Tôi nói rồi bước vào phòng. Tôi nhìn nhanh khắp phòng, thoáng chút ngạc nhiên.

Đây là phòng của học sinh cấp ba. Hơn nữa, còn là học sinh cấp ba của mười mấy năm trước.

Căn phòng có lẽ khoảng 13m². Giấy dán tường có họa tiết hoa cầu kỳ với tông màu trắng chủ đạo. Cạnh cửa kính nhìn ra ban công kê một chiếc bàn học, trên đó xếp các sách tham khảo dành cho học sinh cấp ba. Trên giá sách nhỏ chỉ có ít quyển sách còn phần lớn chỗ bị choán bởi những đồ trang trí nhỏ xinh, các món trang sức. Trên giường có chú chó bông nữa.

“Căn phòng này hầu như chẳng thay đổi gì so với hồi em học cấp ba. Như ban nãy em có nói đó, em không còn sử dụng căn phòng này nữa, từ sau lúc đó.”

“Lúc đó là lúc nào cơ?”

Bất chợt em nhìn chăm chăm vào mắt tôi như thể đang thăm dò điều gì đó.

“Hay là giờ em cứ nói luôn cho anh biết nhỉ?”

“Em không muốn thì thôi, không sao mà.”

Akiha nhìn ra chỗ khác, im lặng một hồi. Lát sau, nét mặt em giãn ra và em nhìn sang tôi.

“Thế thôi, em không muốn. Nhất là vào đêm nay.”

“Rồi, thế anh cũng không hỏi gì nữa!” Tôi đưa tay về phía vai của Akiha, kéo em lại gần mình.

Em cũng không kháng cự. Cứ như vậy, chúng tôi ôm nhau một cách tự nhiên rồi trao nhau nụ hôn. Có nghĩa là chúng tôi lại về trạng thái như ban nãy.

Vừa hôn em tôi vừa thầm nhủ thế là không thể quay trở lại được nữa rồi. Nhưng một mặt khác, tôi cũng thấy khắp khởi với dự cảm có điều vô cùng tuyệt vời sắp diễn ra. Tôi giúp em trút bỏ váy áo, mơn trớn làn da, cả tâm hồn và cơ thể chúng tôi cuốn chặt vào nhau.

Tôi dìu em về phía giường. Em bảo tôi, “Anh tắt đèn đi.”

“Ừ nhỉ.”

Tôi tắt đèn. Trong bóng tối, chúng tôi lại một lần nữa trao nhau cảm xúc qua bờ môi. Khi mắt đã tạm quen với bóng tối, chúng tôi đến bên giường và cùng ngồi lên đó.

“Xin lỗi anh nhé!” Akiha nói.

“Xin lỗi gì chứ?”

Em không trả lời.

Cơ thể chúng tôi chậm chậm ngã xuống giường.

Cứ như vậy, chúng tôi đã vượt qua ranh giới vốn dĩ không được phép. Trước khi làm vậy, tôi luôn tưởng tượng thấy bức tường to lớn chắn nơi ranh giới đó. Thế nhưng, khi trót vượt qua rồi, tôi chợt hiểu thực chất chẳng có gì hết, bức tường đó chỉ là ảo ảnh do bản thân ta huyền hoặc ra mà thôi.

Vậy nhưng ý tôi không phải muốn nói rằng chẳng có gì to tát cả. Thậm chí còn ngược lại.

Bởi dẫu bức tường kia chỉ là ảo ảnh nhưng tôi vẫn còn trông thấy nó để mà không dám tư tưởng tới việc vượt quá ranh giới. Còn giờ đây, bức tường biến mất, tôi chỉ còn nước kiềm chế cảm xúc bằng chính ý chí của bản thân.

Chuyện đêm nay rõ ràng chỉ là phút lạc lòng nhất thời. Nhưng thật sự sẽ chỉ dừng lại ở đây thôi không? Một khi đã biết ở bên kia lằn ranh có một thế giới tuyệt đẹp đến ngất ngây liệu tôi có thể sống mà không bao giờ vượt qua nó lần nữa? Giờ đây, khi đã trót nhận ra chẳng có bức tường nào hết, chỉ cần khẽ nhấc chân thôi là sang tới nơi thì sống mà không bao giờ vượt qua nó sẽ trở thành điều bất khả thi đến mức phi thực tế.

Tia nắng sớm len qua khe rèm cửa. Dường như tôi mới chỉ chớp mắt được một chút. Lúc tỉnh dậy, bờ vai mong manh của Akiha vẫn ở bên cánh tay phải của tôi. Em đã thức, còn đang đắm chiêu nhìn tôi.

“Anh về hả?” Em hỏi tôi.

Tôi với tay lấy chiếc đồng hồ ở mép giường. Còn chưa tới sáu giờ sáng.

“Chúng ta đâu thể cùng nhau tới công ty được.”

“Thế cũng thú vị chứ sao. Mà thôi, đúng là không được.”

Em ngồi dậy, lộ ra tấm lưng trắng ngần. Nắng sớm chiếu vào khiến nó ánh lên như đồ sứ.

Trong lúc mặc quần áo đầu óc tôi cũng vội vàng *nảy số*. Trước hết, cần kiểm soát để giải thích với Yumiko. Điện thoại di động của tôi

vẫn đang tắt nguồn nhưng chắc đầy ắp tin nhắn với lời nhắn thoại của vợ.

Ngay cả khi đã mặc quần áo chỉnh tề tôi vẫn cẩn thận kiểm tra lại một lượt xem có dấu vết đáng ngờ nào lưu lại trên người không. Trên bàn học của Akiha có chiếc gương nhỏ nên tôi đã dùng để soi kỹ mặt mũi, cổ. Tôi thầm nhủ chẳng sao cả đâu nhưng nhớ dính một chút son môi hay mascara thì không còn là chuyện đùa nữa.

Trong phòng khách, Akiha đã pha sẵn cà phê và đang chờ tôi. Tôi ngồi xuống ghế sofa, tay cầm tách cà phê mà trong lòng vẫn không yên. Tôi xem đồng hồ đeo tay đến mấy lần.

“Sẽ không có chuyện gì đâu!” Akiha đặt tay lên đầu gối tôi. “Uống xong tách cà phê này anh cứ về trước đi.” Lời em nói như nhìn thấu ruột gan tôi. Bị nói trúng tim đen nên tôi vội chống chế.

“Đâu, anh có vội vàng gì đâu.”

Akiha khúc khích cười.

“Anh không cần ra về nữa. Em không phải trêu chọc gì anh đâu.”

Tôi uống cà phê. Hương cà phê hơi nhạt. Có lẽ bột cà phê bị bỏ xó lâu quá rồi.

“Sau đây em định như thế nào?”

“Em đến thẳng công ty thôi.”

“Thế à.”

Akiha tiễn tôi về. Biệt thự nhà Nakanishi khuất dần sau lưng tôi. Không gian bên ngoài khoác lên mình chiếc áo nắng sớm. Tôi đi bộ đến ga Higashi Hakuraku. Đường dốc xuống dựng thẳng đứng.

Được nửa đường, tôi tạm đứng lại và kiểm tra điện thoại. Biết ngay mà! Đã có tin nhắn của Yumiko. Tận ba tin liền. Nội dung cái nào cũng như nhau. Tin sau lại có cảm giác cấp bách hơn tin trước. *Rốt cuộc bố bị làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với bố không? Bố đọc tin nhắn thì gọi ngay cho mẹ nhé.* Trong khi đọc tin nhắn tôi thấy nhói nhói nơi lồng ngực. Chắc vợ không thể nào tưởng tượng nổi chuyện tôi ngoại tình. Hẳn Yumiko đang lo lắng không biết tôi có

bị tai nạn gì hay không. Chưa biết chừng đến giờ này vẫn còn chưa chịu ngủ mà thức chờ tôi gọi điện cũng nên.

Sau khi sắp xếp xong xuôi các suy nghĩ, tôi bắt đầu gọi điện. Cô ấy không bắt máy ngay. “Alo ạ!” Tôi nghe thấy tiếng Yumiko qua điện thoại. Tôi còn cảm nhận được cả sự căng thẳng của vợ nữa.

“Là bố đây.”

“Bố có bị sao không?” Cô ấy hỏi. Có vẻ như Yumiko đã chắc chắn tôi gặp chuyện gì chẳng lành.

“Là thế này. Chuyện cũng chẳng đâu vào đâu cả. Bố cùng đối tác đi uống ở mấy chỗ liên, xong người ta lại ngủ quên mất. Bố đỡ họ lên taxi rồi nhưng trông tình hình họ không về nổi một mình nên thành ra bố bất đắc dĩ phải đưa về đến tận nhà. Mà nhà mãi tận Yokosuka. Đưa họ về nhà xong xuôi giờ bố đang trên đường về nhà mình đây.” Tôi đã biến câu chuyện thành như vậy.

“Thật không đấy? Lần trước hình như bố cũng nói hết như vậy hay sao ấy.”

“Hả? Lần nào cơ?”

“Thì cái lần áo vest của bố bị một cô say rượu làm bẩn mất ấy.”

“À!” Vợ nói tôi mới nhớ. Cái cơ tôi vừa nói đã bị dùng cho hôm đưa Akiha về lần trước. “Mẹ nói bố mới nhớ ra đấy.”

“Bố hay gặp mấy chuyện như vậy ghê cơ. Tính thì cứ hay cả nể. Lần trước chẳng bị hội anh Shintani ép làm thế còn gì.”

“Ừ, nhưng lần này người ta là đối tác mà...”

“Thôi, bố không sao là tốt rồi. Nhưng mà, chuyện có thế thì cũng gọi cho mẹ cuộc điện thoại chứ. Mẹ lo lắm đấy.”

“Tại bố đoán mẹ ngủ mất rồi. Thôi, cho bố xin lỗi. Lần sau bố sẽ nhớ gọi.”

Thật ngạc nhiên là Yumiko không mảy may nghi ngờ lời tôi nói. Cúp máy xong, tôi thở phào nhẹ nhõm rồi lại đi bộ tiếp.

Vừa đi bộ tôi vừa kịp nhận ra Yumiko chẳng có lý do gì để nghi ngờ tôi hết. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ lén phét, cũng

chưa từng nói dối vợ theo cách này lần nào cả. Suy nghĩ của cô ấy vẫn chưa thiết lập cơ chế cảnh báo cần chú ý với việc chồng đi qua đêm rồi về vào sáng sớm.

Dẫu vậy, cũng không thể nào dùng mãi cái lý do đó được. Bởi vì tôi đã dùng nó cho lần nói dối đầu tiên rồi. Thêm lần nữa, chắc sẽ càng khắc sâu vào trong trí nhớ của vợ hơn. Chẳng mấy mà nó sẽ kích thích linh cảm nhạy bén vốn có của phụ nữ.

Tôi tự nhủ sẽ chỉ nói dối duy nhất lần này thôi. Bởi chỉ cần tưởng tượng tới lúc bị phát hiện là tôi đã đủ toát mồ hôi hột.

Dẫu vậy, thật lòng, suy nghĩ của tôi không chỉ quanh quẩn mỗi việc đe nẹt bản thân. Vừa sải chân bước trên con phố đã tan màn đêm tôi vừa tua đi tua lại trong tâm trí chuyện như một giấc mơ với Akiha đêm qua. Nếu có ai trông thấy tôi lúc ấy hẳn họ sẽ thấy mặt tôi rất khó coi.

Một người phụ nữ tôi quen đã nói như thế này:

“Đàn ông nhất thời ăn vụng một lần chỉ là say nắng còn tiếp tục tái diễn mới là ngoại tình.”

Tôi mang máng nhớ trong các phim truyền hình, tiểu thuyết người ta cũng phân biệt như thế.

Vậy, chiếu theo đó, nếu chuyện giữa tôi với Akiha chỉ dừng ở mức *say nắng* thì có lẽ sẽ không thành vấn đề gì quá nghiêm trọng. Ôi, thiếu gì cách biện bạch đâu, nào là nhất thời sai lầm một đêm, trót nhờ do hoàn cảnh xô đẩy, do rượu *xúi bậy*, v.v...

Trước khi đến công ty tôi đã định bụng như vậy. Tôi quyết tâm kể cả có giáp mặt với Akiha cũng sẽ chỉ chào hỏi như chưa từng có gì xảy ra và quay trở lại trạng thái không có mấy liên quan trọng công việc như vốn dĩ trước đây.

Oái oăm thay, ngay khoảnh khắc nhìn thấy em tôi đã vỡ lẽ rằng việc đó hoàn toàn bất khả thi. Tâm trạng tôi bỗng rộn ràng, người nóng bừng lên, những suy nghĩ khiến tôi ngộp thở cứ dồn dập ủa tới.

Cuối tuần đó, chúng tôi lại hẹn hò ăn tối tại nhà hàng ở Odaiba, sau đó cùng nhau qua đêm tại khách sạn đã đặt sẵn. Tôi nói dối Yumiko là đi công tác. Cách này quá quen thuộc.

Đương nhiên, tôi cũng có mặc cảm tội lỗi. Yumiko chẳng có lỗi gì. Cô ấy thực sự trọn vẹn trong vai trò làm vợ, làm mẹ. Tôi thậm chí còn nghĩ mình là kẻ tồi tệ vì dám phản bội một người như cô ấy. Tôi thực sự đã ngoại tình. Một việc làm trái với luân thường đạo lý, quay lưng lại với đạo đức làm người.

Thế nhưng, cứ ở cùng Akiha tôi lại thấy lâng lâng hạnh phúc. Tôi yêu em. Chẳng biết tự lúc nào, tình cảm dành cho em đã lớn tới mức tôi không thể kiểm soát nổi. Vốn chỉ gặp nhau thôi là đủ thấy vui rồi, vậy mà giờ chúng tôi đã phát triển thành mối quan hệ hẹn hò ăn uống, bạn rượu và cả bạn tình nữa. Tôi đã trót có được khoảng thời gian mà mới trước đó không lâu đến năm mơ tôi cũng chẳng dám nên giờ lại càng không thể để tuột mất nó.

Một buổi sáng thứ Bảy, nằm trên giường khách sạn, tay mân mê tóc của Akiha, tôi đã hạ quyết tâm. Tôi sẽ chú ý thật sát sao để tuyệt đối không ai phát hiện ra. Kể cả có phải quen với những *mánh lới* vốn là sở đoản của tôi như nói dối, diễn kịch.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Akiha vuốt ve ngực tôi.

“Không, có nghĩ gì đâu...” Tôi vờ đáp.

Em bất chợt thở dài, “Anh muốn trốn tránh hả?”

“Em nghĩ vậy sao?”

“Anh lại bảo không đi.”

Tôi nhìn sâu vào mắt Akiha.

“Nếu em thấy chán ghét mối quan hệ này thì anh không có gì để nói.”

Em mỉm cười, bờ môi chẳng còn dấu vết son.

“Em luôn chịu trách nhiệm với việc làm của bản thân mình. Cũng đã xác định sẵn tư tưởng rồi.”

Tôi gạt đầu, hôn lên em rồi ôm siết.

Tôi chẳng chủ định gì, cũng hoàn toàn không biết sau này chúng tôi sẽ ra sao.

Tôi đã từng nghĩ những kẻ ngoại tình là hạng không ra gì. Chỉ vì khoái lạc của bản thân mà phá vỡ hạnh phúc gia đình vốn dày công vun đắp... Thật quá vô lại.

Ngay cả lúc này suy nghĩ đó vẫn không suy suyển. Tôi nghĩ bản thân quả thực không ra gì.

Có điều, suy nghĩ đó cũng có chỗ chưa đúng. Đó là người ta ngoại tình không phải chỉ để tìm kiếm mỗi khoái lạc. Có thể ban đầu là như vậy, nhưng một khi đã bắt đầu người ta sẽ không thể nói câu nửa mùa như vậy nữa.

Đây chính là địa ngục. Một địa ngục ngọt ngào. Cho dù bạn định trốn khỏi nó như thế nào thì tên ác ma trong bạn cũng không cho phép điều đó xảy ra.

7

Sau vài lần hẹn hò, tôi với Akiha đã có quy định bất thành văn rằng chúng tôi sẽ gặp nhau vào thứ Năm. Bởi vì hôm đó cả hai đều có thể rời công ty sớm. Điểm hẹn chính là cửa hàng dụng cụ thể dục thể thao lớn trên phố Shinjuku. Sở dĩ chọn chỗ đó cũng không vì lý do gì đặc biệt, chỉ là sau vài lần hẹn hò chúng tôi tự chốt đó sẽ là điểm hẹn chờ nhau tới.

Sau khi gặp nhau, nếu một trong hai không có đề xuất khác thì hai đứa sẽ dùng bữa tại nhà hàng bên cạnh trung tâm thương mại Isetan. Akiha thích rượu Nhật, còn tôi chủ yếu uống bia. Akiha sau lần nhớ đời ở trung tâm bóng chày thì đã không dám uống quá đà nữa.

Rời nhà hàng, chúng tôi lên tàu điện. Đích đến là Koenji. Nói đúng hơn là căn hộ của em. Đó là một căn studio. Trong nhà không có bàn ăn, em chỉ bày một chiếc bàn kính và hai tấm nệm tròn phẳng phiu lên trên một tấm thảm mềm mại trải trên sàn gỗ dán.

Phòng ngủ so ra còn chật hơn cả bếp, trong phòng kê chiếc giường loại và chiếc tủ với nhiều ngăn kéo.

Mỗi khi tới căn hộ của em, tôi thường ngồi lên tấm nệm phẳng phiu đó rồi bật TV. Cũng không hẳn vì tôi muốn xem chương trình nào mà đơn giản là tôi thấy không có âm thanh gì thì thật buồn tẻ.

Akiha thay đồ mặc ở nhà xong thì mang cho tôi lon bia với chút đồ nhắm. Chúng tôi không dùng cốc mà cụng lon với nhau rồi cứ thế uống luôn. Trước khi uống lúc nào chúng tôi cũng nói với nhau “Mừng một ngày vất vả đã qua!”

Quả thật, sự dẫn dắt trong tâm tư khiến tôi không thể thư giãn tận hưởng một cách trọn vẹn. Dẫu vậy, mỗi lần thoả mái duỗi chân trong căn hộ của Akiha, niềm hạnh phúc được ở bên người mình yêu thương, thứ cảm xúc tôi đã quên tự bao giờ bỗng ào ào trỗi dậy. Lần cuối tôi cảm nhận được cảm xúc đó là khoảng một năm trước khi cưới Yumiko. Tôi ham muốn cảm nhận thân thể Akiha hết như cậu nhóc cấp ba hay anh chàng sinh viên mới lần đầu có bạn gái. Chúng tôi trao nhau biết bao nhiêu nụ hôn đích thực mà phải mấy năm rồi giữa tôi với Yumiko chẳng còn nữa. Đương nhiên, cả làm tình nữa.

Thời gian tôi lưu lại căn hộ của Akiha nhiều lắm tầm hai tiếng, thế mà trong thời gian đó, tôi đã làm đến mấy lần. Chính bản thân tôi cũng ngạc nhiên với chuyện này. Ít nhất, nửa năm trước, tôi chẳng thể nào ngờ được sẽ có ngày mình lại ham muốn *chuyện ấy* đến vậy. Tôi còn nghĩ phần đàn ông trong tôi đang dần khô héo rồi cơ.

Tôi ngạc nhiên khi thứ cảm xúc cháy bỏng như vậy vẫn còn tồn tại trong lòng và cũng rất vui khi biết được điều đó. Thậm chí, tôi còn thấy chột dạ khi tưởng tượng ra viễn cảnh mình sẽ sống đến cuối đời mà hoàn toàn không biết gì tới nó.

Có điều, đàn ông dẫu sao vẫn thật ích kỷ. Tôi vừa lâng lâng vì tìm lại được bản ngã của mình vừa kiên quyết muốn giữ gìn gia đình hiện tại. Vậy nên, trong khi trải qua khoảng thời gian ngọt ngào với Akiha, mắt tôi thi thoảng vẫn đảo qua đồng hồ.

“Anh phải về rồi hả?” Em hỏi tôi như đã canh me đúng thời điểm thích hợp. Lời em đã giúp tôi rất nhiều.

“Ừm.”

Tôi chỉ cần gật đầu. Akiha tuyệt đối không bao giờ giữ tôi lại. Cũng không bày ra bộ mặt buồn bã. Em tiễn tôi ở cửa với khuôn mặt chẳng vương chút ưu phiền.

“Anh đừng ngủ quên trên tàu điện đấy!” Lúc nào em cũng dặn như vậy.

Tôi gật đầu nói “Chúc em ngủ ngon!” Em lặp lại “Chúc anh ngủ ngon” rồi đóng cửa. Như vậy là khép lại ngày thứ Năm hẹn hò.

Trên xe điện, tôi đâu chỉ đắm mình trong mớ cảm xúc ngọt ngào. Tôi còn phải kiểm tra điện thoại di động, xem xét lại quần áo tóc tai. Thậm chí, tôi còn kiểm tra xem có bị vương mùi hương của Akiha không nữa. Tiếp đó, tôi lắp ráp câu chuyện ở trong đầu.

Đêm nay tôi đã đi uống với ai, bữa tối ăn những gì, uống ở đâu, nói những câu chuyện gì. Đầu tôi chạy từ suy nghĩ nọ tới suy nghĩ kia. Không nói gì thì cũng không hay, nhưng nói nhiều quá lại dở.

Tôi thấy căng thẳng nhất lúc vào thang máy khu chung cư để lên nhà. Chắc chắn Yumiko vẫn đang thức chờ. Vợ sẽ chào đón tôi với gương mặt như thế nào nhỉ. Hay là cô ấy đã phát hiện ra chuyện tôi ngoại tình và chỉ chờ tôi về để trách móc, hạch hỏi. Thoáng bất an đó lướt qua tâm trí tôi.

“Bố về rồi đấy à! Hôm nay bố uống nhiều không?”

May thay, đêm nay Yumiko cũng không có gì khác so với mọi khi. Trước đây, thi thoảng tôi vẫn đi uống đến khuya mới về nên tần suất tuần một lần chắc không phải chuyện đáng nghi.

“Bố có uống mấy đâu!” Tôi vừa trả lời vừa cởi áo khoác và ngồi xuống ghế bàn ăn. Tôi quyết định sẽ không nhanh nhanh chóng chóng né về phòng ngủ. Dầu lòng áy náy khi nhìn Yumiko nhưng tôi vẫn cẩn thận nhìn vào mắt vợ lúc nói chuyện. Thế rồi tôi bắt đầu kể từng câu chuyện đã được nhào nặn sẵn từ lúc còn trên tàu điện. Yumiko đã pha trà cho ông chồng ngoại tình của mình. Tôi uống trà, lòng khổ tâm lắm nhưng vẫn phải ra vẻ uống rất ngon lành. Uống xong tôi còn phàn nàn về thói xấu mỗi khi say rượu của vị trưởng phòng ở bên đối tác mà tôi vừa tiếp tối nay. Yumiko mỉm cười cảm thông và rục rịch đi ngủ. Tôi lén quan sát thấy gương mặt đó của vợ nên cuối cùng cũng tạm yên lòng.

Tôi kiểm tra xem Sonomi có đang ngủ ngoan trong phòng con bé không rồi về phòng mình. Điều tôi e sợ nhất lúc này chính là Yumiko sẽ cùng theo tôi về phòng, trong khi mọi ngày cô ấy toàn ngủ cùng con. Có nghĩa là cô ấy muốn dụ tôi làm chuyện vợ chồng. Chắc cánh chị em trên đời sẽ nhiech móc tôi rằng vợ đòi hỏi thì có gì mà đáng sợ nhưng tôi thấy bất an nếu phải phơi bày trước Yumiko cơ thể vẫn chưa được tắm rửa sau khi ôm ấp Akiha. Tôi có cảm giác sẽ bị phát

hiện ra dấu vết *ăn vụng*. Hơn nữa, ôm ấp vợ với cơ thể đó tôi cứ thấy áy náy không yên. Chưa kể sức khỏe tôi cũng không cho phép.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy bóng dáng Yumiko biến mất sau cánh cửa phòng ngủ của con như mọi khi. Tôi đánh răng, thay đồ ngủ trong phòng tắm rồi lên giường nằm. Bất giác, tôi thở phào một hơi dài.

Thứ Năm hằng tuần kể từ sau khi tôi bắt đầu qua lại vụng trộm với Akiha đại khái đều trôi qua như vậy. Thời gian căng thẳng thần kinh dài hơn hẳn thời gian được sung sướng. Chỉ lặp đi lặp lại việc nói dối, diễn kịch cũng đủ khiến tinh thần tôi rệu rã.

Nếu khổ sở và mệt mỏi như thế thì đừng ngoại tình nữa. Đúng vậy, đúng một trăm phần trăm luôn. Bản thân tôi cũng hiểu rõ như vậy. Trớ trêu thay, mỗi khi về giường nằm, mắt nhìn đăm đăm vào bóng tối trong căn phòng tắt hết đèn điện, đầu tôi lại liên tưởng tới những giây phút bên Akiha. Tôi lại rơi vào thế giới sung sướng tột đỉnh. Chỉ một lần được tận hưởng sức hấp dẫn đó cũng đủ khiến tôi chẳng coi bất cứ sự khổ sở nào là đáng ngại nữa.

Hôm Yumiko đột nhiên nói với tôi có việc gấp phải về nhà mẹ đẻ là vào khoảng đầu tháng Mười một. Nghe đầu thầy giáo có ơn với cô ấy từ hồi cấp ba vừa qua đời nên cô ấy về viếng. Nhà mẹ vợ tôi ở tận Nagaoka, tỉnh Niigata. Yumiko chỉ bắt đầu lên Tokyo sau khi vào đại học.

“Mẹ định cho cả Sonomi đi cùng vì ông bà ngoại cũng bảo nhớ con bé lắm!” Yumiko ái ngại nói.

“Ừ!” tôi trả lời, còn cẩn thận hỏi thêm, “Hôm sau hai mẹ con mới về hả?”

“Vâng. Chắc tối đó sẽ thành buổi họp lớp luôn. Bố thấy phiền phải không?”

“Không sao. Hai ngày thôi chứ mấy.”

Lồng ngực tôi căng đầy những toan tính và kỳ vọng. Hình như Yumiko bảo đám tang diễn ra vào thứ Bảy. Vợ sẽ ngủ lại đó một

đêm, thành ra Chủ nhật cô ấy mới về tới nhà.

“Chủ nhật thì mấy giờ mẹ về?”

Yumiko đắn đo một chút rồi trả lời.

“Ông bà ngoại chắc chắn sẽ bảo ăn tối xong rồi hãy về nên cố lắm thì kịp chuyển Shinkansen lúc bảy giờ. Về đến nhà mình cũng phải chín giờ tối.”

“Thế thì hai mẹ con phải mua sẵn vé chọn chỗ đi chứ Chủ nhật tàu đông lắm. Hôm nay bố mua luôn cho.”

“Thật hả? Tốt quá.”

“Chuyện nhỏ ấy mà.”

Tôi diễn trọn vai người chồng tử tế. Sâu xa hơn, nếu mua vé chọn chỗ rồi thì coi như lịch trình của hai mẹ con sẽ thành cố định.

Trên đường đến công ty, tôi đã nhắn tin cho Akiha. Nội dung tin nhắn: “Cuối tuần này chúng ta đi du lịch đâu đó hai ngày một đêm nhé?”

Vài phút sau em trả lời ngay: “OK, đi đâu hả anh?”

Tôi lại nhắn: “Còn chưa chốt thế em muốn đi đâu?”

Tin trả lời: “Em thích tắm suối nước nóng, ngâm mình trong bể suối nóng lộ thiên thích lắm.”

Giờ nghỉ trưa, tôi tranh thủ dùng máy tính ở công ty để tìm kiếm những khách sạn có suối nước nóng. Hiếm lắm mới có cơ hội như thế này nên tôi không muốn có sơ sót chỉ vì chọn sai chỗ.

Mới chạm ngõ sang thu, mùa lá vàng lá đỏ nên đâu đâu cũng kín khách đặt vào cuối tuần. May thay, rốt cuộc tôi cũng tìm được khách sạn nhưng phải trả tận gần bốn mươi nghìn yên một người cho một đêm. Giá *chát* ngoài dự kiến nhưng trong nháy mắt tôi đã chốt luôn. Tôi hoàn thành thủ tục đặt phòng trên mạng.

Đây là lần đầu tiên tôi biết tới chỗ này nhờ đặt qua mạng nhưng khi nghe tới tên khách sạn, Akiha đã mắt tròn mắt dẹt hỏi “Sao anh đặt chỗ sang vậy?”

“Chơi lớn luôn. Chẳng mấy khi có cơ hội mà.”

Chúng tôi đang đứng trước máy bán hàng tự động đặt ở hành lang công ty và trao đổi với nhau rất khẽ.

Akiha nhìn xuống chiếc cốc giấy đựng trà sữa. “Anh nói cũng phải. Đây là lần đầu mà có khi cũng là lần cuối luôn.”

Nghe người tình của mình nói như vậy, các *ông chú* ngoại tình sẽ trả lời như thế nào nhỉ. Tôi non kinh nghiệm, chẳng nghĩ ra nổi nên đành lặng lẽ uống cốc cà phê của mình.

Sáng thứ Bảy, tôi chở hai mẹ con Yumiko và Sonomi ra ga Tokyo. Yumiko không khỏi lo lắng chuyện ăn uống của tôi lúc vắng vợ nhưng tôi cả quyết: “Đã bảo bố tự lo được mà.” Tôi theo hai mẹ con tới tận cửa soát vé. Sonomi vẫn băn khoăn: “Sao bố không đi cùng?” Câu hỏi ngây thơ khiến Yumiko không giấu nổi nét bối rối trên khuôn mặt còn tôi thấy nhoi nhói nơi lồng ngực.

Sonomi mặc áo thể thao màu đen, đầu đội chiếc mũ ghi xám. Qua cửa soát vé rồi mà con bé vẫn không thôi vẫy tay với tôi. Tôi mỉm cười vẫy tay tạm biệt con.

Hai mẹ con vừa đi khuất tôi ba chân bốn cẳng quay lại chỗ đỗ xe, nhanh chóng nổ máy đi thẳng về nhà.

Về đến nhà tôi cấp tốc chuẩn bị cho chuyến du lịch. Gọi là chuẩn bị, chứ nghỉ có một đêm nên cũng không phức tạp gì. Điều tôi bận tâm nhất chính là dọn dẹp và sắp xếp lại các thứ ở trong xe bởi lần này đi du lịch bằng xe của tôi.

Xe của tôi là dòng RV nhưng bên trong xe thì như một cái nhà. Đặc biệt, có rất nhiều đồ trẻ con của Sonomi như chiếc nệm in hình Hello Kitty, gấu bông. Tôi nhét hết chúng vào túi giấy rồi để sau cốp xe.

Công tác chuẩn bị xong xuôi, tôi thẳng tiến Koenji. Tôi đỗ xe bên cạnh ga rồi gọi cho Akiha. Trong lúc chờ em, tim tôi đập rộn ràng.

Chẳng mấy chốc Akiha xuất hiện. Em mặc chiếc váy len mỏng màu đen, ôm sát người, bên ngoài khoác chiếc jacket màu đen. Bộ đồ thật hợp với em, thậm chí trông còn phong cách hơn hẳn mọi khi. Sâu trong tâm can, tôi thấy em là người phụ nữ thật tuyệt vời.

Akiha lên xe, mỉm cười với tôi và hỏi, “Anh chờ em lâu chưa?”

Tôi cảm nhận được trái tim mình đang tê liệt vì gương mặt tươi cười của em. Cứ mỗi lần gặp tôi lại yêu em nhiều hơn một chút, giống như lớp màng mỏng, cứ từng lớp, từng lớp xếp chồng lên nhau. Dần dần, tôi chẳng còn nhìn thấy chuyện gì đang chờ đợi mình ở phía bên kia cuộc tình này nữa.

Bắt đầu vào đường cao tốc, trong tâm trạng ngất ngây sung sướng, tôi đạp ga phóng như bay, nhắm thẳng đích đến là bán đảo Izu.

“Em bật nhạc nghe nhé?” Em hỏi tôi lúc xe vào đoạn cao tốc ven biển.

“Ừ, bật đi. Chỗ đó có hộp đựng đĩa CD đó. Mỗi tội chẳng có bài nào đang nổi bây giờ đâu...”

Akiha mở nắp hộp đĩa ở gần chân và lấy ra một đĩa. “Ồ, đĩa *Super Princess Akane-chan* này.”

“À, cái đó là...” Đó là bài Sonomi nghe suốt. Nó là ca khúc chủ đề của phim hoạt hình mà con bé rất thích.

“Con gái anh hẳn là fan hâm mộ của Akane-chan nhỉ?” Nói rồi em để lại chiếc CD vào trong hộp. Giọng điệu em không có vẻ gì khó chịu. Điều đó ngược lại càng làm cho tôi sốt ruột hơn.

“Nào anh có biết là có cái đĩa ấy đâu... Anh sơ ý quá. Xin lỗi em nhé.”

“Sao tự nhiên lại xin lỗi em. Có gì đâu chứ.”

Chẳng biết phải trả lời sao nên tôi nhìn thẳng phía trước và tiếp tục cho xe chạy. Akiha bật ca khúc của nhóm .

Chúng tôi đến khách sạn vào khoảng bốn giờ chiều. Lúc điền phiếu nhận phòng ở quầy lễ tân tôi có chút đắn đo. Bởi vì khi đặt phòng trên mạng tôi đã dùng tên thật, nên không thể điền tên giả ở đây. Nhưng giờ mà viết cả địa chỉ thật vào nữa thì sau này sẽ khá rắc rối. Những khách sạn như thế này sau đó sẽ còn gửi thông báo hướng dẫn, tờ rơi quảng cáo tới nữa.

Akiha nhìn thấu bản khoăn của tôi nên khẽ thì thầm vào tai: “Anh viết địa chỉ Nipponbashi ấy.”

Tôi ngay lập tức hiểu dụng ý của em. Chính là địa chỉ công ty tôi. Tôi gặt đầu rồi viết luôn như vậy. Thay vì ghi một địa chỉ đầu đầu nào đó, ghi như vậy dễ dàng hơn nhiều.

Vấn đề tiếp theo là điền tên khách đặt phòng. Tôi viết đúng tên thật của mình. Còn cột bên cạnh, sau một hồi suy nghĩ tôi điền tạm là Aki. Akiha khúc khích cười bên cạnh tôi.

Xong xuôi thủ tục, chúng tôi được một nhân viên khách sạn tên Nakai dẫn lên phòng. Tất cả các phòng đều cách biệt với nhau. Mỗi phòng đều có bồn tắm tiên ngoài trời và bồn tắm gỗ. Chúng tôi được giới thiệu về các tiện ích trong phòng. Tôi còn bị thêm một phen thót tim lúc chọn cỡ áo yukata.

“Quý khách mặc bộ cỡ L là vừa. Thế còn... xin hỏi chị nhà cao bao nhiêu ạ?”

“1m65.” Akiha trả lời, chẳng có vẻ gì lúng túng cả. Chỉ có tôi đứng nghe bên cạnh là thấy luống cuống.

“Cứ như là hai vợ chồng thật ấy nhỉ!” Tôi nói sau khi nhân viên khách sạn đã rời khỏi phòng.

“Chẳng thế thì sao. Bình thường mà.” Akiha nhoẻn cười. Nụ cười như thoáng nét buồn.

Tôi đến bên, nhẹ nhàng ôm tấm thân thon thả của em. Em nhắm mắt lại nên tôi đặt lên môi em một nụ hôn.

Thân này ví xẻ làm đôi, chính xác là tôi đã ước như vậy. Tôi cần phải bảo vệ gia đình hiện tại của mình. Ác một nỗi, tôi cũng bị thu hút mãnh liệt bởi thế giới trong đó người ta gọi Akiha là vợ tôi. Tôi tưởng tượng rằng sẽ tuyệt vời biết bao nếu có ngày chúng tôi không cần dùng tên giả mà sẽ dùng thông tin thật để đường đường chính chính ở cùng khách sạn với nhau.

Đêm nay tôi sung sướng như chìm trong mộng đẹp. Sau khi ngâm mình trong suối nước nóng, chúng tôi dùng bữa tối luôn tại phòng.

Gương mặt Akiha trong bộ áo yukata đã ửng hồng từ trước khi uống rượu.

“Chuyến du lịch của quý khách là nhân dịp gì vậy ạ?”

Tôi đã trả lời câu hỏi đó của chị Nakai rằng: “Nhân dịp vợ tôi tâm sự muốn đi suối nước nóng thôi.”

Akiha thì đang cúi đầu.

Sau bữa tối, chúng tôi ngâm bồn tắm tiên ngoài trời. Mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng giữa trời. Dưới ánh sáng được thả ở mức vừa phải làn da của Akiha sáng trắng.

. Kích thước 1m20 x 1m95.

. Southern All Stars, còn được gọi bằng chữ viết tắt Sazan và SAS, là một ban nhạc rock Nhật Bản gồm năm thành viên, được thành lập vào năm 1974.

8

Mối quan hệ với Akiha càng trở nên sâu sắc thì tôi càng thấy vui với việc đến công ty. Tôi cảm thấy tràn đầy hứng khởi kể cả vào buổi sáng thứ Hai vốn luôn u ám trước đây. Mà không, đúng ra phải nói là chính vì sáng thứ Hai nên tôi mới phấn chấn như vậy. Bởi vì thứ Bảy và Chủ nhật tôi đâu thể gặp được Akiha. Chúng tôi cũng giao hẹn không cả gửi tin nhắn hay gọi điện. Trong hai ngày, tôi toàn tâm toàn ý là người chồng tốt, người cha tốt.

"Dạo gần đây bố cố gắng dành thời gian cho gia đình nhỉ. Có phải do bố đã hồi tâm chuyển ý chẳng?"

Đó là lời Yumiko nói với tôi trên đường về sau khi đưa Sonomi đi khu vui chơi hôm Chủ nhật.

"Sao mẹ lại nói thế. Chẳng qua công việc rảnh hơn một chút nên bố thấy phải chơi cùng Sonomi thôi. Chứ mà bận bịu vào rồi thì sao làm những việc như thế này cho con được."

"Lý do chỉ có thế thôi à?"

"Có thể thôi. Chứ còn cái gì nữa."

"Không. Tại bố đột nhiên trở thành người đàn ông của gia đình nên mẹ chỉ đoán có nguồn con gì đó làm bố thay đổi."

"Bố có thay đổi gì đâu. Cần gì phải thay với đổi chứ." Tôi vừa nhấn ga xe vừa cố tình làm ra vẻ khó chịu. Thật lòng, tôi đang bồn chồn lo Yumiko đã cảm nhận được điều gì đó. Vai người đàn ông của gia đình diễn quá một chút lại thành lố ngay. Quả là một vai diễn khó nhằn.

Dẫu sao cuộc sống của tôi cũng thật trọn vẹn. Chỉ cần đến công ty, nhìn thấy gương mặt của Akiha là tâm trạng của tôi lại phấn chấn. Bao nỗi mệt nhọc vì phục vụ gia đình ngày thứ Bảy và Chủ nhật đều bị thổi bay đi hết.

Đang trong trạng thái tuyệt vời như vậy thì có một thử thách nho nhỏ đến với tôi. Đó là hôm thứ Năm. Tôi không có dự định làm thêm giờ và còn gần đến thời khắc chỉ có riêng hai người với Akiha như mọi khi.

Chỉ một chút nữa thôi là hết giờ làm thì chuông điện thoại di động của tôi reo lên. Là Yumiko gọi. Đầu tiên, cô ấy xin lỗi, "Mẹ xin lỗi vì gọi bố trong giờ làm!"

"Có chuyện gì à?"

"Chuyện là, Sonomi bị sốt. Giờ này rồi nên có đến bệnh viện người ta cũng không khám cho. Nói vậy nhưng cũng chưa đến mức phải gọi xe cấp cứu..."

Tôi hiểu ý vợ muốn nói. Chắc chắn cô ấy muốn tôi về nhà sớm. Sáng nay, trước lúc ra khỏi nhà, tôi đã nói đại ý rằng tối nay chắc lại phải về muộn một chút.

Tôi cũng lo lắng cho Sonomi. Nếu triệu chứng nặng hơn thì phải tính tới việc đưa đi bệnh viện bằng ô tô.

Bên kia lại là Akiha. Em đã rời khỏi công ty từ trước. Chắc chắn em đang trên đường tới cửa hàng dụng cụ thể dục thể thao. Em đi bằng tàu điện ngầm nên tôi cũng không thể liên hệ bằng điện thoại di động ngay lúc này.

"Quả thật tối nay bố không thể về sớm được hả?" Yumiko hỏi với giọng điệu hơi hờn trách hơn là nài nỉ.

"Không, được chứ." Tôi trả lời. "Bố sẽ thu xếp về ngay bây giờ đây. Có phải mua gì ở hiệu thuốc không?"

"Xem nào... Lúc này mẹ cho con uống thuốc hạ sốt dành cho trẻ em rồi nên có lẽ cũng không nên cho uống nhiều nữa."

"Được rồi. Thế bố sẽ về thẳng nhà."

Tôi rời khỏi công ty và thử liên lạc với Akiha trên đường đi ra ga. Ngặt nỗi đúng là không thể kết nối được với di động của em. Bất đắc dĩ, tôi đành chọn cách nhắn "Con gái sốt nên anh phải về nhà gấp. Anh xin lỗi vì tối nay không thể đến chỗ em. Xin lỗi em nhé. Anh sẽ gọi lại sau."

Tin nhắn gửi đi rồi tôi mới hồi hận rằng không cần thiết phải giải thích chi tiết đến cả chuyện con gái bị sốt. Chỉ cần báo anh có việc đột xuất là đủ rồi. Tôi cố gắng tránh tối đa để Akiha cảm nhận việc tôi đã có gia đình.

Tôi trở về nhà thì Sonomi đang được cho ngủ trong phòng. Con bé ngủ nhưng mặt đỏ bừng, có vẻ khó nhọc. Yumiko bảo, "Con sốt chừng ba mươi tám độ."

"Còn triệu chứng khác thì sao?"

"Hồi chiều con bị nôn. Sau đó cả đi ngoài nữa."

Tôi gọi đến số cấp cứu của bệnh viện thì người ta nói cho đi khám ngay. Tôi bế Sonomi đang lả đi rồi cả nhà cùng đến bệnh viện.

Ở bệnh viện, một bác sĩ còn trẻ có vẻ là bác sĩ thực tập khám cho con. Bác sĩ chẩn đoán có lẽ con bị virus cúm ảnh hưởng tới hệ tiêu hóa. Lời giải thích sặc mùi nghiệp dư nhưng rõ ràng con bé không bị bệnh gì nghiêm trọng nên tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Về tới nhà, Yumiko nghiền nhuyễn táo bằng bàn nghiền hoa quả rồi cho Sonomi ăn. Sonomi lại đi nằm nhưng nụ cười đã trở lại với con bé.

"Con cảm ơn bố ạ!" Sonomi yếu ớt nói khi tôi nhìn vào gương mặt con bé bên mép chăn. Có lẽ, con nghĩ bố vì mình nên mới về nhà sớm.

"Được rồi!" Tôi mỉm cười. Tôi thầm nghĩ thật may mình đã hủy cuộc hẹn hò. Bởi vì sự thật là gương mặt tươi cười của con bé chính là báu vật không gì đánh đổi được. Cho dù tôi có bị mất mát gì chẳng nữa thì chỉ riêng điều này tôi không muốn buông tay.

Sonomi ngủ rồi Yumiko mới lấy bia từ trong tủ lạnh ra.

“Khổ thân bố hôm nay bị lỡ mất hẹn đi nhậu.” Cô ấy rót bia vào cốc.

Ở góc bàn bếp, các ông già Noel làm bằng vỏ trứng được sắp thành hàng. Tôi đếm thử thì có bảy quả. Tất cả đều do Yumiko làm.

“Mẹ cho một mẹ ở trường mầm non xem thì bị xin một quả. Mẹ chẳng nghĩ gì mà đồng ý luôn, thế là hết người nọ đến người kia xin. Thành ra còn phải làm mười quả nữa.”

“Tận mười quả cơ à?”

“Tại trót cho người này rồi mà lại không cho người kia thì đâu có được.”

“Mẹ vất vả thật đấy!”

Tôi vừa uống bia vừa cật vấn bản thân rằng mày còn gì mà chưa vừa lòng chứ. Yumiko thật xuất sắc cho dù làm vợ hay làm mẹ. Sonomi thì dễ bảo, đáng yêu. Cuộc sống này có chỗ nào không tốt đẹp chứ? Mày còn muốn gì hơn nữa?

Dẫu vậy, khi chỉ còn một mình trong phòng ngủ, tôi vội vã kiểm tra tin nhắn ngay. Tôi không tài nào dứt được suy nghĩ về Akiha. Bị hủy hẹn đột xuất em sẽ nghĩ như thế nào nhỉ. Thêm nữa, lý do hủy lại vì việc riêng của gia đình tôi.

Không có tin nhắn của em. Cũng chẳng có lời nhắn nào trong hộp thư thoại. Tôi đột nhiên thấy nóng ruột. Chưa biết chừng em đang giận tôi.

Tôi muốn được nghe giọng của em. Nếu em có giận thì tôi muốn được giải thích ngay, không để lỡ một giây nào. Tôi muốn giải thích rằng tình hình lúc đó tiến thoái lưỡng nan để mong được em thông cảm.

Tôi tắt đèn phòng rồi cứ thế cầm điện thoại và leo lên giường. Tôi chưa bao giờ gọi điện cho Akiha từ nhà mình. Có điều, cứ như thế này tôi cũng không tài nào ngủ được.

Tôi kéo chăn trùm lên vai và bấm nút điện thoại trong tư thế như chui vào hang động. Trống ngực tôi đánh thành thịch, thịch thịch.

Điện thoại không kết nối được. Hình như em đã tắt máy. Cuộc gọi bị chuyển sang chế độ thư thoại tự động nên tôi định nói mấy lời xin lỗi. Tôi cố gắng sắp xếp nhanh trong đầu xem giải thích như thế nào để được em thông cảm cho mình.

Nhưng ngay trước khi kịp cất tiếng tôi chợt cảm thấy như có bóng người. Gần như cùng lúc tôi tắt điện thoại thì cánh cửa phòng cũng bị mở ra.

“Bố ngủ rồi à?” Yumiko lên tiếng.

Tôi xoay người trong chăn. Yumiko đứng đó trong bộ đồ ngủ.

“Có chuyện gì thế?” Tôi hỏi.

Vợ không nói gì mà leo lên giường. Tôi vội buông điện thoại sang phía bên kia giường.

“Sonomi sao rồi?”

“Con đang ngủ say. Không sao đâu mà. Xong em về với con luôn.”

Với lời này thì tôi đã hiểu mục đích Yumiko sang bên đây. Tôi thắc mắc tại sao cô ấy lại như vậy vào đêm con gái bị sốt nhưng có lẽ vợ cũng có những tâm tư của riêng mình.

“Tối nay xin lỗi bố nhiều nhé. Một mình mẹ mà xoay xở được thì đỡ cho bố rồi.”

“Thôi, con không bị nặng là may rồi.”

“Không được đi nhậu chắc bố tiếc lắm nhỉ!” Yumiko rúc vào dưới nách tôi. Đây chính là dấu hiệu quen thuộc, là trình tự từ thời hai chúng tôi còn mặn nồng. Khi vợ làm như vậy thì việc tiếp theo tôi phải làm gì đã được định sẵn.

Tôi lần mò trí nhớ, đã hai tháng, không, phải ba tháng rồi... Tôi từ bỏ, không cố gắng tính toán nữa. Bởi nếu cứ lặn tẩn chuyện đó chắc tôi không *lên* nổi mất.

Hôm sau, tôi đến công ty cũng không thấy bóng dáng Akiha đâu. Nhìn lên bảng trắng thì thấy ghi em nghỉ.

Tôi muốn hỏi đồng nghiệp làm chung với Akiha lý do em nghỉ nhưng chẳng nghĩ ra cái cớ nào. Tôi với Akiha hầu như không có mối liên hệ gì trong công việc.

Tôi bất đắc dĩ nghĩ hẳn là em bị tổn thương vì chuyện ngày hôm qua. Chắc em sẽ nghĩ rằng: “Đàn ông tốt cuộc vẫn xem trọng gia đình hơn người tình!” rồi chìm đắm trong thất vọng.

Tranh thủ lúc nghỉ giải lao giữa giờ, tôi thử gọi điện nhưng hoàn toàn không kết nối được. Tôi cũng viết email cho em nhưng không thấy hồi âm. Thời gian trôi đi mà lòng tôi bồn chồn không yên.

Đúng vào thời khắc chuẩn bị hết giờ làm, tôi thử gọi điện về nhà. Yumiko đang ở nhà. Khi tôi hỏi về tình hình của Sonomi thì vợ trả lời rằng:

“Mẹ cho con nghỉ học hôm nay nhưng giờ con khỏe rồi, còn đang chơi nữa.”

“Mẹ nói thế bố yên tâm rồi. Tối nay chắc bố sẽ phải về muộn đó. Tại tối qua bố hủy hẹn đột xuất nên hôm nay phải tạ lỗi bù...”

“Thế à. Hình như người bên công ty đối tác cứ phải rủ bố đi uống bằng được nhỉ?” Cách nói của Yumiko pha chút châm chọc.

“Dẫu thế nào hôm nay bố khó mà từ chối được. Thế nên mẹ hiểu cho bố nhé.”

“Mẹ biết rồi. Bố đừng uống quá chén nhé.”

Sau khi tắt điện thoại, tôi thở đánh phào một hơi. Có vẻ như tâm trạng của Yumiko không đến nỗi nào. Chắc là do hiệu quả của việc làm tình vào đêm qua. Từ giờ, có lẽ thi thoảng cũng nên làm *chuyện đó* với vợ.

Với Yumiko, tôi làm tình theo lối mòn như mọi khi. Lối mòn trong trình tự, lối mòn trong cách vuốt ve, mon trớn, lối mòn trong tư thế, lối mòn trong thời điểm lên đỉnh. Còn Yumiko cũng biểu cảm giống hệt như mọi khi, cất tiếng như mọi khi, phản ứng như mọi khi. Chúng tôi giống như những tay lái chuyên nghiệp. Chẳng cần phải suy nghĩ gì mà chân tay cứ thế chuyển động. Cả trình tự sau khi xong xuôi cũng giống như mọi lần. Lượng giấy ăn sử dụng, thời gian

dành cho việc làm tình cũng đúng hết mọi khi. Chắc có lẽ cả lượng *chất đàn ông* của tôi cũng vậy mất.

Mấy năm gần đây, quan hệ vợ chồng với tôi chính là như vậy. Không khắp khởi chờ mong cũng chẳng mãnh liệt, sục sôi. Đó chỉ đơn thuần là phản ứng với các kích thích bên ngoài.

Tôi thật sự thấy có lỗi với Yumiko nhưng có lẽ tôi sắp không chịu đựng nổi nữa. Trước kia thì không nói làm gì, nhưng giờ đây, khi tôi đã biết tới hương vị làm tình với Akiha thì không thể nào quay lại được nữa. Akiha không phải là cô gái đặc biệt. Mà bởi khi làm tình, con người ta cần có cảm xúc yêu đương. Làm tình chính là sự kết nối của đàn ông và đàn bà. Trong khi vợ chồng chúng tôi, tôi nghĩ có lẽ giống với hơn nửa các cặp vợ chồng trên thế gian này đều đã không còn là đàn ông hay đàn bà nữa.

Rời khỏi công ty, tôi lên tàu điện ngầm thẳng hướng tới căn hộ của Akiha. Lúc trên tàu, tôi đã tự hỏi chính mình rằng: Nếu là với Akiha thì tôi và em sẽ mãi là đàn ông và đàn bà chứ? Liệu chúng tôi có thể mãi mãi giữ được sự khắp khởi chờ mong làm tình hay không?

Tôi không biết nữa. Tôi của bây giờ không thể nào tưởng tượng được sẽ có một ngày bản thân mình lại chán ngán Akiha.

Tôi đến khu chung cư của Akiha và bấm chuông nội bộ ở tầng một. Thế nhưng không có phản hồi gì.

Tôi đoán em ra ngoài đi mua sắm nên sau khi giết thời gian tầm ba mươi phút ở cửa hàng tiện lợi gần đó tôi quay trở lại khu căn hộ. Hiềm nỗi, em vẫn chưa về.

Không lẽ nào em đã tự sát rồi chẳng. Tưởng tượng xui rủi đó lướt qua đầu nhưng tôi đã chinh đồn ngay. Đời nào lại có chuyện vớ vẩn như thế được.

Tôi thử nghĩ tới những nơi Akiha có thể lui tới. Tôi chỉ nghĩ ra một nơi duy nhất. Rồi khu chung cư, tôi thẳng bước tới ga.

Tôi đi tàu JR tốc độ cao để đến Yokohama rồi từ đó lại lên taxi. Kim đồng hồ sắp chuyển sang tám rưỡi.

Lúc trên xe taxi tôi cũng gọi điện thoại nhưng vẫn không kết nối được. Tôi quyết định để lại lời nhắn vào hộp thư thoại.

“Ờ... Em không liên lạc gì nên anh lo quá. Em đang ở đâu? Gọi cho anh ngay nhé. Bây giờ anh đang trên đường đến Higashi Hakuraku. Trước mắt, anh cứ thử đến đó xem sao.”

Tôi tắt điện thoại, thở dài một hơi, vẫn cầm nguyên chiếc điện thoại trên tay.

“Anh đang tìm ai phải không?” Tài xế taxi hỏi tôi.

“Hả? À, vâng...”

“Từ nãy tới giờ tôi thấy anh cứ sờ điện thoại suốt, rồi còn nói mấy lời ban nãy nữa. Chưa kể từ lúc lên xe đáng vẻ anh cũng hơi kỳ lạ.”

“Ờ, thế à...” Bất giác tôi sờ lên mặt mình. “Tôi không liên lạc được với người quen.”

“Vâng. Người quen nữ ạ?”

“À, vâng.”

“Thế thì lo là đúng rồi.” Gương mặt phản chiếu trong gương chiếu hậu đang cười.

Tôi thầm nghĩ tay tài xế này khó ưa thật. Đã nghe trộm chuyện của người ta rồi lại còn tìm hiểu này kia nữa. Chưa biết chừng anh ta còn đang liên tưởng tôi thành người đàn ông đang ngồi trên đồng lửa vì bị người yêu trốn tránh cũng nên.

Gần tới ga Higashi Hakuraku. Theo sự chỉ đường của tôi, tài xế đánh xe lên đường dốc cao. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy nhà của Akiha.

“Đến đây là được rồi.”

“Vâng.” Tay tài xế đạp phanh. Sau khi thông báo cước xe, anh ta nhìn bên ngoài rồi nói: “Người quen của anh ở gần đây à?”

“Thì sao ạ?”

“Ờm, ngày xưa tôi cũng sống gần đây. Anh có biết chuyện về căn nhà kia không?” Căn nhà anh ta hỏi và chỉ tay lại chính là nhà của Akiha.

“Nhà đó có chuyện gì à?”

“Có vụ án giết người đó.”

“Hả...?”

“Để cũng phải hơn chục năm rồi. Hình như là giết người cướp của. À, mà rốt cuộc người ta còn chưa bắt được hung thủ thì phải.” Tay tài xế vừa trả tiền thừa cho tôi vừa nói.

Sau khi xuống xe, tôi chậm rãi đến gần căn biệt thự. Có ánh đèn sáng yếu ớt bên cửa sổ.

Lời Akiha từng nói sống dậy trong tôi: “Đó là căn nhà đã xảy ra vụ án giết người.” Tức là chuyện đó không phải nói dối ư?

Tôi ấn nút chuông trong tâm thế sợ hãi. Thế nhưng không có ai đáp lại. Tôi đi qua cổng ngoài và đến gần cửa thềm nhà. Tôi vừa nắm tay nắm cửa và kéo thì cửa mở ra dễ dàng.

“Có ai ở nhà không?” Tôi gọi thử. Nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Tôi đưa mắt xuống dưới chân thì ngạc nhiên thay, đôi giày đã tháo sẵn ở đó không lẫn đi đâu được chính là đôi giày gót thấp của Akiha.

“Akiha ơi!” Tôi gọi thử. Không có tiếng trả lời nên tôi gọi to một lần nữa. “Akiha!”

Tôi cởi giày rồi bước vào nhà. Ánh sáng hắt ra từ khe cửa phòng khách. Tôi dứt khoát mở cánh cửa ra.

Akiha đang nằm vật trên sàn có trái thảm.

9

Tôi vừa thét gọi tên em vừa chạy lại. Vì vậy mà ống đồng tôi bị va mạnh như trời giáng vào góc chiếc bàn đá giữa phòng. Tôi rúm người lại vì quá đau nhưng vẫn đặt tay lên vai Akiha. Tôi gọi tên em không biết bao nhiêu lần và lay người em. Vừa lay tôi vừa tự nhủ thầm có làm thế này thì cũng muộn rồi. Akiha đã chết mất rồi. Em đã tự sát. Tại tôi đã ưu tiên gia đình mình hơn khiến em tuyệt vọng mà bỏ đi mạng sống của mình.

Thế nhưng khoảnh khắc sau đó tôi lại vội vã buông tay khỏi người Akiha. Bởi vì em vừa phát ra tiếng "Oe..." Sau đó, em lăm bằm gì đấy rồi chậm chậm xoay người ngủ tiếp.

Tiếng ngáy của em truyền tới tai tôi. Tôi cũng nhìn rõ tình hình xung quanh.

Một cảm giác an tâm và nhẹ nhõm bao bọc lấy tôi. Toàn thân tôi như bị rút cạn sức lực và ngồi bệt tại chỗ. Trong khoảnh khắc, cơn đau ống đồng do cú va chạm lúc nãy trở lại tấn công tôi. Tôi nhăn nhó mặt mày xoa xoa ống đồng, tiện thể tay còn lại lay lay người Akiha.

"Dậy đi, Akiha. Trúng gió bây giờ."

Cơ thể Akiha khẽ chuyển động. Em hướng mặt về phía tôi và từ từ mở mắt. Sau một hồi nhìn tôi với đôi mắt lơ đãng, em chậm chạp nhồm dậy. Mái tóc đã rối bời em còn xoa xoa quanh đầu cho rối thêm.

"Mấy giờ rồi?" Em hỏi bằng giọng khô khốc.

Tôi nhìn đồng hồ. "Khoảng chín giờ."

“Sáng?”

“Tối.”

“Ừ...” Akiha xoay mặt và nhìn vào khoảng không với đôi mắt trống rỗng. Đột nhiên, em nhìn về phía tôi như chợt nhận ra điều gì đó. “Sao anh lại ở đây?”

“Anh đi tìm em chứ sao. Anh gọi di động cho em bao nhiêu lần đều không được, nhắn tin cũng không thấy trả lời, đến căn hộ của em lại càng chẳng có vẻ gì là em sẽ về đó, thế nên anh quyết định đến tận đây thì thấy em nằm lẩn như thế này. Anh còn tưởng tìm em ngừng đập rồi chứ.”

Chưa kể còn bị đau ống đồng nữa chứ.

“Di động á? Đâu nhỉ, em vứt nó ở đâu rồi không biết nữa.” Akiha mắt lác liên nhìn khắp xung quanh.

Túi xách của em chình ình trên chậu hoa bên cửa sổ. Miệng túi bị mở, còn các thứ bên trong thì vãi tung tóe trên sàn nhà. Trong đó có cả điện thoại di động.

Akiha bò đến lấy điện thoại.

“Xui tận mạng. Máy em hết pin rồi.”

“Tóm lại em có chuyện gì thế?”

“Chẳng có chuyện gì cả. Chính anh mới có chuyện gì cần em ấy? Chuyện gấp ă?” Akiha nhìn tôi bằng gương mặt ngây ngô.

“Không hẳn là việc... Mà anh lo không biết em làm sao. Em lại còn nghỉ làm nữa chứ.”

“Dù có là nhân viên thời vụ thì em cũng có quyền được nghỉ phép chứ.”

“Anh không phải có ý đó, ý anh là có phải em giận chuyện hôm qua không?”

“Chuyện hôm qua? Là chuyện gì?” Akiha nhú mày, nghiêng đầu.

Tôi không biết có phải em đang giả vờ hay không nữa.

“Chính là buổi hẹn hôm qua. Anh đã đột xuất cho em leo cây còn gì.”

“À...” Akiha há miệng, gật gật cái đầu. “Chuyện đó hả. Chẳng phải anh bất đắc dĩ sao. Bé Sonomi bị sốt đúng không?”

“Ừ...”

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy không thoải mái khi nghe tên con gái được thốt ra từ miệng Akiha. Chắc hẳn không phải tôi nói cho em biết tên của Sonomi mà có thể trong lúc nói chuyện nào đó tôi đã lơ đãng nhớ miệng. Chỉ duy nhất một lần thôi nhưng phụ nữ sẽ không bao giờ quên những chuyện như vậy. Họ sẽ không quên và thi thoảng còn nói lại nữa. Cứ như thể họ biết rằng chỉ cần nhắc tới cái tên đó thôi là trái tim người đàn ông sẽ nhói đau.

“Tình hình Sonomi thế nào rồi anh?”

“Con bé khá hơn rồi.”

“Thế à. Tốt quá rồi!” Akiha vén tóc mái rồi ngược lên tôi. “Anh Watanabe ở đây có ổn không đấy? Đáng ra anh nên về nhà thì hơn chứ?”

“Không sao mà. Quan trọng hơn là em làm sao vậy, anh hỏi em mấy lần rồi đó? Tại sao em lại ngủ ở đây?”

“Tại sao á? Chẳng có lý do nào cả. Đây là nhà em nên em uống rượu một mình hay cứ thế mà ngủ quên mất thì cũng có phiền gì tới ai đâu.” Em cong cong khóe miệng như hơi khó chịu. “Này, không phải anh nghĩ em bị anh cho leo cây nên bị tổn thương đấy chứ?”

Bị nói trúng tim đen nên tôi im lặng. Akiha nhún vai và dang rộng hai tay giống như nữ diễn viên nước ngoài.

“Anh tưởng em là kiểu phụ nữ quá nhạy cảm hả. Biết thế em cứ giả vờ là đã bị tổn thương một chút chắc sẽ tốt hơn. Mà này, anh coi em là đứa con gái không hiểu chuyện như vậy à? Nếu anh là loại đàn ông đến con gái ruột của mình đang sốt ùng ùng mà vẫn đi hẹn hò với nhân tình thì em đã chẳng thêm thích anh từ đâu rồi.”

Tôi không có lời nào đáp trả lại khẩu khí nghiêm nghị của em nên cứ cúi đầu. Đến tận giờ tôi mới chợt hiểu ngoại tình làm tổn thương

nửa kia nhưng đồng thời cũng tổn thương chính bản thân mình.

“Nhưng mà, em thấy vui vui.” Akiha nói.

Tôi ngẩng mặt thì thấy Akiha đang khúc khích cười.

“Thế chứng tỏ anh có lo lắng cho em. Cho nên anh mới lặn lội đến tận đây.”

Tôi gãi đầu và nhìn lên trên bàn để che đi sự xấu hổ. Vỏ chai Brandy và cốc nằm lộn lốc trên bàn.

“Em uống kha khá đấy nhỉ?”

“Thế sao. Em chẳng rõ.”

“Em uống từ bao giờ?”

“Ờ...” Akiha nghiêng đầu. “Chắc khoảng trưa.”

“Trưa á? Rốt cuộc là em đã ở đây từ lúc nào thế?”

“Anh bảo từ lúc nào á...” Nói đến đó thì em trừng mắt. “Sao tự nhiên anh cứ vặn vẹo em thế nhỉ? Em đã bảo là không để bụng chuyện tối qua rồi còn gì. Như thế mà anh vẫn chưa vừa lòng à?”

“Nhưng anh để bụng. Tại lần trước ai nói với anh rằng có về ngôi nhà này thì cũng chỉ lên phòng trên tầng hai, rất ít khi vào phòng khách. Ấy thế mà em lại uống rượu ở đây từ trưa, say mềm ra rồi ngủ quên luôn. Thử hỏi anh lo em có chuyện gì đó thì có gì không bình thường không?”

Tôi nói được nửa chừng thì thấy Akiha nhúc nhích gật đầu. Gương mặt em có vẻ không vui. Chắc đây là chủ đề mà em không muốn nhắc tới.

“Biết thế em đã chẳng nói chuyện đó cho anh.”

“Chuyện nào? Chuyện bố em muốn bán ngôi nhà này nhưng chẳng có ai mua á?”

Akiha chìm vào im lặng. Nhìn thấy vẻ lúng túng đó của em tôi bất giác nhớ lại câu chuyện nghe được từ tài xế taxi ban nãy.

“Trên đường đến đây anh đã nghe được câu chuyện kỳ lạ.”

Akiha ngược nhìn tôi, gương mặt đăm chiêu. Tôi kể lại câu chuyện của tài xế taxi cho Akiha. Biểu cảm em có chút biến đổi nhưng lại không hề có vẻ ngạc nhiên.

“Ra vậy. Thế là anh đã nghe được chuyện đó. Nếu là người từng sống quanh đây vào thời gian ấy thì đương nhiên họ vẫn còn nhớ.”

“Lần trước lúc nghe em nói anh còn nghĩ là em đùa ác thôi.”

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc bàn đá hoa cương giữa phòng. Tôi cũng hồi tưởng lại hình ảnh Akiha nằm lên đó, chân tay dang rộng tứ phía. Akiha lại gần chiếc bàn và ngồi lên mép bàn.

“Anh muốn nghe chi tiết không?”

Trong khoảnh khắc, tôi thấy lạnh sống lưng với ánh mắt cẩn trọng của em. Nội dung câu chuyện khiến em phải có ánh mắt như vậy cơ à. Nghĩ vậy tôi lại thấy sợ hãi.

Chuyện đầu đầu thì hơi đầu mà nghe... Sự khôn lỏi đàn ông rọi chiếu vào mặt tôi. Chuyện đó là mối quan tâm lớn đấy nhưng chẳng may đặt chân vào rồi lại rắc rối ra. Tôi đã nghĩ đại loại như vậy.

Nhưng miệng của tôi lại tự tiện bảo: “Chỉ cần em không thấy khó chịu thôi.”

“Thật không? Nghe xong khéo anh sẽ rút lui mất.”

“Ai rút lui chứ,” tôi tỏ ra mạnh mẽ. “Nếu có điều gì làm em khổ sở thì anh muốn biết đó là gì.” Suy nghĩ này của tôi không một chút giả dối.

Akiha ngồi nguyên trên bàn, vươn tay với chiếc cốc pha lê Baccarat. Trong cốc vẫn còn sót một chút rượu Brandy.

“Em không nên uống thêm nữa đâu.”

“Em muốn vừa uống vừa kể chuyện. Có được không?”

“Ừ, thế uống ít thôi nhé.”

Akiha nghiêng cốc lên miệng. Chiếc cổ thon nhỏ của em chuyển động. Sau khi thở dài một hơi, em hướng mắt về xa xăm.

“Lúc đó em mới chỉ là học cấp ba. Đang là kỳ nghỉ xuân nên ngày trong tuần em cũng ở nhà. Em luyện thổi kèn Clarinet trên tầng hai.”

“Kèn Clarinet á?”

“Em sinh hoạt ở câu lạc bộ nhạc cụ hơi mà.”

“Ồ!” Lần đầu tiên tôi được biết.

“Hôm đó, ngoài em ra còn có bố, cô thư ký của bố và dì nữa. Cả ba người đó cùng ở nhà. Dì là em gái ruột của mẹ, sau khi mẹ mất, thì thoảng dì đến giúp đỡ việc nhà cửa. Khi em từ tầng hai đi xuống dưới nhà thì cánh cửa ở đằng kia đã mở toang. Giống y như bây giờ.” Akiha chỉ vào cánh cửa của căn phòng này. “Hoàn toàn không thấy bóng dáng ai hết và điều đó làm em thấy rờn rợn. Sau này em mới biết là dì ra ngoài đi mua đồ còn bố thì đang ở trường đại học.”

“Trường đại học ư?”

“Bố em cũng là giáo sư thỉnh giảng của khoa Thương mại trong trường đại học. Em chưa kể với anh à?”

“Anh có nghe em kể bố em làm rất nhiều công việc.”

“Bố làm nhiều việc lắm. Giáo sư là một trong nhiều việc đó.”

“Quá siêu!” Tôi thì thảo. Thảo nào ông có thể sống trong căn nhà hoành tráng.

Akiha hít một hơi thật sâu. Tôi dự cảm sắp tới phần chính của câu chuyện.

“Em đứng ở chỗ cửa và nhìn vào trong phòng. Dường như không có một ai cả. Này nhé, trên ghế sofa không có ai ngồi, cũng chẳng có ai đứng. Thế nhưng, khoảnh khắc tiến thêm một bước vào trong phòng thì em nhận ra nó khác với mọi khi. Lúc đó em không nhận ra ngay là cái gì khác. Đến mức em đứng sững mất vài giây để suy nghĩ. Và rồi em đánh mắt về chỗ cái bàn. Có lẽ anh sẽ thấy kỳ cục nhưng vì trước đó em có nhìn qua ghế sofa nhưng chỗ bàn thì lại chưa để mắt tới.” Akiha lấy đầu ngón tay ấn lên bề mặt bàn bóng nhẵn. “Khoảnh khắc nhìn thấy nó, đầu óc em bỗng nhiên trống rỗng.”

“Nó... là cái gì?” Tôi nuốt nước bọt.

Akiha chậm chậm chớp mắt một cái.

“Có một con búp bê khổ đại... Em đã thấy như vậy đấy. Mặc dù lý trí em nói đó không phải là búp bê. Có điều, có gì đó trong em đã từ chối chấp nhận sự thật. Em đứng sững như trời trồng... Phải, chỉ có thể diễn đạt là em đã đứng sững như trời trồng. Em không thốt được thành tiếng, chân cũng không nhúc nhích nổi. Đến cả đảo mắt nhìn đi chỗ khác em cũng không thể. Mắt em cứ dán vào con búp bê đó. Bởi vì thứ đó trông hết như là búp bê vậy.”

“Lần trước, khi kể chuyện, em bảo người đó chân tay dang rộng tứ phía...”

“Vâng,” Akiha nhìn tôi rồi gật đầu. “Chân tay dang rộng tứ phía. Ở trên chiếc bàn này.”

“Đó là ai thế?”

Tim tôi đập mạnh liên hồi. Mồ hôi từ dưới nách túa ra.

“Anh loại trừ đi.”

“Loại trừ á?”

“Trong nhà, ngoài em ra còn ba người nữa. Mà dì và bố thì đang đi ra ngoài rồi. Như vậy chỉ còn lại một người thôi.”

Tôi nhấm lại câu chuyện em vừa kể. “Là cô thư ký của bố em hả?”

“Bingo!” Akiha gật đầu. “Là cô Honjo.”

“Hóa ra cô ấy tên là... Honjo à?”

“Đó là họ, còn tên cô ấy là Reiko, *Rei* trong chữ xinh đẹp ấy. Thực sự cô ấy rất xinh đẹp. Cô ấy hơn em bây giờ vài tuổi thôi nhưng trẻ trung hơn hẳn em bây giờ. Lại còn cao ráo, đa tài nữa, nói tiếng Anh thì như gió luân. Dẫn theo cô ấy đi đâu bố cũng tự hào lắm. Hình như bố khoái chí lắm về việc được mọi người ghen tị.”

“Người đó ở trên chiếc bàn này hả?”

“Vâng. Bị sát hại. Dao đâm vào ngực. Ấy vậy mà hầu như không bị chảy máu mấy đâu. Chiếc áo khoác trắng cũng không bị dấy nhiều máu lắm.”

“Anh từng nghe người ta bảo nếu không rút dao thì máu sẽ không chảy ra đâu.”

“Người ta bảo cô ấy gần như là chết ngay tức khắc.” Akiha nói. “Dao đâm trúng tim luôn. Người bên cảnh sát còn nói rằng chuyện như vậy cực kỳ hiếm. Họ bảo đâm trúng tim giống như việc anh treo một cái túi nylon đựng đầy nước lên rồi đâm vào túi đó. Cho nên tưởng không khó mà lại khó không tưởng. Vì nó lủng bên nọ lủng bên kia mà. Nếu đối phương đứng im thì không nói làm gì, đằng này chắc chắn cô ấy đã chống cự ngay lập tức nên tay nghề tên hung thủ cũng phải vào loại thượng thừa.”

Toàn chuyện tôi chưa từng nghĩ tới nhưng các hình ảnh lại cứ hiển hiện ra.

“Thế rồi em làm sao nữa?”

“Em chẳng làm gì cả. Đúng hơn là chẳng thể làm gì. Lúc tỉnh lại thì em thấy mình đang được cho ngủ trên giường. Hình như lúc nhìn thấy thi thể cô ấy em đã ngất xỉu. Hồi đó, thể trạng em yếu ớt, thi thoảng còn bị thiếu máu nữa.”

Tôi thầm nghĩ gặp tình huống đó kể cả thể trạng có bình thường thì cũng hồn vía lên mây.

“Em bảo em được cho ngủ trên giường, nghĩa là sau em còn có ai đó đã phát hiện ra phải không?”

“Dì về nhà và tìm thấy bọn em. Ý em là em và cô Honjo.”

“Dì em chắc cũng ngạc nhiên lắm nhỉ?”

“Sau này dì bảo dì cũng xem ngất xỉu. Nhưng dì tự trấn tĩnh bản thân không thể ngất ra đấy được và gọi luôn cho bố. Bố vội vàng về nhà rồi đưa em lên phòng sau đó thông báo cho cảnh sát. Dì bàng hoàng quá nên còn quên bằng cả việc phải báo cảnh sát.”

“Cũng có khả năng thế!” Tôi thầm nghĩ và gật đầu. Con người ta khi rơi vào tình huống bất ngờ thường sẽ quên đi việc chính cần làm mà chỉ chăm chăm vào việc không đâu.

“Cảnh sát bảo là do cường đoạt tài sản à?”

“Rốt cuộc người ta chỉ có thể phỏng đoán như vậy. Bọn chúng chỉ cướp đi mỗi chiếc túi xách của cô Honjo trong khi đồ đạc trong nhà vẫn còn nguyên. Cửa kính giáp với vườn bị mở nên chắc hung thủ

đã trốn ra từ đó. Không có dấu vân tay nào lưu lại, cũng chẳng tìm được nhân chứng. Manh mối duy nhất là con dao thì nó lại là loại bán tràn lan nên cũng chẳng ích gì.”

“Nghĩa là hung thủ vẫn chưa bị bắt?”

“Vâng.” Akiha gật đầu. “Buổi trưa ngày thường chính là khoảng thời gian hắc đạo của các khu dân cư. Đã ít người qua lại thì chớ, phần lớn cũng không có ai ở nhà nữa. Chưa kể nhà em lại có tường cao bao quanh nên chỉ cần đột nhập vào xong là hoàn toàn chẳng còn nguy cơ bị bên ngoài bắt quả tang. Đó chính xác là đích nhắm của tên trộm. Có lẽ, thủ phạm đã đột nhập vào từ cửa kính, sau đó khi đang tìm kiếm đồ đạc trong phòng thì bị cô Honjo phát hiện nên hẳn đã đâm cô ấy bằng con dao cầm sẵn trên tay rồi cứ thế tẩu thoát. Những điều biết được chỉ có vậy. Trong một khoảng thời gian, đã có rất nhiều điều tra viên tới, thậm chí em cũng gần như phát điên bởi bị bắt phải nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần một nội dung nhưng cuối cùng cũng không biết thêm được gì. Rồi chẳng biết từ lúc nào, các điều tra viên không còn lui tới nữa và vụ án cứ thế khép lại. Có thể vẫn chưa hẳn là đã chấm dứt.”

Sau khi nói liền một hơi, Akiha thở dài.

“Câu chuyện đến đây là hết. Đúng là một vở kịch trinh thám.”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào mà cười trước câu đùa của Akiha. Tôi nhìn khắp trong phòng lại lần nữa. Thì ra mười mấy năm trước đã có một vụ án thảm thương xảy ra tại chính nơi này. Nghĩ tới đó tôi lại có cảm giác nhiệt độ trong phòng xuống thấp một chút.

“Anh hiểu lý do em không muốn vào căn phòng này rồi.”

“Có điều, em biết bố còn sốc hơn em gấp nhiều lần.”

“Vì vụ án như vậy xảy ra trong chính ngôi nhà của ông mà. Lại còn bị mất đi cô thư ký xuất sắc nữa chứ.”

Akiha lắc đầu.

“Em nghĩ bố bị sốc vì mất đi người ông yêu thương nhất hơn là vì mất đi cô thư ký xuất sắc.”

Tôi không hiểu ý nghĩa của những lời đó nên nhìn em. Em nói tiếp:

“Họ là người yêu của nhau. Cô Honjo Reiko cũng chính là người tình của bố.”

10

Nửa dưới của tháp Marine lấp lánh màu xanh lục. Còn nửa trên là màu đỏ. Hình như là mô phỏng cây thông Noel, nhưng tôi lại chẳng thấy giống chút nào.

Ngược lại, lễ hội ánh sáng ở Hikawamaru mới chính là Noel. Xung quanh chiếc cột trung tâm, người ta bày vô số bóng đèn tròn theo hình cây thông.

Chúng tôi đã đến công viên Yamashita bởi sau khi dùng bữa tối, Akiha nói muốn đi dạo đêm. Gọi là bữa tối chứ thực ra chúng tôi chỉ ăn mì và sủi cảo ở quán mì bên cạnh ga Higashi Hakuraku. Với uống một chai bia nữa. Sau khi được nghe câu chuyện về vụ án giết người như đêm nay, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà nâng ly rượu vang ở nhà hàng sang trọng nữa.

Tôi không thể tưởng tượng nổi Akiha đã phải chịu đựng cú sốc ghê gớm như thế nào khi đột nhiên trước mắt xuất hiện một xác chết vào lúc không lường trước và còn trong một tư thế không ngờ nổi. Người phụ nữ nằm dang rộng chân tay trên chiếc bàn phòng khách nhà mình, dao đâm ở ngực, lại còn là người tình của bố mình nữa... Đầu óc tôi quay mòng mòng.

"Sao anh im lặng thế?" Akiha hỏi.

"Có sao đâu. Đúng hơn là... Anh không nghĩ ra chủ đề nào thích hợp thôi."

"Anh vì lo lắng cho em mà đến tận đây. Chắc anh đang nghĩ không hiểu bản thân đang làm gì nữa, đúng không?"

“Ai nghĩ thế chứ. Không có chuyện gì xảy đến với em là anh mừng rồi. Thật may nữa là anh còn được nghe cả chuyện ngày xưa của em. Nếu biết em từng trải qua những chuyện như vậy thì anh mong mình được biết sớm hơn.”

“Tại sao chứ?”

“Thì...” tôi có chút do dự trong khoảnh khắc rồi nói, “Ai chẳng muốn biết mọi điều về người mình yêu thương. Kể cả có lẽ biết cũng không giúp được gì nhưng biết rồi thì có những việc sẽ ý tứ được hơn.”

Akiha nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Sau đó, em kéo lại vạt trước áo khoác cho kín. Gió làm rối mái tóc em.

“Chúng ta rời khỏi đây thôi nhỉ?” Tôi thử đề nghị.

“Anh phải về rồi à?”

Tôi hơi bất ngờ với câu hỏi của Akiha. Trước đây em chưa bao giờ cản tôi về nhà.

“Không, vẫn chưa.” Tôi nhìn đồng hồ. Sắp mười một giờ. “Tại trời lạnh thôi.”

“Thế anh đến một chỗ này nữa với em nhé? Em từng nói với anh em có người quen mở quán bar đúng không. Quán gần đây thôi.”

Tôi nhìn lại em và gật đầu. “Được thôi. Quán đó kiểu gì vậy?”

“Quán bán lắm luôn đó. Anh xác định trước đi.” Akiha nói vậy rồi bắt đầu bước đi.

Quán đó nằm ngay bên cạnh tuyến phố Chukagai. Từ lối vào của một tòa nhà cũ, leo lên một cầu thang ngắn thì sẽ thấy cánh cửa gỗ ở bên tay phải. Trên cánh cửa treo tấm biển nhỏ nhắn có đề chữ *Tổ bướng*.

Bên trong quán hơi tối và cũng không được rộng lắm. Góc quán có quầy cỡ khoảng mười người ngồi được. Phía trước quầy có ba chiếc bàn tròn. Trên tường dán các tấm poster cũ kỹ, còn trên kệ bày những đồ vật nhỏ coi như đồ trang trí.

Có hai nhóm khách ngồi ở bàn. Nhóm nào cũng là một cặp đôi. Ở chỗ quầy có một người phụ nữ trung niên. Còn bên trong quầy là một chú nhân viên pha chế với mái đầu bạc.

Bọn tôi vừa vào thì chú pha chế đã nhìn thấy Akiha và gật đầu. Có vẻ như hai người biết nhau từ trước.

Akiha ngồi vào ghế quầy với điệu bộ quen thuộc. “Cho cháu như mọi khi.” Em nói với chú pha chế như vậy rồi quay sang phía tôi. “Anh Watanabe uống gì?”

“Như mọi khi của em là món gì đấy?”

“Cocktail vị chanh dễ uống. Nhưng với đàn ông thì em không biết nhé.”

“Thế cho anh bia thôi. Có Guinness không ạ?”

“Có.” Chú pha chế khẽ trả lời.

“Cho cháu như mọi khi cái gì chứ, có mấy khi đến đâu mà nói như đúng rồi.” Người phụ nữ ngồi cạnh đó nói. Chị ta trạc năm mươi tuổi, trang điểm hơi đậm nhưng cũng không đến mức lố, khoác chiếc áo len mỏng phối nhiều màu sắc.

“Cháu có đến mà. Dì không biết ấy.”

Akiha trả treo làm tôi ngạc nhiên.

“Trước mặt người yêu nên làm ra vẻ chứ gì!” Người phụ nữ đó nói vậy rồi nhìn tôi và mỉm cười, “Xin chào. Rất vui được gặp cậu.”

Tôi đang bối rối không biết trả lời thế nào thì Akiha khẽ mỉm cười.

“Đây là dì của em. Em gái của người mẹ đã mất của em.”

“À...”

Nghe thế tôi càng thấy rúng động hơn. Dì của Akiha tức là một trong những nhân vật đã xuất hiện trong vụ án giết người tôi được nghe ban nãy.

“Cám ơn cậu đã chăm sóc cho đứa cháu gái đành hanh của tôi.”

Người phụ nữ đó chìa danh thiếp về phía tôi. Trên đó đề *Bar Tở bướm — Hamasaki Myoko*.

Tôi luống cuống lấy danh thiếp của mình ra.

“Là đồng nghiệp à? Này cậu, thế con bé gốc nghề này cũng làm ở công ty được thật đó hả?” Dì ấy hỏi tôi.

“Được chứ ạ. Cô ấy làm tốt lắm ạ.”

“Được thế thì mừng quá. Thế còn với vai trò người yêu thì sao?”

“Ớ...”

“Dì thôi đi nào!” Akiha trừng mắt.

Dì ấy đứng dậy và di chuyển đến ngay bên cạnh tôi.

“Này cậu Watanabe, cậu đừng cố quá nhé. Giữa nam và nữ, cố quá là việc cấm kỵ đấy. Chỉ cần mình nghĩ tới nửa kia ở trong phạm vi cả hai có thể là được. Nếu cứ cố làm cái việc mà bản thân không tài nào kham nổi hoặc vội vã đòi hỏi kết quả thì chắc chắn sẽ bị hư đường hư bột hết thôi. Chuyện gì cũng thế, cứ thuận theo tự nhiên, theo dòng của nó nhé.”

Tôi nhìn vào mắt dì ấy, không dám thở. Giọng điệu đúng là của người say nhưng mắt dì ấy lại đóng đinh vào tôi một cách tỉnh táo. Tôi chợt nhận ra. Dì ấy biết tôi là người đã có gia đình.

Tôi lặng lẽ gật đầu và đưa cốc bia lên miệng. Tôi không biết đối đáp thế nào cho phải.

“Được rồi dì ơi. Dì lại đằng kia đi.” Akiha xen vào.

“Gì chứ. Cứ để dì nói chuyện thêm chút đã.”

“Dì say rồi, toàn nói linh tinh thôi. Dì làm phiền anh Watanabe đấy.”

“Dì biết rồi. Xin lỗi vì phá đám nhé. Thế thôi, hẹn gặp lại sau nhé cậu Watanabe.” Người dì uống cạn chỗ Brandy còn lại rồi biến mất sau cánh cửa góc quán.

“Dì ấy có ý gì vậy?” Tôi hỏi nhỏ.

“Là sao ạ?”

“Hình như dì ấy nhận ra anh không phải trai chưa vợ rồi.”

“Chắc thế!” Akiha trả lời như không có chuyện gì. “Không sao đâu. Dì ấy sẽ không phàn nàn gì về chuyện đó đâu.”

“Thật sao?” Tôi uống bia mà trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Akiha kể *Tổ bướm* là quán do bạn thân của dì mở ra. Rủi thay, khoảng mười năm trước người bạn đó mất vì bị xuất huyết dưới màng nhện và kể từ đó dì tiếp quản quán. Cách đó mấy năm dì đã bắt đầu giúp đỡ ở quán rồi nên việc tiếp quản cũng diễn ra khá suôn sẻ.

“Ngày trước, dì ấy là kiểu người hoàn toàn không hợp với nghề cần ngoại giao với khách hàng đâu. Ấy vậy mà bây giờ dì ấy lại là Quý bà Sắc sỡ. Thế mới biết môi trường làm thay đổi con người ta thế nào.”

“Quý bà Sắc sỡ?”

“Biệt danh em đặt cho dì ấy đấy. Nhưng mà, cái kiểu thời trang kỳ cục đó cũng là kết quả của nỗi khổ tâm của dì ấy. Có lẽ vì dì nghĩ để kinh doanh quán thì trước tiên cần phải thay đổi ngoại hình.”

Tôi lại nhớ đến vụ án giết người đó. Thật khó mà nghĩ được rằng người dì xuất hiện trong câu chuyện ấy với Quý bà Sắc sỡ lại là cùng một người, nhưng nghe câu chuyện Akiha vừa kể tôi lại thấy thuyết phục.

“Dì ấy ly hôn lúc trẻ nên thu nhập không ổn định. Thế nên dì đến nhà em làm quản gia. Có điều, sau khi xảy ra vụ án em kể lúc nãy thì dì ấy không đến nữa. Thay vào đó, dì bắt đầu giúp đỡ việc ở quán bar.” Akiha khe khẽ nói. “Vụ án đó đã thay đổi cuộc đời của rất nhiều con người.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu. Giọng tôi khô khốc, chẳng còn chút sức lực nào hết như ông lão phải cảm.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã rời quán. Chúng tôi quay lại bên cạnh công viên Yamashita, có đèn đèn thả sáng của tháp Marine với lễ hội ánh sáng ở Hikawamaru đều đã tắt hết.

“Anh chắc đã buộc em phải cố quá nhỉ?” Tôi nói. “Dì em nói đúng, giữa nam và nữ, cố quá là việc cấm kỵ”

“Anh không cần để tâm đến lời dì nói đâu. Chưa kể là em có cố gì đâu. Em thích thế nào thì làm thế ấy thôi mà.”

“Anh không nghĩ như vậy được. Bởi, dù xét thế nào thì vị trí của em cũng thật chua xót. Lại còn cả những chuyện như hôm qua nữa. Có điều hãy tin ở anh. Nếu người bị sốt không phải Sonomi mà là em thì dù có việc gì anh cũng sẽ đến bên em.”

Bỗng nhiên Akiha cười mà đôi mắt lại đượm buồn và lắc đầu.

“Xin anh, đừng có nói những việc anh không làm được.”

“Không gì là không được hết. Anh nói thật lòng đó chứ.”

“Thế em hỏi anh, lỡ em sốt đúng đêm Noel thì sao nào?”

Tôi bị chùng xuống trước lời của Akiha. Một câu hỏi tôi không lường tới. Tôi phải trả lời đầy tự tin rằng: “Đương nhiên kể cả thế thì anh cũng chạy đến bên em.”

“Anh đừng có làm mặt như khóc đến nơi thế chứ!” Akiha cười méo xệch. “Em có muốn làm anh khó xử vậy đâu. Nên em mới nói anh đừng có hứa những điều anh không làm được.”

Tôi lắc đầu, “Ai bảo không được chứ.”

“Đủ rồi!”

“Không, chưa đủ đâu. Anh không muốn bị em nghĩ là anh nói cho có.”

“Em không nghĩ vậy đâu nên không sao hết. Được rồi, chúng ta về thôi anh. Cũng muộn rồi.”

“Đêm Noel anh sẽ ở bên em. Anh hứa đấy.”

“Được rồi!” Akiha xua tay ra chiều ngán ngẫm. “Em chỉ giả sử thôi mà, anh đâu cần nghiêm trọng như thế. Em không có dự định bị cảm vào Noel, mà kể cả có sốt em cũng sẽ không nói với anh. Thế nên anh đừng có rối lên chỉ vì chuyện như vậy.”

“Anh không rối lên. Anh cũng không giả định gì hết.” Tôi tiến lại gần và đặt hai tay lên vai em. Tôi nhìn vào mắt em và nói: “Đêm Noel năm nay anh sẽ ở bên em. Kể cả em không bị sốt thì anh cũng sẽ làm thế.”

Mắt Akiha rưng rưng.

“Anh nói thật không đó?”

“Thật mà!”

“Nếu anh chỉ đùa thôi thì thật là ác độc đấy. Có điều, em sẽ tha thứ cho anh nên nếu anh đang đùa thì cứ nhận luôn đi.”

Tôi dồn lực vào tay đang nắm vai Akiha và nói:

“Ai đùa chứ. Anh không muốn em khó chịu. Đêm Noel thì đương nhiên phải ở bên cạnh người mình yêu thương nhất rồi. Anh sẽ ở bên cạnh em, Akiha. Nhất định anh sẽ làm như vậy.”

Nếu như có người thứ ba chứng kiến tôi hành xử và người đó đã có gia đình thì chắc chắn tôi sẽ bị coi là thằng điên. Không hứa những việc mình không thể thực hiện. Đó chính là kịch bản của việc ngoại tình.

Một nhân cách khác ẩn trong người tôi đang cố sống cố chết chặn sự ngông dại của tôi lại. Akiha vừa mở đường rằng chỉ cần giờ tôi thú nhận là mình đang nói đùa thì em sẽ coi như không có gì. Tôi chỉ cần thuận theo lời em rồi xin lỗi là thượng sách. *Tôi xin cậu đấy, hãy làm như thế đi cho tôi nhờ.*

Nhưng sự điên rồ của tôi đến chính tôi cũng không ngăn nổi nữa.

“Ngày hai mươi tư này em đừng có hẹn ai đấy!” Tôi cẩn thận nhấn mạnh với em.

“Anh ở bên em ngày hai mươi ba là được rồi.”

“Liên quan gì tới sinh nhật của Thiên Hoàng chứ. Anh đang nói đêm Noel kia.”

Akiha thở một hơi rõ dài. Em chăm chăm nhắm mắt lại rồi lại mở ra. Đôi mắt đó chăm chú nhìn tôi. “Anh nói thế sẽ làm em nuôi hy vọng đó.”

“Thế càng tốt. Anh sẽ đáp lại niềm hy vọng đó cho em xem.” Tôi ôm lấy Akiha.

Khoảng thời gian xã hội còn đang bênh bồng trong nền kinh tế bong bóng, cánh đàn ông không ngại vung tay quá trán chỉ để lấy le với các chị em. Mỗi lần hẹn hò, chàng sẽ tặng nàng món đồ hàng hiệu sang chảnh, mời nàng dùng bữa trong nhà hàng sang trọng, rồi đưa nàng về căn hộ cao cấp trên chiếc xe hơi ngoại nhập cỡ mua bằng được. Thậm chí, có lúc có đến tận mấy anh chàng ngốc nghếch chia nhau *cung phụng* một cô nàng. Các chàng đương nhiên không nhận ra bản thân được nàng gọi yêu sau lưng bằng các bí danh như: *Chân* với anh phụ trách đón đưa, *Cơm* với anh phụ trách mời dùng bữa, *Quà* với anh phụ trách quà cáp. Còn nàng lại lên giường với tình yêu đích thực trong một khách sạn xa hoa.

Làn sóng lạm phát yêu đương sẽ đạt đỉnh triều cường vào đêm Noel. Để chuẩn bị cho đêm đó, các chàng sẽ phải đặt trước nhà hàng, đặt sẵn khách sạn và nhanh chân đến cửa hàng Tiffany. Khách sạn nào cũng kín phòng. Các nhà hàng nhìn thấu gót chân Achilles của khách nên hét giá cao kinh hoàng cho bữa tối đêm Giáng sinh. Một hàng dài khách xếp hàng trước cửa hàng Tiffany, anh nào mà không mua được sợi dây chuyền trái tim thì cứ xác định bị nàng nói lời tạm biệt.

Tôi cũng thuộc một trong số những người đàn ông ngốc nghếch đó. Tôi mặc bộ âu phục làm từ chất liệu vải mềm vốn không hợp với mình, tay ôm bó hoa hồng và đứng đợi người yêu tại sảnh khách sạn quá mức sang trọng đối với cậu chàng mới ngoài đôi mươi. Tôi lầm tưởng nếu không làm như vậy tôi sẽ bị người yêu cho đội mũ *phốt* và tôi cũng nghĩ thực tế chắc chắn sẽ thành ra như vậy. Phái

đẹp đã quá quen với các trận chiến *hiến thân* quên mình của cánh mày râu và yêu cầu ngày một leo thang. Đàn ông chúng tôi bị tấn công tới tấp như chơi trò bắt bóng. Anh nào không đáp ứng được thì xin mời *dừng cuộc chơi*.

Ấy thế mà tôi lại thấy vui. Cả làn sóng lạm phát tình yêu, cả những yêu cầu ích kỷ không có điểm dừng ấy đối với đám đàn ông chúng tôi tuy không ngọt ngào gì nhưng chúng tôi cho rằng khó khăn càng lớn thì thứ giành được sau khi vượt qua ắt càng có giá trị. Cho nên ngay từ khi còn chưa rõ sẽ đón Noel cùng với ai thì tôi vẫn cứ đặt phòng khách sạn, thậm chí tất toán cả tiền tích lũy mua nhà để mua bằng được sợi dây chuyền Tiffany.

Tôi của bây giờ cũng đang chạy theo suy nghĩ giống hệt hồi đó. Tôi không nghĩ mình sẽ *đốt* nhiều tiền hơn mức cần thiết như hồi đó nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện sẽ cùng Akiha dùng bữa tối tại nhà hàng nào đó thôi là lòng tôi lại dâng trào cảm xúc. May mắn thay, việc đặt bàn ở nhà hàng không còn khó khăn như hồi xưa nữa.

Có điều, giống như tôi của ngày còn trẻ có rất nhiều trở ngại thì tôi của hiện tại cũng đang bị bức tường lớn chắn ngay trước mặt. Đó chính là việc tôi đã có một gia đình chờ tôi đón Noel cùng. Đầu tôi hoạt động hết công suất để suy nghĩ xem nên xử lý như thế nào. Kết luận là: Nếu chỉ có một mình tôi thì sẽ không làm nên trò trống gì hết.

“Ông nói thật đó hả?”

Shintani phản ứng hệt như tôi dự liệu. Tôi đặt chiếc cốc có rượu shochu đã được làm ấm và thở mạnh một hơi.

“Câu chuyện đến đoạn ông ngoại tình thì cũng vẫn chưa sao. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Tôi đây cũng không phải chưa từng vướng vào chuyện như vậy.”

“Hả? Thế á! Bây giờ tôi mới được nghe đây. Thế mà đợt trước thằng nào bảo tội mình là cha là chú, không còn là đàn ông trong mắt thế gian nhỉ?”

Shintani nhăn mặt.

“Chừng nào còn đặt nặng đạo đức thì chúng ta không còn là đàn ông. Chúng ta trở lại làm đàn ông khi vứt đi đạo đức. Thế nên người ta mới gọi đó là gian tình.”

Từ miệng Shintani, từ *đạo đức* không ăn nhập gì với hình tượng của gã được thốt ra khiến tôi có chút ngạc nhiên. Đồng thời cũng thất vọng nữa. Bởi lẽ, một gã đàn ông như thế mà vẫn để tâm tới đạo đức.

“Ai chẳng biết đó là chuyện không hay ho gì.” Tôi nắm chặt vai bia tươi.

“Giờ ông còn ảo não thì làm được gì chứ. Tôi cũng đâu có định bảo ông phải chấm dứt chuyện ngoại tình ngay và luôn đâu. Ông cũng nào phải thẳng ngốc. Nếu dừng được thì ông đã dừng từ lâu rồi, đúng không? Ngoại tình chính là thứ khiến người ta đau thì bảo phải chấm dứt nhưng tâm lại dây dưa nhập nhằng.”

“Ông hiểu rõ gớm!”

“Có điều, riêng cái chuyện ông hẹn gặp người ta vào đêm Noel là tôi không đồng ý nổi. Tôi nói rồi đấy, riêng chuyện đó là không được đâu.”

“Ai chẳng biết. Biết đấy nhưng mà...”

“Mà vẫn phải hẹn hò hả? Tôi không rõ sự tình nhưng ông dẹp đi. Nó không đơn giản chỉ là việc đùa với lửa đâu. Hay là ông đã tập xác định rồi?”

“Tập xác định gì?”

“Thì xác định sẽ ly hôn với Yumiko chứ gì nữa.”

Tôi khẽ lắc đầu. “Nào đã ai nghĩ tới bao giờ đâu...”

“Thế còn được. Ông chớ nghĩ tới chuyện đó. Hãy ngoại tình với tiền đề là tuyệt đối không có chuyện đó.” Nói đến đây, Shintani ngần ngại nhìn tôi. “Này, ông đang lơ đãng đi đâu đấy?”

“Hả? Ờ, không. Tôi đã bao giờ nghĩ đến chuyện ly hôn đâu.”

“Đừng có bảo là nghe tôi nói xong thì ông đột nhiên lại nghĩ đến nhá. Nghe này, Watanabe. Tôi không bảo ông phải chấm dứt chuyện

ngoại tình ngay lập tức. Nhưng hãy tuyệt đối giữ kín. Chớ bao giờ để lộ cho Yumiko biết. Cũng đừng làm chuyện gì để bị bại lộ. Đó chính là quy tắc.”

“Đã bảo biết rồi mà.”

“Chưa, ông vẫn chưa biết đâu. Bởi chưa biết nên ông mới có cái suy nghĩ vớ vẩn là hẹn hò với nhân tình vào đêm Noel. Ông tỉnh lại đi, Watanabe. Tỉnh táo lại đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi uống bia.

“Hiểu rồi. Tôi không nhờ ông nữa. Xin lỗi vì đã nói ba cái chuyện phiền phức.”

“Ông từ bỏ rồi chứ?”

“Không. Tôi chỉ bảo là không nhờ ông nữa thôi mà.”

“Watanabe...” Shintani chau mày chừng như vô cùng bối rối.

“Tôi trót hứa rồi, giờ làm sao mà nuốt lời được. Tôi cũng không muốn cô ấy có một đêm Noel buồn.”

“Ông nói vậy thì tôi cũng bó tay luôn. Đã yêu đương với đàn ông có vợ thì phải chấp nhận chuyện đó thôi. Ngay cả phụ nữ người ta cũng hiểu điều này.”

“Tôi biết. Cô ấy cũng nói y hệt.”

“Thế ông còn...”

“Nhưng bản thân tôi không phục. Do chuyện này chuyện kia mà cô ấy đã mất đi thứ gọi là gia đình. Thế nên tôi sao có thể đặt cô ấy sang một bên, chỉ biết gia đình mình được chứ.” Tôi giật lấy tờ hóa đơn, định bụng trả luôn cả phần của Shintani. “Ông đang bận mà còn bị tôi lôi đến đây. Xin lỗi nhé!”

“Khoan đã nào, Watanabe. Làm một ly nữa đã.” Shintani gõ gõ lên trán mình. “Nếu bị bại lộ với Yumiko thì ông tính sao?”

“Tôi sẽ không để bị lộ.”

“Đương nhiên là thế. Nhưng ông cũng phải tính đến tình huống xấu nhất chứ. Điều cốt yếu là vợ ông có chìa ra chứng cứ nào đi chăng nữa thì ông cũng phải chối. Nhưng cũng có trường hợp không

chối nôi. Lúc đó ông tính làm sao? Dù có sai mười mười thì cũng đừng hùng hổ đòi ly hôn đấy. Bởi, kể cả ông có làm thế thì cũng không có ai được hạnh phúc đâu.”

“Kể cả tôi không đòi thì cấm được vợ tôi đòi chắc!”

Ấy thế mà Shintani vẫn một mực lắc đầu. “Ông không được đòi.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì phụ nữ rất lợi hại.” Shintani uống ực một hơi hết luôn tuần rượu shochu ấm. “Tôi vừa nói đấy thôi. Sẽ không có ai hạnh phúc cả. Yumiko cũng không hạnh phúc nổi đâu. Không có lý nào ông lại chọn con đường đó chứ?”

Shintani gọi nữ bồi bàn mang thêm rượu ấm. Còn tôi gọi bia tươi.

“Thế ông bảo tôi phải làm sao?”

“Chuyện đó còn phải hỏi nữa hả?” Shintani gõ lên bàn. “Nếu bị lộ thì trước hết ông cứ xin lỗi. Xin lỗi rồi thì không bao giờ tái phạm. Ông cứ quỳ xuống. Khi phát hiện chồng ngoại tình, điều mà phụ nữ đòi hỏi trước hết chính là sự hối lỗi. Sau đó là hứa hẹn. Phụ nữ họ sẽ không làm ba cái chuyện vô mưu kiểu như mặc sức cáu giận rồi bỏ bê gia đình đâu. Ông cứ luyện quỳ sẵn từ bây giờ đi.”

“Ờ, tôi cũng nghĩ chuyện mà đến nước đó thì cứ tạm xin lỗi đã.”

“Ông vẫn chưa hiểu nước non gì hết.” Shintani trỏ ngón tay vào mũi tôi. “Không phải xin lỗi mỗi lúc đó thôi đâu. Quỳ cũng mới chỉ là khởi đầu của việc đền tội thôi. Và ngày tàn của việc đó sẽ không tới. Những ngày đền tội của ông sẽ kéo dài suốt đời. Ông sẽ không ngừng đầu được với vợ, sẽ cảm thấy mặc cảm kể cả ở nhà. Chuyện đó sẽ chỉ chấm dứt khi một trong hai rời bỏ cõi đời này.” Những lời của Shintani xưa nay luôn có tài ăn nói ngay cả vào lúc này cũng đầy tính thuyết phục và áp đảo.

“Thế nào? Địa ngục đúng không? Ông có chịu nổi cái địa ngục đó không? Ông đã *tập xác định* đến mức đó chưa?”

“Đây là chuyện không ai muốn liên tưởng tới nhưng ông hãy khắc cốt ghi tâm vào. Ngay từ đầu ông đã biết ngoại tình chính là gieo mầm nguy cơ bị mất tất cả.”

Shintani thở dài một hơi nặng nề và gãi đầu.

“Ông mê muội đến mức này thì hẳn đó phải là người phụ nữ tuyệt vời lắm nhỉ? Thật muốn gặp một lần cho biết mặt.”

“Gặp rồi đấy thôi!” Tôi nói. “Ở trung tâm thể thao bóng chày ấy.”

Thời tiết đẹp đến mức khiến người ta phải ngạc nhiên. Ánh nắng chiếu xuyên qua chiếc rèm đăng-ten làm nhiệt độ trong phòng nhích lên. Sonomi vốn mọi khi hay uống sữa ấm thì sáng nay đã đòi được uống sữa lạnh.

“Tối mấy giờ thì bố có thể về được?” Yumiko đặt cốc cà phê trước mặt tôi và hỏi.

“Tầm bảy giờ. Chắc thế, nếu bố không phải làm thêm.”

“Làm thêm vào đêm Noel sao? Công ty bố chẳng ý tứ gì hết nhỉ.”

“Thì tính chất công việc của công ty bố có biết lúc nào sẽ xảy ra sự cố đâu.”

“Nhưng mà, nếu không có gì thì bố có thể về lúc bảy giờ đúng không?”

“Ừ, chắc vậy.”

“Bố đừng quên mua quà đấy. Cả rượu sâm-panh nữa nhé.” Nhìn Sonomi đang chuẩn bị để đến trường, Yumiko khẽ xuống giọng.

“Đã bảo biết rồi mà.” Tôi nháy mắt.

Việc dùng bữa ở nhà tối nay Yumiko đã nói từ cách đây cả tuần liền. Năm ngoái, ba người nhà chúng tôi đã đi ăn tiệm nhưng năm nay tôi không thể hứa như vậy được. Quà cho hai mẹ con và rượu sâm-panh tôi đã mua trước từ hôm kia. Hiện giờ chúng đang nằm trong tủ đồ cá nhân của tôi ở cơ quan. Tất cả đều theo lời khuyên của Shintani.

Ăn sáng xong, tôi xách cặp và đi ra phía cửa. Xỏ giày xong thì mắt tôi chạm phải chiếc túi giấy đặt bên cạnh.

“Cái gì đây?” Tôi hỏi.

Yumiko thò tay vào bên trong túi giấy. Thứ được lấy ra chính là mô hình ông già Noel làm từ vỏ trứng đạo nọ.

“Chiều nay mẹ có bữa tiệc nho nhỏ ở trường mầm non. Mẹ định mang đến để tặng cho mọi người.”

“Nói mới nhớ, lần trước mẹ đã kể rồi.”

“Rốt cuộc mẹ làm cả thầy mười lăm quả liền. Cũng khá mất công.”

“Mẹ bảo Sonomi bóp vai cho.” Vừa nói vậy tôi vừa lấy điện thoại di động ra và sạc ụ. “Chết dở!”

“Sao vậy?”

“Điện thoại sắp hết pin. Hôm qua bố quên không sạc.”

“Bố mang cục sạc đi chưa?”

“Thôi, không sao. Rồi lại quên ở công ty không mang về thì cũng dở. Lát bố mua ở cửa hàng tiện lợi.”

Một đoạn trao đổi bình thường. Có điều, hẳn là Yumiko vẫn chưa nhận ra ý nghĩa to lớn khác ẩn trong đoạn trao đổi này.

Sau khi được Yumiko tiễn đi làm như mọi ngày, tôi rời khỏi nhà. Quần áo hôm nay cũng giống như mọi khi. Tất cả mọi thứ đều phải giống. Dù là điều nhỏ nhặt nhất cũng không được phép sai khác. Đối với đàn ông đã có gia đình, Noel không phải là ngày gì đặc biệt. Cho nên cũng không cần phải chưng diện.

Vừa đến công ty tôi đã tìm Akiha luôn. Em đang ngồi trước máy tính và đọc tạp chí gì đó. Trên bàn đặt chiếc cốc giấy đựng cà phê pha sẵn.

Tôi xác định chắc chắn xung quanh em không có một ai rồi mới gọi điện thoại từ chỗ của mình. Điện thoại bên cạnh em đổ chuông.

“Vâng ạ. Phòng Điện 1 xin nghe ạ.” Tôi nghe thấy giọng Akiha.

“Anh đây.” Tôi hơi ngoái lại phía sau. Tôi biết em đang nhìn sang chỗ tôi từ phía sau máy tính. “Tối nay vẫn thế nhé.”

“Em thì không sao... Mà bên phía anh ổn chứ?”

“Chắc thế. Địa điểm và thời gian vẫn như anh đã nói nhé. Hôm nay anh tắt di động nên có việc gì em gửi vào email máy tính cho anh nhé.”

“Sao lại tắt di động? Lẽ nào anh định cố tình trốn tránh?”

“Cố tình trốn tránh?”

“Anh đã nói với vợ là tối nay sẽ về muộn chưa? Không phải anh nghĩ cứ không nói gì và tắt di động là xong đấy chứ. Anh làm thế thì sau đấy còn phiền phức hơn đó.”

“Anh có làm thế đâu. Em không phải lo. Thế nhé, tối nay gặp.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi len lén nhìn sang chỗ Akiha. Em nhìn tôi và nghiêng đầu, nét mặt băn khoăn khó hiểu. Tôi mỉm cười rồi gật đầu.

Vài tiếng sau đó tôi cứ thấp tha thấp thỏm. Tôi chờ một cuộc điện thoại. Tâm trí tôi cứ xoắn lấy chiếc điện thoại bàn cả lúc đang xem bản vẽ lẫn lúc đang họp.

Vừa quá bốn giờ chiều, cuộc điện thoại đó đã tới.

Là Yumiko gọi.

“Bố chưa mua cục sạc di động à? Mẹ không tài nào gọi được bố.”

“Bố mua rồi nhưng chẳng hiểu sao sạc không vào. Thế có chuyện gì à?”

“Chuyện là...” Vợ im lặng một chút rồi nói. “Lúc nãy anh Shintani có gọi điện. Anh ấy bảo gọi cho bố mãi mà không được.”

“Thế Shintani bảo gì?”

“Bố nhớ thầy Noda không?”

“Thầy Noda á? À, nhớ chứ. Thầy giúp đỡ bố đợt hội thảo mà. Đương nhiên bây giờ thầy nghỉ hưu rồi.”

“Nghe bảo thầy mất rồi.”

“Hả?” Tôi gắng hết sức để diễn tiếp.

Bảy giờ tối, tôi ngồi vào bàn ở nhà đúng như đã định. Tôi tặng Sonomi con chó bông còn Yumiko là sợi dây chuyền bạch kim. Trên bàn là chiếc bánh ga-tô mừng Giáng sinh và chai rượu sâm-panh.

“Xui ghê. Lễ trông quan lại được tổ chức đúng hôm nay. Nhưng mà bố không đi không được.” Tôi vừa uống sâm-panh vừa nói như thể đang chán ngán.

“Mấy giờ bố lên tàu Shinkansen?” Yumiko hỏi.

“Tám giờ hơn nên vẫn kịp. Đến Shin-Osaka lúc mười một giờ. Từ đó bố đi taxi đến nhà tang lễ luôn. Tại mọi người đã đi trước cả rồi.”

“Bố vất vả một chuyến rồi.”

“Ngại quá. Bố không ở bên hai mẹ con được.”

“Có ai muốn thế đâu. Hơn nữa, bố đã dành thời gian cho gia đình như thế này là tốt rồi.” Yumiko hướng mắt về phía Sonomi. Sonomi đang chơi với bạn chó bông trên ghế sofa.

Ba mươi phút sau tôi đã yên vị trên xe taxi. Điểm đến không phải ga Tokyo mà là Shiodome. Tôi đã đặt sẵn chỗ ở nhà hàng trên tầng thượng của tòa nhà cao tầng.

Bên cạnh tôi là chiếc túi du lịch. Trong đó có bộ tang phục. “Đêm nay, bố đến để giúp lễ trông quan, còn ngày mai thì có nhiệm vụ đón khách ở nhà tang lễ.” Tôi đã giải thích sẵn với Yumiko.

Thực ra, thầy Noda đã mất cách đây một năm. Có điều, lúc đó có chút sơ suất nên không ai liên lạc báo cho tôi. Thành ra, đến bản thân tôi cũng gần đây mới biết việc thầy không còn. Tôi chưa kể việc này với Yumiko. Điều đó mới may mắn làm sao!

Đúng tám giờ tôi có mặt ở nhà hàng. Phía bên kia các tấm kính chạy xung quanh như bao bọc lấy nhà hàng là toàn cảnh Tokyo về đêm. Tôi được nhân viên nhà hàng dẫn đến bàn bên cạnh cửa sổ thì thấy Akiha trong bộ đầm liền màu đen đã ngồi ở đó. Ánh mắt em khi ngược nhìn tôi dường như có chút rưng rưng.

“Em còn nghĩ là anh sẽ không đến cơ.” Em nói.

“Đời nào anh lại thế. Tại sao chứ?”

“Thì tại...” Em thở phò một cái. “Chuyện này vốn dĩ là không thể mà.”

“Không phải không thể. Anh đã giữ đúng lời hứa.”

“Em vui lắm. Nhưng mà...” Akiha cúi đầu.

“Sao vậy?”

Akiha nhìn thẳng, tay vươn về phía tôi. Ngón tay em chạm vào tay tôi đang đặt trên bàn.

“Em vui lắm nhưng mà... sợ.”

“Em nói cái gì thế.”

Tôi kêu nhân viên phục vụ tới và gọi hai ly sâm-panh.

12

Thời gian vui vẻ vụt trôi trong chớp mắt.

Thời gian đó càng rục rĩ và sự hy sinh phải trả để có được nó càng to lớn thì nó lại càng vụt nhanh khỏi bàn tay tôi.

Chúng tôi đã trải qua đêm Noel ở khách sạn. Akiha xinh đẹp, đáng yêu và nhất là còn quyến rũ hơn hẳn so với em của bất kể lúc nào trước đây. Chúng tôi ôm ấp nhau, da chạm da, làm tình với nhau, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối, trao nhau những lời yêu thương mà chắc chắn sẽ phải xấu hổ mỗi khi nghĩ lại, khi cảm xúc dâng trào chúng tôi lại làm thêm một lần nữa.

Tôi tiếc nuối không dám ngủ, thậm chí cố gắng mở mắt ngay cả khi em đang nằm gối đầu lên cánh tay tôi.

"Em buồn ngủ thì cứ ngủ đi." Tôi nói những lời trái ngược hoàn toàn với lòng mình.

"Em không sao mà," Akiha nói. Thế mà vài phút sau đó, tôi đã nghe tiếng thở đều đều. Chiếc đồng hồ điện tử hiển thị đã hơn hai giờ sáng.

Tôi vừa cảm nhận hương tóc của Akiha vừa nhắm mắt. Tôi hồi tưởng lại những giờ phút như mơ nhưng tận sâu trong tâm trí vẫn có việc cần suy nghĩ. Ngày mai tôi sẽ làm nhiệm vụ đón tiếp ở hội trường nhà tang lễ tại Osaka. Vì thế tôi đã xin nghỉ phép. Sau khi xong việc đón khách viếng, tôi sẽ trở về nhà. Về nhà của tôi.

Đó là căn nhà nơi có gia đình tôi đang đợi. Ở đó có người phụ nữ không phải Akiha và con tôi do người phụ nữ đó sinh ra. Đó vốn dĩ là vị trí của tôi. Mẹ con cô ấy, những người không biết gì cả, đã trải

qua đêm Noel như thế nào rồi? Nghĩ tới đó thôi, tôi lại thấy tim mình đau nhói. Chẳng nào tôi còn chưa chia tay Akiha thì sẽ không thể nào thoát khỏi nỗi đau đớn này. Để có những giây phút hạnh phúc bên Akiha thì đó cũng là một trong những cảm giác tôi phải gánh chịu.

Tham vọng, lạc lối, sợ hãi, dững khì... Rất nhiều cảm xúc lướt qua trong tôi. Đầu tôi giống như những nút giao trên đường cao tốc. Đến khi chúng hoàn toàn hỗn loạn khiến tôi chẳng còn biết được cái gì vào cái gì thì cuối cùng cơn buồn ngủ cũng đến.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, tôi đã không thấy bóng dáng Akiha bên mình. Tôi đoán em đang tắm nhưng lại không hề có tiếng động nào. Thấy kỳ lạ nên tôi ngồi dậy, kéo rèm che cửa sổ. Tokyo vào dịp Noel vẫn u ám chẳng khác gì mọi sáng. Thật không thể nào tưởng tượng nổi đây chính là thành phố làm nên cảnh tuyết mỹ đêm qua.

Trên bàn có tờ giấy nhắn. Là chữ của Akiha.

“Chào buổi sáng. Anh ngủ ngon chứ? Em phải đến công ty nên về trước nhé. Cảm ơn anh vì đêm qua. Em vui lắm!”

Tôi cầm tờ giấy nhắn trong tay, mắt nhìn khắp phòng. Túi xách của Akiha cũng không còn. Tôi kiểm tra cả tủ tường. Ở đó cũng chỉ có mỗi áo khoác của tôi. Kiểm tra tin nhắn thì thấy có tin của Shintani.

“Ông mặc bộ tang phục đến quán Pachinko đi. Cho quần áo ấm nồng nặc mùi thuốc lá vào. Đừng có quên cả vết nhăn nhúm trên cà-vạt nữa nhé. Rồi cứ bộ tang phục đó mà về nhà. Cuối cùng, nhớ niêm phong ký ức hạnh phúc đêm qua lại.”

Đọc tin nhắn mà tôi thấy cảm động lắm. Đây toàn là những việc tôi chẳng hề nghĩ tới.

Theo lời bạn thân dặn, tôi mặc bộ tang phục rồi làm thủ tục trả phòng, sau đó vào quán Pachinko ở Shinbashi. Phải mười năm rồi tôi mới lại chơi Pachinko. Tôi cố gắng chọn chỗ để bị ám khói thuốc lá nhất rồi chơi đại.

Sau khoảng một giờ đồng hồ như vậy, tôi đến Yuraku-cho xem phim một mình. Đây là bộ phim tôi vốn định xem cùng Akiha. Phim

hài tình cảm mà tôi không thấy thú vị chút nào. Chưa kể xung quanh còn toàn là các cặp đôi nên cảm giác cũng không dễ chịu gì.

Sau đó, tôi đi bộ đến ga Tokyo, mua hộp sushi rồi lên xe taxi. Vẫn chưa đến năm giờ chiều.

Lúc mở cửa nhà, lồng ngực tôi bị bủa vây bởi các dự cảm xấu. Oái oăm thay, tôi đã quen với việc đó rồi. Tay tôi mở cửa mà lòng thì phập phồng lắm nỗi bất an như: phải chăng chuyện với Akiha đã bị Yumiko biết mất rồi; nếu bị bại lộ thì phải làm sao; cho dù không bị lộ nhưng ngộ nhỡ tôi phạm phải sai lầm gì nghiêm trọng thì cũng sẽ bị nghi ngờ v.v...

Tôi vừa cởi giày thì Yumiko từ trong nhà đi ra. Tôi không dám nhìn thẳng mặt vợ. Tôi sợ phải dò xét xem biểu cảm cô ấy ra sao. Cảm giác bất an này cũng chính là thứ tôi phải gánh chịu, đổi lại cho hành vi ngoại tình.

“Bố về sớm thế. Mẹ tưởng tối bố mới về cơ.”

Giọng của Yumiko không khác gì mọi khi. Tôi cuối cùng cũng dám ngẩng mặt lên nhìn cô ấy.

“Thì cũng bị rủ đi nhậu đấy nhưng bố từ chối rồi. Tại người mệt thật.”

“Bố vất vả rồi. Người mệt cũng phải. Bố mau thay đồ đi. Mùi thuốc lá nồng quá.”

“Chẳng nồng thì sao. Xung quanh toàn người hút như trĩ ấy.”

“Mấy chỗ như vậy thì tránh làm sao được.”

“Sonomi đâu?”

“Con đang ngủ. Sáng ra con bé sang bạn chơi nên chắc mệt. Nhưng cũng đến lúc phải đánh thức con bé dậy rồi.”

“Đây là quà. Bố lỡ bữa trên tàu Shinkansen nên bụng đói meo.”

Nhìn hộp sushi, Yumiko mỉm cười. “Thế để mẹ pha trà nhé.”

Gương mặt tươi cười của vợ giúp tâm trạng tôi thoát khỏi xiềng xích.

Lúc đi về phía phòng ngủ, tôi thấy chiếc túi giấy rơi trên sàn. Cái túi trông quen quen. Chắc chắn là cái túi đựng ông già Noel làm từ vỏ trứng. Có lẽ buổi tiệc Giáng sinh ở trường mầm non đã kết thúc tốt đẹp.

Tôi thay đồ xong thì ra phòng khách. Sonomi trông như mới dậy đang ngồi thần thơ ở ghế sofa. Thế mà vừa thấy tôi, con bé trợn tròn mắt.

“Bố về rồi!”

“Chào con gái!” Tôi ngồi bên cạnh Sonomi.

Tôi vừa bông đùa với con gái vừa chờ vợ pha trà. Đây đúng là khoảng thời gian hạnh phúc và yên bình bên gia đình. Tôi không thể nào đánh mất nó được. Tôi hiểu điều đó. Nhưng mặt khác, ngay cả lúc này tôi cũng đang chịu một nỗi đau khác với đêm qua. Đêm qua, tôi đau đớn vì phản bội vợ mình. Bây giờ nhớ tới Akiha tôi lại thấy chua chát.

Tờ giấy nhẵn đặt lại trên bàn khách sạn lướt qua đầu tôi. Hóa ra em hiểu. Rằng hôm nay tôi nên cố gắng về nhà sớm.

Không được để chuyện này tiếp diễn mãi. Chỉ có tâm tư bức bối đó cứ phình dần lên trong tôi.

Tối hôm sau, tôi bị Shintani gọi đi nói chuyện. Thực ra, đúng lúc tôi cũng đang định gọi cho gã. Đương nhiên là để thể hiện lòng biết ơn.

Khi biết mọi chuyện kết thúc suôn sẻ, Shintani thở mạnh một hơi thật sâu rồi uống bia tươi.

“Tôi yên tâm rồi. Nhưng chỉ một lần này thôi nhé. Chiêu diễn kịch này cũng không dùng nhiều được đâu.”

“Cám ơn ông đã yểm trợ tôi.”

Tôi kể chuyện tờ giấy nhẵn để lại ở khách sạn. Tôi cũng thử nói ra phỏng đoán của mình là Akiha giữ ý cho tôi nên đã im lặng rời khách sạn trước.

“Chắc vậy,” Shintani nói. “Có điều, tôi nói trước cho mà biết. Cô ấy cũng chẳng phải chỉ vì không muốn làm ông phải lao tâm khổ tứ thôi đâu. Chủ yếu là cô ấy không muốn để ông phải nói dối một cách vụng về.”

“Có khác gì nhau đâu nào.”

“Khác hoàn toàn chứ. Tại sao lại không muốn ông phải nói dối một cách vụng về? Là vì lời nói dối đó sẽ bị lộ tẩy ngay. Ông lo lắng việc hai người bị bại lộ với vợ thì cô ấy cũng vậy. Cô ấy không muốn phá hỏng mối quan hệ với ông, cũng e ngại việc bị vợ ông trách cứ nên đã để lại mẫu giấy nhắn đó rồi ra về trước. Ông phải đón được tâm ý của *đồng phạm* với mình chứ.”

Lời của Shintani thật có sức thuyết phục. Có điều, tôi thấy hơi chối tai với cách gọi *đồng phạm*.

“Dẫu thế thì cô ấy đã phải chịu thiệt thòi nhiều.” Tôi yếu ớt nói.

“Đương nhiên!” Shintani đáp dứt khoát. “Ông để tôi phải nói bao nhiêu lần đây. Đã là ngoại tình thì chịu đựng nhiều đó là đương nhiên. Cô ấy không được ở cùng ông cả đêm giao thừa, cả dịp Tết nữa. Chỉ cần tưởng tượng tới người đàn ông của mình đang vui vẻ bên vợ và con anh ta thì lòng chẳng như kiến cắn à. Đó là hình ảnh chính xác về người thứ ba đấy. Nếu cô ta thấy cay đắng thì chỉ cần chấm dứt mối quan hệ thôi. Ông cũng không cần phải lo lắng về chuyện đó, có đau lòng thì cũng chẳng khác đi được.”

Điều gã nói từng câu từng chữ đều là vì tôi cả. Nếu đổi ngược lại vị trí của hai chúng tôi thì chắc hẳn tôi cũng sẽ nói với gã y như vậy.

Shintani làm bộ để ý một chút đến xung quanh rồi nói nhỏ.

“Lần trước tôi cũng nhắc ông rồi đấy. Tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện chia tay với Yumiko, biết chưa?”

Tôi vừa liếc môi thì gã đập tay lên bàn như thể đang tức giận.

“Watanabe, đó chỉ là sự lạc lòng nhất thời thôi. Ông thử nhớ lại hồi yêu đương với Yumiko mà xem. Ông từng yêu cô ấy đúng không? Trong lòng ông chỉ có duy nhất người phụ nữ đó nên đã cưới

cô ấy đúng không? Rốt cuộc thì lần này cũng thế thôi. Ông tưởng người phụ nữ mà giờ đây ông đang mê đắm có ý nghĩa đặc biệt với ông à? Ngay từ đầu đã chẳng có người nào như thế cả. Chẳng đâu trên thế giới này có hết. Làm gì có thứ gọi là sợi chỉ đỏ chứ.”

“Sợi chỉ đỏ?”

“Người ta hay nói đấy còn gì. Hai nửa định mệnh của nhau được gắn kết với nhau bằng sợi chỉ đỏ. Không phải ông nghĩ như thế đấy chứ? Người phụ nữ lần này mới chính là một nửa định mệnh của mình, chứ không phải người mình trót kết hôn...”

Tôi im lặng khiến Shintani tắc lưỡi với vẻ mặt ngán ngẩm.

“Để tôi bảo cho ông biết điều hay ho này. Cái gọi là sợi chỉ đỏ ấy là thứ mà hai người sẽ cùng xe và nó chỉ hoàn thiện duy nhất trong trường hợp hai người đó bên nhau cho đến khi bị cái chết chia lìa. Lúc đấy mới gọi là gắn kết với nhau bằng sợi chỉ đỏ.”

Đối với người theo chủ nghĩa hiện thực thì đây đúng là một câu chuyện kỳ lạ và lãng mạn nên tôi ngạc nhiên, nhìn gã chăm chăm. Không biết gã hiểu sao mà lại gật đầu mạnh.

“Hiểu rồi chứ gì. Tất cả đều chỉ là thuyết hệ quả không hơn. Nếu ông yêu đến chết đi sống lại thì không nói làm gì, còn nếu không phải như vậy thì nửa kia là ai cũng thế cả thôi. Yumiko không phải là đủ rồi hay sao? Ông chấp nhận đi. Ông hãy cùng với Yumiko xe lấy sợi chỉ đỏ cho mình. Như thế ông tuyệt đối sẽ không hối hận đâu.”

Tôi không đáp trả được gì trước lời lẽ hùng hồn của Shintani. Cũng chẳng thể nào đáp trả được. Bởi vì nội dung gã ra sức thuyết phục lại là một điều quá đỗi hiển nhiên, ly hôn đúng là việc không tốt lành gì.

Oái oăm thay, sau khi tạm biệt gã, điều đầu tiên tôi nghĩ tới chính là Akiha sẽ tiễn năm cũ và đón năm mới như thế nào.

Tôi vừa đi bộ vừa kiểm tra tin nhắn. Có tin nhắn của Akiha.

“Em vẫn chưa nói với anh. Em xin nghỉ phép từ mai để đi du lịch Vancouver rồi. Tại em có bạn bè bên đó. Mừng bốn em mới về. Chúc anh đón năm mới vui vẻ nhé. Em, Akiha.”

Tôi đứng sững mất một lúc, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại.

Tôi đâu phải người đàn ông hồn nhiên đến mức sẽ mỉm cười thanh thản rằng không cần phải lo lắng chuyện Tết nhất nữa, bởi vì Akiha đã thư thả đi du lịch nước ngoài rồi.

Tôi cất điện thoại, chân bước tiếp mà trong lòng ngổn ngang tâm tư phức tạp. Thú thực, tôi có nghĩ rằng: “Thế này thì đỡ cho tôi quá!” Akiha sẽ đi đến nơi không liên lạc được nên tôi chẳng cần bận tâm này nọ nữa. Tôi cũng không cảm thấy day dứt vì mặc cảm tội lỗi để mặc em một mình.

Có điều, thực sự như thế này cũng được sao? Lẽ nào tôi bằng lòng với việc luôn để Akiha nghĩ cho mình?

13

Giao thừa, Tết đơn giản chỉ là những ngày nghỉ vô vị.

Tôi ở nhà xem TV, làm bạn chơi cùng Sonomi, vừa thưởng thức các món ăn ngày Tết vừa uống rượu, buồn ngủ thì đi ngủ. Cứ thế, lặp đi lặp lại. Đến ngày mừng ba thì cuối cùng tôi cũng được đi ra ngoài. Hôm ấy tôi đưa Yumiko và Sonomi đi ăn ở một quán ăn gia đình. Ở đó tôi lại uống bia từ trưa. Trên đường về, cả nhà ghé qua ngôi đền ở ngay gần nhà. Tôi rút quẻ bói thì trúng quẻ Đại cát.

Những ngày không sóng gió êm ả trôi đi. Tôi xem mấy ngày đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng đương nhiên là nó có ý nghĩa. Ý nghĩa nằm chính ở việc đã trải qua. Bởi vì, những người đã có gia đình như chúng tôi cần phải trải qua cái Tết theo cách như vậy.

Ngày mừng bốn tôi lái xe một mình đến nhà em gái ở Kawasaki. Tôi phải làm cái nhiệm vụ chán ngắt là đi giao chiếc xe thăng bằng ba bánh Sonomi từng chơi. Sonomi giờ chuyển sang thích xe đạp có bánh phụ. Con gái của em tôi thì vừa tròn hai tuổi gần đây.

Sau khi trao nhau những lời chúc tụng nhân dịp đầu năm mới, tôi được em gái chiêu đãi các món ăn nhanh gọn và đơn giản. Thậm chí, tôi ngạc nhiên khi có món rõ ràng chỉ mua ở siêu thị về rồi cứ thế bày lên đĩa. Thế mà em rể tôi, một công chức nhà nước lại rất hồ hởi nhập bữa. Cậu ta chắc hẳn phải tăng hơn mười cân so với trước khi kết hôn. Có lẽ cậu ta không béo lên vì hạnh phúc mà bởi bị bắt ăn toàn những món thiếu chu đáo này. Kể ra thì em gái tôi cũng béo lên kha khá. Không còn thấy bóng dáng đường cong chỗ eo đâu nữa.

“Bác hơi gầy đi thì phải.”

Em gái nói thế làm tôi ngạc nhiên. Nó có ấn tượng hoàn toàn trái ngược về tôi.

Tôi kìm nén ham muốn trả treo rằng: “Có mà vợ chồng nhà cô béo quá ấy!” mà chỉ tư lự đáp: “VẬY sao?”

“Là do bác làm quá hay là chơi quá đấy?”

“Cô đừng có nói luyên thuyên. Anh rảnh thế bao giờ. Có mỗi công việc với gia đình đã đủ mệt bã ra rồi.”

“Em hiểu, em hiểu!” Em rể tôi gật đầu. “Đàn ông vất vả thật đấy bác nhỉ. Em cũng phụ vợ chăm con nhỏ nhiều lắm. Công việc cũng phải cố xong sớm.”

“Chỉ vì chú nhớ con gái chú đấy chứ.”

“Có phải mỗi thế đâu. Nhiệm vụ của người đàn ông chính là trân trọng gia đình. Em nói chuẩn chưa anh vợ?”

“Có lẽ thế!” tôi trả lời lập lờ. Bây giờ các câu hỏi kiểu như vậy khiến tôi chẳng hòng nhất.

Sau khi rời khỏi căn hộ chung cư của em gái, tôi thử gọi vào di động của Akiha. Bởi tôi nghĩ biết đâu em về rồi. Tuy nhiên, điện thoại không liên lạc được.

Cứ thế này mà về nhà thì cũng tiếc nên tôi cho xe chạy theo hướng ngược với Tokyo. Tôi không có suy nghĩ gì sâu xa. Tôi cảm giác có khi Akiha đã về nhà ở Higashi Hakuraku. Cho nên nếu lúc liên lạc được với em mà tôi ở gần luôn đó thì sẽ gặp nhau được nhanh hơn.

Dẫu vậy tôi cũng không đi thẳng đến Higashi Hakuraku mà rẽ trái lại tiếp tục ì ạch lái xe đến Yokohama. Lúc ra khỏi đường cao tốc, tôi gần như đã chốt được đường hướng.

Tôi đỗ xe cạnh phố Chukagai rồi vừa lần theo trí nhớ vừa đi.

Tôi tới được quán bar *Tổ bướm* ngay lập tức. Tôi trộm nghĩ chưa biết chừng quán vẫn đang đóng cửa nghỉ Tết nhưng may thay cửa

vẫn mở ra được dễ dàng. Ở quầy có một vị khách nam mặc âu phục, còn chỗ bàn là một cặp đôi.

Quý bà Sặc sỡ đang ngồi uống một mình ở chiếc bàn đặt trong góc quán. Dì ấy mặc chiếc áo len màu tím.

“Chào dì!” Tôi đứng trước mặt dì ấy. “Dì còn nhớ cháu không ạ?”

Dì ấy ngược mặt và sau khi suy nghĩ một chút thì mở to mắt.

“Cậu... là... bạn trai của Akiha...”

“Vâng!” Tôi gật đầu. “Cháu, Watanabe ạ. Chúc mừng năm mới dì ạ.”

“Ờ... Chúc mừng năm mới.”

Tôi cảm giác trong khoảnh khắc có nét luống cuống lướt qua gương mặt dì ấy.

“Cháu ngồi cùng có được không ạ?” Tôi chỉ vào chiếc ghế ở đối diện Quý bà Sặc sỡ và hỏi thử.

“Được thôi.” Dì ấy nhìn về phía cửa vào. Hình như để xác nhận xem tôi có dắt theo ai đó không.

“Cháu đi một mình ạ. Akiha đi vẫn chưa về.”

“Con bé đang đi đâu à?”

“Em ấy bảo đi Vancouver từ cuối năm ạ. Hôm nay em ấy về mà cháu vẫn chưa liên lạc được, thế nên cháu mới thử ghé qua đây một chút xem sao.”

Chú pha chế tóc bạc tiến lại gần. Tôi xem menu và chọn nước ổi ép.

“Cậu có đến đây thì cũng không gặp được con bé đâu.” Dì ấy đánh mắt nhanh về phía quầy.

Bất giác, tôi cũng nhìn theo hướng đó nhưng không thấy gì thay đổi. Chỉ có người đàn ông ngồi một mình quay lưng về phía này đang uống rượu. Đó là người đàn ông mặc bộ âu phục màu nâu, thân hình mập mạp. Còn mặt thì đương nhiên tôi không rõ.

“Cũng không phải cháu nghĩ em ấy sẽ tới đây ạ. Chỉ là cháu tiện đang ở gần đây thôi.”

“Vậy sao. Thế mời cậu cứ tự nhiên.” Dì ấy toan đứng dậy.

“Dì ơi...” Tôi vội bắt chuyện. “Dì có nghe em ấy nói gì về cháu không ạ?”

Dì ấy lắc đầu.

“Con bé đó chẳng nói gì với tôi về bản thân nó cả. Không phải chỉ riêng tôi mà có lẽ là nó không nói với bất cứ ai. Còn với cậu thế nào thì tôi không biết.”

“Em ấy nói cho cháu cũng vừa phải thôi ạ. Cháu cũng không rõ có phải là tất cả không.”

“Việc muốn biết về nửa kia của mình là việc cần xem lại. Bởi có biết hết thì hầu như cũng không có gì tốt lành cả.”

“Cháu cũng không có ý phải biết tất cả. Cháu chỉ băn khoăn không biết em ấy nghĩ thế nào về cháu thôi ạ. Cháu nghĩ là dì đã biết rồi. Thực ra, cháu...”

Tôi cắt ngang ở đó là bởi Quý bà Sắc sờ gior bàn tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía tôi như thể ngăn tôi lại. Dì ấy nhíu mày, môi dưới trề ra.

“Đã bảo chuyện đó cậu không cần nói với tôi mà. Nhìn là tôi biết rồi. Bình thường cậu vẫn đeo nhẫn đúng không? Hình như lúc gặp Akiha thì cậu tháo ra nhưng cậu đâu thể xóa nổi cái vết nhẫn trên ngón tay. Những chuyện như vậy lọt khỏi mắt phụ nữ làm sao được.”

Tôi nhìn bàn tay trái của mình. Đúng là ngoài những lúc gặp Akiha thì tôi đều đeo nhẫn. Nếu tháo ra thì riêng chỗ đó da trắng hơn một chút. Vì không bị cháy nắng.

“Hình như tôi nói nhiều lần rồi nhỉ. Tôi không nghe con bé nói gì hết. Hôm nó dắt cậu đến đây tôi cũng mới lần đầu tiên được biết về cậu. Sau đó nó cũng chẳng nói gì thêm nữa.”

“Vậy ạ...”

Dường như Quý bà Sắc sở có gì đó kỳ lạ. Lần gặp trước, tôi cảm giác dì ấy rất muốn nói chuyện với tôi thế mà hôm nay tôi thấy dì ấy thậm chí còn như khó chịu với tôi vậy. Tôi đoán hay tại dì ấy chưa say lắm.

“Xin lỗi nhé. Tôi chẳng thể làm gì, kể cả là việc nói chuyện gì đó có ích cho cậu. Nhưng tôi sẽ không nói xấu đâu nên cậu mau về nhà và dành thời gian ngày nghỉ Tết cuối cùng cho gia đình đi. Như thế còn có ý nghĩa hơn đó.” Quý bà Sắc sở đứng dậy và biến mất phía sau cánh cửa có đề *Khu dành riêng cho nhân viên*.

Rõ ràng dì ấy đang tránh né tôi. Tôi nhìn sang chỗ quầy thì dường như cả chú pha chế tóc bạc cũng không thèm để ý đến tôi nốt. Tôi lấy làm khó hiểu nên uống cho xong cốc nước ôi ép.

Tôi trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi quán. Tôi thử gọi cho Akiha thêm lần nữa nhưng vẫn không liên lạc được.

Đúng lúc tôi dợm bước quay về bãi đỗ xe trên phố Chukagai thì nghe thấy tiếng gọi: “Anh gì ơi!” từ phía sau lưng. Tôi không nghĩ đó là tiếng gọi mình nên cứ thế tiếp tục rảo bước. Bỗng đâu, có tiếng chân đuổi theo.

“Cho tôi hỏi một chút!” Là giọng đàn ông. Lần này tiếng nói to hơn một chút.

Tôi dừng chân, ngoảnh lại phía sau. Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác màu be nhạt đang tiến về phía tôi. Tôi còn nhìn thấy bên trong là bộ com-lê màu nâu qua khoảng hở của áo khoác. Cà-vạt cũng là màu nâu luôn.

“Anh gọi tôi à?”

“Đúng. Chính là anh.”

Người đàn ông mang khuôn mặt chữ điền, xương hàm bạnh ra. Lông mày rậm, đường nét khuôn mặt khiến người ta dễ liên tưởng là người vùng Kyushu. Hơn nữa, làn da rám nắng trông như dân chơi golf. Tuổi có lẽ cỡ chừng năm mươi lăm.

“Tôi làm phiền anh một chút có được không?” Ông ta hỏi.

“Anh định quảng cáo cái gì à? Nếu là như vậy thì...” Nhìn thấy thứ ông ta lôi ra từ túi trong của áo, tôi ghen lời. Chính là thẻ ngành cảnh sát.

Ông ta có vẻ hài lòng về phản ứng của tôi, miệng nhoẻn cười đầy ẩn ý.

“Tôi là cán bộ cảnh sát tỉnh Kanagawa. Tôi có chuyện cần nói với anh. Không biết anh có sẵn sàng hợp tác không? Cũng không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

“Có chuyện gì vậy? Tôi là người ở Tokyo mà.”

“Vậy à. Có điều, nó lại không liên quan tới nơi anh ở.” Ông ta cất thẻ ngành rồi hạ giọng nói. “Chuyện tôi định nói với anh là về cô Nakanishi Akiha cơ.”

Cái tên không ngờ tới được thốt ra khiến tôi không khỏi bối rối. Ngay sau đó, tôi chợt nhớ ra ông ta.

“Anh đã ở quán *Tổ bướm*...”

Chính là vị khách nam ngồi ở quầy. Hình như ông ta đã nghe câu chuyện của tôi với Quý bà Sắc sỡ.

“Tôi là người có mặt ở quán đó trước. Sau đó thì anh mới đến và bắt đầu nói chuyện với bà Hamasaki. Cho nên câu chuyện mới lọt vào tai tôi. Chứ tôi tuyệt đối không nghe trộm. Là nó cứ đập vào tai tôi.”

Tôi nhớ ra tên thật của Quý bà Sắc sỡ chính là Hamasaki Myoko.

“Dì Hamasaki có biết anh chính là người bên phía cảnh sát không?”

“Đương nhiên biết. Bởi vì xét theo một nghĩa nào đó, tôi còn là khách quen của quán nữa.”

Tôi nhớ lại việc dì ấy cứ bồn chồn nhìn về phía quầy. Hóa ra dì ấy đã biết về người đàn ông này.

“Anh cho tôi khoảng ba mươi phút được không? Mười lăm phút cũng được.”

Ông ta đã nói ra tên Akiha thì tôi làm sao cứ thế đi về được nữa chứ. “Vậy tôi chỉ có ba mươi phút thôi.” Tôi nói với ông ta.

Mới Tết ra nên chẳng mấy quán vắng khách. Mỗi chúng tôi mới tìm thấy quán nước theo hình thức tự phục vụ. Bên trong quán đông nghẹt khách.

Người đàn ông này tên là Ashihara, cảnh sát hình sự thuộc đội điều tra số 1 tỉnh Kanagawa. Đó là nơi chuyên thụ lý các vụ án giết người. Điều này chỉ cần xem phim truyền hình thì ai cũng biết.

Ông ta hỏi xin tôi danh thiếp nên tôi buộc lòng phải đưa ra.

"Anh có hay đến cái quán lúc này không?" Ashihara vừa nhìn danh thiếp của tôi vừa hỏi.

"Hôm nay là lần thứ hai."

"Lần trước ai dẫn anh đến đó vậy?" Ông ta nhìn tôi với ánh mắt thăm dò. Tôi trộm nghĩ đây chắc là ánh mắt của cảnh sát hình sự.

"Cô Nakanishi dẫn tôi đến."

Ông ta có vẻ hài lòng với việc được nghe cái tên đó thốt ra từ chính miệng tôi và mỉm cười.

"Cô Nakanishi Akiha phải không?"

"Đúng vậy."

"Xin phép hỏi mối quan hệ giữa anh với cô Nakanishi Akiha là gì vậy?"

"Chúng tôi làm cùng cơ quan. Cô ấy là nhân viên thời vụ đến làm ở bộ phận của chúng tôi từ mùa hè năm ngoái."

"Ra vậy, hai người là đồng nghiệp. Còn gì khác nữa không?"

"Ý anh là sao?"

Tôi vừa hỏi lại thì Ashihara lắc đầu, miệng cười đầy ẩn ý.

"Anh Watanabe này, cái trò quanh co chẳng có gì hay hóm hỉnh. Anh không nói rõ ra ở đây thì tôi cũng tự có cách điều tra. Hay anh muốn như vậy?"

Khẩu khí *nặng gân* khiến tôi cảm nhận được sự khó chịu đang lan rộng nơi lồng ngực. Đồng thời, tôi cũng thừa nhận đúng như ông ta nói. Một khi ông ta đã nghe cuộc trò chuyện của tôi ở quán *Tô*

bướm thì gần như toàn bộ sự thật đã rõ ràng. Nếu là người thiếu nhạy bén thì không nói làm gì, đằng này người ta lại là cảnh sát hình sự.

Tôi thở dài một hơi.

“Chúng tôi đang hẹn hò. Thế đã được chưa?”

“Tôi đã trách cứ gì đâu mà anh phải mang gương mặt như thế nhỉ. Tôi cũng không có ý định điều tra về anh. Kể cả mối quan hệ giữa anh với cô ấy đương nhiên tôi cũng không lộ cho những người xung quanh biết. Anh cứ tin vào tôi.”

“Thế thì anh nói vào việc chính luôn đi. Anh đang điều tra về vụ án gì vậy?”

Tôi thử nói với giọng điệu cứng rắn một chút. Chắc cũng chẳng có hiệu quả lắm đâu nhưng Ashihara lại gật đầu.

“Đúng vậy. Tôi cũng không có ý định vòng vo. Anh có biết về vụ án xảy ra vào khoảng mười lăm năm trước tại biệt thự nhà Nakanishi ở Higashi Hakuraku không?”

Tôi chưa kịp trả lời thì ông ta đã tự nói luôn: “Quả nhiên anh biết rồi nhỉ.” Chắc tại mặt tôi không biến sắc.

“Tôi có từng nghe cô ấy kể.”

“Thế thì câu chuyện sẽ nhanh hơn. Dẫu sao tôi cũng sẽ nói qua một lượt toàn bộ sự việc.” Ashihara lấy đôi kính từ túi ngực trong của áo rồi đeo lên và mở sổ tay. Hình như là kính lão. “Vụ án xảy ra vào ngày ba mươi một tháng Ba. Cô Honjo Reiko, thư ký của ông Nakanishi đã bị kẻ gian sát hại. Cảnh sát đã tiến hành điều tra theo hướng giết người cướp của nhưng vẫn chưa bắt được kẻ thủ ác.”

“Tôi cũng có nghe như vậy.” Tôi cầm tách cà phê lên. Vừa đưa tách cà phê lên gần miệng tôi chợt để ý tới ngày xảy ra vụ án, ngày ba mươi một tháng Ba.

Ashihara không động tới tách cà phê mà cứ thế tiếp tục câu chuyện.

“Nên là vụ án này sẽ hết thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự vào năm nay.”

“VẬY sao.”

Vụ án xảy ra đúng vào mười lăm năm trước nên sẽ thành ra như vậy.

“Cho nên tôi đang cố gắng để ngăn điều đó xảy ra.”

“Tôi xem tin tức cũng thường thấy đúng như vậy nhỉ. Khoảng thời gian chuẩn bị hết thời hiệu truy cứu, cảnh sát sẽ rầm rộ mở lại các cuộc điều tra. Dù tôi thì thấy sắp hết mười lăm năm rồi mới cuống cả lên như thế thì có phần hơi trễ rồi.”

Ashihara lắc đầu với vẻ mặt đáng tiếc.

“Chính cách truyền thông như vậy đã khiến người dân đặt ra nghi vấn vụ án bị bỏ bằng. Nhưng thực ra, vẫn có người tiến hành điều tra liên tục. Giống như tôi đây. Dầu sao, việc đột nhiên tăng số lượng điều tra viên cũng đúng là hành động hướng vào dư luận mà rằng, chúng tôi không chỉ ngồi đó đếm đến ngày hết thời hạn truy cứu đâu đấy.”

“Anh đã liên tục điều tra trong suốt mười lăm năm qua à?” Tôi ngạc nhiên, nhìn ngược trở lại mặt viên cảnh sát.

Ashihara gãi đầu, mái tóc đã thưa bớt đôi ba phần.

“Không, anh hỏi tôi như vậy làm tôi nhói lòng đấy. Giữa chừng, tôi cũng có bị điều động, và đương nhiên tôi cũng phụ trách nhiều vụ án khác nữa chứ. Có điều, mấy năm trước, tôi lại được quay trở lại nhiệm sở hiện giờ nên mới tiếp tục theo đuổi vụ án xảy ra ở Higashi Hakuraku.”

“Cho nên anh đã ghé quán *Tổ bướm* hả?”

“Bà Hamasaki là một trong số những nhân chứng ít ỏi của vụ án. Hơn nữa, đến đó thì thi thoảng tôi còn gặp được cô Nakanishi Akiha. Mà ngoài ra nữa thì quán bar cũng còn một tác dụng vốn có của nó là thư giãn. Quán đó cũng khá yên tĩnh nữa.”

“Thế thì liên quan gì đến tôi? Chẳng cần nói thì anh cũng thừa hiểu là mười lăm năm trước tôi với Akiha chẳng có mối liên hệ nào hết.”

Ashihara cố nặn ra nụ cười.

“Tôi biết chứ. Cái tôi muốn hỏi anh chính là cô Nakanishi Akiha đã kể với anh như thế nào về vụ án đó.”

“Kể như thế nào là ý gì?”

“Tôi muốn nhờ anh thuật lại chi tiết nhất có thể nội dung câu chuyện cô ấy đã kể cho anh. Đương nhiên chỉ cần những phần liên quan tới vụ án này thôi, còn thì tôi không quan tâm tới việc riêng tư của hai người.”

Viên cảnh sát có vẻ định pha trò nhưng tôi không thể nào cười nổi.

“Tại sao tôi phải kể lại những chuyện đó? Cảnh sát các anh chẳng biết hết rồi còn gì.”

“Thế nên tôi mới muốn xác nhận. Biết đâu còn có chuyện mà chúng tôi chưa biết.”

“Nếu vậy, anh hỏi trực tiếp cô ấy có phải tốt hơn không?”

“Tôi đã nghe cô ấy thuật lại nhiều lần rồi. Đặc biệt là thời điểm sau khi vụ án xảy ra. Nhưng tôi không rõ nó có giống như những gì cô ấy kể với anh hay không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì thường xuyên có trường hợp người ta kể được cho người thân thiết nhưng lại không thể nói cho cảnh sát hình sự biết.”

“Ý anh là cô ấy đang nói dối sao?”

“Không, không.” Ashihara xua xua tay trước mặt. “Không tiêu cực đến mức như vậy nhưng trước mặt cảnh sát hình sự ai cũng vô thức giấu giếm, trình bày không được rõ ràng mạch lạc. Thêm vào đó, ở thời điểm xảy ra vụ án cô ấy mới chỉ là học sinh cấp ba nên tôi nghĩ có thể còn nhiều chi tiết cô ấy không diễn đạt được do quá hoảng loạn. Mười lăm năm trôi qua, khi kể lại với một người hoàn toàn không biết gì về chuyện hồi đó là anh, biết đâu cô ấy có thể bộc bạch được những điều trước đây chưa thể nói ra. Tôi đang kỳ vọng như vậy đấy.”

Cũng không hẳn là tôi không hiểu những điều viên cảnh sát hình sự đang nói nhưng kiểu nói ấy cứ thoang thoảng mùi đáng ngờ.

Cảm giác như ông ta còn ôm bụng giấu giếm điều gì.

“Chưa chắc tôi nhớ chính xác câu chuyện nghe được từ cô ấy đâu.”

“Không sao hết.” Ông ta lại mở quyển sổ tay, bắt đầu chuẩn bị ghi chép.

Tiến thoái lưỡng nan, tôi đành kể chi tiết nhất có thể câu chuyện nghe được từ Akiha. Vừa kể, tôi vừa nhớ lại khuôn viên căn biệt thự ở Higashi Hakuraku. Tại phòng khách rộng rãi, xa hoa đó đã từng có người bị giết, đến chính tôi đang kể lại đây cũng hoàn toàn không có chút cảm giác chân thực nào.

Sau khi kể đến đoạn các cuộc điều tra của cảnh sát diễn ra hết sức tỉ mỉ nhưng rốt cuộc vẫn chưa tìm ra thủ phạm, tôi có chút bối rối rồi nói thêm.

“Cô ấy còn kể người phụ nữ bị sát hại tên Honjo đó cũng chính là nhân tình của bố mình.”

Tôi thầm đoán biết đâu cô ấy chưa nói điều này với cảnh sát. Tuy nhiên, vẻ mặt của viên cảnh sát lại chẳng có gì đổi khác.

“Đó là toàn bộ những gì anh nghe được từ cô Akiha hả?”

“Đúng vậy. Anh có phát hiện được điều gì mới không?”

“Ừm, nói như thế nào nhỉ. Cảm giác như là có, mà cũng như là không.”

Ashihara uống nốt cốc cà phê còn lại trong cốc. “Thế anh đã đi biển với Akiha chưa?”

“Biển á?”

“Phải. Cô ấy hẳn là rất thích bơi lội.”

Tôi thán phục không ngờ cảnh sát còn điều tra cả những chuyện như vậy.

“Bọn tôi chưa đi bơi bao giờ. Chúng tôi cũng mới hẹn hò từ mùa thu. Cô ấy thích lướt ván nên cũng có lần tôi định đi cùng. Chẳng may gặp thời tiết xấu nên rốt cuộc đã bị hoãn.”

“Lướt ván á. Quả đúng là cô ấy nhỉ. Hồi đó cô ấy còn theo học cả trường dạy lặn biển đấy. Người có tiền có khác.”

Tôi chưa từng được nghe về chuyện đó. Tôi vẫn còn chưa biết gì về Akiha. Tay cảnh sát hình sự này còn biết cô ấy rõ hơn tôi.

Ông ta đứng dậy.

“Đã ba mươi phút rồi. Xin lỗi đã làm phiền anh.”

Sau khi chia tay với viên cảnh sát hình sự, tôi quay trở lại bãi đỗ xe rồi lên xe về. Có điều, vừa đi được một đoạn thì tôi chợt nảy ra nghi vấn. Tôi bẻ lái về hướng khác với đường cao tốc.

Tôi đỗ xe bên hông công viên Yamashita rồi đi ra ngoài. Vừa ngắm cảnh về đêm tôi vừa hồi tưởng lại lúc nghe Akiha kể về vụ án.

“Khoảnh khắc nhìn thấy xác chết, em đã ngất xỉu.”

Rõ ràng cô ấy đã nói như vậy. Vấn đề nằm ở đoạn sau.

“Hồi đó, thể chất em vốn ốm yếu, thi thoảng còn bị ngất do thiếu máu.”

Lúc nghe như vậy tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Nhưng bây giờ tôi lại thấy có khúc mắc với câu chuyện ban nãy của viên cảnh sát hình sự.

Lặn biển ư? Thích bơi lội ư? Với một cô gái thể chất ốm yếu sao?

Hơn nữa, tôi còn nhớ ra thêm một chuyện. Chính là ngày xảy ra vụ án, ngày ba mươi một tháng Ba.

Hồi mới gặp, Akiha đã từng nói. Rằng: Qua ngày ba mươi một tháng Ba năm sau thì cô ấy có thể nói được nhiều hơn.

Đó chính xác là ngày hết thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.

14

Ngày đi làm đầu năm mới tôi luôn thấy căng thẳng. Bởi các dự cảm không may mắn cứ lướt qua ngực tôi, chẳng hạn như có khi nào mở email lên thì cả dãy thư báo cáo sự cố đang chờ hoặc liệu có khách hàng nào đó gọi điện thoại tới để phàn nàn không v.v... Nhưng riêng năm nay tôi còn có thêm một nỗi bất an khác. Đó là không biết Akiha có đi làm không. Bởi vì đến đêm qua tôi cũng vẫn chưa liên lạc được với em.

Ấy thế mà lúc đến cơ quan, tôi đã thấy Akiha đang tươi cười chuyện trò cảm ơn với các đồng nghiệp nữ thân thiết như hồi cuối năm ngoái ở gần chỗ của em. Sắc mặt em khỏe khoắn, biểu cảm cũng tươi tắn.

Tôi chào tất cả mọi người rồi lại gần nhóm các cô gái.

"Chúc mừng năm mới!" Tôi mở lời.

"Chúc mừng năm mới anh...!" Các đồng nghiệp nữ đồng thanh. Trong đó có cả Akiha.

"Mọi người nghỉ Tết thế nào? Có đi đâu không?"

"Bọn em chẳng đi đâu cả. Có mỗi Akiha là đi Canada thôi." Một cô nói.

"Ồ..." Tôi nhìn Akiha. "Thích thế."

"Tại em có bạn ở Vancouver." Em trả lời với khuôn mặt bình thản.

"Thế về khi nào vậy?"

"Hôm qua ạ. Em về đến nơi khoảng trưa qua."

“Trưa hôm qua?” Tôi bất giác hỏi lại.

“Anh Watanabe thì sao? Anh có về quê vợ không ạ?”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Anh chỉ quanh quẩn ở nhà thôi.”

“Thế thì giống em rồi.” Một cô ở bên cạnh Akiha cười nói.

“Nhưng mà, như thế là thích nhất đấy,” Akiha nói. “Em thì nghĩ những người có gia đình rồi thì nên dành trọn mấy kỳ nghỉ như nghỉ Tết cho gia đình.”

Lời em khiến tim tôi đập dồn dập. Em quay sang bên cạnh như thể tránh ánh mắt tôi rồi cứ thế đi về chỗ. Nhìn theo lưng em, tôi cũng tách khỏi nhóm đồng nghiệp nữ.

Sau khi về chỗ ngồi, tôi ngẫm lại lời Akiha. Em đã về đây từ trưa hôm qua. Nhưng tôi lại không liên lạc được. Hóa ra em cố tình tắt di động và phớt lờ các tin nhắn của tôi. Đương nhiên, chắc chắn đó là do em có ý tứ muốn tôi tập trung dành thời gian bên gia đình đến tận cuối kỳ nghỉ.

Tôi lẩm bẩm trong lòng: Thật chẳng còn mặt mũi nào nữa!

Đúng như tôi đoán, tôi có đến mấy cái báo cáo về sự cố. Có điều, cái nào cũng không cần phải giải quyết ngay và luôn nên xem ra hôm nay tôi được ngồi ở văn phòng cả ngày.

Email cuối cùng trong hàng dài các email chính là của Akiha. Tôi phải chắc chắn không có ai ở xung quanh rồi mới len lén mở ra xem.

“Chúc mừng năm mới. Chúc anh Watanabe một năm mới tuyệt vời. Rất mong năm tới lại được anh giúp đỡ ạ. Em, Nakanishi Akiha.”

Tôi ngoảnh đầu chéo về phía sau. Gương mặt của em bị màn hình máy tính che mất nên tôi không thấy được. Nhưng tôi vẫn thấy thật hạnh phúc.

Đến chiều, một tờ giấy được chuyển qua chỗ tôi. Trên đó viết: Đêm nay công ty tổ chức tiệc mừng năm mới nên những người có nguyện vọng tham gia hãy viết tên vào đây. Đã có hơn mười cái tên được viết vào giấy. Trong đó có cả tên Akiha.

Tôi không có công việc gấp cần phải làm thêm nên đã thẳng tiến đến quán cùng các đồng nghiệp trẻ tuổi.

Giữa đường, trưởng phòng đuổi theo kịp nên tôi có chút thất vọng.

Hội trường chính là quán nhậu nằm trên phố Kayaba-cho. Chính là quán đã tổ chức tiệc chào đón Akiha.

Khác với hồi đó, Akiha đã hoàn toàn hòa nhập với không khí xung quanh. Em nói chuyện vui vẻ với người ngồi bên cạnh và uống rượu theo nhịp của bản thân.

Satomura ngồi bên phải em. Đó là cậu chàng hơi dị thích chơi tennis và thưởng kịch Kabuki.

Satomura bắt chuyện với Akiha mấy lần liền. Tôi không biết họ nói chuyện gì nhưng thấy nét mặt Akiha đối đáp lại có vẻ vui lắm.

Nữ đồng nghiệp tên Taguchi Maho cầm chai bia, mỉm cười bắt chuyện với tôi.

“Em có việc này muốn nhờ anh Watanabe giúp!” Cô ấy vừa rót bia vào cốc tôi vừa nói. Gương mặt rõ là đang toan tính chuyện gì.

“Việc gì vậy?”

“Chẳng là, sau khi xong ở đây, bọn em đang định đi hát karaoke. Chỉ hội trẻ với nhau thôi.”

“Ừ, hay đấy!”

Thế nên chắc lại chuẩn bị rủ tôi đi cùng đây mà. Nghe Akiha hát cũng không phải dở lắm. Tôi nhớ lại cái đêm gặp em ở trung tâm bóng chày.

Trở trêu thay, việc Taguchi Maho nhờ tôi lại hoàn toàn khác với những gì tôi đang suy diễn.

“Thế nhưng vấn đề là người đó đó.” Cô ấy chỉ ngón tay ở dưới gầm bàn về một phía. Phía đó có trưởng phòng đang ngồi. Với khuôn mặt đỏ bừng, trưởng phòng đang vào cao trào rằng mục tiêu năm nay của bộ phận chúng ta là... Kẻ phải chịu trận không ai khác chính là một nhân viên trẻ đã vào công ty được hai năm.

“Trưởng phòng làm sao?”

“Thì người đó chỉ cần biết bọn em đi hát karaoke thôi là thế nào cũng đòi đi cùng. Lần trước cũng bị thế rồi còn gì.”

“Nói mới nhớ, đúng là thế nhỉ.”

Trưởng phòng cỡ năm mươi tuổi, lẽ dĩ nhiên không biết chút gì về các bài hát mới. Trưởng phòng sẽ bảo cấp dưới cứ thoải mái hát các bài hát đang nổi nhất, nhưng nếu ai đó mà hát thật thì anh ta sẽ ngay lập tức tỏ ra khó chịu.

“Ý là bảo anh xử lý thế nào đó với trưởng phòng hả?” Tôi dỗi dằn hỏi thì Taguchi Maho chấp hai tay trước mặt.

“Anh Ozaki đã nói là sẽ rủ trưởng phòng tới Ginza. Nhưng chỉ có hai người thì hơi căng nên nếu anh Watanabe đi cùng thì sẽ đỡ hơn.”

Anh Ozaki là trưởng nhóm cạnh nhóm tôi, hơn tôi hai tuổi. Là một người luôn nghĩ cho cấp dưới nên chắc anh ấy không nhớ thấy các bạn nhân viên trẻ rồi như gà mắc tóc.

Trong tình huống này tôi có muốn từ chối cũng không được nên đành trả lời.

“Anh hiểu rồi. Không vấn đề gì.”

Đúng là ngay từ đầu Taguchi Maho đã nói “chỉ có các nhân viên trẻ.” Nên các trưởng nhóm ngấp nghé bốn mươi đầu được mời.

Cô nàng sung sướng cười híp mắt, còn rót thêm bia cho tôi. Tôi thở mạnh rồi nhìn sang phía Akiha. Satomura vẫn đang nhiệt tình bắt chuyện với Akiha.

“Anh Satomura cố gắng thật đấy. Hợp đồng của Nakanishi đến tháng Ba là hết hạn nên chắc anh ấy đang nôn nóng muốn làm gì đó trước lúc ấy đây mà.”

Tôi tí nữa thì phun bia trước lời nói của Taguchi Maho.

“Chuyện đó là sao?”

Tôi vừa hỏi thì trong khoảnh khắc Taguchi Maho lộ vẻ mặt như thể bị lỡ miệng, nhưng rồi cô nhỏ giọng.

“Chuyện em với anh biết ở đây thôi nhé!”

Có vẻ như đây là chủ đề cô nàng rất muốn nói.

“Anh Satomura yêu Nakanishi. Anh nhớ chuyện hồi tháng Mười một hai người bọn họ cùng tham gia hỗ trợ cho hội chợ thương mại không? Từ sau đợt đó, anh Satomura mê một cô ấy thì phải. Tuy anh ấy chưa tỏ tình nhưng mà em nghĩ chắc Akiha cũng tình trong như đã mặt ngoài còn e thôi.”

“Ồ...”

Trước đây, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đồng nghiệp nam khác có tình cảm yêu đương với Akiha. Có điều, tôi còn bị em thu hút thì cũng không lấy làm khó hiểu chuyện những người đàn ông khác mê mẩn em.

Nhưng chuyện “Akiha cũng tình trong như đã mặt ngoài còn e” khiến tôi thấp thỏm không yên. Tôi vừa nghĩ đời nào em như thế nhưng lại cũng tự ti rằng nói thì nói vậy nhưng tôi đã có vợ con rồi.

Tăng một ở quán nhậu kết thúc thì chúng tôi chia thành hội trẻ và hội cha chú đúng như kế hoạch và mỗi hội thẳng tiến đến quán của mình.

Quán mà trưởng phòng tôi thích nằm ở rìa khu Ginza. Đó là quán thì đúng hơn là hộp đêm. Có hai tiếp viên ngồi vào ghế của chúng tôi. Cả hai cô đều trông không trẻ hơn tôi là bao.

Cùng với hai cô tiếp viên, trưởng phòng tôi giữ rịt cái micro. Tôi kéo khóa miệng từ lúc đó. Tôi vừa vỗ tay theo nhịp các bài như *Subaru*, *Lắng nghe tiếng còi tàu nơi xa* được hát bằng giọng khàn đặc vừa thầm nghĩ không hiểu mình đang làm cái gì nữa.

Tôi làm bộ đi vệ sinh rồi ra khỏi quán để gọi điện thoại. Đương nhiên là tôi gọi cho Akiha. Ngặt nỗi điện thoại không liên lạc được. Tôi không biết em đang tắt điện thoại hay đang ở nơi không có sóng nữa. Dẫu sao, chắc chắn em cùng những người trẻ tuổi khác đang tương bưng ở quán karaoke. Chắc sẽ hát hết bài này sang bài khác và chưa biết chừng đến đoạn điệp khúc còn hát đồng thanh với nhau nữa.

Tôi nhớ lại lúc đi karaoke với Akiha. Em say quắc cần câu nên cuối cùng tôi phải đưa về. Đêm nay không biết sẽ thế nào đây. Chắc em không say đến mức như đêm đó đâu. Chắc không đến mức phải có ai đó đưa về đâu. Nếu thế thì chắc người sẽ đưa em về là Satomura.

Tôi vừa quay lại thì thấy trưởng phòng đang la lối hỏi tôi biến đi đâu rồi. Tôi vội chấn chỉnh tâm trạng lại ngay nhưng không được. Cuối cùng tôi bị bảo:

“Cậu hát bài gì đó đi!”

“Bài của Sazan được không sếp?”

“Ồ, Sazan à. Hay đấy!” Trưởng phòng vỗ tay. Sazan, vũ khí của lớp trung cao niên. Thứ âm nhạc duy nhất mà các ông chú có thể nghe cùng với mấy cô cậu thanh niên chính là Sazan. Thật là vĩ đại.

Ca khúc tôi vô tình chọn lại là *Love Affair - Cuộc hẹn hò bí mật*. Thực sự tôi không hề để ý, ấy vậy mà trong khi hát, tôi đã nhận ra đây là bài hát ngụ ý về chuyện ngoại tình. Thật chu đáo làm sao, đến sân khấu cũng là chỗ tôi quen thuộc.

Trưởng phòng chậm rãi vỗ tay theo nhạc. Thậm chí còn nới lỏng cà-vạt, người áp dính vào cô tiếp viên ở bên cạnh.

Bất chợt, lời Shintani văng vẳng, *trong mắt mọi người chúng ta là bậc cha chú, không còn là đàn ông nữa*. Hóa ra là thế. Chúng tôi là các ông chú. Bằng chứng là đêm nay tôi đã không thể đi karaoke cùng nhóm bên kia. Tôi không được hát cùng với Akiha. Tôi không còn là người trẻ tuổi nữa. Tôi đã là người thuộc về nhóm bên này.

Vừa thầm nghĩ như vậy, tôi vừa say sưa hát.

Sáng hôm sau, tôi đến công ty thì thấy Akiha và Satomura đã trở nên thân thiết.

Tôi tự nhủ không lý nào lại như thế được nhưng trông họ như vậy tôi cũng đành bất lực. Ít nhất, nhìn Satomura cũng nhận ra cậu ta đang lấy lý do gì đó để cố tiếp cận Akiha. Lộn ruột ở chỗ, Taguchi Maho nhận thấy điều đó nên đã ủng hộ, hay nói đúng hơn là ra sức hợp tác cho hai người bọn họ.

“Hôm qua thế nào em?” Vào giờ nghỉ trưa, tôi thử hỏi Taguchi Maho.

“Vui lắm ạ. Nhờ anh Watanabe đó ạ. Em cảm ơn anh nhiều lắm!” Cô nàng hồn nhiên trả lời. Gương mặt tròn trĩnh, đôi mắt tròn xoe, chỉ nhìn thôi là tôi đã thấy ức sôi máu rồi.

Taguchi Maho kể cả nhóm ở quán karaoke khoảng ba tiếng. Mọi người đều khá say nên các cậu nam đã chia nhau đưa đồng nghiệp nữ về nhà.

“Cậu Satomura đó thì thế nào? Suôn sẻ chứ?”

Taguchi Maho dường như hiểu ngay ý nghĩa trong lời tôi nói. Gương mặt cô ấy chuyển sang vẻ đùa cợt.

“Đương nhiên là anh Satomura đã đưa Nakanishi về rồi. Mọi người chắc ai cũng biết cả rồi. Cả lúc hát anh ấy cũng bên cạnh cô nàng suốt.”

“Thế phía cô ấy thì sao?”

“Biết nói thế nào nhỉ. Em nghĩ cô ấy có nhận ra tình cảm của anh Satomura đó. Lại còn đồng ý để anh ấy đưa về bằng taxi nữa nên chắc cũng không ghét bỏ gì anh ấy đâu, phải không?” Taguchi Maho nhìn xung quanh một lượt rồi lấy tay che miệng thì thầm. “Chưa biết chừng bọn họ còn hôn nhau rồi cũng nên.”

Đương nhiên, chắc Taguchi Maho không có ác ý gì nhưng mỗi lời của cô lại như một mũi gai nhọn đâm vào tâm trí tôi. Cái gì mà hôn rồi chứ. Tôi thậm chí còn ghét luôn cái miệng cô nàng chu ra lúc nói đến từ đó.

Trong lúc làm việc, tôi len lén nhìn tình hình Akiha. Oái oăm thay, mỗi lần như vậy thì khung cảnh em đang vui vẻ nói chuyện cùng Satomura lại đập vào mắt khiến tôi rất cuộc càng ức chế hơn.

Khoảng một lúc trước khi hết giờ làm, Satomura đi đến chỗ tôi. Cậu ta mỉm cười ngoại giao.

“Anh Watanabe phụ trách hạng mục chiếu sáng trang trí khách sạn Diamond ở Yokohama phải không ạ?”

“Thế thì sao?”

“Anh còn tài liệu dùng thuyết trình khi đó không ạ? Tại khách hàng có nguyện vọng muốn làm thiết kế tương tự và bây giờ em đang chuẩn bị đi đến chỗ họ ạ.”

“Bây giờ à? Cậu vất vả thật đấy!” Tôi lấy tập tài liệu từ ngăn kéo bàn và đưa cho cậu ta.

“Em thì không vấn đề gì nhưng cũng thấy ngại với Nakanishi a.”

“Nakanishi á? Cô ấy cũng đi à? Tại sao vậy?”

“Tại người phụ trách bên đó là nữ nên bên mình cũng dẫn theo bạn nữ thì không khí sẽ thoải mái hơn. Lần trước Nakanishi cũng cùng em tham gia họp với người phụ trách đó rồi, ấn tượng cũng tốt nữa.”

“Ồ...”

Tôi vốn nghĩ công việc của Akiha chỉ đơn giản là tổng hợp tài liệu. Thế mà nửa năm trôi qua, có vẻ em đã bắt đầu được giao nhiều việc hơn. Đương nhiên, cảm xúc của tôi không bình lặng. Em từ chối lời mời của tôi để đi ra ngoài cùng với tên đó... Mặc dù biết là vì công việc nhưng tôi vẫn cay cú.

Phải đến tận hai ngày sau tôi mới được gặp riêng Akiha. Em đã đi họp cùng Satomura sau giờ làm hai ngày liên tiếp.

“Có vẻ ngày nào em cũng bận nhỉ!” Vừa gặp tôi đã nói luôn.

“Em bị nhờ mà, còn cách nào khác đâu.” Giọng điệu Akiha thật thản nhiên.

Chúng tôi đang ở nhà hàng Ý dưới tầng ngầm khu Ginza. Tôi đã định sẽ bùng nổ.

“Canada thế nào em?”

“Vui lắm ạ. Lâu lắm rồi em mới lại đạp xe.”

Hội thoại của chúng tôi có vẻ chẳng ăn nhập gì với nhau. Nếu là trước đây, tôi ắt sẽ hỏi về việc em đột ngột đi Canada, việc sau khi về nước cũng chẳng thềm liên hệ. Nhưng tôi lại không thể hỏi.

“Cậu Satomura,” tôi vừa đưa miếng salad bạch tuộc lên miệng vừa nói. “Nghe đồn là thích em hả?”

Akiha đang im lặng ăn salad. Được một lúc, em nhìn tôi và vui sướng reo lên.

“Ngon quá!”

“Kìa em!”

“Em biết chứ,” em nói. “Anh ấy còn rủ em đi chơi mà!”

“Rủ em?” Tôi hỏi dồn. “Rủ đi đâu?”

Lẽ nào... Không phải là đi khách sạn đấy chứ...

“Xem kịch Kabuki.”

“Kịch Kabuki? À...” Tôi gật đầu. “Đúng kiểu của cậu ta nhỉ. Thế rồi sao?”

“Em từ chối rồi.”

“À, vậy sao.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa được bao lâu thì em lại tiếp.

“Tại hôm đó em đi đám cưới một người bạn. Mặc dù em cũng hứng thú với kịch Kabuki.”

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt Akiha.

“Nếu không thì em đã đi với cậu ta hả?”

“Không được ạ?” Lần này đến lượt em nhìn tôi. Ánh mắt em đổi màu lạnh lùng.

“Nhưng mà...”

“Em,” Akiha đặt chiếc đĩa xuống, “Đã từng can thiệp vào cuộc sống của anh chưa? Em đã từng phàn nàn gì về cuộc sống của anh những lúc anh không bên em chưa?”

Tôi muốn hỏi những người đàn ông ngoại tình trên thế gian này, rằng lúc như thế này thì nên trả lời sao cho *ngẫu*. Bản thân tôi chỉ biết cúi mặt, lặng lẽ tiếp tục bữa ăn đang dang dở.

Thực sự tôi còn rất nhiều điều muốn hỏi. Nào là về vụ án giết người cướp của xảy ra tại Higashi Hakuraku. Hay về những sự việc không thể lý giải mà cảnh sát hình sự Ashihara đã hỏi. Hoặc về việc viên cảnh sát hình sự đó đang cố làm sáng tỏ điều gì đó trước thời

điểm vụ án hết thời hiệu tra cứu. Rồi việc có thực sự vụ án ấy không can hệ gì đến Akiha hay không.

Ngặt nỗi, giờ không phải lúc thích hợp để hỏi. Vụ án từ mười lăm năm trước thế nào chẳng được. Bởi, thứ quý giá tôi cất công có được còn đang trượt qua các kẽ ngón tay và sắp rơi rồi đây.

. Bar có thể ăn uống, hát karaoke ngay tại quầy.

15

Để hoàn thiện một bản báo cáo đơn giản cần nhiều thời gian hơn ta tưởng. Bởi vì giữa chừng đầu óc ta thường hay lơ đãng tận đâu đâu. Nói thế không phải là ta không suy nghĩ gì mà ngược lại, những phiền muộn đang giăng mắc kín mít trong đầu ta. Vấn đề ở chỗ chúng có nội dung hoàn toàn không liên quan gì tới công việc, thêm nữa là dẫu lo phiền cũng vô phương giải quyết.

Tôi ngừng tay viết báo cáo để len lén nhìn sang phía Akiha. Satomura đang đẩy ghế sang bên cạnh em và cứ liên tục nói chuyện gì đó. Trên tay cậu ta cầm một tập như tài liệu nên chắc là họp về công việc. Có điều, tôi thấy nghi ngờ không biết có thật sự cần phải trao đổi qua lại kỹ càng đến mức như vậy không.

Tôi định lại gần chỗ hai người đó để len nghe xem họ đang nói chuyện gì nhưng lại chẳng nghĩ ra được lý do thích đáng.

Ghen tuông trong yêu đương không phải trước đây tôi chưa từng nếm trải. Đương nhiên, khi bạn yêu ai đấy thì bạn sẽ ôm suy nghĩ như vậy dưới một hình thức nào đó. Có điều, chuyện ấy với tôi đã xa xôi lắm rồi. Tôi cũng chưa từng nghĩ ở cái tuổi này rồi mình còn nếm trải mùi vị đó lần nữa.

Thật là một ngày làm việc không hiệu quả nhưng may thay, gần đến giờ về thì cuối cùng tôi cũng hoàn thành xong bản báo cáo. Chẳng còn tâm trí đọc lại, tôi vừa tắt máy tính thì cậu đồng nghiệp Kato kém tôi năm tuổi tiến lại gần.

“Anh Watanabe này, chuyện thứ Bảy tuần này anh vẫn nhớ đúng không ạ?”

“Thứ Bảy á... À, nhớ rồi. Đám cưới của cậu chứ gì. Đương nhiên không vấn đề gì.”

“Vớ cả, lúc trước em có nhờ anh giúp em bài phát biểu tại hôn lễ... Cũng không vấn đề gì chứ ạ?”

“Ừ, không vấn đề. Nhưng mà tôi không đao to búa lớn được đâu đấy.”

“Anh nói gì cũng được ạ. Bởi cũng không có nhân vật tai to mặt lớn nào đâu. Chỉ có trưởng phòng là oai nhất thôi ạ.”

Tôi cười và gật đầu. Điều bộ vui vẻ của trưởng phòng vào ngày hôm đó đã hiển hiện ngay trước mắt tôi.

Kato cũng có lời cả với các đồng nghiệp khác nữa. Tôi nhìn cậu ấy từ sau lưng, lòng thầm nhủ giờ chính là lúc cậu ta hạnh phúc nhất. Hồi xưa tôi cũng từng như thế.

Cưới xin là chuyện hầu như ai cũng trải qua một lần trong đời. Đối với mọi người xung quanh, đám cưới của người khác chẳng phải sự kiện to tát gì. Có điều, bản thân người đó lại không nghĩ như vậy. Họ lầm tưởng mình là đối tượng được mọi người chú ý. Đương nhiên là người ta có chú ý nhưng chỉ lúc diễn ra lễ cưới với tiệc cưới thôi. Còn khi những nghi lễ này kết thúc thì cũng là lúc cô dâu chú rể rời khỏi vị trí ngôi sao.

Vậy sau lễ cưới, họ sẽ quay trở lại vị trí ban đầu chứ? Xin thưa thực tế không phải như vậy. Nam nữ sau khi kết hôn sẽ phải sống với chữ *chồng của ai đó* hoặc *vợ của ai đó* to đùng giữa mặt. Do đó, gần như hầu hết các cơ hội hồi hộp, khắp khởi chờ mong mà chúng tôi có được trước đây đều bị tước sạch. Cũng phải mất một chút thời gian cho đến khi tôi cảm nhận được nỗi đau đó. Trong số các từ hợp với từ *tân hôn* có lẽ phải kể đến từ *ổn thỏa*. Tuy nhiên, từ đó cũng ngay lập tức trở nên không phù hợp nữa. Người đầu tiên cảm nhận được cái sự không còn hợp nữa không ai khác chính là chúng tôi.

Tôi nhìn tấm lưng của Kato và tự thầm thì trong thâm tâm rằng kết hôn và lễ thành hôn khác nhau đó nhé. Lễ thành hôn thì vui vẻ. Bản thân tôi cũng nghĩ như vậy. Lễ thành hôn kết thúc trong một ngày. Cho dù có thất bại cũng sẽ chỉ kết thúc bằng câu chuyện cười.

Nhưng cuộc sống hôn nhân thì kéo dài đằng đẳng. Con người ta không được thất bại trong hôn nhân.

Những suy tư phức tạp bủa vây tâm trí tôi trên đường trở về nhà. Tôi dừng chân bên cạnh tòa chung cư nhà mình và nhìn lên. Giờ tôi có thể ngay lập tức tìm ra cửa sổ của căn hộ nhà mình. Cửa sổ đó đang sáng đèn. Đó là thứ ánh sáng ấm áp. Tuy vậy, cũng có đôi khi tôi lại thấy ánh sáng đó như một kiện hành lý nặng trĩu.

Tôi về đến nhà đúng lúc Yumiko đang chuẩn bị bữa tối. Còn Sonomi thì đang ngồi trước TV xem phim hoạt hình.

Tôi đi về phòng ngủ và thay đồ. Trên thanh treo rèm cửa, có mấy chiếc mắc quần áo đang treo đồ lót, tất chân. Hình như đó là đồng đồ giặt ban ngày chưa kịp khô. Trong đó có cả chiếc áo mặc trong của phụ nữ. Ấy là thứ đồ mà người ta vẫn hay gọi nôm na là áo của các bà thím.

Trước đây, trong một lần đi nhậu dịp nào đó, hội phụ nữ trong công ty tôi có nói chuyện với nhau. Rằng bọn họ đều có chiếc áo mỏng này nhưng khi hẹn hò sẽ tuyệt đối không mặc đến. Trong đó, còn có cô đã nói như thế này:

“Bạn em có đưa hẹn hò đúng vào hôm trời lạnh quá nên đã mặc áo đấy. Tại nó cảm chắc hôm đó sẽ không được mời đi khách sạn. Ai ngờ, sau đó vẫn bị rủ rê, mọi người nghĩ nó đã làm gì? Trước khi đến khách sạn, nó vào đại một nhà vệ sinh để cởi chiếc áo đó ra rồi vứt vào sọt rác. Chiếc áo cao cấp nên nó xót xa lắm mà cũng đành bấm bụng chứ tuyệt đối không muốn để bị lộ chuyện mặc cái áo đó.”

Hội phụ nữ nghe xong đều gật gù ra chiều hiểu được tâm trạng của cô bạn nọ.

“Đang yêu thì lại chẳng thế!” Tôi vừa nhớ lại câu chuyện của các cô gái vừa ngẩng nhìn chiếc áo mỏng. Bởi lẽ không ai muốn cho nửa kia thấy những điểm xấu hổ, ê mặt của mình cả. Họ sẽ không cho nửa kia biết và cứ thế cố gắng cho đến khi kết hôn. Nói ngược lại, đó chính là kiểu đạt được rồi thì muốn ra sao cũng được.

Kể từ sau khi kết hôn, tôi cũng biết được rất nhiều điều ở Yumiko. Cô ấy từng nói không có sở thích yêu ghét đối với đồ ăn ấy thể mà sự thực là cô ấy cực ghét nấm hương và ớt chuông. Thể chất dễ bị lạnh nên mùa đông kể cả mặc váy hay quần cô ấy cũng đều mặc đến mấy lớp bên trong. Đương nhiên, thời còn yêu đương hẹn hò, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy trong bộ dạng giống con lật đật như vậy. Ở nhà cô ấy cũng hiếm khi trang điểm. Mãi đến khi cưới về rồi tôi mới biết cô ấy gần như không có lông mày bên trái.

Đương nhiên việc này là có qua có lại. Bản thân tôi trước khi cưới cũng chưa từng dám xì hơi trước mặt vợ.

Nếu như yêu đương là cả hai bên cùng trưng ra những sở trường của bản thân thì kết hôn lại là sự phô bày các sở đoản. Bởi không còn nỗi lo lắng bị mất nửa kia nữa nên người ta cũng sẽ không nỗ lực hết sức để thu hút sự chú ý của nửa kia như lúc đang yêu.

Mặc dầu vậy, mọi người đều ngưỡng mộ việc kết hôn. Bản thân tôi trước khi kết hôn cũng từng như vậy. Những nỗ lực nhằm giành được tình yêu của *đương kim bạn gái* khi đó quá đồ sộ và nên tôi chỉ muốn kết hôn cho yên chuyện. Cái giá đổi lại cho sự yên chuyện đó chính là việc mất đi rất nhiều điều. Lúc ấy, tôi đã không nhận ra được vấn đề này.

Hội trường hôn lễ của Kato là một nhà thờ ở Harajuku. Trong phòng chờ tập trung đầy đủ các gương mặt tôi đã biết từ trước. Akiha cũng có mặt. Cô dâu của Kato là nữ nhân viên của công ty bên cạnh. Hình như chính cô ấy đã mời Akiha. Akiha mặc bộ quần áo màu đen.

Và thật đau lòng, Satomura cũng có mặt. Cậu ta ngồi bên cạnh Akiha với vẻ đương nhiên.

Chẳng mấy chốc, nữ quản lý bên tổ chức lễ cưới hướng dẫn chúng tôi vào lễ đường. Lối đi dẫn tới đó được trải thảm nhung đỏ.

Hôn lễ được cử hành trên nền nhạc hòa tấu organ. Tôi chẳng có chút hứng thú nào với hình ảnh cô dâu chú rể mang vẻ mặt nghiêm túc và đột nhiên trở thành tín đồ của đạo Thiên Chúa. Mỗi bận tâm duy nhất của tôi chỉ có Akiha mà thôi.

Em đang quan sát lễ cưới này với tâm trạng như thế nào nhỉ? Chắc em sẽ không bị cuốn theo và ngưỡng mộ việc kết hôn hơn đây chứ? Liệu em có trở nên chán ghét cuộc sống mang tên *ngoại tình* chẳng có gì đảm bảo cho ngày mai không?

Buổi lễ kéo dài đằng đẳng, rồi cũng đến đoạn cao trào bất thành văn là cô dâu chú rể bước ra khỏi lễ đường. Mọi người đứng cả dậy và nhìn theo hai nhân vật chính. Lúc đó tôi trông thấy rõ khuôn mặt Akiha. Trong khoảnh khắc, tôi đã bị sốc.

Trên mặt Akiha vẫn còn vệt nước mắt.

Lễ nào lại có chuyện vợ vẫn thế được, tôi thầm nghĩ. Đoạn nào trong các nghi lễ thông thường này lại khiến em cảm động đến rơi nước mắt? Phải chăng em cảm động trước câu chuyện nhàm chán của mục sư? Hay là em khóc vì nụ hôn thề non hẹn biển của cô dâu chú rể? Hai người đó cũng đâu phải được gắn kết bằng mối quan hệ đầy kịch tính. Họ biết nhau qua một buổi hẹn hò tập thể rồi cứ thế dần phát triển mối quan hệ đến hôn nhân thôi mà.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Akiha đã nhìn về phía tôi. Sau đó, em vội vàng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Tim tôi như thót lại.

Bởi tôi cảm nhận em như đang biểu lộ rằng:

“Anh không hiểu được đâu!”

16

Đối với người đàn ông đang ngoại tình thì mùa đông là một mùa nghiệt ngã. Vừa mới qua đêm Noel thì giao thừa và Tết lại ập đến. Người đàn ông sẽ không được ở bên cạnh người phụ nữ anh ta yêu thương. Nhờ Akiha đã đi Canada nên tôi cũng đỡ được phần nào nhưng vẫn cứ thấp thỏm mãi.

Thế rồi, vừa thở được một hơi thì đã lại thấy gần đến ngày Valentine.

Phải mấy năm rồi tôi không còn cảm nhận Valentine là một ngày đặc biệt nữa. Nhất là từ sau khi Sonomi ra đời thì lại càng như vậy. Bản thân Yumiko cũng không làm gì đó tặng tôi vào ngày này. Cô ấy biết tôi không hảo ngọt nên không tặng chocolate. Tôi cũng không suy nghĩ gì về chuyện đó.

Nhưng năm nay thì không như thế được. Đó là ngày tôi không thể xem thường.

Ngày mười bốn tháng Hai rơi vào thứ Bảy. Thế nào mà lại đúng thứ Bảy chứ, tôi nhìn lịch mà muốn trầm cảm. Bởi vì, ít ra nếu rơi vào ngày thường thì có lẽ tôi còn làm được gì đó.

Điều khiến tôi như ngồi trên đống lửa chính là cậu chàng Satomura. Tôi tình cờ nghe được cậu ta hỏi ý kiến đồng nghiệp về một chuyện kỳ cục.

Rằng nếu mời một cô gái hẹn hò vào ngày Valentine trong khi cả hai còn chưa bước vào mối quan hệ yêu đương thì có bất thường hay không.

“Chẳng vấn đề gì hết.” Cậu đồng nghiệp kia trả lời. “Thường mọi người coi ngày đó là ngày con gái bày tỏ tình cảm, nhưng ngược lại thì có sao đâu.”

“Thế à. Mà đúng thế nhỉ. Đàn ông tỏ tình vào ngày Valentine cũng được chứ sao.” Satomura nói đầy ẩn ý với gương mặt như vừa được tiếp thêm dũng khí.

“Nhưng mà này, với điều kiện là cô đó phải chưa có người yêu nhé. Chứ nếu có bạn trai thì nhất định hôm Valentine người ta phải hẹn hò với anh yêu của người ta rồi.”

Có chứ, Nakanishi Akiha có người yêu rồi! Tôi muốn xen ngang câu chuyện.

Trở trêu thay, Satomura lại tràn đầy tự tin gật đầu. “Chuyện đó không thành vấn đề. Tôi hỏi chính chủ rồi. Hôm ấy cô ấy chưa có cái hẹn nào cả. Nghĩa là cô ấy chẳng có nửa kia để mà hẹn hò.”

Nghe được cuộc chuyện trò ấy, lòng tôi trở nên u ám. Chẳng biết tự bao giờ, ngày Valentine lại trở thành ngày quan trọng đối với cả đàn ông đã có người yêu. Vị trí của nó còn ngang với đêm Noel. Bởi vì đàn ông luôn mang tâm trạng dịp gì cũng phải tận dụng để hẹn hò với người yêu.

Nói một cách ngược lại thì những ai không có người yêu chỉ còn nước mau chóng về nhà. Đặc biệt, đàn ông có vợ lại càng phải như vậy.

Các bà vợ trên thế gian này đều biết ngày này là ngày đặc biệt với những người yêu nhau. Nên nếu đức ông chồng của họ không về thẳng nhà thì giác quan thứ sáu của họ sẽ ngay lập tức bị đánh động. Nghĩ vậy mới thấy, việc nâng ngày này trở thành một sự kiện chính xác là kế sách của phe tóc dài. Nghĩa là họ đã tạo ra thêm một ngày nữa ngoài đêm Noel để kiểm tra xem đức ông chồng của mình có ngoại tình hay không.

Quả thật lần này thì vô phương, tôi tự bỏ cuộc. Màn kịch kiểu như đêm Noel là bất khả thi.

Thứ Năm đầu tiên của tháng Hai, tôi với Akiha đang dùng bữa tại Shiodome. Trong khi ngắm nhìn cảnh đêm, tôi nhận ra đây chính là

nhà hàng chúng tôi đã dùng bữa vào đêm Noel. Tôi phân vân không biết có nên nói ra điều đó hay không. Tôi sợ chẳng may nói không khéo lại thành *rước họa vào thân*.

“Gần đây anh chẳng nói năng gì nhỉ.” Akiha nói, tay vẫn cầm ly rượu vang. Hình như đôi mắt em còn đang hơi gườm gườm tôi.

“VẬY sao?”

“Có phải anh đang nghĩ nên bỏ bớt mấy thủ tục lãng nhăng như dùng bữa hay nói chuyện mà đến luôn đoạn làm tình phải không?”

“Làm gì có. Sao tự nhiên em lại nói thế?”

“Thì bởi hầu hết đàn ông ai rồi cũng như vậy. Đó là bản chất rồi.”

“Chắc cũng có người như thế đấy nhưng không phải anh.”

“Thế thì tại sao anh lại im lặng với khuôn mặt khó đăm đăm như vậy?”

“Chẳng tại sao cả. Anh chỉ đang suy nghĩ chút chuyện thôi.”

Có lẽ Akiha nói không sai. Dạo gần đây, tôi gặp khó khăn trong việc nói chuyện với em. Nhưng đó tuyệt nhiên không phải vì tôi muốn nhanh được làm tình với em. Mà là bởi các chủ đề cần phải tránh như kết hôn, ngày lễ Valentine v.v... cứ tăng lên. Tôi cố gắng bước đi sao cho không giẫm phải mìn, nhưng cố quá lại thành ra chẳng nhấc nổi chân.

“Valentine này...” Thấy tôi vẫn im im nên Akiha khơi mào trước.

“Hả?” Tôi ngẩng mặt. Tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Em sẽ đi trượt tuyết cùng mọi người.”

“Trượt tuyết á? Mọi người nào?”

“Thì mọi người trong công ty đó. Nhóm các thanh niên độc thân. Taguchi đã rủ em. Thấy bảo địa điểm ở Yuzawa.”

“Hừm...”

Chắc Satomura cũng tham gia. Mà không biết chừng đây lại chính là trò do Taguchi Maho nghĩ ra để gán ghép cậu ta với Akiha thành đôi.

“Nên anh không phải lo lắng đâu. Về ngày lễ Valentine ấy.”

Tôi ngạc nhiên, nhìn mặt Akiha.

“Chắc anh vẫn đang lẩn tẩn xem liệu có thể làm gì đó giống đêm Noel không nhỉ?”

Tôi thở mạnh một hơi. Hóa ra em đã nhìn thấu tâm can tôi.

“Anh định làm một cái gì đó, nhưng mà...”

Tôi vừa dứt lời thì Akiha lắc đầu.

“Anh có một thói quen không tốt. Đó là sẽ bị cuốn theo không khí xung quanh và tiết lộ mọi chuyện quan trọng. Thế hóa ra anh luôn đau đầu chuyện ngày lễ Valentine à. Không sao đâu mà. Bởi thế nên em mới đi trượt tuyết.” Em đưa món gan ngỗng áp chảo kèm củ cải trắng ninh nhừ lên miệng.

Sau khi dùng bữa xong, tôi đưa em về như mọi khi. Và như mọi lần, tôi vào trong phòng, chờ em cởi áo khoác xong thì tiến lại gần ôm em. Tôi hôn em, mân mê mái tóc của em.

Nếu tất cả diễn tiến theo đúng như mọi khi thì sau đó chúng tôi sẽ đến bước làm tình. Nhưng đêm nay thì khác. Sau khi hôn, Akiha nhìn mặt tôi và hỏi:

“Những thứ bị mất đi nhiều lắm à?”

Tôi nghiêng đầu, không hiểu đầu cua tai nheo gì thì em lại tiếp.

“Kết hôn rồi thì sẽ bị mất đi nhiều thứ lắm đúng không?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?”

“Thì ở đám cưới hôm trước mấy người đã nói như thế mà. Trong đó có cả anh.”

Tôi nhớ lại lúc nói đến chuyện đó. Khi ấy tôi đã ngà ngà say.

“Nhiều chứ!” Tôi vẫn ôm em trong vòng tay mà trả lời.

“Anh đã bị mất gì rồi?”

“Nhiều lắm!”

“Nói thế thì ai mà hiểu được.”

“Đến một lúc nào đó thì em cũng...” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt em rồi nói tiếp, “kết hôn rồi em khắc hiệu.”

Akiha mở to mắt, ngăm kỹ gương mặt tôi. Sau đó, em lại mỉm cười.

“Thế thì em phải nhanh kết hôn mới được.”

Đúng vậy. Tôi định trả lời mà không thể nào thốt ra thành lời.

Akiha đột ngột rời khỏi vòng tay tôi.

“Chúc anh ngủ ngon. Cám ơn anh đã đưa em về.”

Trong tình huống này tôi cũng chẳng có tâm trạng nào mà làm tình nữa.

“Ngủ ngon nhé!” Tôi đáp lời rồi bỏ lại căn phòng có em phía sau lưng.

Tôi cảm nhận được hai tiếng *kết hôn* đang lớn dần lên trong Akiha. Bởi em từng tuyên bố sẽ không yêu đương gì với người không định cưới mình. Cặp kè với người đã có vợ con như tôi có lẽ là việc nằm ngoài mong muốn của em.

Chắc phải chia tay thôi... Tôi nghĩ tới một việc đương nhiên. Nếu yêu Akiha thì tôi không nên trói buộc em hơn nữa. Đúng vậy, tôi đang trói buộc em. Nếu cứ như bây giờ em sẽ tiến thoái lưỡng nan.

Tôi về đến nhà thì thấy Yumiko đang nói chuyện điện thoại. Xem cách nói chuyện thì người ở bên kia đầu dây chắc là mẹ vợ.

“Lại có chuyện phiền phức nữa rồi.” Yumiko nói sau khi ngắt điện thoại. “Bà ngoại bảo phải làm phẫu thuật đầu gối. Nên bà phải nhập viện, nhưng vẫn lẩn tránh chuyện ai chăm ông trong lúc bà ở viện. Bà bảo thế nhưng mẹ cũng không biết làm sao nữa.”

“Thế bác dâu thì sao?”

“Thấy bảo ngày đó bác có kế hoạch đi du lịch rồi.”

“Ngày nào thế?”

“Mười bốn với mười lăm. Cuối tuần mà.”

Nghe đến đây, tôi bỗng nảy ra một sáng kiến. Bởi quê Yumiko là ở Nagaoka.

Tàu Joetsu Shinkansen rất đông hành khách. Có nhiều thanh niên mang cả dụng cụ trượt tuyết, vác trượt lên trên tàu. Nếu không đặt trước chỗ thì chẳng còn ghế mà ngồi.

“Ngại thật đấy. Bắt cả bố phải đi cùng mẹ.” Yumiko ái ngại nói. Chúng tôi đã đặt sẵn ghế cho ba người ngồi. Sonomi ngồi ở giữa.

“Được rồi mà. Bố cũng có lịch gì đâu.” Tôi nói vậy và hướng mắt ra bên ngoài cửa sổ. Bầu trời thật quang đãng. Có lẽ, phải qua mấy ngọn núi nữa thì trời mới dần chuyển màu xám. Theo dự báo thời tiết thì phía biển Nhật Bản sẽ có tuyết rơi.

Tốt nhất là chỉ Yumiko và Sonomi về quê, nhưng tôi lại không dám nói ra điều đó. Nếu bị suy diễn theo hướng tôi đang có tính toán gì đó thì coi như xong phim. Và lại Yumiko cũng không có vẻ gì là sẽ nói ra việc ấy. Thế nên, chỉ có thể đề xuất duy nhất một phương án. Đó là tôi cũng cùng đi.

Nhà tôi đến ga Nagaoka lúc quá trưa. Từ đó đến nhà Yumiko còn khoảng hai mươi phút đi taxi nữa.

Chỉ cần xong xuôi màn chào hỏi với bố vợ già cả thì xem như tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Yumiko nhanh nhẹn thay đồ rồi mặc tạp dề, còn bố vợ tôi thì vốn chẳng có việc gì với con rể hết. Bởi chắc chắn ông chỉ hào hứng được gặp con gái với cháu ngoại mà thôi.

Sau khi ăn xong bữa trưa muộn, tôi tìm kẻ hờ để nhắn tin cho Akiha. Nội dung như sau:

“Tôi nay, gặp nhau ở chỗ trượt tuyết đêm nhé. Anh sẽ mặc đồ màu xanh da trời và đội mũ đỏ. Thế nhé!”

Sau đó, tôi đến chỗ Yumiko đang rửa dọn trong bếp. “Chiều tối cho bố ra ngoài một tẹo được không?”

“Bố đi trượt tuyết à?”

“Ừ. Tự nhiên nhìn tuyết lại thấy ngứa ngáy chân tay.”

Tôi nói là có thể tôi sẽ đi trượt ở chỗ có đường trượt tuyết đêm.

“Thế cũng được. Nhưng bố đừng để bị thương đấy.”

“Bố biết rồi.”

Tôi thay đồ trượt tuyết rồi rời khỏi nhà lúc năm giờ chiều. Ở trên xe taxi, tôi kiểm tra tin nhắn nhưng không thấy Akiha trả lời. Chưa biết chừng em vẫn chưa đọc tin nhắn của tôi. Nếu vậy, có lẽ sẽ thú vị đây.

Đến ga Nagaoka, tôi lên chuyến Shinkansen chạy về hướng ngược lại. Mất khoảng ba mươi phút mới đến ga Echigo-Yuzawa. Từ đó, tôi di chuyển tiếp bằng taxi. Hai bên đường xuất hiện bức tường tuyết dày đặc.

Đến khu trượt tuyết, tôi thuê dụng cụ trượt rồi đi ra sân. Những bông tuyết đang nhảy múa phản chiếu ánh sáng của những bóng đèn trang trí, ánh lên lấp lánh.

Chỉ duy nhất một cáp treo đưa người lên đang chuyển động. Đường trượt cũng bị hạn chế. Lúc xuống khỏi cáp treo tôi quyết định sẽ chờ ở đây.

Ngày Valentine có khác, rất nhiều cặp đôi. Mắt tôi chăm chăm quan sát những người chơi trượt ván đang lũ lượt kéo xuống nhưng không thấy bóng dáng Akiha đâu.

Một cô gái đang xuống khỏi cáp treo, miệng cười nói rộn ràng. Tiếng cười nói này tôi nghe quen lắm. Đích thị là Taguchi Maho. Kính bảo hộ làm tôi không thấy được mặt nhưng qua chất giọng lạnh lạnh và nội dung cuộc trò chuyện, tôi dám khẳng định là cô ta. Tôi cũng đại khái đoán được nhóm đi cùng gồm những ai. Nhưng chắc chắn, có trong mơ họ cũng chẳng thể nào ngờ được rằng một đồng nghiệp khác của họ cũng đang ở đây.

Có cả một người nom hao hao Satomura. Trớ trêu thay, tôi không thấy Akiha đâu cả. Tôi có chút bất an. Chưa biết chừng em không kịp đọc tin nhắn của tôi nên không tới chỗ đường trượt.

Tôi thử chờ thêm một lúc nữa nhưng Akiha vẫn không xuất hiện. Thôi đúng rồi. Em đang ở khách sạn.

Tôi định trước mắt cứ xuống đã nên bắt đầu trượt. Đúng lúc đó thì điện thoại di động nằm trong túi áo đồ chuông. Tôi phanh gấp để dừng lại và lấy điện thoại ra. Số điện thoại của Akiha hiện lên.

"Alo, anh đây."

"Ai cho anh ở đây chứ!" Tôi nghe thấy giọng Akiha.

"Hả? Ý em là sao?"

"Anh trượt theo hướng ngược với cáp treo đi. Đến chỗ có mấy cái cột trụ ấy."

Tôi nhìn khắp xung quanh. Akiha đang ở đâu đó và đã nhìn thấy tôi.

"Em đang ở đâu?"

"Cạnh mấy cái cột trụ đó."

Tôi trượt đúng như em nói, trong khi một tay vẫn giữ điện thoại áp bên tai. Rời xa khỏi khu vực cáp treo thì ánh đèn điện cũng dần heo hắt. Trời tối nên tôi không nhìn rõ mặt tuyết.

Có bóng người nhỏ bé đang đứng bên cạnh cột trụ. Tôi giảm tốc độ và tiến lại gần. Tôi cất điện thoại trở lại túi áo.

Akiha mặc đồ màu trắng. Em còn đội mũ trùm đầu kín mít.

"Anh ngốc thật đấy!" Em nói. "Anh đứng ở đây thì làm sao mà em lại gần được."

"Tại sao?"

Hỏi xong thì tôi mới chợt vỡ lẽ. Akiha không mang đồ trượt tuyết, cả ván trượt cũng không. Sau lưng em lăm chắm các dấu chân. Bởi em đã đi bộ lên đây.

"Sao em không đi cáp treo?"

"Thì tại..." Em cười. "Em bảo mọi người là em không đi mà."

"Hả?"

"Thật ra là em đã từ chối chuyển đi trượt tuyết lần này. Thế nên nếu để mấy người trong công ty bắt quả tang ở đây thì không được hay cho lắm."

“Nhưng giờ em đang ở đây mà?”

“Đấy là... bởi tin nhắn của anh.”

“Ý em là sao... Thế lúc đọc tin nhắn thì em đang ở đâu?”

Akiha thở phò một hơi. “Nhà em.”

Tôi ngã ngửa người, mông đáp xuống nền tuyết. “Nghĩa là em ở Tokyo... Đọc được tin nhắn nên mới đến tận đây hả?”

“Em đi gấp nên giờ cũng mệt.” Akiha cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Khoan đã. Anh chẳng hiểu gì cả. Sao em lại không đi cùng mọi người? Em bận gì à?”

Akiha lắc đầu.

“Có bận chuyện gì đâu. Vốn em cũng chẳng thích tham gia. Chưa kể còn có vẻ sẽ bị anh Satomura cầu hôn nữa.”

“Thế mà em vẫn bảo với anh là sẽ tham gia...”

“Em nói thế thì tốt hơn mà,” Akiha cúi đầu và bắt đầu vẽ tranh trên tuyết bằng bàn tay đang đeo găng.

Tôi thở dài.

“Em khiến anh nghĩ là em đang đi trượt tuyết trong khi thật ra là em ở nhà hả?”

“Thì cứ cho là thế đi.”

“Nhưng như thế em không buồn tủi sao?”

“Cỡ hai ngày thì có ăn thua gì. Em còn ở lì lâu hơn ấy.”

“Lâu hơn?”

Tôi vừa hỏi thì em vòng tay ôm đầu gối và giấu mặt giữa hai cánh tay.

Tôi ngẩn người ra. Một điều gì đó chợt lóe lên trong đầu tôi.

“Chuyện em bảo đi Canada hồi cuối năm cũng là giả nốt phải không?”

Akiha không trả lời. Tôi đặt tay lên vai em. “Tại sao phải như vậy chứ?”

Vai em run lên. Một thoáng sau, tôi nghe thấy giọng nói khẽ khàng.

“Tại em không muốn làm khổ anh...”

Tôi lắc đầu. Tôi không tìm nổi từ nào để nói mà chỉ lặng lẽ ôm em vào lòng.

“Nhưng mà em hạnh phúc lắm!” Akiha nói. “Em không dám mơ là đêm nay mình có thể gặp được nhau.”

Các bông tuyết lấp lánh phủ lên người chúng tôi. Mắt tôi dán lên nền tuyết trắng xóa. Em đã vẽ một hình trái tim lên đó. Và còn có cả một mũi tên xuyên qua trái tim đó nữa.

17

Việc cùng chia sẻ một bí mật khiến tâm tư con người ta kết nối với nhau mạnh mẽ hơn.

Vào giờ nghỉ trưa, khi hội Taguchi Maho, Satomura đang sôi nổi nói chuyện về chuyến trượt tuyết thì ánh mắt tôi và ánh mắt Akiha ngồi cạnh đó thì thoáng lại bắt gặp nhau. Chỉ chúng tôi mới biết phía sau chuyến đi đó đã diễn ra màn kịch gì.

“Mọi người có trượt cả đường trượt đêm không?” Tôi cố tình hỏi thử.

“Có chứ ạ!” Taguchi Maho nói như reo lên. “Trời lạnh kinh khủng nhưng những bông tuyết rơi xuống sáng lấp lánh, lung linh, lãng mạn lắm luôn!”

“Thế cơ à! Giá kể được cùng người thương ở đó thì nhất luôn nhỉ.”

“Vâng. Lần sau nhất định em phải đến đó cùng người yêu mới được.”

Tôi sung sướng cười thầm trong bụng. Bởi vì, thời gian hạnh phúc tột đỉnh mà Taguchi Maho mơ tới thì tôi và Akiha đã cùng trải qua từ đời nào rồi.

Tuy nhiên, nếu hỏi rằng tâm trạng của tôi đã hoàn toàn phần chấn trở lại chưa thì tôi bắt buộc dĩ phải lắc đầu. Càng cảm nhận được sự đồng điệu trong tâm hồn với Akiha thì tôi càng nghĩ tới việc không thể tiếp tục mối quan hệ như hiện nay nữa.

Sau khi bị cho đo ván ở khu trượt tuyết đêm đó, tôi quay trở lại nhà mẹ Yumiko. Thật lòng, tôi muốn dắt em vào một chỗ trọ nào

đó. Bởi tôi không muốn phải rời xa em.

Trở trêu thay, người hăm phanh tôi lại không ai khác chính là Akiha.

“Em cũng không muốn rời xa anh đâu. Em muốn cứ bên nhau thế này mãi, muốn cùng anh đi đâu đó. Nhưng một khi chúng ta làm vậy thì mọi việc sẽ không thể vẫn hời. Chẳng đâu có chỗ trốn cho chúng ta hết, anh phải về nhà, sang đầu tuần hai đứa cũng phải đi làm nữa. Cho nên để có thể gặp nhau như trước giờ thì không được thay đổi gì hết. Đêm nay anh hãy về bên vợ đi. Em xin anh đấy.”

Cho đến giờ, không biết bao nhiêu lần tôi được cứu bởi ý chí mạnh mẽ và khả năng quyết định bằng cái đầu lạnh của Akiha rồi. Nhờ những lời của em, cuối cùng tôi cũng nhận ra sự ngu dốt của bản thân và tránh tự đẩy mình đến chân tường.

Thế nhưng tôi không thể lúc nào cũng dựa dẫm mãi vào em.

Vậy tôi phải làm như thế nào? Tôi có thể làm được gì?

Hôm nay tôi phải làm thêm nên về muộn một chút. Về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy mùi cà-ri bay tới. Món cà-ri mọi khi. Chỉ có thể là món cơm hayashi ngọt vị hợp với sở thích của Sonomi.

Yumiko đang nói chuyện điện thoại với ai đó ở phòng khách. Cánh cửa kéo ngăn cách với phòng kiểu Nhật đang đóng nên chắc Sonomi đang ngủ.

“... Đúng là thế đấy. Trường mầm non của con nhà tớ cũng thế mà. Thế nên người ta mới nói bằng mọi cách phải cố phấn đấu cho con vào trường tư đó.”

Người ở đầu dây bên kia hình như là bạn thân thời sinh viên của vợ. Cô bạn đó cũng có con trạc tuổi con tôi nên thi thoảng hai bà mẹ lại than thở với nhau về việc nuôi dạy con cái. Hôm nay chắc lại nói về đường học hành của bọn trẻ đây mà. Sonomi vẫn còn học ở trường mầm non một năm nữa nhưng Yumiko đã tính sau đó sẽ cho con vào trường tiểu học tư thục.

Tôi ngồi xuống sofa, đọc báo được tầm năm phút thì cuối cùng cô ấy cũng gác máy.

“Bố về rồi đấy à. Thế có ăn tối luôn không?”

“Ừ.”

Yumiko vào trong bếp. Tiếng bát bếp vang lên. Chắc cô ấy định đun lại cà-ri.

Tôi không biết chính xác có bao nhiêu cặp vợ chồng ở Nhật Bản nhưng cho dù phân loại theo cách nào thì chắc chúng tôi cũng đều được xếp vào hàng *tiêu chuẩn*. Chúng tôi không khổ trong cuộc sống nhưng cũng chưa đến mức dư dả. Tiền tiết kiệm, tiền nợ cũng vừa phải. Chồng là nhân viên công ty. Công ty cũng đã niêm yết trên sàn chứng khoán nên trước mắt không có nguy cơ bị phá sản.

Yumiko có vẻ rất hài lòng với gia đình thuộc hàng *tiêu chuẩn* như vậy. Cô ấy tin tưởng rằng nhất định ngày mai sẽ tới không khác gì hôm qua và hôm nay. Cô ấy không có chút phòng bị nào cho những thay đổi kịch tính, những sự kiện nằm ngoài dự liệu.

Trong khi tôi lại cảm thấy người vợ như vậy là chưa đủ. Tôi hiểu những ngày bình thường, không có gì xáo trộn quan trọng ra sao, nhưng không thể phủ nhận một điều, cứ hễ nghĩ tới chặng đường đời dài đằng đằng phía trước, mắt tôi lại đột ngột tối sầm lại. Cứ nghĩ tới việc mười năm nữa, hai mươi năm nữa tôi vẫn sẽ trải qua những ngày nhàm chán như thế này thì, không phải nói quá, tôi thậm chí đã cảm thấy sợ hãi.

Món cơm cà-ri được đặt trước mặt tôi khi tôi ngồi vào bàn ăn tối. Tôi vừa xem chương trình thời sự trên TV vừa ăn. Tôi ăn món cơm cà-ri được nêm nếm theo khẩu vị dành cho trẻ con.

Tôi chẳng có lý do gì để không mong muốn cuộc sống như thế này. Trước khi kết hôn, tôi đã tưởng tượng rất nhiều. Cũng từng nghĩ tới cả viễn cảnh phải ăn bữa tối sau khi trở về nhà từ công ty với toàn các món nấu cho vừa miệng trẻ con đến chán ngấy cả ra. Hiềm nỗi lúc nghĩ tới điều đó tôi thậm chí còn hào hứng mong ngày ấy tới. Xây dựng một gia đình bình thường đã từng là một trong những ước mơ của tôi.

Giờ đây, tôi lấy làm khó hiểu tại sao bản thân lại có thể từng nghĩ như vậy. Đồng thời, cũng ghê tởm chính bản thân tại sao giờ đây lại không thể nghĩ như vậy nữa.

Bên cạnh, Yumiko vừa uống trà vừa đọc báo trong khi tôi đang lẳng lặng ăn cơm cà-ri. Tôi vô tình liếc mắt báo thì thấy chình ình tiêu đề *Bảng xếp hạng các trường tiểu học tư thục* đập vào mắt.

“Bố nó này, bố thấy việc đi học bằng xe điện thế nào?” Yumiko dường như chỉ chờ tôi ăn xong là hỏi luôn.

“Thế nào là thế nào?” Tôi vẫn dán mắt vào TV.

“Bố thấy Sonomi có đi thế được không?”

“Hừm... Bố chịu.”

“Nếu không phải đổi tàu thì mẹ còn thấy yên tâm, đằng này phải đổi tàu tận hai lần nên mẹ cứ thấy bất an làm sao ấy.”

“Thế thì đừng cho con học ở chỗ xa như thế nữa.”

“Nói như bố thì nói làm gì. Tại ở gần không có trường nên đành phải thế đấy chứ. Mà thôi, chỉ cần con bé quen được thì chắc sẽ ổn. Có xa một tí cũng không sao hết!” Yumiko nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí và thở dài.

Giọng điệu cô ấy như đang bàn bạc nhưng không phải cô ấy muốn nghe ý kiến của tôi. Thực chất, cô ấy chỉ muốn kiểm chứng suy nghĩ của bản thân còn việc hỏi tôi là để nói ra những suy nghĩ đã sắp xếp trong đầu. Nếu có điều gì cô ấy tìm kiếm ở nơi tôi thì có lẽ chỉ đơn thuần là ý kiến ủng hộ cô ấy.

“Mẹ nấu ngon quá!” Tôi nói, đứng dậy rồi đi vào nhà tắm. Tôi vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa miên man suy nghĩ.

Nếu tôi đề nghị ly hôn thì Yumiko sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Chưa biết chừng cô ấy sẽ òa khóc. Ngày xưa, hồi đang yêu nhau, đã có lần chúng tôi thực sự chia tay. Cô ấy không để tôi thấy bản thân mình khóc nhưng mắt cô ấy lại sưng mọng cả lên.

Đương nhiên, sẽ không có chuyện cô ấy dễ dàng chấp thuận. Yumiko sẽ đòi hỏi tôi điều gì nhỉ? Đầu tiên chắc cô ấy sẽ bắt tôi phải chia tay với nhân tình. Ngặt nổi, có làm như vậy thì cuộc sống của

chúng tôi cũng chẳng thể trở lại như xưa. Chỉ có cuộc sống khó xử, phiền muộn chờ đợi chúng tôi ở phía trước mà thôi.

Cuối cùng, phải chăng chính cô ấy sẽ đưa ra quyết định rằng chỉ còn nước ly hôn? Có điều, chắc chắn cô ấy sẽ đưa ra nhiều điều kiện. Có lẽ cô ấy sẽ đòi nuôi Sonomi và tôi phải đảm bảo cho cuộc sống sau đó bao gồm chi phí nuôi dưỡng, giáo dục con gái. Đương nhiên, cô ấy sẽ yêu cầu cả tiền bồi thường tổn thất tinh thần.

Nếu như vậy, tôi buộc phải đáp ứng hết trong khả năng có thể. Bởi dẫu có thể nào thì tôi đã sai mười mười.

Sau khi tắm xong, tôi bật máy tính ở trong phòng ngủ. Tôi lên mạng thử tìm căn hộ cho thuê. Chỉ cần một nơi giá thuê thật rẻ, đi lại công ty không quá bất tiện, dễ dàng gặp được Akiha là được. Tôi là đàn ông lại sống một mình nên cũng chẳng cần phòng rộng.

Trong lúc tra trên mạng, tôi nhìn một lượt khắp phòng ngủ. Căn chung cư này tôi mới mua được hơn hai năm. Cảm giác vẫn còn mới. Đây chính là mái ấm mà cuối cùng tôi cũng phần đầu có được. Lúc mua nó, tôi có cảm giác như mình đã hoàn thành một trong những việc lớn trong đời.

Nếu ly hôn, tôi sẽ phải buông bỏ căn phòng này. Chuyện đó cũng là điều đương nhiên.

Hôm sau, tôi đang làm việc thì nghe lao xao tiếng đồng nghiệp nam ở sau lưng.

“Nakanishi, cô có khách đấy. Có điện thoại từ sảnh tiếp khách này.”

Hiếm khi có khách đến gặp một nhân viên thời vụ như Akiha. Tôi căng tai lên để nghe.

“Người đó nói tên là gì vậy ạ?” Akiha hỏi.

Người đồng nghiệp nam đang nghe điện thoại xác nhận tên khách với đầu dây bên kia rồi báo cho Akiha.

“Khách tên Ashihara. Thấy bảo là người quen của bố cô.”

Tôi ngạc nhiên. Ashihara, tôi đã nghe cái tên này ở đâu rồi. Chính là viên cảnh sát hình sự Ashihara. Là người tôi đã gặp hồi nào đó ở quán *Tổ bướm*.

Akiha ra nghe điện thoại và sau khi trao đổi điều gì đó thì em rời khỏi phòng. Chắc chắn em đi gặp viên cảnh sát hình sự đó.

Tôi xử lý công việc mà lòng thấp thỏm không yên. Rốt cuộc viên cảnh sát kia có chuyện gì mà lại tìm đến tận chỗ này.

Tôi thử hồi tưởng câu chuyện lúc gặp ông ta lần trước. Tại sao đến tận bây giờ ông ta vẫn đeo đuổi vụ án này? Vì vụ án chưa giải quyết xong, ông ta trả lời thế thì tôi cũng biết thế, nhưng tôi không hiểu lý do ông ta cứ lẩn tránh về Akiha. Cho dù sốt ruột vì thời hiệu truy cứu của vụ án đã gần kề nhưng ông ta nghĩ sao mà cho rằng đến giờ này còn thu thập được manh mối từ chỗ Akiha?

Tôi không tài nào tập trung được vào công việc nên cuối cùng đã nhắc người lên khỏi ghế. Mặc dù chẳng bị ai nhòm ngó nhưng tôi vẫn giả bộ đi vệ sinh rồi cứ thế đi thẳng ra khu vực thang máy. Sảnh tiếp khách nằm ở tầng một.

Tôi đứng ở cửa ra vào của sảnh và quan sát tình hình phía bên trong. Các bàn hình chữ nhật được xếp thành dãy giống như trong lớp học và khoảng một nửa đã có người ngồi.

Tôi đã thấy Akiha. Còn cảnh sát hình sự Ashihara thì ngồi quay lưng về phía tôi. Không biết bị hỏi gì mà Akiha đang vừa cúi đầu vừa trả lời nhát gừng. Trông em như chỉ đang trả lời “Có” hoặc “Không” thôi vậy. Nét mặt em không chút biểu cảm.

Cảnh sát hình sự Ashihara đứng dậy. Akiha cũng ngẩng mặt lên nên tôi vội nấp đi. Akiha rời khỏi sảnh. Sau khi chắc chắn không thấy bóng dáng em nữa tôi mới bước vào sảnh. Đúng lúc viên cảnh sát đi ra khỏi cửa ra vào của sảnh.

Tôi đuổi theo sau và cất tiếng gọi. “Anh Ashihara!”

Tấm lưng rắn rỏi xoay nhẹ, gương mặt chữ điền của ông ta chậm chạp hướng về phía tôi. Trong khoảnh khắc, hình như ông ta không nhận ra tôi. Tuy nhiên, trong chớp mắt gương mặt ông ta đã nở nụ cười dễ mến.

“À!” Ashihara cất tiếng. “Chuyện hôm trước cảm ơn cậu nhé. À, cậu là Watanabe nhỉ?” Sau khi liếc nhanh sau lưng tôi, ông ta nhìn tôi bằng ánh mắt như đang dò xét điều gì đó.

“Cậu đi theo cô Nakanishi đấy hả?”

“Không. Cô ấy không biết gì hết. Bởi cả chuyện tôi gặp anh hôm đó, tôi cũng chưa nói gì với cô ấy cả.”

“Vậy sao. Nhưng mà tại sao vậy?”

“Vì không hiểu sao tôi cứ thấy khó mở lời.” Hẳn nhiên là tôi không thể trả lời rằng tại đầu óc tôi còn bận nghĩ chuyện ngày Valentine. “Hôm nay anh gặp cô ấy có chuyện gì vậy?”

Nghe tôi hỏi vậy, Ashihara cười đầy ẩn ý. Nụ cười đáng ghét, đủ thấy trong đầu ông ta đang nảy ra nhiều suy đoán vô căn cứ.

“Quả nhiên là cậu quan tâm nhỉ?”

“Đúng vậy,” tôi nhìn đáp lại ánh mắt của ông ta. “Tôi băn khoăn không biết anh cứ hỏi mãi chuyện xảy ra từ mười mấy năm trước thì được lợi lộc gì.”

“Lần trước tôi đã nói với cậu nội tình rồi còn gì. Thời hiệu truy cứu của vụ án đã kề cận nên chúng tôi cũng đang sốt ruột. Dẫu sao chúng tôi cũng phải làm một điều gì đó giống như là đang điều tra, nếu không sẽ bị cấp trên khiển trách.”

“Kể cả thế đi chẳng nữa.”

“Hôm nay, tôi đã hỏi cô Nakanishi,” ông ta cắt ngang lời tôi, “Về mẹ của cô ấy.”

“Mẹ cô ấy sao? Nhưng bà ấy đã...”

“Bà ấy đã mất. Ba tháng trước khi vụ án xảy ra.”

“Ba tháng trước... thôi à?”

Tôi thấy bất ngờ. Trong cảm nhận của tôi, tôi tưởng bà ấy mất hồi Akiha còn bé hơn.

“Và nhất là,” Ashihara nói thêm, “Bố mẹ cô ấy cũng vừa ly dị trước đó không lâu.”

Từ *ly dị* làm lay động điều gì đó ở trong tôi. “Có chuyện đó à?”

“Hình như cậu không biết hả?”

“Tôi hoàn toàn không biết gì hết. Nguyên nhân họ *ly dị* thì sao?”

Tôi hỏi, viên cảnh sát hình sự nở nụ cười méo xệch rồi xua xua tay về phía tôi.

“Xin lỗi cậu. Tôi không thể tiết lộ phần tiếp theo của câu chuyện được. Bởi nó còn liên quan đến vấn đề thông tin cá nhân. Thực tế, kể cả những chuyện tôi nói với cậu đến thời điểm này cũng đã vi phạm khá khá phạm trù này rồi. Chúng ta dừng ở đây thôi.”

“Akiha... anh đã hỏi chuyện gì về mẹ của cô ấy?”

“Tôi đã bảo xin lỗi vì đây là bí mật điều tra và còn là vấn đề thông tin cá nhân rồi mà. Nếu cậu muốn biết thì thử hỏi trực tiếp chính chủ xem sao. Đến giờ hai người vẫn thì thoảng gặp nhau đúng không? Ý tôi là gặp riêng, Ý chỉ có hai người với nhau.”

Ông ta cố tình nhấn mạnh phần “chỉ có hai người.” Thái độ của ông ta chính xác là đã nhìn thấu việc tôi lo lắng ánh mắt của mọi người mặc dù xung quanh chẳng có ai.

Ông ta có vẻ thỏa mãn khi thấy tôi bối rối tìm cách đáp trả.

“Thế thôi nhỉ!” Ông ta rời đi. Tôi nhìn bóng lưng ông ta với tâm trạng khổ sở.

Ở công ty, Akiha vẫn cắm cúi vào máy tính với dáng vẻ không khác gì mọi khi. Em có lén nhìn sang chỗ tôi nhưng không lý nào lại biết được tôi đã gặp viên cảnh sát kia, chỉ thầm mỉm cười với tôi. Tôi cũng định cười đáp trả lại giống như vậy nhưng không biết có trót lọt hay không.

18

Thứ Bảy của tuần tiếp theo sau ngày Valentine đầy kịch tính, tôi đang chở Akiha trên xe ô tô của mình tới Yokohama. Lâu lắm hai chúng tôi mới lại có dịp lái xe đi chơi riêng với nhau. Người khởi xướng muốn đi Yokohama là em. Chính xác là em bảo muốn đi dạo bộ ở Motomachi.

"Hôm nay không sao hả anh?" Akiha hỏi bằng giọng nhẹ tênh.

"Cái gì sao?"

"Thì gia đình anh đó."

"À!" Tôi cất giọng như thế bây giờ mới hiểu ý em. "Không sao hết. Em cứ lo hã thôi."

Em im lặng rồi khe khẽ nói "Em lo chứ!" Nỗi đau trong tâm can em lan sang tôi.

Chúng tôi ra khỏi tuyến đường ven vịnh ở Shinyamashita rồi thẳng tiến ga Ishikawa-cho. Trên đường ra ga tôi thấy có bãi đỗ xe nên gửi xe ở đó luôn. Cuối tuần nên bãi đỗ xe cũng hơi đông.

Từ trục đường chính băng qua cây cầu nhỏ rồi đi tiếp vào con đường hẹp là đến trung tâm tuyến phố thương mại Motomachi. Hàng dãy cửa hàng cửa hiệu khiến các cô gái mê mết như hàng bánh ngọt, hàng đồ phụ kiện, quần áo thời trang v.v... nằm nối tiếp nhau. Những người đang đi bộ ở đây là nhóm các chị em hoặc các cặp đôi. Chẳng thấy tầm hơi nhóm nào toàn cánh mày râu cả.

"Ngày xưa em hay đến đây chơi lắm." Akiha vừa đi vừa nói. Ánh mắt em đầy màu sắc hoài niệm.

“Hẹn hò với người yêu chứ gì?” Tôi hỏi. Một câu hỏi sắc mùi bề trên.

Em cười khúc khích.

“Hồi đó em đã làm gì có người yêu. Em mới học cấp hai mà.”

“Ờ, thế là đi cùng bạn à?”

Quả đúng là tôi cũng thấy có khá đông các cô nhóc cỡ học sinh cấp hai.

Akiha lắc đầu.

“Em đến đây cùng mẹ. Hồi đó, em rất thích những khi hai mẹ con đi mua sắm cùng nhau, rồi vừa ăn bánh kem vừa đi bộ trên đường.”

Tôi giật mình khi nghe em nói tới mẹ. Lần nào cũng vậy, em luôn bước trước một bước vào trọng tâm vấn đề như thể nhìn thấu ruột gan tôi, không hề báo trước. Thế nên lần nào tôi cũng rơi vào thế lúng túng.

“Anh sao thế?” Akiha ngoảnh lại hỏi. Bởi tôi đã đứng sững lại.

“Anh muốn nói chuyện một chút về mẹ của em.” Tôi thẳng thắn đề nghị.

Akiha nhìn gương mặt tôi chăm chăm rồi mỉm cười gật đầu.

“Thế à. Thế chúng ta vào đâu đó ngồi đi. Em nhớ chắc chắn ở phía trước có quán cà phê yên tĩnh lắm. Đây là nếu quán không bị phá sản nhé.”

Tôi đuổi theo sau em đang nhẹ nhàng bước đi đằng trước. Vừa theo sau em, tôi vừa thầm băn khoăn sao em không hề thắc mắc chút nào về đề nghị của tôi. Bình thường, con người ta chắc chắn sẽ thấy chột dạ khi đột nhiên bị người khác bảo có chuyện cần nói về mẹ mình.

Bên trong quán giải khát Akiha dẫn tôi vào thôn dài như hành lang. Nhưng một bên mặt quán được ốp kính nên hoàn toàn không có cảm giác bức bối. Quán nằm hướng nam nên ấm áp như trong phòng kính. Tôi thậm chí còn rối hơi băn khoăn không biết mùa hè thì sẽ như thế nào.

Akiha gọi trà sữa Hoàng Gia còn tôi gọi cà phê.

“Mẹ em thích bánh phô-mai của quán này lắm.” Em vừa nhìn khắp quán vừa nói. “Có lần em mua tận năm chiếc về làm quà cho mẹ. Xong rồi hai mẹ con em ăn hết luôn.”

“Em và mẹ thân thiết nhỉ.”

“VẬY Ạ? Mà chắc là thế thật. Chắc tại lúc đấy em còn trẻ con nên vẫn chưa đến cái tuổi ầm ương, chống đối mẹ.”

Tôi cố nén cảm giác muốn hỏi thế còn tâm lý chống đối bố thì sao. Chẳng hiểu sao gương mặt Sonomi chợt xoẹt qua tâm trí tôi.

“Anh này!” Akiha nhấp một ngụm trà rồi nói, “Cảnh sát Ashihara nói anh nghe những gì rồi?”

Chút xíu nữa thì tôi đã phụt cà phê vừa uống ra khỏi miệng. Tôi nuốt vội, tưởng bị bỏng họng đến nơi.

“Anh không sao chứ?” Akiha cười.

“Sao... sao em biết?”

“Em biết gì? Chuyện anh đã gặp ông Ashihara á?”

“Ừ.”

“Chuyện đó em biết từ lâu rồi. Em có nghe dì kể mà. Anh gặp hôm Tết đúng không?”

Thảo nào, hóa ra là vậy. Có lẽ hôm đó Quý bà Sắc sở đã nhìn thấy cảnh sát hình sự Ashihara đuổi theo tôi lúc tôi rời khỏi quán.

“Hôm vừa rồi, lúc em quay về chỗ sau khi gặp ông Ashihara thì không thấy anh đâu. Em đoán chưa biết chừng anh đang gặp ông ta cũng nên.”

“Là anh gọi ông ta đấy.”

“VẬY À. Thế là anh đã nghe được chuyện mẹ em rồi đúng không?”

“Cũng chưa nghe được gì nhiều. Ông ta bảo phải bảo mật thông tin cá nhân.”

“Cái ông ô cờ đó, ông ta đã dùng từ ‘bảo mật thông tin cá nhân’ cơ à?”

“Ô cờ?”

“Ô, thế anh không thấy mặt ông ta hao hao ô cờ trên bàn cờ tướng à? Hàm thì bạnh ra. Chưa kể nếu nhìn kỹ mặt thì em còn thấy hiện lên chữ *Kim*. Lần tới gặp, anh thử nhìn mà xem.”

Tôi nhớ lại gương mặt Ashihara, bất giác phì cười. Quả đúng thế thật.

Akiha cũng cười, nhưng chẳng mấy chốc em đã lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Ông Ashihara đó cho rằng vụ án xảy ra ở nhà em không đơn thuần là một vụ giết người cướp của.”

“Ý là sao?” Tôi hỏi và cũng tập trung vào câu chuyện.

“Ông ta cho rằng một người quen biết cô Honjo đã gây ra hoặc có liên quan tới vụ án đó.”

Cái cách nói “hoặc” cứng nhắc đó chính xác là của Ashihara.

“Người quen nào?”

“Chà...” Akiha nghiêng đầu. “Chắc ông Ashihara đó đang nghĩ thế này. Rằng vụ án này có liên quan tới Nakanishi Ayako...”

“Nakanishi... Là ai thế?”

“Ayako. Ayako trong tên Okamoto Ayako. Là mẹ của em.”

Tôi đột ngột rút cằm, lưng duỗi ra. Tôi với tay lấy cốc nước chứ không phải cốc cà phê.

“Nhưng... mẹ em mất rồi còn gì. Ờ, ba tháng trước án xảy ra. Chưa kể, trước đó bố mẹ em còn ly hôn vụ rồi nữa.”

Akiha gật đầu.

“Đúng vậy. Ông Ashihara cho anh biết đến đó rồi nhỉ?”

“Tại sao ông ta lại nghĩ tới chuyện mẹ em có liên quan tới vụ án được chứ.”

“Ông ta bảo đó là phương pháp loại trừ.”

“Phương pháp loại trừ?”

“Ông ta đã tự mình điều tra rất nhiều và tin chắc rằng đây một trăm phần trăm không phải vụ án giết người cướp của. Mà là tội ác do người quen biết gây ra. Thế thì động cơ của người đó là gì? Suy nghĩ theo hướng này để loại bỏ dần từng khả năng thì người sót lại cuối cùng chính là Nakanishi Ayako. Có lẽ là do mẹ chết một cách đáng ngờ.”

“Chết một cách đáng ngờ?”

Bỗng nhiên, Akiha nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tự tử. Mẹ em đã uống thuốc tự tử.”

Tôi như đổ mồ hôi lạnh, da gà da vịt nổi khắp người. Tôi không biết phải nói như thế nào mà chỉ chớp mắt liên tục. Akiha không nhìn tôi nữa, mắt em hướng về xa xăm.

“Lúc đó vừa mới hết Tết chưa được bao lâu. Nghe nói mẹ em đã uống thuốc diệt cỏ. Nhưng em cũng không được biết ngay lúc đó. Em thấy bố rồi dì cứ loay hoay như gà mắc tóc nên mới hỏi xem có chuyện gì thì cuối cùng dì mới nói cho em biết. Bố còn không dám nhìn mặt em, hôm đó bố cũng không nói gì về sự ra đi của mẹ. Nhắc mới nhớ, lúc đó cảnh sát cũng có tới. Em không rõ lắm nhưng hình như người ta coi như vậy là một cái chết đáng ngờ. Thế rồi cảnh sát cũng chỉ đến nhà em để hỏi han nội tình gia đình. Nhưng nghĩ kỹ thì phía cảnh sát hình sự cũng không được tinh tế cho lắm nhỉ. Ai lại đến nhà chồng cũ của nạn nhân để điều tra tình hình cơ chứ.”

“Người ta đã ngay lập tức làm rõ nguyên nhân cái chết là do tự tử à?”

“Hình như thế. Người bên cảnh sát nói có lẽ mẹ em đã tự tử trong tình trạng kích động.”

Akiha đưa tách trà sữa Hoàng Gia lên miệng. Động tác chậm hơn mức bình thường. Cứ như em đang cố gắng bình tâm lại vậy.

“Em đã gặp mẹ. Ngay trước khi mẹ mất.”

“Đã gặp ư? Ở đâu?”

“Ở phòng của mẹ. Em đến chúc mừng năm mới, chỉ có hai mẹ con với nhau thôi. Mẹ sống một mình trong căn hộ chung cư ở Kichijoji. Hơn một năm trước khi ly hôn, bố mẹ em đã sống ly thân. Căn chung cư đó là do bố chuẩn bị. Sau khi bố mẹ ly thân, em vẫn thi thoảng đến đó chơi. Chuyện đó đương nhiên bố cũng biết, đôi lúc ông còn hỏi em về tình hình của mẹ. Nhưng em xấu tính nên lúc nào cũng nói dối rằng em không đến chỗ mẹ.”

“Ngay trước khi mẹ mất em đã đến gặp mẹ à?”

“Tại mẹ rủ em qua chơi Tết. Dù chỉ là uống trà, ăn bánh kẹo thôi.” Em thở phò một hơi. “Hai ngày sau thì thi thể của mẹ được tìm thấy.”

“Ai đã tìm thấy vậy?”

“Bạn thân của mẹ. Cô ấy kể là gọi điện nhưng không thấy ai nghe máy nên lo lắng đến nhà xem tình hình mẹ ra sao. Cô ấy phải trình bày với người quản lý chung cư thì mới được mở cửa cho vào nên có lẽ cả cô ấy và người quản lý kia đã cùng phát hiện ra sự việc.”

“Em có biết nguyên nhân mẹ tự tử không?”

Akiha nhìn chăm chăm vào mắt tôi rồi nói. “Mẹ bị thần kinh.”

“Hả...”

Bỗng Akiha cười khúc khích.

“Nghe thấy tên bệnh đó hẳn là anh không biết đáp lại như thế nào đúng không? Mẹ mới ở giai đoạn chớm trầm cảm và đã được bệnh viện cho thuốc uống. Nhưng suốt mấy tháng trước khi tự tử mẹ đã không tới viện, thuốc chắc cũng hết từ lâu. Hình như những chuyện như vậy hay xảy ra với người bị trầm cảm lắm. Nghe bảo họ sẽ chán ghét việc phải đi tới bệnh viện. Mà không uống thuốc thì bệnh tình sẽ không thuyên giảm được. Suy nghĩ sẽ càng trở nên tiêu cực, cuối cùng dẫn đến kết luận bản thân nên chết đi thì hơn. Nghe đâu hơn ba mươi phần trăm bệnh nhân mắc bệnh trầm cảm đều từng nghĩ tới chuyện tự tử.”

Nghe những lời giải thích của Akiha xong mà tôi vẫn không biết nên đáp sao cho phải. Tôi thử uống cà phê để vờ khỏa lấp đi chuyện

đó nhưng cũng chẳng nhận ra nó có vị gì nữa.

“Bác sĩ cũng có nói rằng việc chính thức ly hôn có lẽ đã khiến tinh thần mẹ sụp đổ.”

“Chính thức... là ý gì?”

“Em đã bảo bố mẹ ly thân hơn một năm còn gì. Thời điểm đệ đơn lên tòa chỉ khoảng một tháng trước khi mẹ mất thôi.”

“Ra là thế...”

Như thế thì cũng hợp lý nếu nói chính cuộc ly hôn đã châm ngòi cho việc mẹ Akiha tự tử.

“Em có biết nguyên nhân bố mẹ ly thân, hay đúng hơn là ly hôn không?”

Akiha nghiêng đầu.

“Một người chồng quá bận rộn, không có cả thời gian nhìn lại gia đình mình, một người vợ không thông cảm cho sự vất vả của người chồng đó, cuối cùng hai người họ đã nói chuyện với nhau và đi đến quyết định bắt đầu lại một cuộc sống mới vì hạnh phúc của cả hai.” Nói đến đó em nhìn tôi và nhún vai. “Câu chuyện thật nực cười phải không. Họ đã kết hôn vì muốn sống hạnh phúc, ấy vậy mà lại chia tay nhau vì hạnh phúc của cả hai.”

“Ý em là đó không phải nguyên nhân thật sự?”

“Chẳng biết nữa. Có ai giải thích tỉ mỉ cho em đâu. Bỗng một ngày, em đi học về thì mẹ bảo là lần này mẹ đã quyết định sẽ chia tay với bố để sống một mình. Đương nhiên em có hỏi lý do chứ. Nhưng mẹ chỉ đáp lại em chung chung, mập mờ. Mẹ bảo bố mẹ đã nói chuyện với nhau và thấy làm như thế là tốt nhất nhưng lại không cho em biết bố mẹ đã nói với nhau chuyện gì, nói như thế nào.”

Tôi cúi đầu, dùng thìa khuấy đều cốc cà phê.

Tôi đã hiểu đại khái sự tình. Bản thân Akiha đương nhiên cũng đoán ra. Việc ly hôn của bố mẹ em có liên quan tới người phụ nữ tên Honjo Reiko. Nói ngắn gọn thì là do Nakanishi Tatsuhiko đã ngoại tình với Honjo Reiko. Không rõ mối quan hệ của hai người đó bắt đầu từ lúc nào nhưng nếu nghĩ theo hướng này thì mọi việc đều

ăn khớp với nhau. Sau khi ly thân, họ đã không đệ đơn ly hôn ngay có lẽ bởi việc thỏa thuận đi đến thống nhất bị kéo dài.

Tôi tự soi chiếu vào bản thân và suy ngẫm. Bản thân Yumiko chắc chắn cũng không chấp nhận ly hôn luôn. Có lẽ, trước hết chúng tôi sẽ tạm ly thân.

Chẳng biết có phải do tôi im lặng không mà Akiha mỉm cười. Không hiểu sao tôi thấy em có vẻ gượng gạo. "Câu chuyện nặng nề quá phải không anh?"

"Nặng nề gì đâu..."

"Anh này, mình đi bộ chút đi." Akiha vui vẻ rủ tôi.

Chúng tôi rời khỏi quán và đi bộ trên con đường dốc thoai thoải. Và chẳng biết tự lúc nào đã đặt chân tới công viên Motomachi. Con đường dẫn tới khu mộ của những người ngoại quốc được bao bọc bởi cây cối.

"Em từng hay nhặt hạt dẻ gai ở đây này." Akiha vừa đi vừa lẩm bẩm. "Em nghe bảo rang lên rồi nhắm với bia sẽ ngon lắm đấy. Dù em chưa ăn bao giờ."

Mẹ em, bà Nakanishi chắc hẳn từng rang hạt dẻ gai cho chồng mình.

"Em này!" Tôi run run miệng hỏi. "Em nghĩ sao về chuyện bố mẹ ly hôn?"

"Anh bảo nghĩ sao á?"

"Ừm, nghĩa là..."

Tôi còn đang lựa chọn từ ngữ thì Akiha đứng sững lại, quay về phía tôi. Một cơn gió lạnh thốc tới làm mái tóc dài của em tung bay.

"Nếu được hỏi là có buồn không thì em chỉ có thể trả lời dĩ nhiên là buồn rồi. Em thấy không thể chấp nhận được, cũng thấy bất mãn và cả không chịu đựng nổi nữa. Bản thân em khi ấy đã học cấp hai rồi nên cũng hiểu chẳng ai biết được giữa đàn ông và phụ nữ đến một lúc nào đó sẽ thành ra như thế nào. Có điều, dù vô căn cứ em vẫn cứ tin riêng bố mẹ em sẽ khác, bố mẹ là đặc biệt. Em đã sốc khi biết rằng đó chỉ là ảo tưởng."

Tôi hiểu rất rõ điều em nói. May mắn thay bố mẹ tôi không ly hôn. Có điều, tôi chưa bao giờ từng nghĩ đó là chuyện may mắn cả. Hai người đó là đặc biệt, quả đúng như em nói, dù chẳng có căn cứ gì tôi cũng đã đóng đinh suy nghĩ như vậy.

“Trở lại câu chuyện ban nãy,” tôi nói, “thế cảnh sát Ashihara cho rằng việc mẹ em tự tử có liên hệ thế nào với vụ án?”

“Thế nào nhỉ, ông ta bảo vì không có manh mối nào nên trước hết cứ thử xới từng sự kiện đã xảy ra trong quá khứ,” Akiha nghiêng đầu. “Vợ cũ vừa tự tử thì ba tháng sau lại đến chuyện người tình bị ai đó sát hại... Nếu coi bố em là trung tâm của sự việc thì cảnh sát bản khoản là đương nhiên thôi.”

“Ý em là Ashihara đang nghi ngờ bố em sao?” Tôi vô thức tròn mắt.

Akiha làm động tác xoay cổ rồi lại bắt đầu bước đi chậm rãi.

“Vâng. Ông ta nghi ngờ. Nhưng ông ta nghi ngờ không chỉ mình bố em. Nói đúng ra, bố xếp hàng sau trong số những người đó thôi.”

“Xếp hàng sau là ý gì?”

“Thì là việc xếp hàng theo thứ tự những người tình nghi. Tại bố em có động cơ gì đâu.”

“Nghĩa là có người có động cơ à?”

Akiha nhìn xung quanh một lượt như thể không nghe thấy câu hỏi của tôi rồi hít một hơi thật sâu.

“Có mùi của lá cây. Anh có thấy trời bớt lạnh hơn một chút rồi không? Cảm giác như mùa xuân đang về vậy.”

“Vây rốt cuộc ai...”

“Hai người,” em nói rồi giơ hai ngón tay lên. “Có hai người có động cơ. Và còn là cùng một động cơ. Đó là để rửa nỗi uất hận mất đi người mình yêu thương.”

“Người mình yêu thương... ý là cô Nakanishi Ayako á?”

Akiha vuốt lọn tóc vương trên mặt ra phía sau. “Từ điển biến câu chuyện cho đến hiện tại thì đương nhiên là như vậy.”

“Em bảo hai người có nghĩa là...”

“Một người là em gái, còn một người nữa là con gái của Nakanishi Ayako.” Akiha đứng lại, hai tay vẫn để nguyên trong túi áo khoác và xoay người về phía tôi. Trong thoáng chốc, tà áo khoác phồng rộng ra, trông như chiếc váy.

“Anh thấy sao? Câu chuyện thú vị chứ?”

“Chẳng thú vị và anh cũng không cười nổi,” tôi nói. Tôi biết mặt mình đang rất khó coi. “Tại sao em và dì lại bị tình nghi chứ. Thật là kỳ cục.”

Bỗng Akiha rút cằm và giữ nguyên tư thế, chỉ có ánh mắt nhìn sang tôi. Tôi bỗng thấy chột dạ trước ánh mắt nghiêm túc đến mức có thể nói là lạnh lùng của em.

“Tại sao lại kỳ cục chứ?” Em hỏi. “Người mình yêu thương mất đi thì đương nhiên ai chẳng oán hận kẻ đã tạo ra nguyên nhân khiến chuyện trở nên như vậy. Em thấy quan điểm của ông Ashihara đâu có sai.”

“Em... đã oán hận hả?” Tôi hơi cúi đầu và thăm dò nét mặt em.

Akiha nhăn nhó mặt mày rồi dùng đầu ngón tay ấn vào thái dương. Sau đó, em ngay lập tức mỉm cười trở lại.

“Lúc đó thế nào nhỉ? Em quên mất tiêu rồi. Tại chuyện cũng lâu quá rồi.” Em kéo kín áo khoác trước ngực rồi xoay lưng bước trước.

“Anh có con gái,” tôi nói từ đằng sau lưng em. “Nếu anh ly hôn, con bé có lẽ cũng sẽ oán hận ai đó chẳng?”

Akiha dừng chân. Em vẫn nhìn phía trước và nói.

“Chuyện đó, anh không nên nói ra miệng cho dù chỉ là đùa đi chẳng nữa.”

“Anh đâu có đùa.”

Em nhìn tôi.

“Anh thật độc ác.”

“Độc ác? Tại sao chứ?”

“Tại vì em đã từng ở vị trí giống như con gái anh bây giờ nên anh mới hỏi em như vậy đúng không? Và anh thừa biết bây giờ, ở đây, em sẽ trả lời như thế nào. Anh không được nghĩ tới chuyện ly hôn, bởi vì nó sẽ khiến con gái anh buồn tủi. Đừng để con bé trải qua tâm trạng giống như em ngày xưa... Anh muốn em nói như vậy chứ gì?”

“Không, không phải thế. Thực ra anh...”

“Anh đừng lừa em,” giọng Akiha sắc lạnh vang giữa cây cối. “Anh không cần phải lo lắng. Bởi vì em sẽ cho anh câu trả lời đúng như anh mong muốn. Anh không được ly hôn. Anh hãy biết trân trọng gia đình mình. Thế đã được chưa?”

Em bắt đầu bước nhanh xuống dốc.

“Chờ anh đã nào!”

Tôi gọi mà em chẳng chịu dừng lại. Tôi chạy đuổi theo, tóm được vai em.

“Anh bỏ ra.”

“Không phải thế đâu. Mà ngược lại thì đúng hơn.”

“Ngược lại cái gì?”

“Anh mong em sẽ nói với anh là không sao đâu. Cho dù bố mẹ có ly hôn thì bản thân em cũng chẳng thấy sao cả. Cũng không có chuyện oán hận ai hết. Bởi vì nếu như vậy anh cũng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.”

Akiha vốn định hất tay tôi ra giờ trợn tròn mắt như thể ngạc nhiên lắm. Gương mặt em tái nhợt đi.

“Anh bảo thấy nhẹ nhõm hơn... là như thế nào? Anh... chuyện anh với em không phải anh vẫn khéo léo giấu giếm gia đình sao?”

“Đây là bây giờ. Nhưng nếu anh ly hôn thì câu chuyện sẽ khác. Anh nghĩ mình không thể tiếp tục giấu mãi được.”

Akiha vừa hít thở vừa há to miệng. Có điều, em không thể ngay lập tức thốt được lời nào. Em lắc đầu hai, ba lần, liên tục chớp mắt, tay run lấy bầy rồi em nói như thể mãi mới thốt ra được thành tiếng.

“Không được đâu! Anh không được làm thế. Tuyệt đối không được. Tại sao anh lại nói ra chuyện đó chứ. Anh định trêu em chứ gì? Nếu thế thì anh thật xấu xa. Cực kỳ xấu xa đấy!”

“Anh đâu có trêu em. Anh bắt đầu thấy mối quan hệ như thế này thật chua chát. Anh chán ghét việc mặc dù biết bản thân đang làm khổ em nhưng lại cứ phải giả vờ như không nhận ra. Anh chỉ còn nước chọn hoặc chia tay với em hoặc ly hôn thôi. Và anh thì không muốn phải xa em.”

Akiha vừa nghe những lời tôi nói vừa nhắm mắt lại. Em dùng hai tay ôm lấy đầu và ngồi sụp xuống ngay tại chỗ.

“Em sao thế? Không sao chứ?”

“Anh vừa làm một việc không thể cứu vãn nổi đấy.” Em vẫn giữ nguyên tư thế, nói. “Anh đã cho em thấy một giấc mơ. Trong khi đó là giấc mơ em đã cấm bản thân mình tuyệt đối không bao giờ được mộng tưởng. Anh có hiểu không? Bởi vì lúc tỉnh mộng trái tim sẽ còn lạnh tê tái hơn cả trước lúc nằm mơ.”

“Anh sẽ không làm em vỡ mộng. Anh cũng không để mọi chuyện chỉ dừng lại ở giấc mơ.”

“Em xin anh đấy. Anh đừng nói gì nữa hết. Với cả cho phép em thêm một điều nữa.”

“Gì thế?”

“Hôm nay chúng ta hẹn hò đến đây thôi nhé. Em xin lỗi. Em sẽ tự đi tàu điện về.”

“Akiha...”

Em vừa đứng dậy đã vội nhanh chóng rảo bước. Song, em đột ngột đứng lại, đầu hơi ngoảnh về phía tôi. “Không phải em giận anh đâu. Nhưng hôm nay cứ thế này mà ở cùng với anh thì em sợ lắm. Em sợ đến mức người như sắp hỏng đến nơi rồi.” Nói xong em lại bước đi tiếp.

Tôi vừa nhìn theo bóng dáng em vừa tự ngẫm lại những việc mình đã làm. *Việc không thể cứu vãn nổi...* Có lẽ đúng thế thật.

19

Đã sang tháng Ba. Buổi sáng, tôi đến công ty thì đã thấy em ở đó. Em đang vui vẻ nói chuyện gì đó với hội Taguchi Maho. Tôi thử hỏi.

"Tám chuyện gì thế mấy cô?"

"Anh không nên hỏi thì hơn," Taguchi Maho cười khúc khích.

"Gì chứ. Tự ái quá đi."

"Thế... hay là em nói cho anh biết nhỉ. Không khéo anh lại hối hận ấy chứ." Taguchi Maho rào trước như vậy rồi đưa một bên tay che miệng. "Là chuyện lễ Valentine trắng."

"Valentine trắng... Đã đến lúc nghĩ tới ngày đó rồi cơ à!"

"Anh Watanabe chắc cũng có nhiều người cần phải trả lễ đấy nhỉ? Anh mà không chuẩn bị đi thì khéo không kịp đâu."

"Năm nay anh có được hộp chocolate ngoại giao nào đâu. Hôm đấy là thứ Bảy mà."

"Ờ, thế ạ."

"Thế thì..." Akiha cất tiếng, "Anh phải tặng lại cho vợ cái gì đó chứ. Kiểu gì chị ấy chẳng tặng anh chocolate."

Giọng em tươi vui một cách kỳ lạ, khiến tim tôi lại xao động.

"Anh có nhận gì đâu. Vợ anh chẳng tặng anh cái gì hết."

"Vậy sao!" Akiha nghiêng đầu.

"Thế thì cũng chán chán kiểu gì ấy nhỉ," Taguchi Maho nói.

“Làm vợ chồng nhiều năm, tự nhiên chẳng còn là đàn ông với phụ nữ nữa.”

“Ồ, vậy sao.”

“Vợ anh ấy có tặng chứ, chắc chắn thế!” Akiha lấy khuỷu tay chọc chọc vào sườn Taguchi Maho. “Chẳng qua anh Watanabe ngại nên mới nói thế thôi.”

“Anh có ngại gì đâu. Anh nói thật đấy.” Tự nhiên tôi thấy bực mình.

Akiha nhìn chăm chăm mặt tôi rồi sau đó nhún vai như thể bông đùa.

“Vâng, có thật hay không thì cũng liên quan gì bọn em đâu.” Em xoay lưng đi về phía bàn của mình.

“Đợi đã!” Trong lòng tôi trào dâng ý muốn nắm lấy vai em và nói như vậy. Bởi tôi có cảm giác Akiha hoàn toàn xem những lời tôi nói với em hôm trước là bông đùa. Một người đang có cuộc sống gia đình viên mãn như anh thì làm sao dám ly dị chứ... Tôi nghĩ em đang muốn nói như vậy.

Trở trêu thay, tôi không thể bộc bạch tâm tư của mình ở đây nên đành ôm tâm trạng kiến căn trong lòng và trở về chỗ.

Trong hộp thư đến trên máy tính, tôi thấy có báo cáo về việc đèn trang trí của tòa nhà ở Yokohama bị hỏng hóc. Ôi, trời đất ơi! Tôi ngay lập tức gọi điện cho khách hàng, chân thành cáo lỗi rồi sau đó cùng với nhân viên phụ trách lên xe tải nhẹ của công ty đi thẳng đến hiện trường.

Hóa ra chỉ là sự cố ở đường dây nhánh nhưng để thi công sửa chữa thì cần cắt điện ở một phần tòa nhà và việc thỏa thuận thi công với các bên thì khá lằng nhằng. Bằng chứng là sau khi họp với đơn vị thầu phụ, trao đổi với khách hàng về hướng khắc phục và đề xuất các biện pháp tránh tái phát sinh sự cố, lúc tôi được rời khỏi hiện trường thì đồng hồ cũng đã chỉ tám giờ hơn.

Tôi để lại xe cho đồng nghiệp còn chưa làm xong việc rồi lên taxi đi ra ga Yokohama. Thế nhưng giữa chừng tôi bỗng thay đổi ý định

và bảo bác tài cho đến phố Chukagai.

Phía trước quán bar *Tổ bướm* vẫn hiu hắt như mọi khi. Tôi đi lên cầu thang nhỏ và mở cánh cửa bên tay phải. Tiếng đàn piano diễn tấu nhạc jazz vang vọng khắp bên trong quán. Khách thì có hai người đang ngồi bàn tròn và một người ngồi quầy. Không thấy bóng dáng Quý bà Sắc sở đâu cả. Cũng không thấy cảnh sát hình sự Ashihara.

“Xin chào!” Tôi cất lời chào chú pha chế tóc bạc.

“Xin chào quý khách!” Chú ấy nói.

Tôi gọi một ly soda pha rượu whisky Early Times. Sau khi nhấp ngụm soda trong ly, tôi thử hỏi chú ấy.

“Dì Hamasaki có ở đây không chú?”

“Tối nay cô ấy có việc ra ngoài rồi.” Chú pha chế nhẹ nhàng trả lời. “Nếu tôi có thể giúp được gì cho cậu thì...”

“À, không, không phải. Cháu có việc ở gần đây nên tiện ghé qua thôi.”

“VẬY À. THẬT LẼ RỒI!” Chú pha chế cúi mái đầu bạc. Nếu không gặp được Quý bà Sắc sở thì tôi đến đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Tôi muốn thử hỏi dì ấy về chuyện mẹ Akiha tự tử, cả trước và sau khi chuyện đó xảy ra nữa.

Tôi vừa uống soda bourbon với tốc độ khá nhanh vừa lơ đãng nhìn khắp lượt quán. Vị khách nữ ngồi ghế bên đang xem tập tài liệu gì đó dày cộp. Trông giống một xấp các bài báo được tập hợp lại. Chị ta khoảng ngoài bốn mươi, đeo kính. Mái tóc dài ngang vai được ép thẳng và nhuộm màu nâu.

Tôi đang băn khoăn phụ nữ đến những quán như thế này một mình thì sẽ là kiểu người nào thì di động đồ chuông. Cặp dưới đang gọi tôi.

Tôi đi ra gần nhà vệ sinh để nghe điện thoại. Cậu ta báo cáo sự cố đã được khắc phục xong. Tôi đang chỉ đạo cậu ta điều này điều kia về các công tác xử lý sau sự cố thì bỗng khựng lại.

Bởi có một thứ đập vào mắt tôi.

Từ vị trí đang đứng nói chuyện tôi có thể trông thấy lưng của người phụ nữ ngồi bên quầy. Hơn nữa, mắt tôi còn chạm tới cả tập tài liệu mà chị ta đang xem.

Tôi á khẩu luôn khi nhìn thấy nội dung của tập tài liệu đó.

“Alo, alo. Anh có nghe thấy em nói gì không ạ?” Cấp dưới gọi tôi.

“Hả? À, anh vẫn đang nghe đây. Em cứ làm theo thứ tự anh vừa bảo nhé. Còn lại giao hết cho em đấy. Nhờ em nhé.”

Tôi tắt điện thoại, trở về chỗ cũ rồi tiếp tục uống cốc soda dở lúc nãy. Trớ trêu thay, tôi lại thấy khát hơn nên uống ực một hơi cạn ly luôn.

Tôi dò xét nửa bên mặt của người phụ nữ ngồi kế bên. Nhìn bộ điệu thì có vẻ chị ta vẫn chưa phát giác ra sự khác thường nơi tôi.

Người phụ nữ này là ai mới được chứ...

Ít nhất chị ta cũng không phải kiểu khách vào quán vì muốn uống một mình. Có lẽ chị ta cũng có việc gì đó với Quý bà Sắc sỡ.

Nội dung trong tập tài liệu tôi lén nhìn được thiêu đốt mắt tôi.

Đó là một bài phóng sự cũ. Tiêu đề là *Vụ án giết người cướp của xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật tại Higashi Hakuraku*. Hình ảnh được đăng trên bài viết không gì khác chính là căn biệt thự đó.

Tôi gọi thêm một ly soda bourbon.

Người phụ nữ ngồi bên vừa xem tập tài liệu vừa chậm rãi uống bia Guinness. Lớp bọt bia đáng lẽ phải có trong cốc đã hoàn toàn không thấy đâu nên trông cốc bia chẳng khác gì cốc Coca-Cola hết ga. Chị ta trông rõ ràng không có vẻ gì là đang tận hưởng hương vị bia cả.

Điều bộ chú pha chế tóc bạc cũng khang khác với mọi khi. Bình thường chú ấy hay kín đáo quan sát khách để nhanh chóng nhận ra họ đang cần gì mà phục vụ cho phù hợp. Nhưng rõ ràng chú ấy đã không thèm để ý tới vị khách nữ này. Ít nhất là tôi cảm thấy như vậy.

Tôi đã uống xong ly soda bourbon thứ hai. Trong khi tôi phân vân không biết có nên gọi tiếp ly nữa không thì người phụ nữ bên cạnh

bắt đầu cử động. Chị ta đóng tập tài liệu và cất nó vào trong túi xách lớn.

“Của tôi bao nhiêu ạ?” Chị ta hỏi chú pha chế.

Chú pha chế đặt bảng giá trước mặt chị ta. Chị ta không nói gì mà lấy tiền từ trong ví ra trả. Sau khi cất ví, chị ta mặc áo khoác ngoài rồi đeo túi xách lên vai, đi về phía cửa quán.

Tôi nắm chặt chiếc ly không và phân vân xem có nên đuổi theo hay không. Bởi vì, dù nghĩ theo hướng nào thì tôi cũng dám chắc chị ta biết điều gì đó về vụ án đã xảy ra tại nhà Akiha. Có khi, không chỉ biết mà còn có liên quan cũng nên. Cho nên chị ta mới tới đây để tìm gặp Quý bà Sặc sỡ.

“Quý khách có dùng thêm không ạ?” Chú pha chế hỏi tôi.

Tôi nhìn gương mặt chú ấy. Miệng chú ấy mỉm cười nhưng đáy mắt lại ẩn chứa nét thận trọng.

“Không, tôi đủ rồi. Cám ơn chú!” Tôi đã có quyết định. “Của tôi bao nhiêu vậy?”

Nét mặt cho thấy chú ấy bị bất ngờ.

“Xin quý khách chờ chút ạ!” Chú ấy nói rồi lấy máy tính ra.

Cứ lẽ mề như thế này có khi mất dấu người phụ nữ kia mất. Tôi sốt ruột, rút tờ mười nghìn yên trong ví ra rồi đặt trên quầy.

“Thế này đủ rồi chứ?”

“Ó!” Chú pha chế nhìn tôi. Chú ấy bị bất ngờ nên nhất thời luống cuống.

“Nếu thiếu, chú cứ liên hệ với cháu.” Tôi đặt danh thiếp bên cạnh tờ mười nghìn yên rồi với tay lấy áo khoác của mình.

“Không. À, cậu gì ơi...”

Tôi mặc kệ chú nhân viên pha chế và rời khỏi quán. Tôi nhìn nhanh một lượt góc phố.

Không thấy bóng dáng người phụ nữ khi nãy đâu cả. Tôi cứ cầm nguyên áo khoác trên tay và chạy. Đến ngã tư, tôi nhìn bốn phía nhưng vẫn không thấy chị ta.

Tôi đoán có thể chị ta đã lên xe taxi. Nếu vậy thì tôi có đuổi cũng không thể theo kịp được. Tôi thầm trách bản thân, biết thế đứng dậy luôn khi thấy chị ta rời khỏi quán.

Chẳng biết phải đuổi theo hướng nào, lòng đầy mông lung, tôi thất thểu đi bộ. Đúng lúc đó thì người phụ nữ ban nãy đi ra từ trong siêu thị mini. Chiếc túi to đựng tập tài liệu được đeo bên vai trái còn tay phải chị ta đang xách túi nylon màu trắng. Tôi còn thấy rõ chai nước với bánh mì sandwich qua lớp túi trong suốt.

Chị ta len lén đưa mắt về phía tôi, trong khoảnh khắc gương mặt chị ta thoáng có nét khó hiểu nhưng thấy không có gì cần lưu tâm hơn nên lại lập tức bước đi. Hình như chị ta đang hướng ra ga.

Tôi vừa đuổi theo vừa cất tiếng gọi.

“Chị gì ơi...”

Chị ta dừng lại, ngoảnh về phía tôi.

“Xin lỗi chị. Tôi là người ngồi bên cạnh chị ở quán lúc nãy... bar *Tổ bướm*.”

Chị ta há nửa miệng như thể đang bị lúng túng. Ánh mắt sau cặp kính thoáng vẻ bất an.

“Nếu cậu định mời chào gì thì tôi không quan tâm chút nào đâu.” Giọng chị ta nhỏ nhẹ nhưng khẩu khí thẳng thừng.

Tôi cười nhạt, lắc đầu.

“Không phải vậy đâu. Tôi có chuyện này muốn hỏi chị. Chuyện về tập tài liệu chị xem lúc nãy ấy.”

“Tập tài liệu?” Chị ta nhíu mày.

“Tôi xin lỗi. Lúc đi qua phía sau chị tôi đã nhìn qua một chút. Các bài phóng sự mà chị đóng thành tập chính là về vụ án giết người cướp của đã xảy ra tại Higashi Hakuraku phải không?”

Chị ta trợn tròn mắt trước những lời tôi nói. “Cậu vẫn còn nhớ tới vụ án đó hả?”

Tôi nhận thấy chị ta có hơi cao giọng một chút.

“Không phải là tôi vẫn còn nhớ mà gần đây tôi mới biết về nó. Chẳng bao lâu nữa vụ án này sẽ hết thời hiệu truy cứu đúng không?”

“Đúng vậy... Nhưng cậu biết về nó qua báo chí gần đây hay là qua đâu vậy?” Chị ta rõ ràng có chút thất vọng. Tôi thấy có vẻ như chị ta không muốn mất thời gian với kẻ chỉ biết về vụ án qua tin tức truyền thông.

“Người quen của tôi là một trong số những người có liên quan tới vụ án. Nên tôi đã được nghe về nó.”

Vẻ hứng thú đã quay trở lại gương mặt người phụ nữ. Chị ta tiến lại gần phía tôi một bước.

“Người có liên quan mà cậu vừa nói là ai cơ?”

“Gia đình nạn nhân... À, không phải. Phải gọi là người sống ở căn nhà xảy ra vụ án mới đúng.”

“Người nhà Nakanishi à?”

“Đúng vậy.”

“Nhà Nakanishi thì có ông bố với cô con gái từng sống ở đó. Thế người quen của cậu là...” Chị ta nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Cô con gái.”

“Akiha?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Vậy à,” chị ta nói và nhìn mặt tôi. Có lẽ chị ta đang nghĩ tới đủ thứ chuyện, về mối quan hệ của tôi với Akiha, về việc tại sao tôi lại quan tâm tới vụ án.

Tôi lấy danh thiếp từ trong túi áo ngực.

“Tôi là Watanabe. Tôi làm cùng công ty với Nakanishi Akiha.”

Chị ta nhìn chăm chăm vào tấm danh thiếp vừa nhận được nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi. Có lẽ chị ta không thể lý giải nổi vì sao chỉ đơn thuần làm cùng chỗ thôi mà tôi lại quan tâm tới vụ án xảy ra từ tận mười lăm năm trước.

Có điều, tôi đâu thể chỉ mãi trả lời các câu hỏi của chị ta.

"Tôi xin lỗi nhưng dám hỏi vì sao chị lại đóng thành tập các bài báo về vụ án đó vậy? Với chị có việc gì nên mới đến quán *Tổ bướm* có phải không?"

Khóe miệng chị ta lóe lên nụ cười nhạt nhưng ánh mắt ẩn sau cặp kính lại vô cùng lạnh lẽo.

"Tại sao cậu lại hỏi chuyện đó? Tôi có hứng thú với cái gì thì là quyền tự do của tôi chứ."

"Đành rằng là thế, nhưng mà..."

"Hay là," chị đưa ngón tay sửa lại vị trí kính rồi lại nhìn sang phía tôi. "Cậu thấy băn khoăn về việc đến tận bây giờ vẫn còn người có hứng thú với vụ án đó? Đến tầm này chắc cậu không muốn vụ án đó bị lật lại chứ gì?"

"Chị bảo lật lại? Là ý gì?"

Chị ta nghiêng đầu, "Cậu là... người yêu của Akiha à?"

Tôi bị nghẹn họng. Câu hỏi này nằm ngoài dự kiến của tôi, tôi cũng băn khoăn không biết có nên trả lời thật ở đây không. Trớ trêu thay, chính khoảnh khắc đó dường như chị ta đã tự khẳng định suy đoán của bản thân.

"Cũng phải. Cô ta có người yêu cũng không có gì lạ hết."

"Cứ cho là thế đi thì sao ạ?"

"Có gì đâu mà cậu phải gắt chứ. Người bắt chuyện trước chính là cậu đấy."

Thấy tôi im lặng, chị ta lại cười khúc khích. Nhưng ánh mắt thì không một chút thay đổi, vẫn rất lạnh lẽo.

"Nếu cậu là người yêu của cô ấy, lại từng nghe về vụ án đó thì việc cậu quan tâm tới tập tài liệu của tôi cũng chẳng có gì khó hiểu. Cậu cũng đã biết bà chủ quán *Tổ bướm* đó chính là dì của Akiha rồi đúng không?"

"Vâng."

“Cậu đã từng nói chuyện với chị Hamasaki đó về vụ án bao giờ chưa?”

“Thong thả nói chuyện thì chưa. Với tôi nghĩ dĩ ấy cũng không thích đề cập tới chủ đề này.”

“Cậu biết đến mức độ nào rồi? Về vụ án này ấy.”

“Mức độ nào ư, tôi...”

“Cậu chỉ nghe Akiha kể thôi đúng không?”

“Sau khi nghe cô ấy kể, tôi có tìm đọc báo. Chỉ có vậy thôi.”

Thật ra còn một ít thông tin có được từ cảnh sát Ashihara nhưng tôi tạm giấu chuyện đó ở đây.

“Vậy sao. Chỉ có vậy thôi à. Hừm...” Chị ta gật gù khiến tôi khắp khởi.

“Tại sao chị lại có tập tài liệu đó vậy? Chị muốn nói điều gì đó với dì Hamasaki nên đã đến quán *Tổ bướm* à? Chị là người có liên quan đến vụ án này sao?”

Trước các câu hỏi của tôi, chị ta im lặng ra chiều suy ngẫm một chút. Chị ta còn cắn nhẹ môi và thở dài. Chẳng bao lâu, chị ta ngẩng lên nhìn tôi và gật đầu như thể vừa quyết định một điều gì đó.

“Phải rồi, cậu cho tôi biết tên thì tôi cũng nên nói tên mình cho công bằng nhỉ. Hoặc cậu chỉ cần đến quán *Tổ bướm* rồi hỏi ông chú làm pha chế ở đó thì chắc anh ta cũng sẽ nói cho cậu biết thôi.”

Hóa ra chú pha chế đúng là năm được chân tướng của người phụ nữ này.

Chị ta thọc tay vào trong túi xách rồi lấy danh thiếp ra. Trên đó ghi tên một văn phòng tư vấn thiết kế và cái tên Kugimiya Makiko. Chức danh là Nhà thiết kế.

“Chị Kugimiya...?”

“Phải!” Chị ta nói xong còn bổ sung thêm, “Họ cũ của tôi là Honjo.”

“Honjo.” Tôi lăm bắm trong miệng và ngạc nhiên tới mức nín thở. “Honjo... Chị là gì của cô Honjo Reiko vậy?”

“Em gái. Cho nên tôi mới thực sự là gia đình của người bị hại.”
Cầm của chị ta hơi hắt nhẹ.

Tôi bối rối không biết nên trả lời sao cho phải. Trước đây, tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc có lẽ cô Honjo Reiko đã bị sát hại đó còn có người nhà. Nếu bảo không có cơ hội để nghĩ tới thì cũng đành chịu nhưng đây là chuyện người ta có thể tưởng tượng ra được.

“Như vậy cậu đủ hiểu rồi chứ? Tôi muốn biết chân tướng vụ án chị gái mình bị sát hại, muốn truy tìm hung thủ đã giết chị gái mình nên mới cầm theo tập tài liệu liên quan tới vụ án đi khắp nơi. Tôi cũng còn công việc nữa nên không thể suốt ngày chỉ nghĩ tới mỗi việc đó, nhưng chỉ cần có thời gian là tôi lại điều tra trong khả năng của mình. Việc đến quán *Tổ bướm* cũng là một trong những nỗ lực đó. Bởi vì, nói gì đi chăng nữa thì chị Hamasaki Myoko đó cũng là một trong số ít ỏi các nhân chứng.”

“Thảo nào...”

“Nếu cậu đã hiểu rồi thì coi như xong. Vậy thôi nhỉ.” Kugimiya Makiko đeo lại túi xách và quay gót bước đi.

Tôi cuống lên.

“Kìa, chị khoan đi đã.”

“Cậu còn gì chưa vừa lòng sao?”

“Không phải thế!” Tôi đuổi theo và đứng đối diện với chị ta. Tôi đưa mắt nhìn xuống người phụ nữ đang nhúu mày rồi liếm môi nói tiếp.

“Thế... chị có biết điều gì đó về vụ án không? Chẳng hạn những sự thật chưa được đưa tin trên báo chí, hoặc là những thông tin mới...”

Kugimiya Makiko khoan thai chớp chớp mắt.

“Cái đó thì cũng có một chút. Bởi dẫu sao tôi cũng đã đeo đuổi nó tận mười lăm năm trời.”

“Chẳng hạn như chuyện gì?”

Nghe tôi hỏi, chị ta bày ra bộ mặt ngạc nhiên, rồi tiếp đó thở phò một hơi như thể đang bối rối chưa biết nên nói như thế nào.

“Tại sao tôi phải nói chuyện đó cho cậu chứ?”

“Ý tôi không phải vậy, là do tôi muốn biết. Tôi muốn biết tường tận hơn về vụ án đó.”

“Tại sao?”

“Thì bởi... Akiha cũng bận lòng vì vụ án đó. Tôi thấy nó như vết sẹo không được phép chạm tới kể cả đối với cô ấy hay người nhà Nakanishi. Cho nên, giả dụ như có manh mối giúp tôi đến gần hơn với chân tướng vụ án, dù chỉ một chút thôi tôi cũng muốn được biết.”

“Ý là cậu muốn biến nó thành công cụ xoa dịu tâm tư hả?”

“Không phải như vậy...”

Kugimiya Makiko đưa mắt nhìn đồng hồ. Có vẻ chị ta không muốn tiếp tục nói chuyện với tôi hơn nữa.

“Xin thứ lỗi nhưng tôi phải về rồi. Chồng tôi sẽ lo lắng mất.”

“Chuyện đó cũng là vì bản thân tôi nữa.” Tôi đột ngột nói vậy.

“Vì bản thân cậu?”

“Tôi...” Tôi nhanh chóng lấy lại hơi và tiếp lời, “Tôi dự định sẽ cưới Akiha. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ nên duyên với gia đình Nakanishi. Cho nên tôi cần biết đã có chuyện gì xảy ra với gia đình đó.”

Tôi vừa nói vừa cảm nhận được cơ thể mình đang dần nóng hơn. Tôi nghĩ mình vừa lỡ miệng nói một chuyện rất nghiêm trọng.

Dường như sự kích động của tôi đã lay động Kugimiya Makiko, nét mặt chị ta lộ rõ vẻ đăm chiêu. Sau khi đưa mắt nhìn đồng hồ lần nữa, chị ta lại nhìn tôi.

“Nếu vậy, có lẽ tôi nên nói cho cậu thì tốt hơn. Quả thật, tôi cũng nghĩ cậu nên biết... Tuy nhiên, tôi có điều kiện.”

“Điều kiện gì cơ?”

“Tôi muốn cậu cũng phải hợp tác với tôi. Cậu đang hẹn hò với Akiha nên có thể cậu biết những điều mà tôi không biết. Cậu có thể nói cho tôi hết mà không giấu giếm gì không?”

“Chuyện đó không thành vấn đề. Nhưng những điều tôi biết về vụ án cũng ít ỏi thôi.”

“Tôi không bảo cậu nói cho tôi về vụ án. Tôi muốn nhờ cậu nói cho tôi biết về Akiha.”

“Akiha ư?”

“Còn một điều nữa,” chị ta giơ ngón trỏ thẳng lên, “Tôi nói cho cậu biết vì nghĩ cậu đang ở vị trí trung lập. Nhưng nếu không phải như vậy thì tôi cũng không nói được.”

“Nghĩa là sao cơ? Trung lập là ý gì?”

“Ý là nếu cậu đã trở thành người bên phía nhà Nakanishi thì tôi không thể nói cho cậu biết được. Kể cả từ phía cậu cũng không nên nghe thì hơn. Bởi vì nhất định cậu sẽ chỉ thấy khó chịu thôi. Cậu sẽ muốn né tránh tôi giống như Hamasaki Myoko.”

Hóa ra Quý bà Sặc sỡ né tránh người phụ nữ này nên đêm nay mới không xuất hiện ở quán.

Trong lúc nghe câu chuyện của Kugimiya Makiko tôi dường như đã hiểu được chị ta nhìn nhận vụ án như thế nào. Tôi nhớ lại câu chuyện Akiha nói với tôi hôm trước. Lời cảnh sát hình sự Ashihara cũng văng vẳng trong đầu tôi.

“Tôi hiểu rồi. Đúng như chị nói, tôi vẫn ở vị thế trung lập. Tôi chưa nghiêng về phía ai hết. Tôi mong muốn nắm được nội dung vụ án một cách khách quan. Có thể những điều chị sắp nói với tôi không dễ chịu gì nhưng kể cả vậy, tôi cũng vẫn muốn nghe.”

Kugimiya Makiko nhìn tôi chăm chăm và sau mấy lần chớp mắt thì chị ta gật đầu.

“Chúng ta đến chỗ nào có thể thư thả nói chuyện nhé!”

Chúng tôi đi bộ một lúc thì thấy có một nhà hàng gia đình. Chúng tôi chọn bàn ở góc trong cùng bởi quanh đó không có vị khách nào.

“Tôi uống bia được chứ?” Chị ta hỏi.

“Xin mời. Tôi cũng dùng bia.”

Tôi gọi bồi bàn mang cho hai cốc bia tươi. Tôi nhớ ra chị ta đã uống bia Guinness ở quán *Tổ bướm*.

“Cậu với Akiha quen nhau từ bao giờ thế?” Kugimiya hỏi tôi như để khóa lấp đi khoảng thời gian trống trước khi người ta mang bia tới.

“Từ mùa thu năm ngoái.”

“Tôi hỏi có vẻ ngớ ngẩn nhưng cậu là người chủ động đề nghị hẹn hò với cô ấy đúng không?”

Tôi lúng túng chưa biết nói sao thì chị ta đã lườm tôi bằng ánh mắt kẻ cả.

“Cậu đã hứa chuyện gì cũng sẽ nói cho tôi biết đấy nhé.”

“Tôi hiểu mà. Có điều, giữa chúng tôi không hẳn có ai chủ động trước. Kiểu như chúng tôi tình cờ gặp nhau trên phố, cùng đi nhậu, rồi từ duyên cớ đó mà bắt đầu hẹn hò.”

Vừa nói tôi vừa nhớ lại chuyện khi đó. Hình ảnh Akiha nắm chặt gậy bóng chày không màng tới xung quanh ở trung tâm bóng chày hiển hiện trước mắt tôi. Chuyện cũng chẳng xa xôi gì, thế mà tôi lại thấy như đã lâu lắm rồi.

“Dẫu sao thì cậu cũng là người mở lời trước đúng không?”

“Vâng, đúng vậy đấy.”

“Ừ.” Kugimiya Makiko gật đầu. Bồi bàn mang bia tươi đến.

“Tại sao chị lại hỏi tôi như vậy?” Bồi bàn đi rồi tôi mới thử tìm hiểu. “Tôi không nghĩ nó có liên quan gì tới vụ án.”

Kugimiya Makiko lấy tập tài liệu dày cộp lúc nãy ra khỏi túi xách và đặt lên trên bàn.

“Vì tôi muốn biết tình hình gần đây của Nakanishi Akiha. Tôi muốn biết hiện giờ cô ta đang sống với tâm tư như thế nào, hẹn hò với người đàn ông ra sao.”

“Nhưng có liên quan gì tới vụ án mới được chứ.”

Kugimiya Makiko cầm cốc bia và giơ về phía tôi như để cắt ngang lời tôi nói.

“Này, cậu đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

“Chuẩn bị tâm lý gì cơ...?”

“Tâm lý nghe câu chuyện của tôi chứ còn gì nữa. Nếu cậu muốn tránh né thì giờ vẫn còn kịp đấy. Bởi vì, câu chuyện tôi sắp kể đây cậu thực sự sẽ không bao giờ muốn nghe đâu.”

“Ai bảo tôi không muốn nghe... Ngược lại, chính tôi là người đã nói muốn nghe đấy.”

“Cậu muốn nghe thật à?” Kugimiya Makiko hỏi tôi. “Đó là câu chuyện về hung thủ thực sự trong vụ án sát hại chị Honjo Reiko, Nakanishi Akiha, cô người tình mà cậu yêu thương đó.”

Điều nhạc người ta hay phát vào trước những bộ phim truyền hình chiếu với thời lượng hai giờ tôi hay xem ngày xưa vang vọng trong đầu tôi. *Ten ten ten tèn...* Nói mới nhớ có đợt Akiha cũng từng nói với tôi về đoạn nhạc này. Chính là buổi tối em nói với tôi về vụ án lần đầu tiên.

Vụ án sát hại Honjo Reiko, hung thủ thực sự... Tôi của một năm trước đây chẳng thể tưởng tượng nổi mình sẽ được nghe những từ đó trong cuộc sống thường nhật. Tôi lầm tưởng rằng những từ như thế chỉ có trong lời thoại của các bộ phim trinh thám. Kể cả sau khi nghe xong, tôi cũng cần thêm chút thời gian mới có thể thẩm thấu ý nghĩa của nó vào trong não. Thậm chí sau khi não tôi thông suốt rồi thì tâm trạng tôi vẫn cứ như đang nằm mơ.

"Bia kìa!" Kugimiya Makiko nhìn tay tôi rồi nói.

Chẳng biết tự lúc nào, tôi nắm chặt cốc bia, lại còn để nghiêng nữa. Bọt bia trắng trào ra, ướt cả ngón tay tôi. Tôi vội vàng đặt cốc xuống và lấy khăn giấy lau đi.

"Thấy chưa!" Kugimiya Makiko nói. "Cậu muốn tránh rồi đúng không?"

"Không hề." Tôi lắc đầu.

"Tôi thì lại thấy chuyện đó sắp xảy ra đến nơi rồi đây này."

"Thật sao?"

"Đương nhiên, tôi cũng mong chuyện sẽ không thành ra như vậy."

Những lời tôi nói một nửa là thật, nửa kia là dối. Giả thuyết kẻ thủ ác là người trong nhà, nghi phạm là người nhà Nakanishi... Nếu tôi cứ phải nghe suốt những chuyện như vậy thì đương nhiên nghi vấn "Vậy Akiha thì sao?" cũng sẽ dấy lên trong tôi. Có điều, tôi đã cực lực né tránh nó.

"Tôi nói tiếp được không?"

"Vâng, mời chị." Tôi đưa cốc bia lên miệng. Khoang miệng tôi đột nhiên khô khốc. Đúng như chị ta đã nói. Tôi phải chuẩn bị tâm lý thôi.

"Hôm xảy ra vụ án là ngày ba mươi mốt tháng Ba cách đây mười lăm năm. Địa điểm là khu dân cư yên tĩnh ở Higashi Hakuraku. Lúc đó là buổi trưa, mặt trời vẫn còn đang trên đỉnh."

"Các giải thích chi tiết thì..."

"Nhưng nếu không kể chi tiết thì sẽ không có ý nghĩa gì hết," Kugimiya Makiko nghiêm túc đáp trả. "Cậu muốn biết tất cả đúng không? Thế thì cứ im lặng mà nghe đi. Cậu có nghi vấn thì cứ hỏi, nhưng đừng ý kiến này nọ về cách nói của tôi."

Bị áp đảo trước khẩu khí sắc bén của chị ta, tôi bèn lẳng lẳng gật đầu thay vì lên tiếng trả lời "Tôi hiểu rồi."

Chị ta hít vào thở ra thật sâu như để lấy hơi.

"Tin báo có người phụ nữ bị sát hại đến với Phòng cảnh sát thành phố Kanagawa vào khoảng ba rưỡi chiều. Sau đó khoảng mười phút, cảnh sát đã tới xác nhận thi thể nạn nhân. Chủ ngôi nhà hiện trường của vụ án là ông Nakanishi Tatsuhiko. Nạn nhân là thư ký của ông ta, Honjo Reiko. Nạn nhân bị đâm dao vào ngực tại phòng khách nhà Nakanishi và ngã xuống, nằm dang rộng chân tay trên chiếc bàn đá."

Đây là câu chuyện tôi đã nghe Akiha kể không biết bao nhiêu lần. Rõ ràng không được chứng kiến, ấy vậy mà tôi lại quen với việc khung cảnh đó hiển hiện ra trước mắt mình.

"Người phát hiện ra sự việc chính là con gái lớn của nhà đó, Nakanishi Akiha, khi ấy mười sáu tuổi. Cô bé đang luyện kèn Clarinet

trên tầng hai nên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra ở tầng dưới. Nhưng sau khi linh cảm có chuyện gì đó, Nakanishi Akiha đã đi xuống dưới và phát hiện cô Honjo Reiko ngã trong phòng khách. Những chuyện sau đó cô bé không nhớ gì hết. Bởi cô bé đã ngất xỉu vì sốc khi nhìn thấy thi thể người chết. Sau đó, Hamasaki Myoko, người hay đến giúp việc nhà cho nhà Nakanishi đi mua đồ về thì phát hiện cả thi thể người chết lẫn cô cháu gái đang ngất xỉu. Chị ta đã ngay lập tức liên hệ với ông Nakanishi Tatsuhiko. Ông Nakanishi Tatsuhiko quay trở về nhà vào khoảng ba rưỡi chiều. Ông ta đã ngay lập tức báo cảnh sát."

Sau khi nói liền tù tì một hơi tới đó, Kugimiya Makiko nhìn tôi ra chiều hỏi xem tôi có câu hỏi gì hay không.

"Chuyện đến đó thì tôi cũng có nắm được."

"Thế cậu có biết được gì ngoài những điều tôi vừa nói không?"

Tôi suy nghĩ một hồi rồi mở miệng.

"Akiha bị ngất xỉu đã được đưa về phòng riêng tự lúc nào. Tủi xách của cô Honjo bị đánh cắp, còn cửa kính thì mở toang... Ừm, có vậy thôi."

Kugimiya Makiko gật đầu như thể đang nói: "Tốt!"

"Sở cảnh sát tỉnh Kanagawa và phòng cảnh sát Kanagawa đều nhìn nhận có khả năng cao đây là một vụ án giết người cướp của nên đã bắt đầu điều tra. Tuy nhiên, cuộc điều tra ngay lập tức rơi vào bế tắc. Bởi vì hoàn toàn không có một manh mối nào hết."

Dường như câu chuyện sắp bước vào phần trọng tâm. Tôi nuốt nước bọt.

"Mặc dù các cuộc điều tra thẩm vấn quy mô lớn đã được tiến hành nhưng vẫn không có một chút thông tin nào về việc đã có nhân chứng bắt gặp kẻ đáng nghi. Cậu có hiểu không? Không một chút nào luôn. Chuyện này thực chất vô cùng kỳ lạ. Thông thường, ít nhất cũng phải có một hoặc hai thông tin. Xung quanh hiện trường cũng không phải là không có ai. Chẳng hạn, khi ấy ở rìa đường cách nhà Nakanishi khoảng năm mươi mét có ba bà nội trợ đang tám chuyện trên trời dưới biển với nhau. Các bà cô đó cũng trông thấy

vài người. Thế nhưng đó toàn là những người mà một trong số các bà cô đó biết. Đương nhiên, không phải vì thế mà cảnh sát loại bỏ nghi ngờ về những người này. Họ đã tìm hiểu chứng cứ ngoại phạm của toàn bộ những người đó. Hoàn hảo ở chỗ bọn họ đều có chứng cứ ngoại phạm.”

“Biết đâu hung thủ đã tránh được tầm mắt của mấy bà cô đó rồi mới ra tay thì sao. Khu đó các ngõ hẹp thông với nhau nên tôi nghĩ có thể đi vòng vèo theo nhiều cách.”

Mắt kính của Kugimiya Makiko lóe sáng.

“Cậu đã bao giờ thông thả đi bộ quanh khu đó chưa?”

“Chưa, tôi chưa.”

“Tôi nghĩ nếu cậu đi rồi thì sẽ hiểu. Con đường đó là đường cụt. Cho nên kể cả có lẫn vào cái ngõ hẹp nào như cậu nói thì rốt cuộc vẫn phải đi ra con đường chính. Chỗ mấy bà cô nội trợ đứng với nhau chính là chỗ các ngõ hẹp giao nhau.”

Tôi nhớ lại đường xá xung quanh nhà Nakanishi. Có lẽ đúng như Kugimiya Makiko đã nói.

“Thế nhưng hung thủ đâu nhất thiết phải đường đường chính chính thò mặt ra đường. Hẳn vốn là kẻ đột nhập vào nhà người ta nên đến lúc bỏ trốn có lẽ đã băng qua nhà người khác.”

“Quả thật khả năng đó cũng không phải bằng không. Mặc dù khó mà nghĩ tới được.”

“Chị thấy khó nghĩ tới à?”

“Thế cậu thử đặt mình ở vị trí hung thủ rồi nghĩ xem. Để tẩu thoát an toàn hẳn ta phải nhanh chóng giả bộ là người đi đường bình thường chứ? Còn hơn cứ lẫn quẩn quanh nhà người ta rồi bị bắt gặp thì có phải hết đường chối cãi không?”

Điều đó thì đúng, tôi lại im lặng. Tôi uống bia nhưng chỉ cảm thấy đắng ngắt.

“Chúng ta nói đến thứ mà tên hung thủ đã để lại nhé.” Kugimiya Makiko nói.

“Ý chị là con dao hả? Tôi nghe bảo loại dao đó đâu chẳng có.”

“Đó là con dao dùng để thái, hiệu Home Knife dùng phổ biến ở mọi gia đình. Chiều dài của nó là mười bốn xăng-ti-mét. Giá của nó khoảng mười nghìn yên và được bán ở các trung tâm thương mại trên toàn quốc.”

“Có biết được bằng cách nào hân ta có nó không?”

Kugimiya Makiko lắc đầu.

“Thật kỳ cục là dao làm bếp, dao thái thực phẩm lại nằm ngoài phạm vi của Luật Kiểm soát sở hữu kiếm và vũ khí. Dù lúc mua mà bị bắt làm lỗi thủ tục nhiều khi thì khéo tôi còn cáu ấy chứ. Tạm gác chuyện đó sang một bên, vấn đề tôi muốn nói ở đây không phải con dao mà chính là dấu vân tay lưu lại trên nó. Cậu có nghe Akiha kể gì về chuyện dấu vân tay không?”

“Tôi cũng không chắc có không nữa...”

“Dấu vân tay đã bị xóa sạch.”

“Thế thì không còn manh mối gì về nó rồi.”

“Đúng vậy. Tuy nhiên, có điều khiến cảnh sát vất óc cũng không nghĩ ra.

“Là điều gì thế?”

“Tại sao tên hung thủ lại không sử dụng găng tay?”

Tôi ngạc nhiên đến há hốc miệng. Tôi hiểu điều chị ta đã không nói ra.

“Đồng thời, họ cũng tìm thấy dấu vết chùi xóa dấu vân tay ở những nơi khác trong phòng. Và cả ở cửa kính nữa. Nếu là trộm hay cướp thì thông thường hung thủ sẽ đeo găng tay chứ.”

“Nhưng cũng có ngoại lệ.”

“Đương nhiên sẽ có ngoại lệ. Người ta cho rằng trường hợp đột nhập vào nhà người khác một cách xốc nổi, nghĩa là hành động bột phát chứ không theo cắt đặt tính toán thì phần lớn hung thủ sẽ không đeo găng tay.”

“Thế thì đâu có vấn đề gì ở đây nhỉ?”

Tức thì chị ta hơi chồm người về phía trước và nhìn mặt tôi chăm chăm.

“Có nghĩa, hành vi đó là bột phát chứ không phải có tính toán?”

“Không phải thế à?”

“Thế thì tại sao kẻ đó lại cầm con dao? Con dao không phải vật dụng của nhà Nakanishi đâu.”

Tôi tắc tị không thốt được từ nào, lòng thầm thừa nhận bà cô này quả không hổ danh đã đeo đuổi vụ án này tận mười lăm năm.

“Thì cứ coi như kẻ đó có phần nào toan tính đi. Cho nên hẳn ta đã chuẩn bị con dao. Nhưng hẳn ta không mang theo găng tay. Vụ án vẫn chỉ dừng ở mức này thôi đúng không?”

“Dao còn chuẩn bị mà găng tay lại quên được. Tên hung thủ này kể cũng bất cẩn nhỉ.”

“Thì ai mà chẳng có lúc lơ đãnh.”

“Lơ đãnh á?” Chị ta tư lự. “Giả sử nếu là như vậy thì cậu nghĩ tại sao hung thủ lại nhắm tới ngôi nhà đó? Vẫn có những nhà giàu khác ở khu đó nữa mà, chưa kể còn có nhà đi vắng hết vào buổi trưa.”

“Quý bà... Hay là hẳn ta đã vô tình trông thấy dì Hamasaki Myoko đi ra ngoài nên nghĩ nhà không còn ai nữa và nảy sinh ý đồ đột nhập. Chẳng hạn thế.”

“Chỉ một người đi ra ngoài mà đã nghĩ trong nhà không còn một ai ư?”

“Có thể hẳn ta đã nghĩ thế, tên thủ phạm ấy.”

Kugimiya Makiko lắc đầu dứt khoát hai lần. “Không có chuyện đó đâu. Tên hung thủ chắc chắn biết nhà Nakanishi vẫn có người ở nhà.”

“Tại sao?”

“Cậu đã nghe câu chuyện tôi kể rồi còn gì. Đáng lẽ cậu không cần phải hỏi câu như vậy nữa chứ. Trong nhà có những ai?”

“Cô Honjo Reiko và Akiha?”

“Thế Akiha đang làm gì?”

“Ở trên tầng hai để...”

Nói đến đó thì tôi đột nhiên không thở nổi. Kugimiya Makiko thấy vậy thì gật đầu hài lòng.

“Đúng thế. Cô bé đang luyện kèn Clarinet. Những người hàng xóm cũng nghe thấy âm thanh đó. Nói cách khác, không có lý nào tên hung thủ ở ngay cạnh nhà lại không nghe thấy được. Đó là nếu như tên hung thủ thực sự tồn tại nhé.”

Tôi nắm chặt cốc bia. “Tiếng kèn Clarinet vọng xuống từ tầng hai nên có thể hung thủ đã nghĩ rằng tầng một không có ai. Giả dụ hẳn đã biết trước về thành phần gia đình nhà Nakanishi thì cũng có khả năng đó. Thậm chí ngược lại, có khi hẳn ta còn nghĩ có thể thông thả chôm đồ trong khi vẫn còn nghe thấy tiếng kèn Clarinet.”

Kugimiya Makiko mỉm cười trước những lời tôi nói. Biểu cảm đó phải gọi là cố nặn ra nụ cười.

“Cậu thông minh thật đấy!”

“Chị mĩa mai tôi phải không?”

“Tôi nói thật lòng đấy chứ. Những chuyện như vậy bình thường có phải ai cũng ngay lập tức nghĩ ra được đâu. Chắc là do cậu yêu Akiha nhiều lắm nên mới vậy.”

Tôi thừa nhận thì cũng dở nhưng lại chẳng có lý do gì chối bỏ nên đành im lặng.

“Cậu nghĩ tại sao tên hung thủ lại đột nhập vào nhà từ chỗ cửa kính?” Kugimiya lại đưa ra một câu hỏi mới.

“Vì cửa ra vào bị khóa chứ sao.”

“Nghĩa là tình cờ cửa kính không bị khóa nên hẳn ta đã lén vào từ đó?”

“Không phải vậy sao?”

“Thế tại sao tên hung thủ lại biết cửa kính không bị khóa? Ngôi nhà đó có hàng rào bao quanh nên người bên ngoài không thể trông thấy cửa kính giáp với vườn nhà được.”

“Thì chuyện đó là do... hắn ta đang tìm xem có chỗ nào để lén vào nhà hay không thì vừa hay lại gặp ngay cánh cửa đó.”

“Tên trộm này cũng may mắn quá nhỉ.”

Không thể phản bác trước giọng điệu sắc mùi mỉa mai của Kugimiya Makiko, tôi lặng lẽ uống bia.

“Chúng ta sắp xếp lại câu chuyện cho đến lúc này nhé. Hung thủ đã đến khu dân cư này với ý định sẽ lén vào nhà nào đó ăn trộm. Khi ấy, hắn ta đã thủ sẵn cả dao. Có điều lại không nghĩ tới mạng găng tay. Hắn ta đang dò dẫm xem sẽ vào nhà nào thì đi tới cạnh nhà Nakanishi. Tại đây, hắn ta trông thấy Hamasaki Myoko đi ra khỏi nhà, thế là tên hung thủ vốn biết từ trước thành phần gia đình nhà Nakanishi đã bột phát suy nghĩ lén vào nhà đó. Hắn ta nghe thấy tiếng kèn Clarinet từ tầng hai vọng xuống nên đoán cô con gái chủ nhà đang ở trên ấy còn tầng một sẽ không có ai. Hắn ta trèo qua cổng ngoài và đi vòng quanh vườn thì may thay tìm được một cửa kính không bị khóa. Hắn ta vào nhà từ đó nhưng lại bị chị Honjo Reiko trông thấy lúc đang dòm ngó xem sẽ thó cái gì. Hắn đã sát hại chị ấy bằng con dao thủ theo. Hắn còn xóa dấu vân tay trên cán dao và những chỗ bản thân đã chạm vào rồi cướp túi xách của chị tôi. Sau đó, hắn thoát ra ngoài từ cửa kính và rời đi. Song chẳng may lại trông thấy mấy bà cô nội trợ đang ở ngã ba đường nên đã băng ngang nhà người khác để tẩu thoát.”

Sau khi nói liền một hơi, chị ta hỏi tôi.

“Cậu có muốn nói gì không?”

“Không. Chẳng có gì hết. Đúng là cũng có đôi ba chỗ khiên cưỡng nhưng hành vi của con người đâu phải luôn logic, đúng không? Đặc biệt, nếu cứ lấy thường thức mà soi vào hành vi của mấy tên tội phạm thì lại càng không có ý nghĩ gì hết.”

Kugimiya Makiko khẽ nở nụ cười trước câu trả lời của tôi. Nét mặt chị ta khiến người ta như cảm thấy sự trống rỗng ở đâu đó.

“Việc hành vi của tội phạm có chỗ khiên cưỡng cứ tạm để lại đó. Thế về phía nạn nhân thì sao?”

“Cô Honjo Reiko có hành động nào thiếu tự nhiên chẳng?”

“Chị ấy bị đâm vào ngực. Lại còn đâm chính diện nữa chứ.”

Tôi chợt thấy chợt dạ. Trước đây, tôi chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa về chuyện đó.

“Cậu đã hiểu tôi định nói gì rồi phải không? Trong nhà đột nhiên có người lạ mặt thì một cô gái sẽ xử sự như thế nào nhỉ. Đương nhiên là sẽ hét lên và bỏ trốn đúng không? Nhưng chị tôi còn chưa kịp kêu lên. Không ai nghe thấy tiếng kêu nào cả. Kể cả chị ấy không kịp có cơ hội để làm điều đó đi chẳng nữa thì chắc chắn chị ấy đã cố gắng chạy trốn. Ấy thế mà chị ấy lại bị đâm. Lại còn không phải từ đằng sau mà từ đằng trước. Duy nhất một nhất. Cậu nghĩ sao về điều này?”

“Ý chị... hung thủ là người quen?”

“Tôi chỉ có thể nghĩ được như vậy thôi. Đó là người quen đến mức mà chị Honjo Reiko có thể lơ đãng kể cả khi kẻ đó đang ở khoảng cách đâm được dao từ chính diện. Mâu thuẫn ở chỗ nếu là người như vậy thì đâu cần đột nhập vào nhà từ cửa kính, chỉ cần nhấn chuông cửa rồi đường đường chính chính đi vào thôi chứ. Ngược lại, nếu tự ý vào từ cửa kính thì cho dù có là người quen đến đâu nhất định chị Honjo Reiko cũng đã phải kinh ngạc và cảnh giác.”

“Trở trêu thay,” chị ta tiếp tục, “Hung thủ không vào từ cửa chính. Hẳn ta cũng không gọi chuông cửa. Bởi vì đã có người làm chứng là chuông không kêu. Người đó là ai chắc cậu biết đấy.”

“Là Akiha à?”

“Đúng.” Kugimiya Makiko gật đầu. “Tôi chỉ có thể lý giải rằng việc làm chứng như vậy là một sơ suất của cô ấy. Dẫu sao, nhờ lời làm chứng đó mà hình ảnh hung thủ được rút gọn lại rất nhiều. Tóm lại, hung thủ là người cho dù có đột nhiên xuất hiện trong phòng và không đi qua cửa chính thì cũng không khiến chị Honjo Reiko phải cảnh giác.”

“Thế nên ai đó trong nhà Nakanishi... là...”

“Nói một cách chính xác là cha con nhà Nakanishi và Hamasaki Myoko. Thế nhưng, người có cơ hội ở riêng một mình cùng chị Honjo Reiko là ai?”

Tôi căn môi, nhìn cốc bia vẫn đang nắm chặt trong tay. Vẫn còn khoảng một phần ba cốc bia nhưng tôi chẳng còn lòng dạ nào uống nữa. Tôi đặt cốc bia xuống và đan các ngón tay vào nhau ở trên bàn.

“Hình như là chữ QED thì phải, ký hiệu khi tất cả các bí ẩn đều được giải quyết, nghĩa của nó là *đã được chứng minh* nhỉ? Tôi không có ý diễn vai thám tử nhưng chắc cậu hiểu được lý do vì sao tôi đã suy luận Nakanishi Akiha chính là hung thủ. Nếu giả định cô ấy là hung thủ thì tất cả các nghi vấn nêu ra trước đây đều được giải quyết. Nào, nếu cậu có phản biện thì xin mời. Tôi sẵn sàng nghe rồi đây.”

Tôi gãi phần trán phía trên lông mày bên phải. Đương nhiên, cho dù tôi có làm như thế thì trong đầu cũng không nảy ra được suy nghĩ hay ho nào. Tôi quyết định nói ra suy nghĩ duy nhất đã đến với mình.

“Về chứng cứ chứng minh sự việc. Tôi có thể hiểu lý do chị nghi ngờ Akiha nhưng đó mới chỉ là chấp nối các sự việc lại với nhau, không hơn. Căn cứ khẳng định tội ác gây ra bởi người quen tuy có sức thuyết phục nhưng khả năng không phải như vậy cũng đâu phải con số không.”

“Đúng như vậy.” Kugimiya Makiko dễ dàng thừa nhận. “Thế nên cảnh sát cũng không làm gì được. Cái gọi là chứng cứ thì chỉ có duy nhất con dao. Nhưng giữa Akiha với con dao lại không có mối liên hệ nào. Một cô nữ sinh cấp ba nếu mua những vật dụng như vậy sẽ để lại ấn tượng khá sâu nhưng đằng này người ta lại không tìm ra được cửa hàng đã bán nó. Cứ thế mười lăm năm đã trôi qua.”

“Chẳng bao lâu nữa thời hiệu truy cứu sẽ... phải không?”

“Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc,” chị ta nói vậy còn bất chợt hướng ánh mắt về xa xăm. “Chị ấy hầu như chẳng nói gì với tôi về ông Nakanishi Tatsuhiko cả. Tôi cũng chẳng rõ họ có quan hệ như vậy từ bao giờ. Có điều, tôi biết chị ấy đã dẫn vật lắm. Bởi người đàn ông của chị ấy cuối cùng cũng ly hôn được thì vợ ông ta lại tự tử. Dẫn vật cũng là đương nhiên. Chưa kể người đàn ông đó lại còn có con riêng. Tôi nghĩ chị ấy cũng đã lo lắng đến chết đi được về việc sẽ

sống như thế nào với cô con riêng đó. Ấy thế mà chị ấy lại bị như vậy.”

Chị ta bặm môi như thể cố gắng chịu đựng điều gì đó. Sau đấy chị ta lấy lại sự mạnh mẽ trong ánh mắt và nhìn tôi.

“Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc. Tôi sẽ tìm ra chân tướng sự việc cuối cùng.”

“Thế cho nên chị đã đến quán *Tô bướm...*”

“Bởi vì chỉ có bọn họ biết chân tướng sự việc. Tôi đến quán đó để nói về vụ án. Và cả để chất vấn về những việc hồi đó. Chị Hamasaki Myoko không từ chối tôi được. Bởi dẫu sao tôi cũng là người thân ruột thịt của nạn nhân. Tôi có quyền được biết các thông tin. Cứ lặp đi lặp lại như vậy và chỉ cần tôi tìm được manh mối nhỏ bé nào thôi thì nhất định tôi sẽ đi tới chân tướng vụ việc.”

Kugimiya Makiko rút ví và đặt tiền cốc bia lên bàn. “Cậu cũng nên biết chân tướng vụ việc. Mà kể cả tôi có không nói vậy thì cậu cũng muốn biết đúng không? Chính vì vậy nên tôi mới nói hết cho cậu biết. Biết đâu nếu là cậu, sẽ khám phá được những điều còn đang bị phong kín.”

“Những điều còn đang bị phong kín là sao?”

“Đương nhiên là trái tim của Akiha rồi.” Nói rồi chị ta đứng dậy và đi về phía cửa.

Tôi không thể nhắc nổi người dậy nên chỉ đành nhìn bóng lưng chị ta đi xa dần.

21

Tôi lê bước chân nặng nề trên đường trở về nhà. Dạo gần đây, cứ trở về nhà là tôi lại khép chặt mọi tâm tư. Nhưng đêm nay thì khác.

Thật lòng tôi muốn đến chỗ Akiha chứ không phải về nhà. Tôi muốn gọi điện cho em và nói muốn gặp em ngay và luôn.

Thứ logic mà Kugimiya Makiko xây dựng nên quả thật vững chắc, không chút sơ hở nào, quá xứng với việc chị ta đã dày công tích đắp trong nhiều năm. Có thể nói đó là những suy luận có tính thỏa đáng chứ không hề khiên cưỡng hay theo kiểu chấp nổi vụng về các mảnh sự việc không khớp vào nhau.

Tôi còn hiểu thêm cả lý do cảnh sát hình sự Ashihara tiếp cận tôi. Bởi ông ta cũng đặt giả thuyết giống với Kugimiya Makiko. Ông ta tin rằng nếu có bước đột phá thì có lẽ là nằm ở việc Akiha sẽ thổ lộ sự thật trong lòng em trong các cuộc nói chuyện với tôi.

Biết đâu nếu là cậu, sẽ khám phá được những điều còn đang bị phong kín... Khoảnh khắc nghe được lời này của Kugimiya Makiko, vụ án giết người xảy ra cách đây mười lăm năm xa xôi và không mấy may có chút liên hệ nào với tôi lại khiến tâm tư tôi đột nhiên trở nên trĩu nặng. Bởi thế bước chân về nhà của tôi hôm nay nặng nề hơn hẳn so với mọi khi.

Tôi tổng động viên trí nhớ của mình để nhớ lại các cuộc trò chuyện với Akiha trước đây. Liệu có điều gì đó cho thấy em là kẻ sát nhân đang nằm im, chờ thời hiệu truy cứu của vụ án trôi qua hay không nhỉ? Lần gặp trước, em đã nói rằng bản thân đang bị nghi

ngờ. Nhưng trên thực tế, hoàn toàn không có một phát ngôn nào khẳng định bản thân em có dính líu tới vụ án cả.

Duy nhất, tôi chỉ lẩn tránh về câu nói đó.

"Chỉ cần đến tháng Tư sang năm... Nói chính xác hơn là ngày ba mươi một tháng Ba. Chỉ cần qua ngày đó có lẽ em sẽ nói được nhiều hơn."

Hơn nữa em còn nói tiếp rằng:

"Đó là ngày quan trọng nhất cuộc đời em. Em đã đợi ngày đó suốt nhiều năm trời..."

Nghĩa là em rõ ràng có ám chỉ đến ngày vụ án hết thời hiệu truy cứu.

Người như thế nào thì sẽ chờ đợi một vụ án nào đó hết thời hiệu truy cứu? Chẳng cần nói ai cũng biết. Chỉ có thể là hung thủ và người không mong muốn hung thủ bị bắt.

Rất nhiều suy nghĩ cứ chạy tới chạy lui trong đầu tôi. Trong khi các suy nghĩ vẫn đang quay vòng vòng thì tôi đã đứng trước cửa nhà mình. Tôi rút chìa khóa khỏi ổ rồi mở cửa.

Hành lang nhà nhập nhạng sáng do ánh đèn từ phòng khách hắt ra. Tôi nhìn vào, thấy Yumiko đang đọc sách bên bàn ăn. Đó là quyển sách mỏng có khổ in lớn, tuy nhiên không phải loại sách một tập cũng không phải tạp chí. Hơn nữa, cô ấy còn đang đeo tai nghe. Cạnh đó có đặt máy nghe đĩa CD cầm tay.

Như cảm thấy có người về, Yumiko nhìn về phía tôi và bỏ tai nghe ra.

"Bố về rồi đấy à. Sao muộn thế!"

"Bố có việc phải đi tận Yokohama. Mẹ đang làm gì vậy?"

"Đây á? Học tiếng Anh." Yumiko giơ quyển sách đang mở lên. Đó là giáo trình tiếng Anh giao tiếp.

"Cơn gió nào khiến mẹ học thế? Hay mẹ muốn đi du lịch nước ngoài?" Tôi hỏi mà lòng thầm nghĩ nếu vợ nói vậy thì rắc rối rồi đây.

Cô ấy cười khúc khích.

“Nào có được nhàn nhã thế chứ. Mẹ học vì Sonomi đấy.”

“Sonomi á? Mẹ cho con học tiếng Anh à?”

Tôi vừa hỏi thì Yumiko ngay lập tức cầm lên tờ giấy photo khổ A4 đang đặt trên bàn.

“Hôm nay mẹ nhận được cái này ở trường mầm non. Chẳng bao lâu nữa người ta sẽ chính thức đưa tiếng Anh vào giảng dạy trong trường tiểu học. Nhưng mẹ hỏi nhiều rồi, cứ phó mặc hết cho nhà trường thì không yên tâm được.”

“Là sao?”

“Mẹ thấy bảo với tình hình hiện nay thì chắc chắn sẽ thiếu giáo viên. Vốn giáo viên tiểu học không cần bằng cấp tiếng Anh nên hiện mình không có hệ thống đào tạo giáo viên chuyên môn Anh ngữ. Nghĩa là, với độ tuổi của Sonomi thì chỉ được học tiếng Anh nửa vời thôi. Chẳng trông nhờ được gì vào thầy cô nên mẹ lo thành tích học của con sẽ không có biến chuyển lớn được.”

“Thế nên mẹ định tự cho con học à?”

“Chính là vậy đó. Hầu như các mẹ khác cũng muốn cho con được tiếp xúc với tiếng Anh từ trước khi vào tiểu học. Có điều, mẹ vẫn chưa quyết định có cho con học luôn hay không. Dẫu sao trước mắt cứ phải để cho con có hứng thú với tiếng Anh cái đã.”

“Hóa ra là thế. Vậy nên mẹ mới lôi quyển sách tiếng Anh giao tiếp mua từ xưa từ xưa ra để tự học trước à?”

Quyển sách Yumiko đang đọc trông quen quen. Hồi mới cưới chưa được bao lâu, chúng tôi thường mua sắm theo cảm hứng. Đợt đi du lịch ở Hawaii, hai vợ chồng đến khốn khổ vì một chữ tiếng Anh bẻ đôi cũng không biết nên đã quyết tâm cùng học. Rốt cuộc cả tôi lẫn Yumiko đều trụ không quá một tuần.

“Trước hết, việc tiên quyết là cần tạo cho con sự hứng thú nên nếu mẹ học thì có thể con cũng sẽ thấy: A, học cũng thú vị ghê.”

“Có lý.”

“Ấy quên, bố cơm nước gì chưa? Nhà có món tôm phô-mai bỏ lò đấy.”

Lại nữa rồi, thực đơn khoái khẩu của Sonomi.

“Bố có ăn nhẹ ở ngoài rồi. Bố tắm cái đã nhé. Nếu đói bụng thì sau đó bố ăn đại cái gì cũng được.”

“Thế cũng được. Bát đũa ăn xong bố nhớ để cẩn thận vào bồn rửa bát nhé.”

“Ờ, biết rồi.”

Tôi cởi quần áo trong phòng ngủ và đi vào nhà tắm. Nước nóng trong bồn tắm hơi ngội. Tôi vừa đun lại cho nước nóng thêm vừa ngâm mình trong làn nước ngập đến vai.

Tôi lại phải thừa nhận một lần nữa rằng Yumiko là một người mẹ tốt. Mỗi ngày mỗi ngày cô ấy đều dồn hết tâm tư cho con gái của chúng tôi. Phải nuôi dạy Sonomi như thế nào? Cho con bé học hành cái gì? Đường như chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến tâm trí cô ấy bận rộn rồi. Đương nhiên, tôi biết ơn cô ấy, trên cương vị là cha của Sonomi. Chỉ cần giao con bé cho Yumiko, có lẽ nó sẽ được hạnh phúc.

Trở trêu thay, không biết nguyên nhân do đâu mà tôi cứ thấy thiếu vắng trong lòng. Sự trống trải cứ từ đâu kéo đến. Không hiểu sao cứ nghĩ đến việc sẽ phải tiếp tục sống như thế này cả đời là tôi lại thấy căng tức lồng ngực đến vậy.

Quả nhiên, tôi vẫn kiếm tìm vai trò người phụ nữ. Yumiko là một người mẹ tốt. Đối với Sonomi, cô ấy là người mẹ tuyệt vời nhất. Có điều, cô ấy đã không còn là người yêu của tôi. Cũng không phải đối tượng tôi muốn làm tình. Người đang sống với tôi bây giờ đã trở thành ai đó khác với người phụ nữ tôi từng yêu.

Oái oăm thay, có lẽ phần lớn những người đàn ông đã kết hôn trên đời này đều giống như tôi. Mặc dù biết bản thân không còn tình cảm như xưa, nhưng vẫn quyết tâm sống tiếp như vậy đến trọn đời. Có lẽ như vậy mới chính là người chồng tốt, người cha tốt.

Chỉ cần có thể tin tưởng rằng như vậy là tốt rồi thì biết đâu lòng tôi sẽ nhẹ nhõm hơn. Tôi cũng sắp bốn mươi đến nơi. Nếu xét theo tuổi thọ trung bình thì có thể nói tôi đã vượt qua đỉnh cao của cuộc đời mình. Tôi đã không còn ở cái tuổi yêu đương mù quáng nữa.

Đây là thời kỳ mà con người ta phải buông bỏ những chuyện cũ như vậy.

Lỡ như Akiha chính là hung thủ giết người... Suy nghĩ không tưởng dựng nên theo giả định này cứ lớn dần trong tôi, bất chấp mong muốn của tôi.

Chỉ còn một chút nữa thôi sẽ đến thời hiệu truy cứu của vụ án. Thế nhưng, nó không có nghĩa là trước đây Akiha sẽ không bị bắt. Khả năng phía cảnh sát sẽ sử dụng biện pháp cưỡng ép nào đó để chứng minh tội của em cũng không hẳn bằng không.

Trong trường hợp đó tôi đành bó tay. Chẳng có sự lựa chọn nào hết. Tôi không thể đuổi theo em đến tận nhà tù được.

Vậy nhưng, nếu cứ như thế này mà đón thời hiệu truy cứu của vụ án thì sao? Hơn nữa, nếu chân tướng vụ án vẫn không sáng tỏ thì tôi phải chọn con đường nào?

Liệu tôi sẽ sống suôn sẻ với người phụ nữ có thể đã từng phạm tội giết người mười lăm năm trước chứ?

Nếu tôi tiếp tục tin tưởng Akiha thì sẽ không có vấn đề gì. Có điều, tôi cũng phải thú thực với chính bản thân mình rằng tâm tư muốn tin tưởng em dù không thay đổi, nhưng sự nghi ngờ thì cũng bắt đầu nảy mầm. Trong lòng chất chứa trùng trùng điệp điệp suy nghĩ mà lại che giấu điều đó để sống với nhau thì e rằng cả hai sẽ không thể hạnh phúc được.

Hay là tôi tìm cách nào đó làm sáng tỏ chân tướng vụ án? Dù tôi cũng không chắc có cách đó hay không. Mà giả như có thì sao chứ.

Sẽ không thành vấn đề gì nếu như em không phải hung thủ. Nhưng nếu em là hung thủ thì tôi phải làm sao đây, khi thời hiệu truy cứu đã hết? Em sẽ không bị trừng phạt. Cũng không bị cảnh sát đeo đuổi.

Liệu tôi có thể tiếp tục yêu em bất chấp như vậy không?

Hôm sau, sáng ra tôi đã thấy đầu đau như búa bổ. Chắc là do đêm qua, sau khi tắm xong tôi đã uống chỗ rượu vang rẻ tiền kia hơi quá đà. Cứ mãi mê suy nghĩ đông tây, tôi không thể nào đưa bản thân vào giấc ngủ. Thế là tôi đã uống rượu vang thay cho bia. Tất nhiên, giấc ngủ do cồn mang lại không hề khoan khoái chút nào. Cả sau khi về giường, trạng thái hưng phấn trong tôi vẫn còn, tôi không rõ lúc trời sáng thì mình đã ngủ hay chưa.

"Kỳ lạ ghê. Bố uống rượu vang một mình đấy à?" Yumiko vừa dọn dẹp vỏ chai rỗng vừa cảm thán.

"Chẳng hiểu sao tự nhiên bố lại muốn uống."

"Hửm!" Vợ làm bộ mặt khó hiểu, dẫu cảm ra phía trước rồi nói, "Bố dạo gần đây kỳ lạ lắm."

Tôi giật thót mình. Huyết áp tăng vọt. Tôi thử hỏi, "Lạ thế nào cơ?"

"Sắc mặt bố không được tốt lắm đâu. Bố mệt hay sao? Công việc ở công ty chắc vất vả quá hả?"

Huyết áp tôi vừa tăng vọt lại hạ đột ngột. Mồ hôi lạnh cũng âm thầm túa ra.

"Đúng là có chút mệt mỏi thật!" Tôi xoa mặt.

"Bố đừng cố sức quá. Cũng có còn trẻ trung gì nữa đâu. Có điều, nói thì nói vậy thôi chứ công việc làm sao trốn tránh được."

"Trên đường đi làm bố sẽ mua viên giải rượu."

Tôi xoa đầu Sonomi vừa mới thức dậy rồi rời khỏi nhà. Tôi thật sự mua viên giải rượu ở siêu thị mini gần ga rồi uống. Thế mà cơn đau đầu vẫn âm ỉ hành hạ tôi.

Vẫn trong tâm trạng ù lì đó tôi đến công ty. Vừa ngồi vào chỗ tôi đã quay lại nhìn Akiha. Em đang trao đổi gì đó với một đồng nghiệp nữ khác nhưng lại nhìn sang phía tôi như thể cảm nhận được ánh mắt của tôi vậy. Bốn mắt chúng tôi giao nhau.

Lúc ở công ty, em thường đeo kính. Qua cặp mắt kính, mắt em gửi tín hiệu đến tôi: *Chào buổi sáng. Hôm nay em cũng sẽ dõi theo anh.*

Anh cũng dõi theo em... Tôi đáp lại. Trong lòng vẫn ôm mớ tâm tư rối như tơ vò.

Tôi vừa làm việc như một cái máy vừa tiếp tục suy nghĩ xem nên làm như thế nào. Tôi vắt óc suy nghĩ điều gì là quan trọng nhất với bản thân, phải ưu tiên cái gì trước nhất. Tôi có trách nhiệm với Yumiko và Sonomi. Đồng thời, tôi cũng phải trân trọng Akiha. Tôi không muốn bất kể ai phải chịu bất hạnh. Có điều, ở đâu ra sự lựa chọn *mười phân vẹn mười* như vậy được chứ.

Tôi vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời mà thời gian thì cứ trôi. Trong khi đó, do sự cố hôm trước nên tôi lại phát sinh việc phải đi Yokohama. Tôi chuẩn bị sẵn để xong việc có thể về thẳng nhà luôn rồi rời công ty.

May thay, sự cố được giải quyết êm đẹp. Tâm trạng khách hàng cũng không quá tệ. Sau khi hoàn tất một vài thủ tục, tôi nhìn đồng hồ, mới có năm rưỡi chiều.

Bất chợt, một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Đó là dấu có thể nào thì cứ giải quyết vấn đề trước mắt đã. Trước tiên, cần giải quyết các lo lắng, rồi hẳn tôi đang vướng phải.

Tôi nhắn tin qua di động. "Anh đang ở Yokohama. Mình gặp nhau được không em?"

Khoảng năm phút sau thì có tin trả lời. "Em vừa rời công ty. Bây giờ em đi đến đâu?"

Tôi gõ tin trả lời ngay. “Anh đang ở gần lối vào phố Chukagai.”

Khoảng chừng bốn mươi phút sau thì chúng tôi gặp nhau. Bờ môi Akiha sau khi đã quay lại công ty để giặt lại lớp trang điểm rồi mới đến chỗ hẹn hơi khác với màu ban sáng.

Chúng tôi ăn đồ ăn Trung Hoa và uống rượu Thiệu Hưng tại nhà hàng đã từng vào mấy lần trước đó. Akiha kể chuyện về Taguchi Maho. Rằng cô nàng gần đây đã bắt đầu hẹn hò với người đàn ông nào đó. Thấy bảo anh ta đã qua một lần đò và có con riêng.

“Là một cậu bé, đang học lớp một thì phải. Cô ấy mới gặp thằng bé lần đầu hôm trước.”

“Cô ấy định kết hôn với người đó hả?”

“Cô ấy bảo muốn kết hôn. Thế nên để lấy lòng cậu con trai cô ấy còn mang cả phần mềm trò chơi đến để làm quà cho nó nữa.

“Cũng vất đấy nhỉ!”

“Cô ấy còn nấu ăn, hòng tỏ rõ quyết tâm sẽ trở thành một bà mẹ tốt nữa kìa. Có điều, nhóc đó hình như vẫn thích mẹ đẻ lắm nên trong lúc ăn cơm nó còn nói chuyện về mẹ mình với ông bố.”

Học sinh lớp một thì cũng không lớn hơn Sonomi là bao. Tôi tưởng tượng được nếu không phải do âm dương cách trở chắc chắn thằng bé mong muốn bố mẹ mình đoàn tụ với nhau.

Từ diễn biến câu chuyện, cũng có thể đặt vào trường hợp của chúng tôi để bàn bạc. *Thế em thì sao? Em có nghĩ sẽ hòa thuận được với con gái anh không?*

Oái oăm thay, tôi không dám thốt ra những lời đó. Mấy hôm trước lúc ở công viên Motomachi, tôi mới đề cập tới chuyện ly hôn thôi mà Akiha đã khóc rồi phản đối. Đây không phải là chủ đề có thể dễ dàng nói ra miệng được.

Chưa kể tôi vẫn còn có chuyện khác cần mở lời. Tôi quyết định trước tiên sẽ nói chuyện mình đã gặp Kugimiya Makiko. Người thông minh như Akiha hẳn sẽ đoán ngay được tôi đã nghe được chuyện gì. Tôi còn thầm mong em sẽ nói cho tôi biết những điều lật ngược lại giả thuyết của Kugimiya Makiko.

Có điều, Akiha tối nay lại có quá nhiều chuyện để nói, chưa kể chúng còn hấp dẫn nữa. Nhờ vậy mà tôi đã ăn các món Trung Hoa ngon hơn hẳn. Tôi có cảm giác như lâu lắm rồi mới lại được tận hưởng niềm vui hên hò và mãi vẫn không tìm được cái cớ để nói ra mấy chủ đề nặng nề kia.

Sau khi dùng bữa xong, hai người chúng tôi lại dạo bộ ở phố Chukagai. Có cửa hàng bày bán các sản phẩm mỹ nghệ dân gian của nước ngoài nên chúng tôi hỏi giá vu vơ vài món đồ. Akiha cầm thứ gọi là *rainstick* – ống mưa – lên xem. Nó được làm từ một đoạn trúc, bên trong chứa những hạt cát nhỏ li ti nên hễ nghiêng một cái thì nó lại phát ra tiếng như tiếng mưa rơi êm dịu.

“Cứ như là đang ở trong rừng rậm của Indonesia vậy.” Nói rồi em nhắm mắt lại và nghiêng ống trúc. “Chúng ta vào rừng để hái hoa quả. Vừa hay trời đổ cơn mưa nhỏ nên phải núp dưới tán cây cổ thụ, lặng lẽ chờ trời tạnh.”

“Chúng ta?”

“Là em và anh đó.” Akiha vẫn nhắm mắt lúc trả lời tôi.

“Thế ô đâu mà không mang theo?”

“Ai cần cái đó chứ. Trời có mưa mãi đâu. Mưa đến lúc nào đó rồi sẽ tạnh thôi. Ướt chút thì cũng có sao.”

“Thế thì lạnh đấy.”

“Chẳng lạnh gì hết.” Em mở mắt và chăm chú nhìn tôi. “Hai đứa mình đang nắm tay nhau thì lạnh sao được. Chúng ta vừa cảm nhận nhiệt độ cơ thể nhau vừa chờ trời tạnh.”

“Không có cơn mưa nào là không tạnh... à?”

“Anh cũng nhắm mắt vào đi.”

Tôi nhắm mắt lại như Akiha bảo. Đầu tưởng tượng ra khu rừng rậm và Akiha đang ở cạnh bên.

Thế rồi trời đổ mưa. Các hạt mưa nhỏ li ti làm ướt cả hai chúng tôi. Tôi giơ tay ra và khẽ cử động đầu ngón tay. Tôi chạm vào ngón tay của em. Chúng tôi tay trong tay thật chặt.

23

Thời gian vụt trôi trong chớp mắt. Đến lúc nhận ra thì chúng tôi đang ôm nhau trong khách sạn tình yêu. Đây là lần đầu tiên tôi cùng với Akiha vào những chỗ như thế này.

"Phải bao nhiêu năm rồi anh mới lại vào khách sạn tình yêu đấy." Tôi nói.

"Thật á?"

"Thật chứ sao. Anh nói dối em làm gì."

"Thế trước anh vào cùng ai?" Em nhìn lom lom mặt tôi, vẻ cố ý trêu chọc.

"Ờ... thì... cùng người anh hẹn hò lúc đó."

"Là vợ anh à?"

Tôi im lặng nên có vẻ như em hiểu là tôi đã ngầm thừa nhận.

"Là vậy à!" Em nói rồi nhồm dậy. Em cứ thế rời khỏi giường, người quần chiếc khăn tắm mới nãy còn vút bừa bên cạnh. Em mở tủ lạnh có đồ uống tính phí và hỏi tôi. "Anh uống gì không?"

"Cho anh lon Coca." Tôi trả lời.

"Thế nghĩa là," em bật nắp lon Coca rồi ngồi xuống bên mép giường. Em đặt tay lên cánh tay tôi. "Trước em, anh chưa từng ngoại tình với ai hết đúng không?"

"Đương nhiên. Anh chưa nói với em à?"

"Ừ!" Em nói rồi uống luôn một ngụm Coca-Cola. Sau đó, em chìa lon nước về phía tôi.

“Này, tại sao anh lại thế chứ?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao anh lại ngoại tình với em?”

Lúc đầu, tôi im lặng đón lấy lon Coca rồi uống. Động tác đó tôi đã cố gắng làm thật chậm.

“Nói thế nào nhỉ. Chuyện đó... nó như kiểu thuận theo tự nhiên.”

“Ý là anh bị cuốn đi trong mối quan hệ này hả?”

“Ý anh không phải thế. Mà với anh, nó như một dòng chảy tự nhiên. Đến chính bản thân anh cũng không hiểu nổi nữa. Nếu anh cứ hành động trung thực với suy nghĩ của mình thì nó thành ra như thế này đây. Những chuyện như thế này vẫn có mà, đúng không?”

“Anh không nghĩ đó là chuyện cấm kỵ à?”

“Chuyện đó... đương nhiên có nghĩ chứ.”

“Thế mà anh lại vượt qua ranh giới. Điều gì đã khiến anh làm như vậy? Điều gì đã khiến anh, một người theo trường phái cẩn trọng bị lay chuyển?”

“Này, Akiha. Tóm lại ý em là gì? Tối nay em kỳ lạ ghê. Tại sao em cứ hỏi anh toàn những chuyện như vậy thế?”

Em sà vào lòng tôi, má áp lên ngực tôi.

“Anh còn nhớ chuyện ở công viên Motomachi không?”

“... Đương nhiên còn.”

“Chuyện lúc đó em xin lỗi nhé. Em làm loạn cả lên.”

“Ừ, không sao đâu.” Tôi nhắc người và hơi tách xa em một chút. Nếu cứ ôm em ở trong lòng, để má em kề bên ngực thì tôi không bình tĩnh nổi. Tôi sợ em sẽ nhận ra trống ngực tôi đang đập loạn xạ.

“Sau đó em đã ngấm lại. Đúng hơn là những lời anh nói cứ văng vẳng trong đầu óc em. Rõ ràng em đã định sẽ chỉ duy trì mối quan hệ với anh như bây giờ thôi. Ấy thế mà anh lại nói như vậy khiến tình cảm trong em hoàn toàn lung lay.”

"Anh vô tâm quá. Thật không phải với em." Tôi chỉ còn cách nhận lỗi về phía mình.

Akiha khúc khích cười.

"Em có trách móc gì anh đâu nên anh đừng có bày ra vẻ mặt đáng thương như vậy nữa. Ngẫm lại thì thấy anh tuyệt đối chẳng nói gì quá đáng cả. Chỉ có em là bị kích động vì thứ cảm xúc luôn cố kìm nén trong lòng, nhưng em không có ác ý gì đâu. Hẳn là anh cũng suy nghĩ rất nhiều xem phải làm sao với mối quan hệ của hai đứa. Nghe em mạnh miệng bảo đấy chỉ là giấc mơ mà anh vẫn bảo sẽ không để nó kết thúc ở giấc mơ. Em thậm chí đã nghĩ hay mình cứ đặt niềm tin nơi anh."

"... Ý em là sao?"

"Em đang chờ anh đây."

"Hả?" Tôi bất giác kêu lên. Còn em nhìn tôi chăm chăm.

"Chuyện không đơn giản như vậy và cũng không biết đến bao giờ nên em quyết định sẽ đợi. Em tin tưởng những lời anh đã nói với em. Anh bảo rằng sẽ vứt bỏ gia đình để chọn em nên em quyết định tin những lời đó không phải là dối trá."

Lại một lần nữa tôi không biết phải đáp trả ra sao. Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ được nghe những lời này. Tôi nằm mép ga trải giường, đầu óc đờn đẫn.

"Anh sao thế?" Akiha nghiêng đầu nhìn tôi khó hiểu. "Em nói gì kỳ cục lắm hay sao?"

"À, không," tôi vội vã lắc đầu. "Không phải kỳ cục. Có điều, nó khác xa so với tình hình hôm trước nên anh có chút lúng túng."

"Thế mới bảo em đã suy nghĩ mà." Akiha nắm lấy tay tôi. "Cái ống mưa ấy."

"Cái đó là sao?"

"Em chẳng nói rồi còn gì. Chỉ cần hai người nắm chặt tay nhau thì dù trời có mưa rét cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo. Chỉ cần có hơi ấm của nhau, chúng ta sẽ có thể chờ đến lúc trời tạnh. Chẳng có cơn mưa nào là bất tận cả. Chắc chắn, sắp tới đây khó khăn sẽ sắp

thành hàng dài như những cơn mưa tưởng chừng bất tận nhưng em sẽ chịu đựng được. Nếu có anh ở bên.”

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao lúc ở cửa hàng đồ mỹ nghệ dân gian trên phố Chukagai, Akiha đã nhiệt tình xoay cái ống trúc đó như vậy. Là bởi em muốn khẳng định quyết tâm của bản thân.

“Anh sẽ nắm tay em chứ?” Akiha hỏi. Mắt em ánh lên vẻ ngọt ngào hiếm thấy. Thế nhưng, sâu trong đôi mắt đó lại ẩn chứa thứ ánh sáng tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng của người đang đứng trên vách đá mà sau lưng lại là vực sâu muôn trượng.

Tôi làm sao mà từ chối em được. Tôi kéo bàn tay đang nắm lấy tay tôi về phía mình. Cơ thể em ép lên ngực tôi.

“Đương nhiên rồi.” Tôi đã trả lời như vậy.

Cuối cùng tôi vẫn chưa đề cập đến vụ án dù chỉ một lần mà đã tạm biệt Akiha để trở về nhà. Lúc ngồi trên xe taxi đi về, tôi đã tự hỏi rồi tự trả lời bản thân không biết bao nhiêu lần.

Tôi có thực sự yêu Akiha hay không?

Nếu tôi yêu em thì đáng lẽ tôi phải tin tưởng em.

Kể cả mười lăm năm trước em đã phạm tội thì vì tình yêu với em, có phải tôi nên chấp nhận sẽ cùng em đền bù cho tội lỗi đó không? Dẫu vụ án có hết thời hạn truy cứu thì những tổn thương em phải gánh chịu chắc chắn sẽ vẫn còn đây, phải chăng việc một người yêu em nên làm là xoa dịu nó?

“Chắc chắn, sắp tới đây khó khăn sẽ sắp thành hàng dài như những cơn mưa tưởng chừng bất tận nhưng em sẽ chịu đựng được. Nếu có anh ở bên.” Lời em choán hết tâm hồn tôi. Sự thực là tôi đã xúc động vì nó. Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận rằng sau sự xúc động thấm đẫm tâm can, những lời nói này lại như đâm liên tục vào một thứ gì đó ẩn chứa bên trong tôi. Và thứ gì đó ấy chính là sự ích kỷ của bản thân tôi.

24

Tôi đến công ty thì bất ngờ gặp Akiha trong thang máy. Trong thang máy còn có những người khác nữa nên chúng tôi không thể nói chuyện như lúc chỉ có riêng hai đứa. Cũng không thể đắm đuối nhìn nhau. Dầu vậy, tôi vẫn len lén nhìn em qua kẽ hở giữa người nọ với người kia. Bất chợt bốn mắt của chúng tôi giao nhau. Em còn nháy mắt với tôi nữa. Đó là cái nháy mắt khẳng định những điều em tuyên bố hôm trước.

“Đã lại đến thứ Bảy tuần này rồi nhỉ. Oải ghê. Tôi còn chưa chuẩn bị gì.” Cậu nhân viên ngồi cạnh tôi than thở. Hình như cậu ta còn than vãn cả với những đồng nghiệp khác nữa.

“Thì mua đại món đồ trang sức đi.” Một cậu đáp lời.

“Đồ trang sức, ý là đồ kim loại quý hả? Ngặt nổi tháng này tôi có chút khó khăn.”

Tôi hiểu ngay là họ đang nói về ngày Valentine trắng. Khoảnh khắc đó, tôi và Akiha lại bốn mắt nhìn nhau lần nữa. Ánh mắt em phía sau cặp kính đang mỉm cười. Chắc em cũng nghe thấy đoạn trao đổi vừa rồi.

Anh cũng đang suy nghĩ sẽ làm gì đó cho em đúng không? Tôi tự cắt nghĩa cái nhìn của em.

Ngồi vào ghế rồi mà chẳng hiểu sao tôi thấy trong lòng cứ bồn chồn không yên. Bởi tôi cảm nhận thái độ của Akiha khác so với trước đây. Em chắc hẳn đã có quyết định rõ ràng cho mình.

Sắp đến giờ nghỉ trưa thì tôi có điện thoại từ bên ngoài công ty gọi tới. Tôi nghe máy, đầu dây bên kia nói:

“Cậu Watanabe đấy phải không? Lâu rồi không gặp cậu.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia có vẻ cũng đứng tuổi.

“Vâng, xin hỏi...”

“Chắc cậu quên rồi. Tôi là Nakanishi.”

Từ lúc nghe thấy cái tên Nakanishi cho đến lúc mấy chữ ấy hiện lên trong đầu tôi cũng phải mất vài giây. Khoảnh khắc đã nhận ra, tôi chỉ thốt lên được một tiếng “À!”

“Tôi là cha của Nakanishi Akiha. Trước đây, tôi đã từng gặp cậu ở nhà tôi.”

Tôi vẫn nín thở, không thốt lên được lời nào. Tôi ngoảnh lại nhìn Akiha. Em đang tập trung vào máy tính làm việc, không có vẻ gì là sẽ nhìn về phía này.

“Alo.”

“À, vâng. À, tất nhiên cháu nhớ chứ ạ. Cảm ơn chú và cũng xin lỗi chú hôm đó ạ.” Tôi nói năng lộn xộn.

“Tôi xin lỗi vì gọi điện thoại đường đột. Giờ có tiện cho cậu không? Nếu không tôi gọi lại sau cũng được.”

“Không, không sao đâu ạ.” Tôi lấy tay che miệng và chống cả hai khuỷu tay lên mặt bàn. “Chú gọi cháu có việc gì vậy ạ?”

“Thực ra tôi có chuyện muốn gặp trực tiếp để trao đổi với cậu. Phải nói là tôi có chuyện muốn hỏi cậu thì đúng hơn. Trước hết, chúng ta gặp nhau ở đâu đó được không?”

Trống ngực tôi đập liên hồi kỳ trận. Đối với một người đàn ông đang hẹn hò với cô gái nào đó thì việc gặp gỡ cha của cô ấy chắc chắn là một trong những tình huống anh ta muốn tránh hết sức có thể. Chưa kể trường hợp của tôi lại còn là *ăn vụng* nữa chứ.

Chắc ông ấy sẽ yêu cầu tôi những việc kiểu như là đừng hẹn hò với con gái ông nữa.

“Cháu hiểu rồi. Lúc nào cũng được hết ạ. Chú ở đâu để cháu đến.”

“Vậy sao. Thật ra thì tôi đang ở ga Tokyo. Nếu có thể thì tôi muốn gặp cậu vào buổi trưa nay. Tôi sẽ đến gần công ty cậu. Đương

nhiên, nếu cậu không tiện gặp thì để hôm khác cũng được.”

Dường như *kẻ địch* đã nung nấu sẵn ý định tấn công. Chắc ông đã toan tính nếu *ra đòn* bất ngờ thì sẽ dễ dàng biết rõ được *bộ mặt thật* của tôi. Tôi đã tưởng tượng như vậy đấy. Song kể cả thế, tôi cũng không được phép trốn tránh.

“Cháu hiểu rồi ạ.” Tôi trả lời.

“Ở Hakozaiki có một khách sạn. Gặp nhau ở phòng chờ của khách sạn đó có được không?”

“Hakozaiki phải không ạ? Được ạ.”

Xác nhận địa điểm và thời gian xong tôi cúp máy. Trống ngực tôi đã lấy lại được vài phần bình tĩnh nhưng tôi cảm giác nhiệt độ cơ thể mình vẫn còn cao. Akiha vẫn đang tập trung vào công việc. Tôi băn khoăn không biết có nên nói với em không, nhưng rồi quyết định tạm chưa nói gì vội. Tạm thời cứ gặp xem ông ấy bảo gì đã rồi tính tiếp.

Vừa đến giờ nghỉ trưa, tôi rời khỏi công ty rồi bắt taxi đến khách sạn. Tôi tưởng tượng những lời khủng khiếp ông Nakanishi có thể sẽ nói ra và thử diễn tập trong đầu sao cho kể cả có phải nghe những lời như vậy thì tâm trạng cũng không lung lay. Có điều, nghĩ lại đoạn nói chuyện qua điện thoại, tôi không nghĩ ông ấy gặp tôi vì quá khích.

Chỗ hẹn là phòng chờ phục vụ đồ uống và ăn nhẹ ở tầng một của khách sạn. Tôi vừa vào thì người đàn ông ngồi bên cửa sổ đứng dậy và khẽ gật đầu với tôi. Người đàn ông với vầng trán rộng, mái tóc bạc được cắt tỉa khéo léo, sống mũi đẹp có vẻ quen quen.

“Xin lỗi đã hẹn gặp đúng lúc cậu đang bận rộn nhé.” Ông nói với tôi bằng giọng điệu ôn hòa.

“Không sao ạ,” tôi đáp lời rồi ngồi xuống. Tôi gọi phục vụ cho cốc cà phê.

“Tôi nghe nói cậu đang làm công việc liên quan tới lắp đặt đèn đóm à?” Nakanishi hỏi tôi.

“Dạ vâng ạ.” Tôi vừa trả lời thì ông gật đầu.

“Tôi nghĩ công việc liên quan tới ánh sáng rất có ý nghĩa và tuyệt vời. Có rất nhiều cách để thể hiện ánh sáng, chưa kể ánh sáng còn tinh khiết hơn bất kể thứ gì.”

Lỗi diễn đạt của ông thật thú vị khiến tôi bất giác mỉm cười. Quả xứng là giáo sư thỉnh giảng ở trường đại học, thật khéo nói chuyện quá.

“Thi thoảng cậu cũng đến Yokohama vì công việc có phải không?

Chắc ông đã nghe Akiha nói.

“Vâng ạ.” Tôi trả lời.

“Thế nên chắc tiện thể công việc, cậu còn thi thoảng ghé quán của em gái tôi nữa à?”

Ông dùng từ *em gái* nên tôi nhất thời không hiểu. Trong lúc nhìn biểu cảm bình tĩnh đến lạnh lùng của Nakanishi tôi mới nhận ra ý ông là em vợ chứ không phải em gái.

“Quán *Tổ bướm* phải không ạ? Không đâu ạ, cũng không đến mức thi thoảng đâu ạ.”

“Từ giờ cậu cứ ghé quán lúc nào rảnh nhé. Cái quán đó cũng không được nhiều người biết đến lắm nên thâm tâm em vợ tôi chắc cũng sốt ruột. Bởi vốn cô ấy cũng không thạo mấy việc kinh doanh quán bar.”

“À, vâng...”

Chắc hẳn ông sẽ không gọi tôi ra để nói những chuyện này. Tôi thử thế, thậm chí không biết lúc nào ông mới bắt đầu vào chủ đề chính đây.

“Kugimiya Makiko,” ông nói. “Cậu đã gặp cô ấy rồi đúng không?”

Tôi không ngờ sẽ nghe thấy cái tên đó một cách đột ngột như vậy nên có phần luống cuống. Cảm giác giống như bị một cú đấm bay đến từ hướng không ngờ tới.

“Tại sao chú lại biết chuyện đó...”

Nghe tôi hỏi vậy, ông khẽ gượng cười như thể ngại ngùng.

“Người pha chế ở quán đó là người quen cũ của tôi. Hôm trước, anh ta đã cho tôi biết chuyện cậu đến quán *Tổ bướm*. Nói chuyện của khách hàng cho người khác biết là vi phạm quy tắc nhưng mong cậu bỏ qua cho người ta. Cũng bởi anh ta lo lắng cho gia đình chúng tôi. Chứ tuyệt đối không phải là gián điệp đâu.”

Tôi nhớ lại hôm gặp Kugimiya Makiko ở quán *Tổ bướm*. Đúng là ông chú pha chế hôm đó có bồn chồn vì sự xuất hiện của hai chúng tôi.

“Cậu đã nói chuyện với cô ấy rồi chứ?” Ông hỏi tôi. Nụ cười gượng cũng biến mất tự bao giờ, ánh mắt chỉ còn duy nhất sự thận trọng.

Tôi bối rối. Tuy nhiên, tôi nghĩ nếu nói thì chỉ có thể là bây giờ nên đã trả lời.

“Cháu có nói chuyện rồi.”

Nakanishi gật đầu. Vẻ mặt ông như đã quyết định chấp nhận điều gì đó.

“Tôi đại khái có thể đoán được cô ta đã nói gì với cậu.”

Thấy tôi im lặng nên ông lại nói tiếp.

“Cậu Watanabe này, cậu cũng học khối tự nhiên nên chắc hiểu. Mọi việc phải được nhìn đa chiều. Nếu chỉ bằng thông tin thu được từ một phía thì người ta sẽ không biết được hình dạng thật sự của nó. Câu chuyện của Kugimiya Makiko có lẽ là một thông tin quý giá đối với cậu. Nhưng dẫu sao chẳng nữa, đó cũng chỉ là thông tin từ một phía mà thôi. Cậu cũng cần thông tin từ các góc độ khác nữa.”

“Ý chú là...”

“Chính là tôi muốn cung cấp nó cho cậu.”

Tôi uống cà phê. Nó nóng hơn tôi nghĩ, làm tôi suýt bị sặc. Tôi cố gắng kìm nén để không bị Nakanishi lừa mờ nhận ra. Sau khi ho nhẹ một cái, tôi lại chăm chú nhìn ông.

“Thông tin từ một góc nhìn khác nghĩa là còn có sự thật mà cả chị Kugimiya Makiko cũng chưa nắm được phải không ạ?”

Nakanishi làm động tác như hơi nghiêng đầu.

“Cũng có thể nói như vậy, nhưng nói chính xác hơn thì là cô ấy đã hiểu lầm về một điểm quan trọng.”

“Hiểu lầm... ạ?”

“Đúng vậy. Cũng có thể dùng cách nói là lầm tưởng. Kugimiya Makiko đã phân tích vụ án đó một cách rất logic đúng không?”

Tôi không hiểu rõ ý đồ của câu hỏi nhưng vẫn gật đầu.

“Vâng... ạ. Tuy cháu cũng không hẳn thấy thuyết phục với toàn bộ câu chuyện.”

“Cô ta đã giải thích như thế nào về động cơ gây án?”

Câu hỏi của Nakanishi bất giác làm tôi á khẩu. “Động cơ... ạ?”

“Như tôi vừa mới nói, tôi đoán được cô ta đã nói chuyện gì với cậu. Vụ án đó không đơn thuần là một vụ giết người cướp của mà là tội ác do người quen biết gây ra, thậm chí hung thủ còn là người có mối quan hệ khá gần gũi. Cô ta đã nói như thế đúng không?”

Thay vì gật đầu thừa nhận tôi đã nhấp một ngụm cà phê.

“Cứ cho có kẻ mà cô ta coi là hung thủ thật đi thì cô ta đã giải thích như thế nào về động cơ gây án của kẻ đó vậy?”

“Chuyện đó... chị ấy không giải thích chi tiết ạ.”

Nakanishi rút cằm và trợn mắt nhìn tôi.

“Cậu không hỏi à?”

“Cháu không dám hỏi ạ.”

“Nghĩa là cậu cũng không thấy nghi vấn gì về điểm đó?”

“Không, không phải như vậy.”

“Thế tại sao cậu lại không hỏi? Tôi nghĩ đó là chuyện rất quan trọng.”

“Tại sao nhỉ...?” Tôi lăm bầm như tự nói một mình. Nakanishi đặt hai tay lên bàn, các ngón tay đan vào nhau.

“Bởi con bé căm hận người phụ nữ đã đuổi mẹ nó ra khỏi nhà, còn cướp cha của nó nữa. Chắc cậu đang diễn giải như thế phải không?”

Tôi hốt hoảng trước những lời như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

“Không. Cháu đâu dám nghĩ theo hướng đó...”

Ông mỉm cười, lắc đầu.

“Cậu không cần phải giấu tôi. Cảnh sát... mà không ít nhất cảnh sát hình sự Ashihara hình như đã nghĩ động cơ chính là điều tôi vừa nói. À, cậu cũng biết cái anh cảnh sát Ashihara đó nhỉ?”

Bị hỏi như vậy tôi chỉ còn cách trả lời.

“Vâng, có biết ạ.”

Dường như ông ấy tỏ tường hết mọi việc.

“Anh cảnh sát Ashihara đó có lẽ còn lẫn lộn cả về việc vợ tôi tự tử nữa. Anh ta cho rằng đó chính là nguyên nhân châm ngòi cho nỗi căm hận của con gái tôi vốn đang bị tổn thương, để rồi cuối cùng con bé đã giết người tình của bố mình. Anh ta đã dựng nên câu chuyện như vậy đấy. Chắc cậu cũng đã nghe được câu chuyện tương tự.”

“Chi tiết đến như vậy thì cháu chưa...”

“Vậy à. Thế nghĩa là anh cảnh sát đó vẫn chưa gieo rắc những điều đơn thuần chỉ là trí tưởng tượng của anh ta nhỉ. Cậu Watanabe này, giờ tôi có giả vờ cũng vô ích nên sẽ nói thẳng với cậu. Giữa tôi với Honjo quả thật có mối quan hệ vượt trên mức cộng sự trong công việc. Con bé Akiha vốn không chấp nhận được việc tôi và mẹ nó ly hôn nên nếu bảo nó không có cảm nhận gì về chuyện đó thì cũng không đúng. Có điều, cậu Watanabe à, Akiha không phải đứa khờ khạo. Cho dù trong tâm nó có chưa thông suốt thì con bé cũng không ôm nỗi oán ghét sai đối tượng đâu.”

“Chú bảo sai đối tượng á?”

Nakanishi hít một hơi thật sâu. Cùng lúc tấm ngực dày cũng chuyển động vài xăng-ti-mét.

“Tôi nghĩ có lẽ chính cậu cũng đang hiểu lầm nên tôi sẽ nói cho cậu biết. Chuyện tôi với mẹ Akiha ly hôn không có liên quan gì tới

Honjo Reiko hết. Tôi với cô ấy chỉ có quan hệ đặc biệt từ sau khi tôi ly thân với vợ."

Chuyện này khiến tôi phải mở to mắt. Như ông vừa nói, đúng là tôi đã lầm tưởng nguyên nhân ly hôn là do Honjo Reiko.

"Chuyện đó là thật sao ạ?" Tôi thấy mất lịch sự nhưng vẫn xác nhận lại.

Ông gật đầu một cách dứt khoát.

"Tôi thề đó là sự thật. Chúng tôi ly thân rồi đi tới ly hôn hoàn toàn vì những lý do khác, hơn nữa cả hai đều thuận tình. Thậm chí còn có thể gọi là cuộc chia tay viên mãn. Bằng chứng cho điều đó chính là em vợ tôi. Nếu vợ chồng chúng tôi chia tay trong hận thù thì cô ấy đâu có đến làm ở nhà tôi đúng không?"

"À..."

Tôi thầm nghĩ quả đúng là như vậy.

"Cậu hiểu chứ. Khi mối quan hệ của tôi và Honjo trở nên sâu sắc, tuy lúc đó tôi chưa đệ đơn ly hôn nhưng vẫn là sau khi quan hệ vợ chồng giữa chúng tôi đã không còn gì nữa. Cho nên việc Akiha căm hận Honjo đến mức muốn giết chết cô ấy dù nghĩ thế nào cũng thật kỳ cục. Tôi nói sai đối tượng chính là vì như vậy đấy."

"Nếu như vậy thì đúng là... sai đối tượng."

"Theo như tôi được biết, Akiha đã cố gắng để làm sao quen được với mối quan hệ mới. Tôi cảm nhận con bé đã nỗ lực để hòa thuận với Honjo. Tôi có thể khẳng định điều đó với tư cách là cha của Akiha."

"Thế nhưng, nếu vậy thì tại sao mẹ Akiha lại tự tử ạ? Nếu cô chú đều thuận tình chia tay thì cháu nghĩ việc ly hôn chính thức không thể trở thành nguồn cơn dẫn đến việc ấy."

Tôi vừa nói xong thì Nakanishi hơi co người lại như thể bị nói trúng điều không ngờ tới và quay mặt về một bên. Có thể nói lần đầu tiên tôi thấy ông chùng xuống.

"Đúng như cậu nói. Việc ly hôn với tự tử thực chất không liên quan gì tới nhau cả. Ờ, việc vợ tôi mắc chứng trầm cảm..."

“Cháu có nghe Akiha kể rồi.” Ông gật đầu.

“Giống như tôi, vợ tôi dường như cũng cảm thấy nặng nề với cuộc sống hôn nhân. Với cô ấy, có lẽ tác động của bệnh tật quá lớn. Chuyện này tôi chưa từng nói với bất cứ ai, nhưng người đề nghị ly hôn thực ra chính là cô ấy. Lý do cô ấy đưa ra là cảm thấy khổ sở với việc phải hoàn thành nghĩa vụ làm vợ, làm mẹ. Nếu như có thêm chút kiến thức về bệnh trầm cảm thì có lẽ tôi đã lựa chọn khác đi. Nhưng tôi ở thời điểm đó đã không như vậy. Tôi đã nghĩ chia tay sẽ tốt hơn cho cả hai. Oái oăm thay, sau khi ly thân, dường như bệnh tình của cô ấy lại xấu đi. Kết quả là cô ấy đã tự tử. Đương nhiên, tôi cũng không thể nói việc chính thức đệ đơn ly hôn hoàn toàn không gây ra bất kể một tác động gì. Có điều, về bản chất chúng không có mối liên hệ nào hết.”

“Nhưng cả cảnh sát Ashihara lẫn chị Kugimiya Makiko dường như đều đang cố chứng minh rằng vụ tự tử của cô nhà có liên quan với vụ án.”

Nakanishi lắc đầu, vặn vẹo cả hai lòng bàn tay.

“Thì chính bởi thế nên chuyện mới tuyệt đối không khớp. Đương nhiên, Akiha đã sốc khi mẹ nó tự tử. Bởi ngay cả sau khi chúng tôi ly thân, con bé vẫn một mình đến gặp mẹ. Có điều, như tôi đã nói nhiều lần, không thể nào lại có chuyện Akiha căm hận Honjo.”

“Chú đã nói điều đó với bên cảnh sát chưa ạ?”

“Đương nhiên tôi có giải thích về thời gian bắt đầu mối quan hệ với Honjo. Nhưng bọn họ lại không chịu tin. Họ muốn đóng đinh chuyện tôi ngoại tình chính là nguyên nhân dẫn tới ly hôn. Bởi có thể họ mới viết nên được kịch bản là vụ án do người trong nhà gây ra. Vụ án đó cũng chẳng còn mấy nữa sẽ hết thời hạn truy cứu nhưng tôi nghĩ nguyên nhân lớn nhất của việc vẫn chưa bắt được hung thủ chính là do phía cảnh sát cứ chìm đắm với giả thuyết vụ án do người trong nhà gây ra.”

Tôi im lặng hoàn toàn. Quả thực thông tin của ông khiến hình dung về vụ án trong tôi có sự thay đổi to lớn. Không, không phải

thay đổi, mà phải nói là nó đã biến thành thứ tôi không thể hiểu đâu vào với đâu nữa.

“Cậu còn muốn hỏi gì khác nữa không?” Ông dò xét khuôn mặt tôi.

“Lúc này cháu chưa nghĩ được cái gì cả. Cháu cần thêm chút thời gian.”

Nakanishi gật đầu rồi lấy hộp đựng danh thiếp từ trong túi áo vest ra. Ông đặt một tấm trong đó lên bàn.

“Nếu có chuyện gì cậu cứ liên lạc theo số này nhé. Tôi sẽ cố gắng đến gặp.”

Tôi cầm trên tay tấm danh thiếp ghi chức danh cố vấn kinh doanh. Trong đầu tôi nảy ra câu hỏi không liên quan rằng ngoài ra chắc ông vẫn còn mấy loại danh thiếp khác nữa.

“Tôi chỉ hỏi một câu thôi được không?” Nakanishi nói.

“Câu gì ạ?”

Ông chớp mắt như thể còn đang lưỡng lự rồi mới nói.

“Cậu định thế nào về mối quan hệ với con bé Akiha?”

Toàn bộ dây thần kinh trong người tôi tỉnh táo như thể vừa bị tạt nước từ trên đầu xuống. Ấy thế mà trong đầu lại bốc hỏa, suy nghĩ bắt đầu loạn xạ ngấu lên.

“Chỉ là chơi bời qua đường thôi phải không?”

“Không, đâu có, không phải chơi bời qua đường đâu ạ.” Tôi lắc đầu. “Không có chuyện đó đâu ạ. Cháu có suy nghĩ nghiêm túc về tương lai.”

“Tương lai?”

“Cháu sẽ làm gì đó để hai chúng cháu ở bên nhau. Cháu đang suy nghĩ rất nhiều. Cháu cũng đã nói chuyện đó với Akiha.”

Gương mặt Nakanishi lộ vẻ băn khoăn.

“Thế con bé Akiha bảo sao?”

“Em ấy bảo sẽ tin tưởng và chờ đợi cháu ạ.”

“Con bé bảo thế thật hả?”

“Vâng.”

“Ồ!” Ông thốt lên đầy bất ngờ. Sau đó, ông bày ra bộ mặt gượng cười lộ liễu. “Con bé cũng hơn ba mươi tuổi đầu rồi nên người làm cha như tôi mà cứ xen vào chuyện của nó thì cũng không hay. Chuyện này biết đến đây thôi đã. Xin lỗi vì đã làm cậu mất thời gian.”

Ông cầm tờ hóa đơn trên bàn và đứng dậy. Tôi vội vàng lấy ví nhưng ông đã đứng trước quầy thanh toán mất rồi.

25

Phải hai hôm sau khi tôi gặp ông Nakanishi thì mới có tin nhắn từ Akiha.

“Em muốn nói với anh về chuyện hôm thứ Bảy. Tối nay anh có thời gian không?”

Tôi lập tức nhắn tin lại.

“Vây gặp nhau ở hiệu sách Suitengu lúc sáu rưỡi nhé?”

Sau khi gửi tin nhắn xong, tôi băng khuâng nhớ lại chuyện cũ. Bởi hiệu sách đó chính là nơi chúng tôi lần đầu hẹn gặp. Chẳng mấy chốc tôi đã nhận được tin nhắn trả lời.

“Vâng. Vây hẹn anh ở đó ạ.”

Tôi nhìn sang phía Akiha. Em chớp chớp mắt liên tục.

May mắn thay, tôi không có việc nào gấp phải làm thêm ngoài giờ nên vừa hết giờ làm tôi vội vã rời khỏi công ty. Chứ cứ chần chừ rồi bị ai tóm lại thì phiền phức ra.

Tôi vừa đến hiệu sách đã thấy Akiha đang đứng đọc ở quầy tạp chí. Tôi còn chưa kịp gọi thì em đã ngẩng lên và mỉm cười.

“Anh cứ tưởng mình sẽ đến trước cơ.”

“Em nhanh nhanh chóng chóng làm cho xong sớm rồi vừa giặm lại phần trong nhà vệ sinh vừa chờ chuông reo thôi.” Em lè lưỡi tinh nghịch.

“Công việc của em có vẻ không bận lắm nhỉ?”

“Bây giờ thì không đến mức. Tại em cũng sắp nghỉ rồi mà. Thế nên cấp trên cũng không giao những việc tốn thời gian cho em nữa.”

“Nghỉ là sao?”

“Thì thời hạn hợp đồng sắp hết rồi mà. Cuối tháng này ạ.”

“Thế à!”

Tôi lại thầm nhủ đã đến lúc đó rồi cơ à. Nửa năm vừa rồi nhanh quá!

Chúng tôi vào quán đồ uống nằm trên tầng hai của hiệu sách. Akiha nói muốn uống bia nên tôi cũng gọi theo em.

“Chờ công việc của em kết thúc êm đẹp rồi mình lại nâng ly chúc mừng nhé.” Tôi nói vậy và cụng ly với em.

“Vâng. Nhưng trước đó, cuối tuần này ấy anh,” Akiha mở lời với vẻ khó diễn đạt.

Tôi đặt cốc, gạt đầu.

“Ừm anh cũng có nghĩ tới chuyện đó. Cũng muốn cho em một kỷ niệm vui.”

Bởi vì là Akiha nên tôi biết chắc chắn em sẽ nói không cần tôi phải cố quá. Bao nhiêu chuyện hồi Noel, Tết, rồi ngày Valentine cứ thế sống lại trong tôi. Lúc nào cũng thế, em luôn giữ ý để không làm khó tôi.

Oái oăm thay, những lời Akiha nói ra tiếp sau đó lại trái ngược hoàn toàn với dự liệu của tôi.

“Nếu được, em cũng muốn được ở riêng bên anh. Thế nên lúc này em mới nhắn tin cho anh đó. Thế anh định thế nào?”

Phản ứng của tôi có hơi chậm trễ so với những lời này. Tôi cầm nguyên cốc bia, người như hóa đá.

“Anh sao thế?” Akiha hướng ánh mắt nghi ngại về phía tôi.

“Không, ờ, anh cũng nghĩ sẽ làm cái gì đó. Nhưng thật xin lỗi em, cứ vướng chuyện này chuyện kia thành ra anh chưa nghĩ được gì. Anh còn chưa đặt cả nhà hàng nữa...”

Akiha lắc đầu.

“Lúc nào anh cũng gắng hết mình làm mọi việc vì em. Thế nên lần này em sẽ tự chuẩn bị.”

“Em á? Như thế nào cơ?”

“Cũng không có gì to tát đâu, chỉ là, em đã đặt khách sạn sẵn rồi.”

“Khách sạn á? Ở đâu vậy?”

“Ở Yokohama...”

Em nhắc tới tên một khách sạn cổ điển nổi tiếng. Quán bar trên đó còn nổi tiếng hơn, vì nó xuất hiện trong các ca khúc của những nghệ sĩ tên tuổi. Và đó còn là các ca khúc về chủ đề ngoại tình.

“Em đặt được khách sạn đó cơ à? Lại còn vào hôm Valentine trắng.”

“Cũng phải khổ công một chút đó ạ. Nhưng mà chỉ cần cố gắng thì cũng tạm đâu vào đó.”

“Anh hoàn toàn chưa từng nghĩ em sẽ làm như vậy vì anh.”

“Thi thoảng thôi thì không sao.” Em vênh mặt và tiếp tục nhìn tôi chăm chú.

“Thứ Bảy không sao chứ anh?”

“Đương nhiên,” tôi cười, đáp lời em. Giọng điệu mang âm hưởng tràn ngập tự tin. Nào có ai hay, lồng ngực tôi đang nóng râm ran như có lửa đốt.

Tôi thầm nhủ mình đúng là một tên đàn ông vừa khôn lỏi lại vừa hèn nhát. Rõ là tôi đã định hôm Valentine trắng sẽ ở bên Akiha và để được như vậy tôi cũng đã chấp nhận gánh chịu ít nhiều nguy cơ. Ấy thế mà khi được đề nghị như vậy từ phía Akiha thì tôi lại thấy nao núng.

Cho dù là đêm Noel, hay ngày Valentine, Akiha vì nghĩ cho tôi mà chấp nhận việc hai đứa không thể ở bên nhau. Nói ra thì tôi đã thấy nhẹ cả người bởi em vốn dĩ coi việc đó là *bất khả thi*. Có thể nói, chính vì như thế mà tôi mới hiện thực hóa được những cuộc hẹn hò

bí mật. Ngặt nỗi, lần này lại không phải như vậy. Chuyện này làm tôi bứt rứt không yên.

“Anh đang nghĩ gì thế? Chuyện nhà à?” Akiha hỏi tôi.

“Không, là chuyện quà tặng. Tại anh vẫn chưa chuẩn bị gì hết.”

“Em có cần quà cáp gì đâu. Chỉ cần được ở cùng anh là em thích rồi.”

Những lời chân thực, không chút màu mè khiến tôi cảm nhận được quyết tâm ngút ngàn của em. Đồng thời, tôi cũng bắt đầu nhận ra trong tôi đang tồn tại thứ tâm lý muốn thoái lui.

“Đêm qua bố gọi điện cho em.” Akiha nói.

Tôi chợt dạ nhìn lại em.

“Bố em á?”

“Hôm trước anh gặp bố em rồi nhỉ. Sao anh chẳng kể gì cho em thế?”

“Ừm thì... Tại anh thấy cứ khó nói sao ấy.”

Tôi không ngờ câu chuyện lại bắt đầu từ phía em như thế này. Tôi lúng túng bị động.

“Anh nói với bố rồi đúng không? Chuyện anh có suy nghĩ về tương lai với em ấy.”

“À, chuyện đó hả. Đúng vậy.”

“Em vui lắm!” Akiha cúi mặt rồi lại nhìn nhanh về phía tôi bằng ánh mắt lấp lánh quyến rũ.

“Bố có nói gì em không?”

Em lắc đầu.

“Chẳng nói gì hết. Bố tuyệt đối không bao giờ xen vào những chuyện em làm.”

Tôi trộm nghĩ trên đời lại có người cha như vậy sao. Trong khi con gái mình đang quan hệ với người đàn ông đã có gia đình.

“Bố còn nói gì khác không em?” Tôi thử hỏi.

“Có thể thôi. Hai bố con chỉ nói chuyện ngắn gọn vậy thôi. Sao hà anh?”

Sau một hồi phân vân, tôi đã quyết định mở lời. “Akiha, em biết Kugimiya Makiko đúng không?”

Tức thì nét mặt em đang hòa nhã bỗng biến sắc khó chịu. Ánh mắt cũng tối đi.

“Đó là em gái của cô Honjo Reiko. Tại sao anh lại biết cô ấy?”

“Anh vô tình gặp hôm đến quán *Tổ bướm* một mình. Và chị ta đã kể cho anh nghe rất nhiều chuyện. Nói thẳng ra thì cũng không phải chuyện dễ chịu gì.”

“Vậy à?” Akiha khẽ nói. Mặt em không còn cảm xúc. Dường như em đang xem xét tới nội dung câu chuyện.

“Bố em biết chuyện đó nên đã đến gặp anh. Bố bảo có chuyện muốn giải thích cho anh.”

“Giải thích?”

“Rằng mỗi nghi ngờ của Kugimiya Makiko và cảnh sát hình sự Ashihara là hoàn toàn trật lất. Bố em bảo người mà bọn họ cho là hung thủ thực ra không hề có động cơ sát hại cô Honjo Reiko. Bởi, ông với cô Honjo Reiko chỉ có mối quan hệ đặc biệt sau khi ông ly thân với mẹ em và cô Honjo Reiko không phải nguyên nhân của vụ ly hôn.”

“Bố em nói chuyện đó với anh cơ à...” Akiha đánh mắt xuống chỗ bia còn trong cốc.

“Lúc trước em cũng bảo với anh nhỉ. Rằng cảnh sát đang nghi ngờ hai người có động cơ gây án nhằm trả mối hận bị cướp đi người mình yêu thương. Em còn nhớ không?”

“Lúc ở công viên Motomachi nhỉ.” Akiha mỉm cười đầy ẩn ý. “Đương nhiên là em còn nhớ rồi.”

“Nó có mâu thuẫn với câu chuyện bố em kể. Cái nào mới là sự thật?”

“Chà... cái nào đây?”

“Anh đang hỏi em mà.”

Akiha uống cạn chỗ bia còn lại, chống khuỷu tay xuống bàn rồi nhìn tôi. Ánh mắt em như thể đang nhìn cái gì đó kỳ lạ lắm.

“Anh biết rồi thì sẽ làm gì?”

“Em bảo làm gì ư...?”

“Tại sao anh lại muốn biết em có động cơ sát hại cô Honjo Reiko hay không?”

“Chuyện đó...” Tôi ghen lời.

“Có phải nếu em không có động cơ thì anh mới yên lòng. Còn giả như em có thì anh sẽ nghi ngờ em?”

“Không phải vậy. Anh có nghi ngờ gì em đâu.”

“Thế thì anh hỏi em chuyện đó để làm gì. Em có động cơ hay không thì cũng có liên quan gì tới anh đâu.”

Chính lần này tôi mới bị dồn tới ngõ cụt. Đúng như em nói, nếu tôi tin tưởng em thì việc có động cơ hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Rơi vào tình thế khó xử, tôi định uống bia để lãng tránh thì trở trên sao, cốc tôi cạn trơ.

“Anh gọi thêm cốc nữa chứ?”

“Không, không cần.” Tôi nhìn xuống dưới.

“Có một điều em muốn nói với anh,” Akiha nói. “Lúc cô Honjo Reiko trở thành người yêu của bố thì bố mẹ em đã ly thân rồi. Điều đó là chắc chắn.”

Tôi ngẩng mặt.

“Bố em cũng đã giải thích như thế.”

Akiha gật đầu.

“Điều bố em nói là sự thật đó. Em có thể bảo đảm. Thời điểm mối quan hệ giữa bố mẹ tan vỡ thì giữa bố với cô Honjo không có quan hệ đặc biệt nào cả. Chỉ đơn thuần là ông chủ và thư ký, không hơn.”

Tôi vừa nghe câu chuyện của em vừa thầm thắc mắc tại sao em lại có thể khẳng định chắc chắn đến vậy. Chuyện của hai người chẳng phải chỉ hai người mới biết thôi hay sao. Dẫu vậy tôi không dám nói ra nghi vấn đó.

“Em nghĩ sao về vụ án?” Tôi run run hỏi thử. “Em nghĩ hung thủ là ai? Em có cho đây là một vụ án giết người cướp của không?”

Akiha nghiêng đầu, vò nhẹ mái tóc.

“Em không biết. Anh chẳng nói chuyện với Kugimiya Makiko rồi còn gì. Thế thì anh phải biết rằng khả năng đó là rất thấp chứ.”

“Trong câu chuyện của chị ta thì phần đó lại có sức thuyết phục mạnh mẽ.”

“Anh yếu đuối trước những chuyện có tính logic nhỉ. Em thì nghĩ nếu việc gì cũng có thể giải thích một cách rành rọt thì cuộc đời này hẳn phải vô vị lắm. Mà thôi, dẫu sao cũng chỉ còn hơn hai tuần nữa thôi. Đến lúc đó tất cả sẽ kết thúc.”

“Lúc trước em cũng từng bảo là đến ngày ba mươi một tháng Ba thì em sẽ nói được nhiều điều. Điều đó vẫn chưa thay đổi chứ?”

Gương mặt em như có chút bối rối.

“Ừ.” Em trả lời.

“Thế thì từ giờ cho đến lúc đó anh sẽ không suy nghĩ gì nữa cả.” Đó cũng chính là những lời tôi tự nói với bản thân mình. “Với lại anh cũng còn nhiều việc khác phải suy nghĩ.”

“Như ngày Valentine trắng chẳng hạn?”

“Ừ nhỉ!”

“Thứ Bảy mà đẹp trời thì thích nhỉ.” Akiha nói. “Hôm đó riêng thời tiết cũng đã rất đẹp.”

“Hôm đó?”

“Ngày ba mươi một tháng Ba của mười lăm năm trước ấy. Trời nắng ráo nên em đã mở cửa sổ để thổi kèn Clarinet. Nếu em không thổi kèn Clarinet thì có phải tốt rồi không.”

“Tại sao chứ?”

Tôi hỏi vậy thì Akiha bày ra khuôn mặt như thể vừa giật mình nhận thức lại xung quanh.

“Cả chuyện đó nữa, rồi lúc nào đó em sẽ nói với anh. Còn trước mắt, anh cứ tập trung cho hôm thứ Bảy nhé. Với cả có một điều em phải từ chối anh trước. Bởi vì em sẽ không giữ ý nữa đâu.”

“Từ chối gì cơ?”

“Là chuyện gia đình anh đó. Chuyện đó anh phải tự giải quyết đi. Bởi vì em đã coi anh là của em rồi.”

26

Gương mặt Shintani đang hòa mù tạt với xì dầu thật đậm chiều. Gã nhú mày rồi nhìn tôi chăm chú.

“Ông đang nói thật hay đùa đấy?”

“Thật mà. Nên tôi mới lo sốt vó đây.”

“Ôi, mẹ ơi!” Shintani nói rồi uống ực một hơi bia tươi cỡ to. Sau khi chùi miệng bằng mu bàn tay, gã nắm tay thành nắm đấm và đấm cồm cộp lên bàn.

“Này, Watanabe, lần trước tôi chẳng bảo ông rồi còn gì. Sau đêm Noel ấy. Tôi chắc chắn đã nói là tôi sẽ không diễn kịch cùng ông nữa.”

“Biết rồi.”

“Còn nữa. Tôi đã khuyên ông nên từ bỏ cả những dịp như Tết, hay Valentine. Tôi còn bảo ngoại tình chính là như vậy đó. Ông chưa quên đâu nhỉ?”

“Tình hình thay đổi rồi.”

“Thế nào cơ?”

Tôi ghen lời trước câu hỏi của Shintani. Giải thích tình hình hiện nay không phải là một việc dễ dàng.

“Ngoại tình thì không được đúng không? Thế giờ không phải ngoại tình nữa thì được chứ gì?” Tôi nói sau khi đã cân nhắc.

Shintani chu miệng.

“Ý ông là sao? Hiểu được chết liền. Hay ý là ông chia tay với cô ấy rồi?”

“Nếu cô ấy mà ông vừa nhắc là người yêu tôi thì tiếc là không phải vậy.”

Shintani nhăn nhó mặt mày, vẻ như chưa hiểu câu trả lời của tôi. Chẳng mấy chốc, gã trợn tròn mắt.

“Lẽ nào, ông định...”

“Đúng thế.” Tôi nhìn vào mắt gã và gật đầu.

“Chuyện đó không được đâu.” Shintani phẩy tay trái như thể xua cái gì đó đi. “Riêng chuyện đó thì không được. Ông cho lời khuyên của tôi trôi ra sông ra biển hết đây à. Ông ngoại tình thì cũng thôi đi nhưng đã bảo không được nghĩ gì xa xôi hơn cơ mà. Tôi cũng đã bảo ông là không có sợi chỉ đỏ nào tồn tại trên đời này hết. Tôi không biết cơ sở nào khiến ông mù quáng như vậy nhưng ông không được tính đến chuyện ly hôn đâu. Ông chần chỉnh lại đầu óc ngay cho tôi.”

Tôi nhìn Shintani với tâm thế bình tĩnh, trong khi gã thì khí thế hùng hổ, sắp phun cả bọt bia ra khỏi miệng đến nơi. Tôi làm như vậy là để xác nhận mình vẫn chưa đánh mất bản thân.

“Liệu trên đời này có người đàn ông nào ly dị vợ xong rồi tái hôn với người phụ nữ anh ta đã ngoại tình mà được hạnh phúc không hả ông?”

“Đó chỉ là ngoại lệ thôi,” Shintani ngay lập tức trả lời. “Ông vốn mang suy nghĩ lệch lạc. Ông tưởng ly hôn mà dễ ả? Ông tưởng về bảo với vợ là anh thích người phụ nữ khác mất rồi xong vợ ông sẽ trả lời ‘Vâng, thế ạ!’ rồi ký đơn cho ông chắc? Hay như nào? Ông đừng bảo Yumiko đã chấp thuận chuyện ly hôn rồi nhé?”

“Ờ, tôi vẫn chưa nói gì hết.”

“Hay là chuyện ông có nhân tình nhân gái bị lộ rồi?”

“Chẳng biết nữa. Tôi đoán vẫn chưa đâu.”

Shintani gật đầu như thể đã an tâm phần nào trước câu trả lời của tôi.

“Mong là thế. Nghe đây Watanabe. Người làm vợ ấy, họ sẽ đánh cược cả sinh mạng của mình để bảo vệ cuộc sống hiện tại. Chỉ cần cuộc sống gia đình ổn định nhất định họ sẽ làm thế. Chắc chắn họ sẽ không chấp nhận chuyện phải vứt bỏ sự ổn định đó chỉ vì người chồng đâu. Các trận cãi nhau long trời lở đất sẽ nổ ra, kéo dài liên miên và rồi cuộc tất cả đều chìm trong bất hạnh. Cuối cùng, ly hôn cũng không xong mà quay trở lại cuộc sống gia đình đầm ấm như trước cũng không được, sẽ chỉ còn những ngày chìm trong cay đắng. Tôi không xui đại ông đâu. Nghĩ lại ngay cho tôi nhờ.”

Tôi vừa nghe những lời đầy khí thế của Shintani vừa thầm băn khoăn gã nói cứ như có kinh nghiệm đầy mình vậy.

“Chẳng lẽ vợ tôi lại không nghĩ được rằng thà ly hôn phứt đi cho xong, còn hơn là sống những ngày chán ốm đó hả?”

“Họ không nghĩ vậy đâu. Ông còn chưa hiểu hết về cái người gọi là vợ đâu. Họ không chấp thuận việc ly hôn không đơn thuần chỉ vì không muốn đánh mất sự ổn định trong cuộc sống. Mà còn bởi họ không cho phép chuyện một mình chồng của họ được hạnh phúc. Để ngăn chặn điều đó, họ có thể cắn răng chịu đựng cuộc sống bế tắc như vậy.”

Nói một tràng như vậy xong thì Shintani vẫn cái khí thế đó mà tu bia cạn cả cốc vại. Gã kêu nhân viên quán mang thêm cốc bia tươi nữa tới.

Tôi đưa món dưa ghém lên miệng, và nhấp bia từng chút một. Tôi hiểu rất rõ những điều gã vừa nói. Tôi biết, Yumiko sẽ không dễ dàng chấp thuận việc ly hôn. Chưa biết chừng, một trận chiến vô cùng cam go còn đang chờ đón tôi ở phía trước. Tuy nhiên, tôi thấy chưa xót đến mức không thể tiếp tục chịu đựng nếu cứ duy trì mối quan hệ với Akiha mà không thấy rõ con đường mình cần hướng tới. Bởi, việc làm khổ em cũng khiến tôi đau khổ. Nếu như vậy thì thà tôi chọn con đường cay đắng còn hơn.

Bia tươi vừa được mang tới thì Shintani liền áp cốc bia lên trán trước khi uống. Như thế gã đang làm lạnh cái đầu của mình vậy.

“Thế chuyện đó là như thế nào?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện ngày Valentine trắng. Ông định ly hôn mà. Chắc ông cũng định lật bài ngửa chuyện có nhân tình đúng không? Thế còn nhờ tôi bày vẽ tạo chứng cứ ngoại phạm làm gì. Ông không thấy mâu thuẫn à?”

“Tôi định một thời gian nữa mới thú nhận với vợ. Trong khi tôi đã trót hẹn với người kia vào hôm Valentine trắng rồi. Thế nên tôi cần cái cớ để ra khỏi nhà. Nói thẳng ra thì kể cả có hơi khiên cưỡng, hay bị nghi ngờ một chút có khi lại là việc tốt... Lần này khác với hôm Noel. Thế nên ông không cần dày công sắp đặt cho tôi như lần đó đâu.”

Shintani vò tóc mái với khuôn mặt như thể ngạc nhiên. Tôi phát hiện chân tóc của gã đang thưa dần đi.

“Ông đã nói với người kia về ý định ly hôn của mình rồi à?”

Tôi gật đầu. “Nói rồi.”

“Cô ấy vui mừng không?”

“Đầu tiên thì bối rối. Thậm chí còn bảo tôi đừng nghĩ tới chuyện đó. Nhưng giờ thì vui rồi.”

“Biết ngay mà. Phụ nữ là vậy đó. Ông trót mở phong ấn trái tim của cô ta mất rồi. Ông cứ chuẩn bị sẵn đi. Từ giờ trở đi cô ta sẽ ngày càng trở nên mặt dày hơn. Trước đây, cô ta vẫn chịu đựng việc ông về bên vợ nhưng rồi cô ta sẽ sớm tỏ ra khó chịu ngay thôi.”

“Làm gì có chuyện.”

“Có đấy ông bạn ạ. Nhưng nói với ông bây giờ cũng vô ích thôi. Bởi cứ phải đến lúc đó thì ông mới thấm được. Ai cũng vậy cả.” Giọng điệu gã trở nên điềm tĩnh, trái ngược hoàn toàn với ban nãy. Cảm giác như gã đã từ bỏ cái gì đó. Gã nhìn tôi rồi nói tiếp.

“Rồi sao? Hôm Valentine trắng ông hẹn người ta lúc mấy giờ?”

Ngày mười bốn tháng Ba chẳng phải ngày đặc biệt và cũng chẳng là gì đối với người đã có gia đình. Tôi ngủ đến gần trưa mới dậy giống như mọi thứ Bảy khác rồi tự ăn bữa sáng muộn với bánh mì nướng và cà phê. Trong khi đó, Yumiko chắc chắn đã dẫn Sonomi đi thưởng trà cùng với mấy mẹ khác ở nhà trẻ. Đó là hoạt động quen thuộc vào ngày thứ Bảy của họ.

Hai mẹ con về nhà thì đã hơn ba giờ chiều. Lúc đó tôi đang xem TV ở phòng khách. Yumiko rủ tôi cùng ăn bánh kem cô ấy mua về nhưng tôi đã từ chối rằng chưa muốn ăn.

Khoảng một tiếng sau, điện thoại di động tôi đặt ở trên bàn đồ chuông. Là Shintani gọi.

"Cuộc hẹn hò hôm nay có thay đổi gì không?"

"Không, không có."

"Vậy tôi vẫn tiến hành như đã định nhé. Tối nay cậu sẽ đi nhậu cùng với hội tôi. Thế được chưa?"

"Xin lỗi nhé!" Đúng lúc tôi hạ giọng nói thì lần này đến lượt điện thoại cố định nhà tôi đồ chuông.

"Điện thoại nhà ông đang kêu đúng không?" Shintani hỏi. "Là Kosaki đang gọi đó. Cậu ta đang ở cạnh tôi đây này."

Tôi ngạc nhiên nhìn Yumiko. Cô ấy đang nghe điện thoại rồi.

"Tối nay bọn tôi thực sự sẽ tổ chức một buổi nhậu tới bến ở Shinjuku. Trường kỳ kháng chiến nên chắc phải mai mới về tới nhà. Như thế chắc ông có thể qua đêm với người kia rồi đúng không? Đổi

lại bọn tôi cho ông thành mối nhậu cho rôm rả. Ông không chịu thì cũng phải chịu thôi.”

“Biết rồi. Xin lỗi nhé!”

“Thật sự nốt lần này thôi đấy.” Nói rồi Shintani cúp máy.

Yumiko lại gần và đưa chiếc máy con của điện thoại bàn cho tôi.

“Kosaki gọi điện thoại cho bố. Anh ấy nói di động bố đang bận nên gọi vào đây.”

“Bố vừa nói chuyện với Shintani. Cậu ta rủ bố tối nay đi nhậu. Chắc Kosaki cũng nói chuyện này chứ gì.”

“Vâng!” Yumiko đặt chiếc máy con lên bàn với vẻ không quan tâm rồi quay ra bếp.

“Shintani nhờ tôi một việc kỳ cục lắm nên tôi gọi điện cho ông.” Kosaki nói, vẫn cái giọng điệu nhẹ tênh không đổi. “Tối nay mọi người sẽ đi nhậu với nhau. Riêng ông không đi. Không đi nhưng phải làm như là ông có đi. Tôi nói thế chuẩn chưa?”

“Chuẩn không cần chỉnh rồi. Giúp nhau cái nhé.” Tôi nói khẽ, sợ Yumiko nghe thấy được.

“Ờ!” Kosaki nói. “Tôi chẳng biết cụ thể ra làm sao nhưng ai có tuổi rồi cũng có chuyện này chuyện kia. Thôi, ông cố mà chiến đấu nhé.”

“Xin lỗi nhé!” Nói rồi tôi cúp điện thoại. Yumiko đang rửa bát đĩa. Không biết có để ý nghe chuyện của tôi không nữa.

Hơn sáu giờ chiều tôi bắt đầu chuẩn bị. Tôi định chẳng lên đồ này nọ gì, thế mà...

“Ơ kìa, tối nay bố diện đồ keng thế!” Yumiko ý kiến.

“Thế à!”

“Tại lần nào gặp họ trông bố cũng tuềnh toàng lắm.”

“Nay đến quán người quen của Shintani mà tuềnh toàng quá thì thành ra bất lịch sự.” Tôi vội vàng lấp liếm.

“Ờ! Mà bọn họ tốt ghê. Bao năm rồi vẫn trân trọng tình bạn với bố.”

Tôi nhìn gương mặt Yumiko đang khoanh tay nói như vậy.

“Sao đột nhiên mẹ lại nói thế?”

“Chẳng sao hết. Mẹ thấy sao thì nói vậy thôi. Bố thấy kỳ lạ à?”
Yumiko nhướn mày đáp lại cái nhìn của tôi.

“Không, lạ gì đâu.” Tôi lảng mắt nhìn đi chỗ khác.

Rời khỏi chung cư, tôi bắt taxi rồi rẽ qua công ty, sau đó mới lại lên taxi để ra ga Tokyo. Bởi quà tặng Akiha tôi cất trong tủ đồ cá nhân ở công ty.

Cứ nghĩ tới việc sắp được gặp Akiha là lồng ngực tôi lại rộn ràng nháy múa, đồng thời thái độ của Yumiko cũng khiến tôi lẩn tránh. Chắc tại tôi có tật giật mình nên thế, chứ trông vợ không có vẻ là đã *đánh hơi* được điều gì đó.

Tôi thầm nhủ thôi thì được đến đâu hay đến đó, nhưng thực lòng vẫn không yên. Bởi sự yếu đuối và ích kỷ vốn tồn tại trong tôi cứ muốn tua nhanh qua đoạn ngã rẽ to lớn trong cuộc đời.

Từ ga Tokyo, tôi lên xe điện rồi xuống ở Yokohama. Chỗ hẹn là hàng bánh ngọt kiêm giải khát ngay cạnh ga. Akiha đang đọc sách ở ghế gần cửa vào. Trên bàn đã có cốc trà đá.

“Chào em!” Tôi nói và ngồi vào ghế đối diện.

Em mỉm cười và gấp sách lại.

“Nhiều cặp đôi thật anh nhỉ!”

Nghe em nói thế tôi quay ra nhìn quanh một lượt. Đúng là các bàn khác cũng toàn các cặp đôi đang ngồi.

“May quá. Em cũng có anh ở cùng. Chứ mà thui thui một mình thì buồn lắm.”

Thái độ của Akiha rõ ràng khác hẳn với hồi Noel và Valentine. Hồi đó, em không bao giờ nói thẳng tuột mọi việc đến như vậy.

“Anh cũng vui lắm!” Tôi đáp.

Vừa rời quán em đã khoác tay tôi. Chuyện này trước đây cũng chưa từng xảy ra.

“Anh có xấu hổ không?”

“Không, không đến mức thế.”

“Em từng mơ mình được đi bộ với nhau như thế này đây.” Em ôm siết lấy cánh tay tôi vào người.

Chúng tôi lên xe taxi, đi về phía công viên Yamashita. Bởi khách sạn cổ điển Akiha đã đặt nằm ở cạnh đó.

Chúng tôi tới một khách sạn khiến người ta liên tưởng tới các tòa nhà theo lối kiến trúc châu Âu từ thời Minh Trị và nhận phòng xong xuôi. Tuy nhiên, chúng tôi không vội lên phòng ngay mà cứ thế đi tới nhà hàng Pháp trong khuôn viên khách sạn. Đó là một nhà hàng rộng rãi, có thể nhìn bao trọn cảnh đêm của cảng.

Chúng tôi cạn ly sâm-panh mở màn rồi vừa thưởng thức các món ăn vừa lần lượt uống cạn một chai vang trắng rồi đến vang đỏ và lắng nghe diễn tấu đàn Grand Piano. Ngay trước khi món tráng miệng được dọn lên, tôi lấy món quà giấu sẵn trong túi áo khoác ra.

Một sợi dây chuyền bạch kim, được thiết kế mặt dây hình chữ A trong bảng chữ cái Latin. Akiha mắt sáng long lanh, đeo luôn lên cổ. Chữ A rơi trên ngực áo sơ-mi cách điệu sáng lóng lánh.

“Em đeo đến công ty được không?” Em hỏi tôi với gương mặt đậm chất trêu chọc.

“Có ai cấm em đâu. Có điều, nó không phải món đồ đắt tiền đến mức em có thể khoe khoang.”

“Chuyện đó thì quan trọng gì. Cái chính là em muốn được đường đường chính chính đeo món đồ anh tặng. Em muốn tự thỏa mãn cái tôi của mình.

Sau đó em cứ thế đeo luôn sợi dây chuyền. Điều bộ em thỉnh thoảng lại đưa ngón tay chạm lên sợi dây chuyền nom có vẻ tự hào sao đó.

Sau khi dùng bữa xong, tôi thử rủ em lên bar, cũng là một trong những *đặc sản* nổi tiếng của khách sạn này. Ấy thế mà em lại lắc đầu.

“Nếu uống thì em muốn đến quán *Tổ bướm* cơ. Có được không anh?”

“Ờ, có gì mà không được chứ.”

“Thế thì đi nhé. Em thấy thế còn tỉnh tâm hơn ấy.” Em lại khoác tay tôi.

Chúng tôi rời khách sạn và đi bộ tới phố Chukagai. Lần đầu tiên đến quán *Tổ bướm* chúng tôi cũng đi bộ từ công viên Yamashita. Đó là buổi tối đầu tiên tôi được nghe kể về vụ án giết người xảy ra tại Higashi Hakuraku. Tôi băn khoăn không biết có nên nói chuyện đó ra miệng không và cuối cùng lựa chọn không đề cập gì hết.

Quý bà Sắc sỡ, dì Hamasaki Myoko hiếm lắm mới thấy đang rửa cái gì đó bên trong quầy. Vừa nhìn thấy chúng tôi, dì ấy đứng hình mất mấy giây, nét mặt ngạc nhiên. Có điều, chẳng mấy chốc nụ cười đã nở trên khóe môi.

“Hôm nay rỗng lại đến nhà tôm cơ. À, phải rồi. Hôm nay Valentine trắng mà.”

“Dì xem, cháu mới được tặng đây này!” Akiha vừa ngồi vào chiếc ghế bên quầy vừa mân mê sợi dây chuyền.

“Thích gớm nhỉ!” Quý bà Sắc sỡ nhìn tôi rồi khẽ gật đầu.

“Cho cháu như mọi khi.” Akiha gọi chú pha chế tóc bạc cho một ly cocktail. Còn tôi gọi ly cocktail Gin tonic.

Sau khi uống xong ly cocktail đầu tiên với tốc độ khá chóng vánh, Akiha nói với Quý bà Sắc sỡ.

“Còn hai tuần nữa thôi dì nhỉ.”

Quý bà Sắc sỡ lúng túng. Tức thì, Akiha lại nói tiếp. “Thời hiệu truy cứu. Cái ngày mà ai đó đang ngóng chờ ấy. Để có thể trút bỏ gánh nặng trên vai.”

Thật may mắn là không có vị khách nào khác trong quán. Bằng không, thấy những người bên quầy đang đông cứng ra như thế này thì hẳn họ phải rùng mình lắm.

Akiha đã rất nhanh uống cạn ly cocktail thứ hai.

“Không biết hung thủ đang ở đâu nhỉ? Giờ hẳn ta đang làm gì? Hẳn gây chuyện động trời như vậy mà lại đang sống hạnh phúc ở đâu đó.”

“Akiha, em sao vậy?”

Em hướng sang tôi, môi mỉm cười như thể vừa giãn toàn bộ các cơ trên khuôn mặt.

“Nhưng mà em mặc kệ. Hẳn thế nào thì mặc kệ hẳn. Bởi vì em đang hạnh phúc. Bởi vì em sắp được nên duyên cùng người em yêu.” Em ôm lấy cổ tôi.

“Chết dở!” Tôi cười méo xệch với Quý bà Sắc sỡ và chú pha chế. “Hình như em ấy say rồi ạ.”

“Có vẻ thế đấy.”

“Cháu đưa em ấy về. Của bọn cháu bao nhiêu ạ?”

“Em có say đâu!” Akiha ngẩng mặt. “Em còn uống nữa. Anh đừng có tự ý quyết định.”

Tôi vừa mở miệng định nói thì có khách mới vào quán. Cùng lúc đó, Quý bà Sắc sỡ có vẻ như vừa ngừng thở. Tôi nhìn về phía vị khách, khẽ thốt lên.

“Ôi!”

Kugimiya Makiko đang tiến lại gần phía chúng tôi với gương mặt lạnh tanh.

“Lâu rồi không gặp nhỉ, chị Hamasaki.” Kugimiya Makiko nói vậy và ngồi xuống chiếc ghế cách tôi hai ghế và khẽ gật đầu.

“Hôm trước cảm ơn cậu nhé!”

“Tôi mới phải cảm ơn chứ ạ!” Tôi đáp lại. Tâm trạng tôi đang bồn loạn. Tại sao tôi lại phải gặp chị ta trong tình huống này và vào một tối như hôm nay?

Akiha buông người tôi ra và xoay một vòng hướng sang chỗ Kugimiya Makiko.

“Chào cô Kugimiya.”

“Xin chào!”

“Tiếc ghê. Chỉ còn mười bảy ngày nữa thôi. Thế là sẽ đến ngày hết thời hiệu truy cứu. Mọi thứ sắp chấm hết.” Akiha nói như thể thách thức.

“Thời hiệu do pháp luật quy định chẳng liên quan gì tới tôi hết. Bởi tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ cho đến khi tìm ra được chân tướng vụ việc.” Kugimiya Makiko nói với giọng điệu chắc nịch rồi kêu chú pha chế cho một cốc bia đen.

Akiha tụt xuống khỏi ghế và tiến lại gần phía Kugimiya Makiko. Em lảo đảo bước. Tôi vội vàng đỡ lấy người em.

“Akiha, chúng ta về đi.”

Akiha hất tay tôi đang để trên vai em ra.

“Này, cô Kugimiya. Cháu cho cô biết điều này hay lắm. Đến cả cảnh sát còn không biết đâu. Cháu giữ bí mật mười lăm năm trời rồi đấy.”

“Nghe hấp dẫn nhỉ!” Kugimiya Makiko quay lại với cốc bia trên tay. “Đó là gì vậy?”

“Chuyện đơn giản thôi. Về cái cửa đóng ấy.”

“Cửa đóng á?”

“Lúc tìm thấy thi thể nạn nhân có một cánh cửa kính đang mở. Nên người ta mới nghĩ là hung thủ đã tẩu thoát từ đó, nhưng mà thực tế không phải như vậy. Chuyện đó là không thể.”

“Tại sao?”

“Tại...” Akiha nhìn mặt tất cả mọi người một lượt rồi mới tiếp tục. “Tất cả các cửa kính đều bị khóa từ bên trong. Cho nên không ai có thể mở được từ bên ngoài, cũng không ai có thể thoát ra bên ngoài.”

Thế rồi em ngã nhào về phía tôi như thể con búp bê bị đứt dây điều khiển.

Cơ thể Akiha lả đi vì say mềm nặng hơn tôi tưởng. Tôi dìu em nằm lên chiếc ghế dài, đắp chiếc áo khoác cho em.

“Thế là thế nào?” Kugimiya Makiko hỏi tôi.

Tôi vẫn đứng nguyên như vậy, đầu ngoảnh lại. “Chuyện gì cơ ạ?”

“Chuyện vừa rồi đó. Chuyện tất cả các cửa kính đều bị khóa.”

Tôi lắc đầu.

“Tôi hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Tôi nào biết cô ấy sẽ nói ra những chuyện như vậy.”

Kugimiya Makiko hướng ánh mắt về phía Quý bà Sắc sở đang ở bên trong quầy.

“Còn chị thì sao? Chị chắc biết gì đó về điều con bé vừa nói đúng không?”

Quý bà Sắc sở rót trà ô long vào cốc rồi bắt đầu uống. Động tác chậm rãi nhưng đầu ngón tay di ấy có vẻ như đang run run.

“Tôi cũng chẳng biết gì hết. Tôi đoán con bé say nên nói bừa ấy mà. Chẳng cần để ý đến lời nó nói đâu.”

“Không cần để ý? Chuyện quan trọng thế cơ mà? Không phải càng say thì con người ta càng dễ nói thật à?”

“Tôi chịu!” Quý bà Sắc sở vẫn cầm cốc trà ô long và ngoảnh sang một bên.

“Thế tôi hỏi chị, những lời con bé vừa nói có phải sự thật không? Hôm đó, lúc chị phát hiện ra thì thể chị tôi, các cửa trong phòng như thế nào?”

“Chuyện đó tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Cả với cảnh sát, cả với cô nữa.”

“Phiền chị nói lần nữa cho tôi nghe.”

Quý bà Sắc sở thở một hơi thật dài rồi đặt chiếc cốc lên quầy.

“Một cửa kính giáp với vườn của phòng khách không khóa. Đó là sự thật.”

“Chị dám thề với trời không?” Kugimiya Makiko nhấn mạnh.

“Dám!” Quý bà Sắc sở rụt cằm lại. “Tôi xin thề với trời.”

Kugimiya Makiko tụt khỏi ghế, bước đi dút khoát. Thấy chị ta đang tiến lại chỗ Akiha, tôi hốt hoảng.

“Chị định làm gì thế?” Tôi đứng chặn trước mặt chị ta.

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là hỏi đoạn tiếp theo của câu chuyện lúc này rồi.”

“Cô ấy ngủ rồi. Cô ấy say nên chị có đánh thức dậy cũng vô nghĩa thôi. Cô ấy còn biết trời trăng gì nữa đâu mà trả lời chị được.”

“Không đánh thức dậy thì làm sao biết được.”

“Lúc này, chị có cố hỏi cũng không ý nghĩa gì đâu. Đó chỉ là lời nói lúc đang say thôi. Dẫu thế nào chị vẫn cần hỏi lại lúc cô ấy đang tỉnh táo. Thế thì chị chờ đến lúc đó cũng có khác gì đâu.”

Kugimiya Makiko nhìn tôi chăm chăm. Trông chị ta không có vẻ gì là đã bị thuyết phục cả. Có điều, chị ta cắn môi rồi gật đầu.

“Tôi hiểu rồi. Đúng như cậu nói, có lẽ tôi không việc gì phải vội cả. Với lại, tôi cũng nghĩ lời cô ta vừa nói là sự thật.”

“Bởi người ta hay bảo người say thì nói thật ấy hả?”

“Cũng một phần thôi. Nhưng tôi đoán đó chính là lý do cô ta tới đây vào tối nay. Cô ta cố ý tới quán này để cho tôi nghe thấy câu chuyện đó.”

Tôi không hiểu ý nghĩa câu nói của Kugimiya Makiko. Dường như nét mặt đã tố cáo nỗi băn khoăn trong lòng tôi, chị ta khúc khích cười.

“Cô ta rủ cậu tới quán này đúng không?”

“Đúng vậy... thì sao?”

“Mấy hôm trước cô ta có liên lạc với tôi. Hỏi tôi có định đến quán *Tổ bướm* hay không. Tôi đã trả lời rằng chỉ cần có thời gian rảnh thì ngày nào tôi cũng sẽ đến. Thế là cô ta mới bảo chưa biết chừng sắp tới tôi và cô ta sẽ gặp nhau rồi cúp máy luôn.”

“Akiha...” Tôi ngoảnh lại nhìn Akiha. Em đang thở rất đều.

“Cô ta tới đây nhằm mục đích nói ra câu chuyện ban nãy. Bằng không ai lại đến cái quán thị phi này cùng người yêu vào đêm

Valentine trắng, đúng không?”

Có lẽ bị chạm tự ái bởi từ *thị phi* nên trong khoảnh khắc, nét mặt của Quý bà Sắc sỡ trở nên khó coi. Tôi đã kịp nhìn thấy điều đó qua đuôi mắt.

Kugimiya Makiko tiếp tục.

“Chuyện đó là sự thật. Hôm xảy ra vụ án, toàn bộ khóa của nhà Nakanishi đều bị chốt từ bên trong. Không có ai đột nhập mà cũng không có ai tẩu thoát ra ngoài hết. Akiha đã nói đúng sự thật.”

“Nếu như đó đúng là sự thật thì tại sao cô ấy lại im lặng, không nói gì về chuyện quan trọng đó cho đến tận bây giờ?”

“Bởi vì quan trọng nên trước đây mới không thể nói. Nó khiến các mảnh ghép của vụ án sẽ bị thay đổi hoàn toàn. Câu chuyện sẽ xoay theo hướng chị gái tôi đã bị giết bởi người ở trong nhà chứ không phải kẻ gian đột nhập từ bên ngoài. Bởi vậy nên Akiha mới phải giấu giếm sự thật đó.”

“Thế tại sao bây giờ cô ấy lại nói? Chị không thấy mâu thuẫn à?”

“Tại sao đến bây giờ cô ta lại có lòng nói ra... Chuyện này quả thật kỳ lạ. Có điều, nếu suy nghĩ theo hướng này thì có thể giải thích. Nó là một kiểu tuyên bố thắng lợi.”

“Tuyên bố thắng lợi?”

“Như lúc nãy cô ta đã nói, còn mười bảy ngày nữa là hết thời hiệu truy cứu của vụ án. Thực chất, bên phía cảnh sát cũng không có động tĩnh gì cả. Duy có anh cảnh sát hình sự Ashihara vẫn đeo đuổi một khả năng và tiếp tục cuộc điều tra nhưng vẫn chưa thu được kết quả gì đáng kể. Tình hình điều tra vẫn chỉ dừng ở chỗ anh ta đến gặp người yêu của nghi can quan trọng số một để hỏi về động tĩnh gần đây của nhân vật đó.” Kugimiya Makiko nhìn mặt tôi. “Có lẽ cô ta cảm nhận chiến thắng đã cận kề trước mắt. Thế nên mới cho tôi xem quân bài nặng đô nhất mà cô ta đã cất công che giấu. Chính là quân bài tố cáo ngày hôm đó nhà Nakanishi như một mật thất. Có điều, cho dù biết được điều đó thì giờ đây tôi cũng chẳng thể làm gì được cả. Có báo cảnh sát cũng vô ích. Bởi khi bị cảnh sát điều tra, Akiha chỉ cần phủ nhận không có chuyện gì là xong. Rằng những

điều nói ở quán *Tổ bướm* là luyện thuyên. Cảnh sát cũng chẳng xác nhận được bất cứ điều gì. Thế cho nên đó chính là tuyên bố thắng lợi. Đồng thời..." Chị ta đẩy người tôi sang một bên và tiến lại gần Akiha. Chị ta đưa mắt xuống nhìn Akiha đang ngủ và nói tiếp. "Đó cũng là tuyên bố về hung thủ thật sự của vụ án. Bởi lúc thi thể nạn nhân được tìm thấy, trong nhà chỉ có mỗi mình cô ta."

Tôi lại chen vào giữa Akiha và Kugimiya Makiko.

"Cô ấy chỉ nói linh tinh thôi. Không phải sự thật đâu."

"Nói linh tinh? Akiha ư? Tại sao cô ta phải làm như thế?"

"Để trêu tức chị. Bởi chị luôn nhắm tưởng Akiha chính là thủ phạm nên cô ấy mới đùa ác một chút thôi. Chuyện hiển nhiên là như vậy rồi."

Kugimiya Makiko mỉm cười, hơi nghiêng mặt rồi nhìn tôi bằng ánh mắt như thể nhìn một sinh vật kỳ bí.

"Trong mười lăm năm nay, tôi đã ở vị trí là gia đình của người bị hại. Mặc dù lúc này tôi có nói thời hiệu do luật pháp quy định chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng sự thực tôi thấy rất chua xót. Sự chua xót đó cậu có hiểu được không?"

"Chuyện đó... Tôi nghĩ mình hiểu nhưng có thể chưa được thấu đáo."

"Phải rồi nhỉ. Cậu cũng là người lớn rồi. Phần nhiều người lớn ắt hiểu. Cũng có thể tưởng tượng ra được. Kể có thể làm ra việc như đùa cợt người nhà nạn nhân bị sát hại trong khi họ đang mang nỗi xót xa như vậy thì không phải là người bình thường. Kể cả đùa ác chẳng nữa thì cũng không ai lại đi thích thú với nỗi bất hạnh của người khác. Và lại, cũng chẳng có nghĩa lý gì khi mang ra trêu đùa như thế cả. Nếu có kẻ giỡn cợt với người nhà nạn nhân trước thềm hết thời hiệu truy cứu của vụ án thì đích thị chỉ có hung thủ mà thôi. Cậu có nghĩ thế không?"

Tôi không có lời nào để đáp trả câu hỏi của chị ta. Chỉ có câu nói: *Akiha không phải hung thủ* hiện lên trong óc tôi, nhưng oái oăm ở chỗ tôi lại không thốt nổi thành lời.

Kugimiya Makiko quay gót, mở túi xách và tiến lại gần chỗ quầy.

“Từ lúc tôi bắt đầu lui tới quán này đến nay cũng phải mấy năm rồi, nhưng thu hoạch được như đêm nay thì đây là lần đầu tiên. Thật bố cái công tôi đã phải uống thứ rượu chẳng ngon lành gì.”

“Hôm nay cô không cần thanh toán. Bởi cô đã uống gì đâu.”

“Phải rồi nhỉ!” Kugimiya Makiko gật đầu rồi đóng túi xách và một lần nữa quay gót. “Nếu cô ta tỉnh lại hãy nhắn thế này giùm tôi. Không có thời hiệu nào cho tâm hồn đâu.”

“Rồi... Tôi sẽ nhắn lại như thế.” Tôi hoàn toàn không có ý định sẽ nói với Akiha chuyện đó nhưng cứ tạm trả lời đối phó vậy đã.

Kugimiya Makiko sai bước đến cửa quán và rời đi sau khi gây nên tiếng động chói tai.

Tôi thở phò một hơi dài rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Quý bà Sắc sở từ trong quầy bước tới ngồi cạnh tôi. “Cháu đừng để ý những lời người đó nói nhé. Tại thời hiệu truy cứu của vụ án còn ít quá nên cô ta nóng ruột ấy mà. Kết quả là cô ta bị cuốn theo những ảo tưởng kỳ cục vô căn cứ.”

“Cháu không để tâm mấy lời của Kugimiya đâu ạ. Có điều, mấy lời của Akiha lại làm cháu lẩn tẩn. Tại sao em ấy lại nói như vậy chứ?”

Dì ấy lắc đầu.

“Dì cũng không hiểu nổi con bé nữa. Cũng có thể như cháu đã nói, con bé chỉ đùa quá đáng chút xíu thôi. Đúng là trong trường hợp thông thường, không ai lại đùa cợt với người nhà nạn nhân. Thế nhưng Akiha bị cô ta coi là hung thủ nên chắc con bé cũng có tâm lý muốn chống đối. Chưa kể, con bé còn say khướt nên chắc nó cũng chẳng ý thức được trời trăng gì đâu.”

“Dì Hamasaki!” Tôi nhìn chăm chú vào mắt dì ấy và nói. “Những điều Akiha vừa nói là nói dối đúng không ạ?”

Dì ấy chớp mắt. Tuy nhiên, ánh mắt lại không hề né tránh. Dì ấy liếc môi và gật đầu trong khi vẫn đang nhìn tôi.

“Nó nói dối đấy. Có một cánh cửa kính không bị khóa mà. Nên tên hung thủ đã tẩu thoát từ đó. Điều này dĩ nhiên có thể khẳng định vì dĩ nhiên cũng có mặt ở hiện trường. Cháu thử nghĩ mà xem. Con bé Akiha bị ngất xỉu. Liệu nó có thể để ý tí mĩ rằng cửa có bị khóa hay không không?”

Câu chuyện của dì ấy cũng có vài phần thuyết phục. Nói *vài phần* là bởi trong thâm tâm tôi vẫn có cảm giác không tin tưởng người này. Trong khi người làm chứng Akiha bị ngất xỉu lại cũng chính là dì ấy.

Có điều, tôi tránh nói thêm về vấn đề này ở đây. Tôi có cảm giác như mình đang bị mất ngủ và đi xuống cầu thang vậy. Cảm giác bất an như thể chỉ cần sơ ý sẩy chân chút thôi thì không biết sẽ bị ngã đến đâu.

“Dì gọi giúp cháu xe được không?” Tôi nhờ vả.

Akiha vẫn ngủ lúc ở trên xe taxi. Về đến khách sạn, tôi cố sức đánh thức em dậy để em tự đi. Cậu nhân viên vận chuyển hành lý vội vàng chạy tới giúp tôi một tay.

Phòng đôi của khách sạn cổ điển là căn phòng tuyệt vời, thậm chí không khí cổ điển nhờ nội thất, đồ gia dụng kiểu cổ... Tôi còn trông thấy bên cạnh xa xa bên kia khung cửa sổ bằng gỗ.

Tôi để Akiha ngủ trên giường còn mình thì uống Coca-Cola lấy từ tủ lạnh. Vừa ngắm nhìn gương mặt em lúc ngủ, tôi vừa hồi tưởng lại những điều em đã nói.

“Tất cả các cửa kính đều bị khóa từ bên trong.”

Tại sao Akiha lại nói ra chuyện đó? Hay chẳng nó vốn là sự thật?

Nếu như đó đúng là sự thật thì chẳng hóa ra Akiha đã tự thú như lời Kugimiya Makiko nói hay sao. Kể cả thời hiệu truy cứu của vụ án sắp hết thì làm gì có ai lại đi nói như thế chứ. Bình thường, càng gần tới thời điểm đó, người ta sẽ càng hành xử cẩn trọng. Kugimiya Makiko bảo đấy là *tuyên bố thẳng lợi*, nhưng xét theo tính cách của Akiha thì chuyện đó là không tưởng.

Trong khi ngăm nhìn gương mặt Akiha đang say giấc, bất giác tôi nghĩ tới một chuyện. Đó chính là việc Akiha gặp khó khăn trong việc mở lời *xin lỗi*. Em còn bảo đến ngày ba mươi một tháng Ba thì mới có thể nói được.

Tôi nhớ mình đã từng đọc trong một cuốn sách nào đó rằng trong thâm tâm người phạm tội rồi bỏ trốn, họ luôn mong muốn mình sẽ bị bắt. Bởi họ luôn phải chịu đựng trạng thái tinh thần căng thẳng từ sự day dứt lương tâm và nỗi khiếp sợ không biết khi nào mình sẽ bị bắt.

Hay là...

Tôi thầm suy đoán hay là Akiha muốn xin lỗi. Em muốn nói: "Tôi xin lỗi. Tôi trót giết cô ấy. Cho tôi xin lỗi." Nhưng ngại nỗi không thể thốt lên thành lời nên mới đau khổ. Tâm tư đó khiến em tiết lộ chuyện nhà Nakanishi giống như mật thất. Nghĩ thế nào tôi cũng không thông được đoạn này.

Vậy mà tôi lại yêu người phụ nữ này đến thế. Tôi có vợ, có con nhưng lại đang tâm vứt bỏ bọn họ để đến với em.

Lòng bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi bất chấp tay tôi đang cầm chiếc cốc lạnh. Tôi rót chỗ Coca-Cola còn lại vào chiếc cốc đó. Bọt ga tạo ra âm thanh nghe như tiếng sóng.

Tôi mở mắt vì cảm thấy Akiha đã thức dậy. Không phải tôi mới tỉnh giấc. Bởi trước đó tôi chỉ nằm trên giường và nhắm mắt. Chắc cũng có chớp mắt một lúc nhưng tôi hoàn toàn không nhận thức được điều đó.

Hình như Akiha đang tắm. Tôi vừa lắng nghe tiếng động đó vừa kéo rèm cửa. Mặt biển phía cảng sáng lấp lánh. Bên công viên Yamashita đã có người đang tản bộ.

Akiha xuất hiện với áo choàng tắm trên người. "Ờ, anh dậy rồi đấy à?"

"Chào buổi sáng!"

"Anh này, sao em chẳng nhớ gì về tối hôm qua cả."

"Nhớ được mới lạ đấy."

"Em chỉ nhớ đến đoạn mình đến quán *Tổ bướm*... Em có làm gì kỳ cục không anh?"

"Không sao. Em chỉ ngủ quên từ giữa chừng thôi."

"Thế ạ. Quá đà một cái là chẳng ra làm sao cả." Em ngồi xuống giường rồi lấy khăn bông lau tóc. "Hôm qua là ngày Valentine trắng mà em lại chẳng ra thể thống gì."

"Thôi, thi thoảng thì cũng không sao mà!"

Tôi nói vậy thì em nghiêng đầu ra chiều khó hiểu.

"Anh sao thế?"

"Sao gì?"

“Anh cứ ỉu xiu thế nào ấy.”

“Đâu có. Tại anh cũng hơi quá chén nên thấy nặng nề đầu.”

“Có lẽ do rượu vang đẩy anh!” Em quần đầu gọn ghế bằng khăn bông.

Chúng tôi ăn sáng đơn giản tại sảnh phục vụ đồ ăn nhẹ và đồ uống của khách sạn. Tôi nuốt không trôi nhưng vẫn cố tổng bánh mì nướng và trứng chiên xuống cổ họng.

Sau khi làm thủ tục trả phòng, chúng tôi lên xe taxi. Tôi nói với bác tài cho chúng tôi ra ga Yokohama.

“Anh ơi,” Akiha thì thầm bên tai tôi. “Chúng ta phải về thật rồi à?”

Tôi vừa canh me xem bác tài có nghe thấy không vừa trả lời. “Anh phải về trong sáng nay.”

“Nhưng mà, vừa mới qua Valentine trắng có chút à. Chưa kể, Chủ nhật cũng mới bắt đầu thôi mà.”

“Bạn anh đã bao che bằng cách đó rồi. Anh mà về muộn quá thì công lao của các cậu ấy coi như đổ sông đổ biển hết.”

“Đổ sông đổ biển thì đã làm sao?”

“Hả?” Tôi kêu lên trước những lời vừa xong của em.

“Đổ sông đổ biển thì đã sao nào?” Em lặp lại một lần nữa.

“Bọn họ đã vì anh mà phải đi ăn nhậu với nhau. Trong khi anh thì không tham gia được. Mà đi dan díu.”

“Dan díu?” Tôi cảm giác như Akiha quắc mắt.

“Thôi mà, cứ thế thì mọi chuyện sẽ hỏng hết mất.”

“Anh sợ bị lộ chứ gì?” Akiha sầm soi gương mặt tôi. “Sợ vợ đúng không?”

Tôi cảm giác như tai bác tài vừa mới vểnh lên nhẹ nhẹ. Chắc do tôi ảo giác, nhưng quả thật tâm trạng tôi không thể bình tĩnh nói chuyện được. Tôi khẽ khàng nói với em. “Chuyện đó để sau đi được không?”

Chúng tôi xuống xe ở ga Yokohama và tôi định cứ thế đi thẳng vào trong ga thì Akiha tóm lấy cánh tay tôi.

“Em vẫn muốn ở cạnh anh. Em đã nói rồi còn gì. Em sẽ coi anh là của em. Anh cũng đồng ý với em rồi cơ mà.”

“Hôm nay anh vẫn chưa muốn mọi chuyện thành ra quá đáng.”

“Quá đáng? Cái gì quá đáng cơ?”

Tôi không có lời nào để đáp trả câu hỏi mang hàm ý trách móc của em. Mọi chuyện đến một lúc nào đó cũng sẽ bị bại lộ với vợ tôi. Hôm nay hay ngày mai thì cũng như nhau. Chuyện đó đến bản thân tôi cũng hiểu.

“Anh đưa em đến chỗ nào đó đi. Hai tiếng thôi cũng được. Sau đó em sẽ để anh về, được không?”

“Akiha...”

“Em thấy bất an lắm!” Em nói với đôi mắt nảo nề. “Cứ nghĩ tới chuyện anh về nhà là chẳng hiểu sao em lại thấy bất an. Cảm giác như anh sẽ không trở lại với em nữa. Nếu không phải thế thì anh chiều theo ý em đi.”

Những lời em bày tỏ làm tâm can tôi lung lay. Tâm trạng chua chát của em chạm tới trái tim tôi. Mặt khác, tôi cũng toan tính nếu cứ đứng nói chuyện ở đây thì không chừng sẽ bị ai đó trông thấy mất.

“Anh biết rồi!” Tôi trả lời.

Chúng tôi vào một nhà nghỉ cũ rích và làm tình với nhau trên chiếc giường nồng nặc mùi nước xị phòng rẻ tiền. Lúc em ở trên người tôi, tôi chợt thấy giật mình. Bởi mắt em mơ hồ có làn nước mắt bao phủ. Có điều, tôi đã không hỏi em lý do. Tôi sợ phải hỏi.

“Em muốn anh hứa với em một chuyện.” Em nói sau khi hai chúng tôi đã xong xuôi.

“Chuyện gì cơ?” Tôi hỏi.

“Anh hãy hứa là nhất định sẽ bảo vệ em cho dù có chuyện gì xảy đến với em đi chẳng nữa. Em muốn vững tin rằng chỉ có anh mới

thực sự cùng phe với em.”

Tôi nín thở, suy nghĩ ẩn ý trong lời nói của Akiha.

“Sao thế? Anh không dám hứa à?”

Tôi xoa tóc em.

“Ai bảo không dám chứ. Anh hứa với em.”

“Tốt quá!” Akiha thì thầm và đặt tay lên ngực tôi.

Sau khi rời khỏi nhà nghỉ, tôi tạm biệt Akiha ở ga Shinagawa rồi về nhà. Tôi bắt taxi từ ga Tokyo trong khi đầu óc bị chiếm lĩnh bởi suy nghĩ nên biện bạch với Yumiko như thế nào. Kim đồng hồ đã chỉ hai giờ chiều.

Nghĩ thế nào thì hành vi lần này của tôi rõ ràng là bất thường. Tôi cũng đi nhậu cùng hội bạn từ thời đại học nhiều rồi nhưng hiếm khi có chuyện sáng hôm sau mới về. Quá trưa vẫn chưa thò mặt về như thế này thì lại càng không có.

Đương nhiên đây là chuyện tôi đã biết từ trước. Có điều, tâm trạng tôi có khang khác so với lúc này. Nói ngắn gọn là trong tôi đang có tâm lý phòng thủ.

Tôi phải thừa nhận rằng trong tôi tồn tại thứ suy nghĩ khôn lỏi và hèn nhát. Bởi tôi vẫn chưa thật sự chọn dứt Akiha. Để duy trì tình trạng hiện giờ, tôi chỉ còn cách buông bỏ Akiha và chừa lại khả năng sống cuộc sống như trước đây. Chính vì vậy tôi cần phải *qua cửa* ngày hôm nay.

Trong khi đầu tôi vẫn đang rối như canh hẹ thì xe taxi đã đỗ xích trước chung cư. Tôi còn muốn suy nghĩ thêm chút nữa nhưng như thế sẽ càng về muộn hơn, và chuyện đã dở sẽ còn dở hơn.

Tôi lê bước chân nặng nề tới trước cửa căn hộ nhà mình rồi tìm chìa khóa trong túi áo. Trong đầu thầm dự liệu xem nhìn thấy bản mặt tôi, Yumiko sẽ tra hỏi như thế nào. Chưa biết chừng vợ đã gọi cho hội Shintani. Bọn họ thì chắc sẽ không để lộ sơ hở gì, nhưng biết đâu vẫn ập úng.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi mở cửa. Bỗng tiếng nói cười huyền ảo ập đến tai tôi. Là tiếng từ phòng khách vọng tới.

Tôi ghé qua phòng khách xem thử. Có Yumiko với ba người phụ nữ khác nữa. Toàn người lạ mặt nhưng xét theo tuổi tác, bầu không khí thì đó có lẽ là mấy bà mẹ có con học cùng trường mầm non với Sonomi. Bọn họ ngồi quây quần bên bàn ăn, trên bàn là mấy tách trà với hộp bánh quy đặt ở giữa.

“Ơ kìa, bố về rồi đấy à!” Yumiko nhìn ra phía tôi. Gương mặt vẫn vương nét cười.

“Bọn em đến quấy quả nhà mình chút ạ!” Ba người phụ nữ ấy lần lượt chào hỏi tôi.

“Cả nhà cứ tự nhiên nhé!” Tôi khẽ gật đầu.

“Đây là mấy mẹ có con cũng học ở trường mầm non của Sonomi.” Yumiko nói.

“Bọn trẻ đâu?”

“Các con đang ở trường mầm non. Có đoàn kịch múa rối đến trường con biểu diễn. Phải một lúc nữa mới xong nên các mẹ tranh thủ uống chút trà ở nhà mình trước khi đi đón các con.”

“Ra thế!”

“Mọi người cứ thông thả ngồi chơi nhé!” Tôi nói rồi khép cửa đi về phòng ngủ.

Tôi đang thay đồ trong phòng ngủ thì Yumiko bước vào. Tôi liếc môi.

“Mẹ xin lỗi bố nhé.” Cô ấy nói.

Tôi bị bất ngờ, nhìn ngược lại vợ. “Hả? Xin lỗi gì chứ?”

“Thì mẹ không hỏi bố mà đã rủ mọi người về nhà mình. Tại quán trà bọn mẹ hay ngồi hôm nay nghỉ nên chẳng biết đi đâu nữa.”

“Chuyện đó có gì đâu...”

Tôi lúng túng. Bởi tôi cứ tưởng vợ sẽ trách móc chuyện tôi về muộn.

“Mẹ pha cà phê cho bố nhé. Rồi mẹ mang vào đây cho.”

“Thôi. Giờ anh chưa muốn uống. lát anh tự pha.”

“Vâng.” Cô ấy gật đầu và toan rời đi.

“Mẹ nó này,” tôi nói. “Chính bố mới phải xin lỗi vì đã về muộn. Bố uống đến tận sáng, người oải hết cả nên...”

Yumiko gượng cười và cắt ngang lời tôi. “Lâu rồi bố mới gặp bọn họ nên mẹ tạm cho qua. Bố làm sao đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe là được.”

“Ừ, bố biết rồi.”

“Mọi người vui chứ ạ?”

“Thì cũng vui!”

“Thế thì được rồi.” Yumiko vẫn giữ nét mặt ôn hòa rời khỏi phòng tôi.

Tôi thở hắt ra, ngồi xuống giường. Rồi cứ thế ngả lưng.

Trong lòng tôi như vừa trút được gánh nặng. Thái độ của Yumiko khác hoàn toàn so với những gì tôi đã dự liệu.

Cô ấy tin tưởng chồng hơn tôi nghĩ nhiều. Thế nên mới an tâm đến mức không mảy may nghĩ ngợi gì tới khả năng chồng ngoại tình.

Một lúc sau thì Yumiko cùng các mẹ khác rời khỏi nhà tôi. Khoảng một tiếng sau thì cô ấy đón Sonomi về tới nhà.

Kể cả sau khi về, cô ấy cũng không hé răng hỏi tôi một lời nào về chuyện đêm qua. Tôi tưởng lúc này nhà có khách nên vợ kìm nén không cật vấn gì, nhưng hình như không phải vậy.

Giờ ăn tối, trên bàn bày các món ăn do chính tay Yumiko nấu. Thấy có nhiều món mới nên tôi thử hỏi thì cô ấy bảo vừa được các mẹ khác chỉ cho lúc trưa.

“Cứ ăn mãi các món giống nhau thì ai mà chẳng chán. Thế nên trao đổi thông tin giữa các mẹ với nhau cũng quan trọng lắm đấy.” Yumiko nói rồi cười.

Cứ thế một ngày êm ả trôi qua. Một ngày Chủ nhật bình thường không cần chấp nhận chuyện gì, cũng không phải dứt khoát điều gì cả. Sau khi về giường, tôi điếm lại hai ngày vừa rồi và bỗng có cảm giác kỳ lạ. Những việc xảy ra khúc nửa đầu cứ như mơ vậy.

Có điều, đương nhiên đó không phải là mơ. Ngày tôi phải đưa ra kết luận cứ từng khắc từng khắc đến gần.

29

Hôm sau, tôi vừa đến công ty thì thấy mấy nhân viên trẻ đang túm năm tụm ba lén lút lút lút to nhỏ gì đó. Tôi có trông thấy Taguchi Maho nhưng lại không thấy bóng dáng Akiha đâu.

"Có chuyện gì à?" Tôi hỏi.

Taguchi Maho làm ra vẻ nhìn ngó xung quanh rồi mới khe khẽ cất lời.

"Nghe đồn anh Satomura cuối cùng cũng bị đá rồi. Bị Akiha đá."

"Hả? Có chuyện đó à!"

Với tôi mà nói thì đó chẳng phải chuyện bất ngờ nên Taguchi Maho có vẻ không hài lòng với phản ứng của tôi.

"Anh có vẻ không quan tâm lắm nhỉ?"

"Ai bảo thế. Nhưng làm sao mà em biết tài thế?"

"Cái này là do..." Cô nàng làm bộ như thể sắp liếm lưỡi quanh môi. "Nghe đâu anh Satomura rủ Akiha hẹn hò vào hôm Valentine trắng nhưng bị cô ấy từ chối. Nhưng anh ấy vẫn không sờn lòng nên tối qua đã đến tận căn hộ của Akiha. Anh ấy bảo với cô ấy rằng có quà muốn tặng nên hãy gặp nhau một chút thôi cũng được."

"Rồi sao nữa?"

"Thì cô ấy không nhận chứ sao. Không những thế, cô ấy còn nói một câu hạ đo ván anh ấy luôn."

"Hạ đo ván thế nào?"

“Thì cô ấy bảo là đang hẹn hò với người khác rồi. Bọn họ cũng đã hứa hẹn với nhau về tương lai, chắc là sắp cưới...”

Nhìn gương mặt Taguchi Maho mắt sáng long lanh đang thao thao bất tuyệt, tôi có cảm giác xây xẩm mặt mày trong chớp mắt. Như thể bị đánh úp vậy. Thực tế, chân tôi còn bồng bênh như đang trên mây.

“Anh sao thế?”

“Không, có sao đâu... Hừm, ra là thế. Tôi cũng thấy hơi ngạc nhiên.”

“Đúng nhỉ. Tại hôm tiệc chào mừng nhân viên mới Akiha đã khẳng định là không có người yêu. Ấy thế mà giờ đã tìm được nửa kia. Không khéo lại là người trong công ty mình cũng nên.”

“Lẽ nào...” Má tôi cứng đơ.

“Em nghĩ chắc không phải đâu. Công ty mình cũng làm gì có ai nên hôn chứ.” Taguchi Maho che miệng, vô tư cười ha ha.

Đến giờ vào làm nên tôi trở về bàn nhưng lại chẳng đầu óc đâu mó máy vào công việc.

Tôi lén nhìn về góc chéo phía sau. Akiha đang nhìn vào màn hình máy tính, có điều, dường như em nhận ra nên đánh mắt về phía tôi và mỉm cười. Tôi vội vàng quay lên đằng trước. Tôi sợ lỡ ai nhìn thấy thì không hay.

Trước đây em chưa bao giờ cười với tôi như vậy lúc ở công ty. Lúc nào em cũng hành xử kín kẽ tránh để mọi người biết về mối quan hệ của hai đứa.

Tâm thức Akiha như thế đã được nhấn nút *bắt đầu* hướng thẳng tới mục tiêu. Bởi thế bất kể còn đang ở công ty, em vẫn táo bạo như vậy.

Tôi không thể trách cứ em. Người khiến em cư xử thành ra như vậy không ai khác chính là tôi. Tôi đã tuyên bố sẽ bỏ vợ con và lựa chọn em. Lại còn hứa cho dù có bất kể chuyện gì cũng sẽ bảo vệ em. Akiha tin tưởng vào những lời đó thì có gì sai trái?

Đầu nghĩ thế nhưng lòng tôi lại như lửa đốt. Tôi vừa mong muốn được nên duyên cùng Akiha nhưng lại cũng rối như tơ vò trước con đường hiểm trở dẫn bước tới mong muốn đó.

Tôi thở dài không biết bao nhiêu lượt thì bỗng điện thoại di động đổ chuông. Số máy lạ gọi tới nên tôi cảnh giác nhấn nút trả lời.

“Đây là số cậu Watanabe phải không ạ?” Giọng người đàn ông vừa hỏi nghe quen quen. Gương mặt vuông chữ điền hiện lên trong đầu tôi. “Tôi, Ashihara đây.” Ông ta tự xưng tên. “Tôi đang ở cạnh công ty cậu đây. Cậu gặp tôi một chút được không?”

“Gặp cũng được thôi, nhưng có việc gì thế? Trước tôi cũng nói với anh rồi đấy, tôi không biết gì hết.”

“Có lẽ tình hình bây giờ với khi đó đã đổi khác rồi, đúng không? Trước mắt, tôi cứ đến chỗ cậu đã. Tôi sẽ tới sảnh tiếp khách ở tầng một.” Ashihara nói rồi tắt máy luôn.

Tôi đành bất đắc dĩ đứng lên khỏi ghế. Không hiểu ông ta tới vì việc gì.

Xuống sảnh, tôi thấy Ashihara vẫn mặc nguyên chiếc áo khoác màu be đứng đợi. Ông ta rõ là không giống diễn viên Peter Falk nhưng tôi lại có cảm giác mình hiểu được phần nào tâm trạng của nghi phạm khi bị trung úy Columbo đeo bám dai dẳng.

“Xin lỗi vì hẹn gặp lúc cậu đang bận rộn.” Ông ta cúi đầu.

“Tôi không có thông tin nào hữu ích cho anh đâu.”

“Kìa, cậu đừng nói thế chứ. Ta làm cốc cà phê nhé?” Ông ta chỉ vào chiếc máy bán hàng tự động.

“Tôi không dùng gì cả.”

“Vậy à. Thế tôi xin phép uống một mình vậy.” Ông ta mua nước cam ép.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn đặt ở sảnh. Ông ta vẫn không cởi áo khoác nên tôi có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Đêm hôm kia, cậu đã gặp Kugimiya Makiko nhỉ?”

Tôi ngăn người trước những lời của ông ta. Cùng lúc, cũng đoán ra được mục đích ông ta tới đây hôm nay.

"Anh nghe từ chị Kugimiya Makiko rồi à?"

"Đúng vậy. Cô ấy báo cho tôi qua điện thoại. Tôi phải ngả mũ trước sự kiên định của cô ấy. Cô ấy vẫn chưa bỏ cuộc."

"Thế thì sao?"

"Tôi nghe được một chuyện mà tôi không thể bỏ qua." Ashihara uống nước cam và cười ẩn ý. "Hình như cô Nakanishi Akiha trong cơn quá khích vì hơi men đã tiết lộ một chuyện động trời nhỉ?"

"Ý anh là chuyện cô ấy bảo tất cả các cửa của căn phòng đều bị chốt từ bên trong?"

Viên cảnh sát gật đầu. "Tôi thấy đây không phải chuyện có thể nói đùa được."

"Nhưng cũng không phải chuyện mà hung thủ có thể nói ra được, đúng không?"

"Đó chính là chỗ phức tạp trong tâm lý con người. Theo như tôi nghe được thì hình như cô Akiha đã say quắc cần câu."

"Kể cả vậy thì cô ấy sao có thể tự thú những điều quan trọng như thế được."

"Cái đó thì chưa chắc. Vẫn có khi người ta do một cơn cố nào đó mà nói tuột ra những điều đã giấu giếm nhiều năm. Trước đây chẳng có vụ một gã sát hại trẻ em lôi ảnh thi thể nạn nhân ra trước quán nhậu để khè mọi người nên mới bị bắt đó sao. Cho nên việc tự bản thân hung thủ cố ý gửi đi lời nhắn cũng không có gì quá lạ lắm."

"Chuyện đó với chuyện này không giống nhau. Còn nếu anh đã nghi ngờ thì sao không gặp trực tiếp chính chủ mà hỏi. Xem có phải hôm rồi cô ấy quá chén nên lỡ nói ra sự thật không."

Tức thì, Ashihara nhăn mày, miệng méo xệch vẻ như đuối lý.

"Kể cả toàn bộ cửa phòng có khóa thật đi chẳng nữa thì cô ấy cũng không nói cho tôi. Nếu có thể nói thì cô ấy đã tự thú từ lâu rồi."

Cô ấy sẽ không nói cho tôi. Sẽ không nói cho một cảnh sát hình sự đâu...”

Ánh mắt đầy ẩn ý của ông ta khiến tôi hiểu ông ta đang nói rất thật tâm. Tôi lắc đầu.

“Cô ấy cũng không nói cho cả tôi đâu.”

“Vậy sao. Tôi tưởng nếu là với cậu thì cô ấy sẽ bộc bạch sự thật chứ. Tôi quan sát nên biết cô ấy đang bị lay động tâm tư. Việc vụ án sắp hết thời hiệu truy cứu khiến cô ấy day dứt lương tâm. Rằng bản thân có nên cứ thế mà né tránh mãi mãi hay không. Tôi nhận thấy sự giằng xé đó đã dẫn tới việc cô ấy tự tiết lộ điều quan trọng trong cơn say. Chính vì vậy tôi mới muốn nhờ cậu giúp. Nếu như cô ấy đang giấu giếm điều gì đó thì nhờ cậu thúc đẩy sao cho cô ấy sớm nói ra. Ngoài cậu ra không ai có thể làm được việc này.”

Tôi lờm viên cảnh sát hình sự.

“Akiha không phải hung thủ. Cô ấy chẳng có lý do gì để sát hại cô Honjo.”

“Đó là người phụ nữ đã cướp đi chồng của mẹ cô ấy. Và mẹ cô ấy đã vì thế mà tự tử.”

“Việc ly hôn của vợ chồng chú Nakanishi không liên quan gì tới cô Honjo. Tôi biết sau khi vợ chồng chú ấy ly thân thì chú ấy mới bắt đầu mối quan hệ với cô Honjo.”

“Cậu nghe từ chỗ ông Nakanishi hả?” Ashihara trề môi. “Chuyện đó mà cậu cũng tin được sao?”

“Thế anh có chứng cứ chứng minh đó là dối trá không?”

“Cậu coi thường năng lực điều tra của chúng tôi thế thì gay thật đấy. Đúng là vẻ ngoài cho thấy vợ chồng nhà Nakanishi chia tay êm thấm nhưng việc ông Nakanishi ngoại tình là nguyên nhân của vụ ly hôn thì đã quá rõ ràng qua lời khai của một vài người.”

“Làm gì có chuyện đó chứ.”

“Tin hay không thì tùy cậu. Cậu cứ nghĩ cho chín đi. Chuyện đó cũng còn vì bản thân cậu nữa đấy.”

“Vì tôi ư?”

Viên cảnh sát dựa người vào ghế, cầm rụt lại, nhìn tôi lom lom. Đôi mắt ánh lên nét giảo hoạt.

“Nếu cứ như tình hình hiện nay, có lẽ vụ án sẽ được công nhận hết thời hiệu truy cứu. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là tất cả đã chấm hết. Kugimiya Makiko sẽ không rút lui. Vụ án hình sự sẽ kết thúc nhưng vụ án dân sự sẽ được mở ra. Án dân sự thời hiệu là hai mươi năm. Nghĩa là vẫn còn năm năm nữa. Trong thời gian đó, cậu vẫn định tiếp tục hẹn hò với cô ấy chứ?”

“Anh có ý gì?”

“Tôi đang nói nếu cậu muốn chia tay cô ấy thì bây giờ là thích hợp nhất. Lúc này, tâm can Nakanishi Akiha đang lung lay tận gốc rễ. Biết đâu sau khi vụ án được công nhận hết thời hiệu truy cứu cô ấy lại khai ra tất cả. Khi đó, nếu cô ấy bị khởi kiện dưới hình thức án dân sự thì chuyện sẽ không nhỏ đâu. Bản thân cậu cũng không tránh khỏi liên lụy. Cậu có hiểu không?”

Tôi lắc đầu, đứng dậy. “Tôi xin phép đứng dậy trước.”

“Watanabe, cậu nên suy nghĩ kỹ đi. Chuyện can hệ cả đời đấy.”

“Tôi tin tưởng cô ấy. Thế nên không may may có ý định để cô ấy thú tội. Chào anh.”

Rời khỏi chỗ đó rồi mà tim tôi vẫn đập như con lắc dao động. Tự bản thân tôi biết rõ nhất, rằng tôi không hề tin tưởng Akiha đến mức như tôi vừa hùng hổ từ chối viên cảnh sát hình sự.

30

Trông thấy Sonomi xúc món natto lên trên cơm tôi có chút ngạc nhiên. Tôi đã luôn nghĩ con bé chỉ thích khuấy lên thôi chứ ghét phải ăn nó.

"Bố đang nhìn gì thế?" Yumiko hỏi tôi.

"Ờ, tại bố thấy Sonomi đang ăn natto."

Tức thì vợ nhìn con gái rồi gật đầu. "À! Từ tháng trước con đã ăn được rồi. Thế mà bây giờ bố mới nhận ra hả? Mẹ mấy lần cho con ăn sáng rồi mà?"

"Thế à! Không hiểu cơn gió nào làm con bé thay đổi thế nhỉ?"

"Hồi về Nagaoka, con xin ông ngoại một ít lúc ông đang ăn, xong khen ngon. Vị hôm đó cũng chẳng có gì đặc biệt so với natto nhà mình vẫn thường ăn nhưng trẻ con đôi khi cứ buồn cười như vậy đấy. Rồi từ đó dần dần con ăn được thôi."

"Ừm..."

"Nói mới nhớ, lúc đó bố không ở đấy nhỉ." Yumiko nhớ ra. "Bố đi ra ngoài một mình từ lúc chiều. Bố bảo đi trượt tuyết."

"Là tối đó à..." Ngực tôi nhói đau.

"Từ đó đến nay cũng hơn một tháng rồi. Thế mà bây giờ bố mới nhận ra. Hơi bị kém tinh tế đấy nhé!" Giọng điệu của Yumiko không có ý chê trách sự vô tâm của tôi mà trái lại, thấm đẫm niềm tự hào vì chỉ mình cô ấy nhận ra sự tiến bộ nơi con gái.

"Trẻ con mỗi ngày một lớn nhỉ!"

“Bố vừa nói cái gì thế!” Yumiko gượng gạo cười trước câu nói của tôi. “Chán bố thật đấy. Giờ mới thêm nhận ra là Sonomi nhà ta đã biết ăn natto nhỉ!” Yumiko nói chuyện với con.

“Chán bố quá mẹ nhỉ!” Con gái ngây thơ hướng về phía tôi.

“Mất mặt ghê!” Tôi rụt cổ ra chiều biết lỗi.

Đây là cuộc trò chuyện đầu ngày bình dị, chẳng có gì khác so với mọi khi. Đương nhiên, Sonomi, thậm chí cả Yumiko có lẽ sẽ không nghi ngờ gì về việc mỗi ngày cứ như thế này mà trôi đi. Sự thay đổi, nếu có, thì chắc sẽ là Sonomi có thêm em trai hoặc em gái, chứ năm mơ có lẽ hai mẹ con cũng không bao giờ nghĩ tới việc sẽ bị khuyết mất một ai trong chúng tôi. Bản thân tôi một năm trước cũng từng như vậy.

Trở trêu thay, tôi của bây giờ đã biết. Rằng khung cảnh này chẳng mấy chốc sẽ bị đổi khác. Ba người bên nhau như một lễ đương nhiên sẽ chỉ còn lại có hai. Không ai khác, người biến mất khỏi đây chính là tôi.

Từ lúc quyết định sẽ chọn Akiha, tôi đã luôn ý thức được điều này. Phải nói là giác ngộ có lẽ chính xác hơn. Tôi không tránh khỏi nỗi xót xa vì sẽ không còn được gặp vợ và con. Lồng ngực tôi cũng đau đớn khi tưởng tượng tới sự chua xót của họ.

Đặc biệt, cho dù Sonomi có chấp nhận chuyện này đi nữa, nhưng chỉ cần nghĩ tới những tổn thương trong tâm hồn con bé, tôi cảm giác như mình bị trùm trong lớp màn tằm tối. Chẳng có ánh sáng và cũng chẳng thể dò dẫm tìm ra lối thoát. Tôi cũng không nghĩ con bé có thể tìm ra được.

Tôi không nhận ra Sonomi đã biết ăn natto nào phải do kém tinh ý, mà chính là bởi tôi không dám nhìn thẳng vào gương mặt con, đứa con gái bé bỏng mà chẳng bao lâu nữa tôi sẽ phải vứt bỏ.

Sau màn chào tạm biệt của vợ và con gái, tôi rời khỏi nhà. Ra khỏi tòa chung cư, tôi thấy hoa anh đào trồng bên vệ đường đã sắp nở rộ. Ra là đã đến tiết trời này rồi.

Yumiko và Sonomi luôn tin tưởng rằng tôi sẽ trở về, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tôi sẽ không về nữa. Điều đó khiến tôi khổ

tâm. Đương nhiên, ví thử tôi là một ông bố tồi tệ thì đã đi một nhẽ. Thà rằng tôi là loại đàn ông không có còn tốt hơn cho vợ con thì đã không thành vấn đề. Đằng này... Tự nói thì bảo *mèo khen mèo dài đuôi*, nhưng tôi không phải loại đàn ông như vậy. Tôi đã luôn cố gắng làm người chồng tốt, người cha tốt. Giờ đây, chính việc đó cũng bị coi là một cái tội.

Tôi đến công ty thì vẫn chưa thấy bóng dáng Akiha đâu. Tôi ngồi vào ghế và đang định bật máy tính thì Taguchi Maho tiến lại chỗ tôi với gương mặt mỉm cười hồn nhiên. Tôi thầm nhủ chắc lại sắp *bội thu* tin đồn về chuyện cưới hỏi của Akiha đây.

"Anh Watanabe ơi, tối nay anh có lịch gì chưa ạ?" Cô nàng khe khẽ hỏi tôi.

"Tối nay á? Chưa, chưa có lịch gì hết."

"Mọi người đang định tổ chức tiệc chia tay Akiha. Cô ấy hết tháng này là nghỉ rồi. Mà trưởng phòng nhà ta chẳng có vẻ gì là muốn tổ chức tiệc chia tay cho cô ấy. Nghĩ cũng tội nên tụi trẻ bọn em định làm bữa tiệc chia tay. Có điều, mọi người chỉ thu xếp đi được vào đúng hôm nay thôi nên đã chốt luôn rồi."

"Tôi cũng được tham gia hả? Tôi còn trẻ cái nỗi gì."

"Ai bảo thế. Anh vừa may đủ tiêu chuẩn. Thế anh tham gia cùng cho vui nhé?"

Taguchi Maho cất bước rời đi, bỏ lại tôi còn đang thắc mắc cô ấy nói tôi vừa may đủ tiêu chuẩn là tiêu chuẩn gì.

Tôi nhìn sang chỗ Akiha. Chẳng biết em đã đến từ lúc nào, còn đang chuẩn bị đeo kính. Đang đưa kính lên thì em nhìn sang chỗ tôi. Bốn mắt chạm nhau. Em như thể đang bắt chuyện với tôi: *Chào anh. Anh khỏe chứ?* Còn tôi thì đáp lại: *Anh khỏe*. Thực ra lòng tôi đang ngổn ngang suy nghĩ nhưng đến cả mắt tôi cũng phải nói dối.

Tiệc chia tay Akiha được tổ chức tại quán nhậu ở Hatchobori và vắng mặt vài người so với hôm tiệc chào đón cô ấy. Trong đó có cả trưởng phòng và Satomura.

Đương nhiên, buổi tiệc đã được khơi mào bằng các câu hỏi về chuyện cưới xin của Akiha. Bắt đầu từ việc xác nhận xem chuyện đó là thật hay giả.

“Chưa mà, bọn em chưa quyết định cụ thể gì cả.”

Mọi người nháy dưng lên trước câu trả lời của em.

“Thế đúng là em có người yêu rồi hả? Thế mà hôm tiệc chào đón lại bảo chưa có ai. Hôm đấy là nói dối chứ gì?” Một cậu đồng nghiệp hỏi.

“Em có nói dối đâu. Lúc đó em chưa có ai thật mà.”

“Ồ!” Trừ tôi ra, mọi người đều sững sốt.

“Thế hay lại *ta về ta tắm ao ta*, là người công ty mình đấy?”

Tôi như *kiến bò chảo nóng* trước câu hỏi đi thẳng vào cốt lõi vấn đề. Tôi liên tục đưa cốc rượu sochu được pha với chút nước và đá lên miệng.

Akiha mỉm cười và khẽ lắc đầu.

“Tiếc là không phải ạ.”

Những lời này khiến cho bầu không khí đang căng lên của buổi tiệc có phần giãn ra đôi chút. Cậu đồng nghiệp bên cạnh tôi còn lẩm bẩm. “Hóa ra là đùa bỡ!”

“Thế cậu quen anh ta ở đâu? Buổi giao lưu hẹn hò à?” Taguchi Maho hỏi.

“Không, quen ở trung tâm bóng chày.”

Tôi suýt chút nữa thì sặc rượu sochu đang uống dở trong miệng.

“Trung tâm bóng chày á? Cậu cũng đến những nơi như thế à?”

“Đến chứ sao không. Ờ kìa, nó thích hợp để giải tỏa căng thẳng lắm đấy.”

“Hửm! Thế... tức là cậu gặp người ta ở đó hả?”

Akiha gật đầu thừa nhận.

“Đó là cuộc gặp gỡ định mệnh.”

Ưc... Ai đó nuốt nước bọt. Còn những người khác cũng mắt tròn mắt dẹt.

“Này, thế anh ta là người như thế nào vậy?” Taguchi Maho tiếp tục hỏi.

Akiha nghiêng đầu một chút ra chiều suy nghĩ rồi mới mở miệng trả lời.

“Anh ấy là người nhiệt huyết với công việc và lành lăm. Nên... tớ nghĩ anh ấy là người biết quý trọng gia đình.”

“Ừm, đúng là Nakanishi từng bảo không chấp nhận mấy tên đàn ông không làm tốt vai trò người chồng. Hôm tiệc chào mừng nhân viên mới nhì.”

Cứ vào những chủ đề như thế này là y rằng trí nhớ xuất sắc của Taguchi Maho lại phát huy tác dụng.

“Chưa hết, em còn bảo gì mà nếu ngoại tình thì em sẽ giết.”

Trước câu hỏi của một nam đồng nghiệp, vài người cũng hòa theo. “Chuẩn! Chuẩn!”

“Hồi đó tôi còn nghĩ sợ thế...”

Akiha mỉm cười đáp lại rồi nói, “Ngoại tình là chuyện khác.” Em còn tiếp tục, “Có điều, nếu anh ấy thật lòng thì em đành chịu thôi.”

“Cậu bảo thật lòng là sao?” Taguchi Maho hỏi.

“Tớ nghĩ đàn ông hay phụ nữ thì ai rồi cũng có lúc thay đổi tình cảm. Tớ cũng đâu phải chỉ hẹn hò duy nhất với một người. Đang có nửa kia của mình rồi mà lại trót thích một người khác thì việc đó cũng đâu có gì đáng trách. Tớ chỉ thấy không thể chấp nhận nổi việc đối phương không muốn đánh đổi gì mà chỉ muốn đổ dồn hết cho người kia. Kiểu tình cảm đó không thật lòng mà chỉ đơn thuần là chơi bời qua đường. Không ai có quyền đùa giỡn với trái tim của người khác, đúng không?”

Trong khi Akiha đang nói với giọng điệu bình thản thì ai đó lại mang vẻ mặt nghiêm trọng. Có điều, người giật gãi đen mặt nhất không ai khác chính là tôi.

“Người như thế thì sao phải lo họ ngoại tình nữa chứ?” Taguchi Maho hỏi với giọng tươi tắn.

“Tớ cũng nghĩ không vấn đề gì. Anh ấy không có gan làm vậy đâu. Bởi anh ấy biết nếu dám thì sẽ bị tớ cho bay màu luôn.”

Những lời nói vừa rồi đã đưa nụ cười trở lại trên gương mặt mọi người.

“Này, thế cậu thích nhất điểm gì ở người đó thế?” Câu hỏi của Taguchi Maho một lần nữa khiến Akiha phải nghiêng đầu suy nghĩ.

“Điểm gì á. Thú thật đến tớ cũng không biết nữa. Anh ấy là kiểu người mà nếu là tớ trước đây sẽ tuyệt đối không bao giờ thích nổi. Có điều, nhờ anh ấy mà tớ đã tìm lại được chính bản thân mình.”

“Ý cậu là sao?”

“Nhiều lắm, sở trường, sở đoản rồi sở thích của bản thân, những điều mà ngay chính tớ cũng không nhận ra. Đặc biệt anh ấy còn dạy tớ biết xin lỗi nữa. Cho đến trước khi gặp anh ấy, tớ từng không thể thẳng thắn thốt lên lời xin lỗi những người luôn cho là mình đúng và mình chẳng có gì xấu cả...” Nói đến đó, Akiha nhìn một lượt hết thấy mọi người đang mang gương mặt đăm chiêu rồi đột nhiên cúi đầu. “Em nói mấy chuyện kỳ cục làm hỏng cả không khí buổi tiệc mất rồi. Em xin lỗi mọi người ạ. Thế nào, mọi người thấy em xin lỗi trơn tru chưa?”

Câu đùa của Akiha đã cứu nguy cho bầu không khí đang bị chùng xuống. Sau đó, mọi người, kể cả Taguchi Maho không còn hỏi Akiha về chuyện người yêu nữa. Chắc mọi người cũng ngầm đoán chuyện có ẩn tình sâu sắc gì đó.

Sau khi tàn tiệc, Taguchi Maho rủ tôi đi tăng hai cùng mọi người nhưng tôi lấy lý do không thể về muộn để từ chối khéo. Còn lý do thực sự là ở cùng Akiha và mọi người làm tôi cứ thấp tha thấp thỏm.

Tôi tạm biệt mọi người, lên taxi, đoạn kiểm tra tin nhắn điện thoại. Có tin nhắn từ Akiha.

“Em cũng né đi tăng hai rồi. Em chờ anh trước trung tâm bóng chày nhé.”

Tôi vội vàng kêu tài xế, “Xin lỗi bác tài. Bác chuyển hướng cho tôi đến Shinjuku với.”

Tôi xuống xe ở bên cạnh trung tâm bóng chày, vừa đi bộ vừa lấy điện thoại ra. Có điều, tôi chưa kịp làm gì thì đã thấy Akiha đứng ở đó.

“Em là nhân vật chính mà lại bỏ về như thế này thì có ổn không đấy?”

Em chạy lại chỗ tôi và khoác cánh tay tôi.

“Thì tại em muốn gặp anh ở đây quá.”

“Chắc lúc này nói chuyện làm em nhớ nơi này hả?”

“Vâng. Thế còn anh?”

“Anh cũng nhớ chứ. Chuyện mới có nửa năm thôi mà.”

Tôi nhớ lại Akiha lúc đó đang nắm gậy bóng chày với dáng điệu khác thường. Có lẽ, tôi đã phải lòng em vào chính khoảnh khắc đó.

“Tối hôm ấy, nếu không gặp nhau ở đây thì đã không có chúng ta của bây giờ anh nhỉ?” Akiha vừa ngắm nhìn ánh đèn của trung tâm bóng chày vừa nói.

“Có lẽ vậy!”

“Chưa biết chừng như vậy còn hơn. Em không phải đau khổ thế này, cũng sẽ không làm khổ cả anh nữa.”

“... Em thấy khổ à?”

Tôi vừa hỏi thì Akiha sụp mắt lại. Nhưng ngay lập tức em lại ngẩng mặt lên và mỉm cười.

“Không, em bình thường. Em thấy bình thường, có khổ sở gì đâu. Được như thế này em hạnh phúc lắm!”

“Anh cũng thấy bình thường.”

Cơn gió lạnh thổi tới. Tôi định vào đại một quán cà phê nào đó nhưng Akiha lại rủ cả hai cùng đi bộ.

“Mình cùng dạo phố đêm đi anh. Như thế sẽ giống mình đang hẹn hò bí mật.”

“Lại còn hện hò bí mật cơ đấy!”

Chúng tôi cứ thế khoác tay nhau dạo quanh phố phường Shinjuku. Trên phố tràn ngập những người còn chưa kịp tận hưởng hết phố xá về đêm.

“Thứ Hai tuần sau anh có rảnh không? Tối thứ Hai ấy.” Akiha vừa đi vừa hỏi tôi.

“Thứ Hai là ngày...”

“Ba mươi,” em trả lời luôn. “Ngày ba mươi tháng Ba, trước ngày ba mươi một tháng Ba.”

“À!” Tôi kêu lên. Tôi đương nhiên hiểu ý nghĩa của ngày đó.

“Đến 0 giờ sáng ngày ba mươi một thì thời hiệu truy cứu của vụ án đó sẽ chấm dứt. Em muốn anh ở bên cạnh em vào lúc đó.” Akiha dừng chân và rời khỏi cánh tay tôi. Em hướng sang tôi và tiếp tục hỏi, “Có được không anh?”

Tôi thở phào một hơi. Tâm tư tha thiết của em đã chạm tới tôi nên tôi nào dám nói không.

“Được thôi. Đêm đó hai ta sẽ bên nhau.”

Tôi sẽ lại phải nói dối Yumiko. Có điều, giờ thì tôi bất cần.

“Này, anh còn nhớ không? Chuyện em từng bảo đến ngày ba mươi một tháng Ba thì em sẽ có thể nói được nhiều hơn ấy.”

“Đương nhiên nhớ chứ.”

“Ngày đó sắp đến rồi. Ngày định mệnh của em.” Akiha nhìn tôi chăm chăm. “Em sẽ nói. Chuyện gì em cũng sẽ kể hết.”

Tôi lặng lẽ gật đầu. Cho dù em có thú nhận bất cứ điều gì, tôi cũng sẽ đường đường chính chính đón nhận. Thực lòng tôi muốn hỏi em ngay và luôn tại đây nhưng lại không dám nói ra miệng. Bởi sẽ thành ra xem nhẹ sự nhẫn nại im lặng trong suốt mười lăm năm vừa nói.

“Em cũng có chuyện muốn anh hứa với em.” Akiha nói.

“Chuyện gì thế?”

Akiha rời mắt khỏi tôi, con ngươi đảo trái rồi đảo phải hồ như còn đang phân vân. Sau đó, em hít một hơi thật dài rồi lại nhìn về phía tôi, ánh mắt nghiêm túc.

“Anh hãy quyết định mối quan hệ với em. Em muốn anh quyết định sẽ như thế nào. Bao gồm cả chuyện gia đình hiện nay của anh nữa.”

“Anh nào có thay tâm chuyển ý đâu.”

Em lắc đầu.

“Em không nghi ngờ tình cảm của anh. Mà em muốn anh hãy cho em thấy tình cảm đó mạnh mẽ cỡ nào. Anh nghe em nói những lời ban nãy rồi đúng không? Nếu anh thật lòng với em, em mong anh không né tránh những chuyện mất mát hay tổn thương. Nếu anh né tránh thì chính là không thật lòng thật dạ và chỉ đơn giản là vui chơi qua đường.”

Từng câu từng chữ Akiha nói như mũi dao đâm vào tim tôi. Tôi cũng không thể phản biện được gì. Đúng như em nói. Tôi đã trốn tránh. Tôi đã luôn đẩy phần gánh nặng thiệt thòi sang phía em.

“Anh biết rồi. Anh sẽ cho em câu trả lời. Trước khi nghe những lời bộc bạch của em, anh sẽ nói chuyện với vợ.”

“Không được,” Akiha nói. “Hãy cho em câu trả lời sau khi anh nghe xong chuyện của em. Em không muốn khiến anh phải hối hận. Bởi kể cả anh không hối hận nhưng nếu cứ phải sống trong sự dằn vặt rằng phải chăng anh đang hối hận cũng đủ khiến em khổ.”

“Anh sẽ không hối hận. Anh tin mình sẽ không như vậy.”

“Kể cả thế cũng không được.” Giọng Akiha gay gắt.

Tôi thở hắt ra.

“Nếu em đã nói vậy thì anh sẽ để sau khi nghe xong chuyện của em. Sau đó, anh sẽ thú nhận toàn bộ với vợ. Ngày ba mươi một này mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

“Hôm đó, mọi chuyện sẽ chấm dứt.” Akiha lại quàng cánh tay tôi.

“Mọi chuyện sẽ khởi đầu chứ!” Tôi nói và bước đi.

31

Tôi vừa rời khỏi giường đã thấy run rẩy khắp người.

Ai bảo mùa đông năm nay ấm thì thử đến đây mà xem, sáng nào trời cũng lạnh tím tái cả người. Tôi kìm nén ham muốn chui trở lại chăn và thay bộ đồ ngủ.

Tôi vừa xỏ tay vào tay áo của chiếc sơ-mi trắng vừa liếc nhìn quyển lịch đặt bên gối. Hôm nay là ngày ba mươi, thứ Hai. Cứ nghĩ tới ý nghĩa của ngày hôm nay là tôi lại thấy run rẩy khắp người.

Trong phòng khách là bức tranh bữa sáng sắp bắt đầu. Sonomi đã ngồi vào bàn và đang uống sữa ấm. Trên đĩa là món xúc xích và trứng ốp la khoái khẩu của con bé.

"Chào buổi sáng con gái!" Tôi cất tiếng với Sonomi.

Con bé cười, "Con chào bố!"

Lòng trộm nghĩ liệu tôi còn được nhìn gương mặt tươi cười này bao nhiêu lần nữa đây. Chưa biết chừng đây là lần cuối cũng nên. Bởi, cho dù còn gặp nữa nhưng có lẽ con bé sẽ không bao giờ tha thứ cho người cha đang tâm vứt bỏ mẹ con nó.

"Bố cũng ăn bánh mì nhé?" Tiếng Yumiko hỏi vọng ra từ trong bếp.

"Ừ!" Tôi trả lời. "Với cả bố xin lỗi vì báo gấp, tối nay bố không về nhà được nhé."

"Ơ, thế ạ!" Yumiko ló mặt ra khỏi bếp. "Bố đi công tác à?"

"Ờ!" Bây giờ cứ tạm trả lời vợ thế đã.

“Bố đã chuẩn bị xong hết chưa? Mà bố đi công tác ở đâu thế?”

“Osaka. Có một đêm thôi nên cũng chẳng cần chuẩn bị gì nhiều. Đến khách sạn cũng chỉ ngủ thôi mà.”

“Cũng phải,” Yumiko gật đầu rồi quay trở lại bếp. Hoàn toàn chẳng có vẻ gì nghi ngờ.

Tôi vừa ăn bánh mì nướng, uống cà phê vừa lướt qua tờ tạp chí sáng. Chẳng có mẫu tin nào về việc vụ án xảy ra tại Higashi Hakuraku chuẩn bị hết thời hiệu truy cứu. Bởi trong mắt thế gian, đây chỉ là một vụ án nhỏ.

Tôi khoác thêm áo măng tô bên ngoài bộ com-lê, tay cầm chiếc cặp tài liệu rồi đi ra phía cửa nhà. Yumiko cũng theo sau để tiễn tôi đi làm.

“Bố đi đường cẩn thận nhé!” Yumiko cầm chiếc đôn gót giày tôi vừa dùng và dặn dò.

“Ừ... À, mai mẹ có lịch gì không?”

“Mai á? Có chuyện gì à?”

“Không, chỉ là bố có chút chuyện muốn nói với mẹ thôi.”

“Chút chuyện á? Là chuyện gì vậy? Chuyện không nói luôn bây giờ được à?” Yumiko khẽ nghiêng đầu.

“Bố muốn thông thả nói chuyện với mẹ. Với lại bây giờ cũng chẳng còn thời gian nữa.”

“Ừm! Mai mẹ cũng chưa có lịch gì cả.”

“Bố biết rồi. Thế tối nay bố đi công tác nên hai mẹ con chịu khó ở nhà với nhau nhé!” Tôi rời khỏi nhà.

Tôi thực sự có cảm giác như chắc chắn có chuyện gì đang tới gần. Có điều, tôi không biết nó là hạnh phúc hay bất hạnh. Tôi chỉ biết duy nhất một điều rằng đã không thể ngăn dòng chảy này được nữa. Từng hành động nhỏ nhất của tôi trước đây cứ xếp chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp khiến cho cuộc đời tôi sắp lay chuyển dữ dội, giống như cứ ấn mãi đầu ngón tay vào chiếc chuông đồng khổng lồ thì chẳng mấy sẽ đến lúc nó cộng hưởng và rung lên mạnh mẽ.

Tôi đến công ty nhưng hoàn toàn không mó tay gì vào công việc. Đầu tôi ngập tràn trong các suy nghĩ kiểu như nếu tôi ly hôn thì mọi người xung quanh sẽ nghĩ thế nào. Chưa kể, nguyên nhân lại là do tôi ngoại tình. Tôi đã ngoại tình với nhân viên thời vụ nên rốt cuộc phải ly hôn, và ruồng bỏ cả con gái. Tất cả đều là những hành vi mà một năm trước đây tôi từng rất khinh miệt. Chắc chắn rất nhiều người sẽ coi đó là ngu ngốc, đáng khinh giống như tôi của khi ấy.

Trong khi miên man với những suy nghĩ như vậy, tôi lén nhìn sang phía Akiha. Mấy lần trong số đó, tôi và em bốn mắt giao nhau.

Tối nay đấy nhé. Tôi cảm giác như em đang thăm thì như vậy.

Phải rồi, sắp đến buổi tối nay rồi. Tôi còn chưa biết tất cả sẽ chấm dứt hay sẽ bắt đầu.

Hết giờ làm, tôi nhanh chân nhanh tay chuẩn bị rồi ra khỏi chỗ công ty. Tuần trước, tôi đã quyết định sẵn chỗ hẹn với Akiha.

Rời khỏi công ty, tôi lên taxi đi về hướng Shiodome. Tôi đã đặt nhà hàng trên tầng thượng của một tòa nhà cao tầng. Tôi đến cửa vào và thông báo tên thì được một nữ nhân viên trong bộ đồng phục màu đen hướng dẫn đến bàn đặt bên cửa sổ.

Trong khi chờ Akiha tới, tôi vừa uống bia vừa ngắm cảnh đêm.

Đây là quán lưu giữ kỷ niệm của tôi. Chính là quán mà hồi Noel năm ngoái, tôi đã phải có màn *diễn kịch để đời* để được hẹn hò cùng Akiha. Mới ba tháng trước thôi mà tôi có cảm giác như chuyện xa xưa lắm rồi.

Tôi uống độ một phần ba cốc bia thì Akiha xuất hiện. Em mặc chiếc áo sơ-mi xuyên thấu, trông thật quyến rũ. Đương nhiên, lúc ở công ty thì em không mặc như vậy.

“Em thay đồ đấy à?”

“Vâng. Tại hôm nay là ngày quan trọng mà!”

Sau khi cụng ly sâm-panh, em nhìn một lượt trong nhà hàng rồi khẽ mỉm cười quay sang tôi.

“Mình gặp được nhau vào đêm Noel khiến em cảm động lắm. Em vốn bỏ cuộc rồi, ai ngờ anh lại biến nó thành sự thật.”

“Vì em nói không thể. Nên anh mới muốn cho em thấy tâm ý của anh.”

“Anh đúng là người thích ăn thua nhỉ.”

“Em thì không chắc. Cứ nhìn cách em cầm cây gậy bóng chày thì biết ngay.”

“Chuyện đời nào rồi mà anh còn nói!” Em chu miệng, mắt nhìn ly sâm-panh và nhấp môi.

Sau đó chúng tôi tiếp tục tán gẫu ôn lại các kỷ niệm. Trong tập cuối của các bộ phim truyền hình dài tập, người ta thường phát lại mấy phân cảnh ấn tượng như để tạo sự háo hức trước tập hạ màn.

Chỉ trong nửa năm mà chúng tôi đã có với nhau biết bao kỷ niệm, không sao kể xiết. Hoặc giả, các kỷ ức này vẫn còn mới mẻ nên chúng cứ kéo nhau hiện ra trong đầu chúng tôi.

Nói là không sao kể xiết nhưng kỳ thực cái gì cũng có giới hạn. Cuối cùng, chúng tôi cũng đi tới đoạn hôm Valentine trắng và cuộc hẹn hò sau buổi tiệc chia tay tuần trước. Có điều, lúc này, món chưa dọn lên chỉ còn nhõn đồ tráng miệng.

“Chín giờ rồi.” Sau khi thanh toán xong tại bàn, tôi nhìn đồng hồ rồi nói. “Vẫn còn ba tiếng nữa cơ. Em tính làm gì không?”

Đây là lần đầu tiên tôi thốt ra những lời có ý nhắc tới thời khắc 0 giờ sáng. Bởi trước đó Akiha không hề nói gì cả.

“Chúng ta đi uống ở đâu không?” Tôi hỏi.

Akiha không gật đầu. Em nhìn tôi không rời, môi hé cười.

“Hôm nay anh không phải về nhà đúng không?”

“Ừ.”

“Thế thì anh đến đó cùng em được không?”

“Đến đó là đến đâu cơ?” Tôi hỏi nhưng cũng thầm đoán được em đang nói về nơi nào.

“Nhà của em. Căn nhà tại Higashi Hakuraku, nơi từng xảy ra vụ án kia.”

“Đúng như anh đoán,” tôi đáp lời. “Tối nay bố em có ở đó không?”

“Bây giờ thì chắc chưa đâu. Ông còn đang làm việc mà.”

“Bây giờ? Thế chắc bố em sẽ về vào khuya muộn à?”

“Dự kiến là như thế ạ. Tại em dặn bố về rồi mà.”

“Em á?”

“Ừm, em dặn bố quá 12 giờ hãy về.”

Biệt thự nhà Nakanishi có bật đèn cửa, ánh sáng yếu ớt hắt ra từ tầng một. Nhưng Akiha bảo đèn đó được bật suốt để cảnh giới thôi.

Trong ga-ra, chỉ có chiếc Volvo, chiếc xe mà tôi đã được em chở vài lần, đang đậu.

Akiha lấy chìa khóa và mở cửa. Em ngoảnh lại phía tôi và nói, “Mời anh vào!”

“Anh vào đây.” Tôi nói rồi bước chân vào bên trong.

“Anh thích ở đâu hơn? Phòng em? Hay là phòng khách?” Akiha hỏi tôi.

“Đâu cũng được. Tùy em!”

Em suy nghĩ một chút rồi nói, “Thế lên phòng em đi.”

Căn phòng Akiha từng ở khi còn là cô học sinh cấp ba vào mười mấy năm trước vẫn nguyên vẹn như hôm tôi ghé đến lần trước. Chăn, nệm trên giường dường như vẫn giữ nguyên hình dạng lúc chúng tôi rời đi.

Chúng tôi đã ghé qua cửa hàng tiện lợi để mua bia, thịt bò khô trước khi về đây. Akiha đặt túi đồ lên bàn học.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ đặt trên bàn mà sửng sốt mất một giây. Bởi nó dường như đang chỉ sai giờ. Song ngẫm ra thì em đã không sử dụng nó trong nhiều năm nên hết pin cũng là đương nhiên.

Akiha dường như nhận ra ánh nhìn của tôi nên với tay lấy chiếc đồng hồ đó.

“Mấy giờ rồi anh?”

Tôi xem đồng hồ của mình. “10 giờ kém 10 phút.”

Em vặn kim đồng hồ, chỉnh đúng giờ rồi đặt nó về vị trí cũ.

“Thỉnh thoảng anh lại nhắc em mấy giờ rồi nhé!”

“Em định cứ tí tí lại chỉnh đồng hồ đấy à?”

“Vâng!” Em gật đầu.

Chúng tôi cùng lon bia và ăn thịt bò khô.

“Cứ uống bia rồi chờ đến 0 giờ thế này thì thích nhỉ.” Akiha nói đùa mà tôi lại không thể cười nổi.

“Mấy giờ rồi anh?” Em hỏi.

“10 giờ 5.” Tôi vừa trả lời dứt câu thì em lại chỉnh kim đồng hồ.

Sau đó, em nhìn tôi và hơi nghiêng đầu. “Em ngồi cạnh anh nhé?”

Lúc đó, tôi đang ngồi trên giường. “Em ngồi đi.”

Tôi trả lời.

Akiha vừa ngồi xuống bên cạnh thì tôi quàng tay qua lưng em. Em ngả vào lòng tôi. Tôi đặt nụ hôn lên trán thì em ngước mặt lên. Chúng tôi môi chạm môi.

“Không biết mấy giờ thì bố em về tới nơi nhỉ?”

“Còn lâu. Thế nên anh không cần để tâm làm gì.”

Tôi đặt lon bia xuống sàn và chúng tôi lại ôm siết lấy nhau, trao nhau không biết bao nhiêu là nụ hôn. Cứ thế chúng tôi bắt đầu cởi quần áo nhau ra. Cả hai cùng phối hợp nên chẳng mấy chốc, chúng tôi đã không còn mảnh vải nào trên người. Giữa chừng, Akiha đề nghị tắt đèn.

“Em lạnh không?” Tôi chui trên giường và hỏi.

“Em bình thường. Anh lạnh à?”

“Anh cũng bình thường.” Nói rồi tôi ôm lấy cơ thể trần trụi của em.

Đến đoạn này thì vẫn giống hệt như mọi khi. Nó là trình tự, là khuôn mẫu chúng tôi đã cùng nhau tạo dựng trong mấy tháng vừa rồi. Oái oăm thay, điểm khác biệt lại rơi vào đoạn sau.

Tôi có vuốt ve thân thể Akiha bao nhiêu đi nữa, hay ngược lại, dù được em mơn trớn dạo đầu thì cái bộ phận quan trọng nhất của tôi lại chẳng có phản ứng gì. Tôi cố thử mấy lần mà vẫn chẳng ăn thua. Cứ như thể nó không phải một phần của cơ thể tôi mà đơn giản chỉ là cục thịt mềm lũng lảng giữa hai chân vậy.

“Kỳ lạ ghê!” Bất giác tôi lẩm bẩm.

“Có sao đâu. Chỉ cần mình ôm nhau em cũng đủ thấy hạnh phúc rồi.”

“Ừ!” Tôi gật đầu. Đúng vào thời khắc quan trọng như thế này chứ. Tôi thấy mình thật thảm hại. Rốt cuộc, tôi bất đắc dĩ tự phân tích rằng tại tôi suy nghĩ nhiều quá nên thế.

“Mấy giờ rồi anh?” Em nắm trong vòng tay tôi và hỏi.

Tôi xem đồng hồ đeo tay đang đặt dưới gối. Tôi chợt nhớ tới bài hát *Selfishly Sinbad* của nhóm nhạc Southern All Stars. Lời điệp khúc vang vang. Phải rồi. Đến giờ rồi nhỉ.

“Gần 11 giờ rồi.”

“Hừm!” Em xoay trở người không yên rồi nhìn tôi. “Mình xuống dưới nhà đi?”

“Cũng được.”

Chúng tôi mặc lại quần áo rồi đi xuống cầu thang. Không khí trong phòng khách lạnh lẽo, còn có cảm giác bụi bặm nữa. Trên tủ búp-phê có chiếc đồng hồ để bàn dùng để trang trí. Kim đồng hồ vẫn chạy. Nó chỉ đúng 11 giờ.

“Em pha cà phê nhé? Hay là anh uống bia tiếp?”

“Gì cũng được... À thôi, cho anh cà phê đi.”

“Vâng.” Nói đoạn Akiha biến mất vào bên trong.

Tôi ngồi xuống chiếc sofa bọc da xa hoa. Nó đang lạnh ngắt khiến tôi cảm giác như bị cướp đi một phần thân nhiệt. Nhưng được một lúc thì nó cũng bắt đầu ấm dần lên.

Vừa ngồi, tôi vừa nhìn một lượt khắp bên trong phòng. Cứ nghĩ tới chuyện mười lăm năm trước từng có vụ án giết người xảy ra ở đây

là tâm trạng tôi lại không thể nào bình tĩnh được.

Mắt tôi lưu lại chỗ cửa kính giáp với vườn. Tôi nhìn chăm chăm vào cái chốt trong găng trên cửa.

Được một lúc thì Akiha quay trở lại. Trên khay là cốc uống trà và bình trà.

"Em không tìm thấy cà phê nên thay bằng hồng trà. Anh uống tạm nhé?"

"Ừ!"

Hơi nước nóng bay lên từ tách trà không hiểu sao khiến tôi cảm nhận được hiện thực. Căn nhà này không phải giả tưởng mà có thực. Việc vụ án xảy ra cũng là thực. Tôi thăm nhủ, một khi tôi đã quyết định sẽ chung sống với Akiha thì mắt tôi cần nhìn thẳng vào toàn bộ sự thực.

"Uống trà vào xong thấy ấm cả người." Akiha híp mắt sung sướng.

Tôi nhìn thẳng gương mặt em.

"Tối hôm Valentine trắng mình đã đến quán bar *Tổ bướm*. Em còn nhớ chuyện lúc đó không?"

Akiha bày ra khuôn mặt như bị giáng đòn bất ngờ nhưng ngay lập tức khoe miệng em lại giãn ra.

"Có, em có nhớ."

"Hôm đó, hình như em say không biết trời trăng gì luôn."

Tức thì em nheo mắt nhìn ngược lại tôi chăm chăm. "Ai bảo em say?"

"Nhưng em đã..."

"Đã bảo em không say mà." Em nói với khẩu khí cứng rắn. "Anh cứ nói tiếp đi."

Tôi với tay lấy tách trà. Đột nhiên tôi thấy khô hết miệng. Dự cảm chẳng lành bắt đầu ủa ra trong ngực tôi giống như một làn khói đen.

"Em đã nói với Kugimiya Makiko rằng chuyện có một cửa kính mở lúc phát hiện ra thi thể nạn nhân chỉ là dối trá. Sự thật là toàn bộ

cửa đều được cài chốt. Thế nên không có ai đột nhập vào nhà, cũng chẳng có ai tẩu thoát khỏi nhà hết. Chắc em không nhớ gì đâu nhỉ.”

Akiha bọc tách trà trong đôi bàn tay như để làm ấm các ngón tay đang bị lạnh cóng. Trong tư thế đó, em nhìn chăm chăm vào một điểm và mở miệng đáp.

“Em nhớ rõ mà. Tại em có say đâu.”

“Hôm ấy em ngủ gục luôn sau khi nói mấy lời đó mà.”

“Em biết. Em còn biết trong khi em đang ngủ thì anh với dì em, Quý bà Sắc sở đã ra sức thuyết phục cô Kugimiya Makiko. Rằng đó chỉ là lời của em lúc đang say rượu nên cô ấy đừng coi là chuyện nghiêm túc. Có điều, cô Kugimiya Makiko đã không chấp nhận. Cô ta quả quyết rằng lời tự thú của em là một dạng tuyên bố thắng lợi. Chưa hết, cô ta còn dặn anh nếu em tỉnh dậy thì hãy nhắn với em rằng không có thời hiệu nào cho tâm hồn cả.” Nói như vậy xong thì em nhìn tôi và nhoẻn cười. “Thế nào, em nhớ rõ mà, đúng không?”

Tôi cảm giác như mặt tôi vừa bị ai đó rút cạn máu. Tất cả đều đúng như em vừa nói. *Tuyên bố thắng lợi, không có thời hiệu cho tâm hồn...* Những lời của Kugimiya Makiko như văng vẳng bên tai tôi. Trở trêu ở chỗ, lúc chị ta nói ra những lời này đáng lẽ Akiha đang say giấc nồng.

“Em giả vờ... bị say rượu à? Tại sao em lại làm thế.”

“Em xin lỗi. Nhưng em không còn cách nào khác để tránh các câu hỏi như móc họng của cô Kugimiya Makiko.”

“Nếu thế em chỉ cần không nói gì ngay từ đầu.”

“Vậy thì việc em đến đó vào đêm ấy còn ý nghĩa gì nữa đâu. Tại em đến đó để đưa ra hình phạt cuối cùng mà.”

“Hình phạt á?”

Tôi nói đến đó thì có tiếng động ở cửa. Là tiếng khóa bật ra. Tiếp đó, cánh cửa hé mở.

“Cứ như là các nhân vật trong phim truyền hình trinh thám đã tề tựu đông đủ vậy.” Akiha đứng dậy.

Tôi theo sau em cùng đi ra phía cửa. Nhân vật xuất hiện ở đó không ai khác chính là ông Nakanishi Tatsuhiko và Quý bà Sặc sỡ, tức dì Hamasaki Myoko. Ông Nakanishi mặc bộ com-lê màu ghi tối còn dì Hamasaki lại khoác chiếc áo măng tô trắng bên ngoài áo len màu xanh đậm. Hai người họ nhìn tôi, mắt tròn xoe, ra chiều ngạc nhiên lắm.

“Hôm nay là ngày quan trọng nên anh Watanabe cũng đến đây ạ. Bố và dì không thấy phiền chứ?”

Cả hai không ai đáp lại lời Akiha. Sau màn giáp mặt, hai người họ bắt đầu lẳng lặng cời giày.

Mọi người vừa vào tới phòng khách thì Akiha nhìn bố và dì hỏi.

“Hai người uống gì không ạ? Bọn con vừa mới uống trà thôi.”

“Dì không uống gì đâu.” Quý bà Sặc sỡ hơi cúi đầu.

“Cho bố rượu Brandy. Mà thôi, để bố tự lấy.” Nakanishi vẫn mặc nguyên bộ com-lê và mở tủ búp-phê, lấy ra một chai Remy Martin cùng chiếc cốc dùng để uống rượu mạnh.

Akiha vừa dăm chiêu nhìn bố vừa nói.

“Con mới thú nhận với anh Watanabe một điều quan trọng. Rằng việc con say khướt ở quán *Tổ bướm* chỉ là một màn kịch. Con dù biết, nhưng vẫn bắt chấp để lộ cho cô Kugimiya rằng lúc vụ án xảy ra, nhà ta không ai có thể ra vào.”

“Con đang nói cái gì thế hả?” Nakanishi nói, trên tay vẫn cầm nguyên cốc rượu. “Lúc vụ án xảy ra, con bị ngắt xiú nên làm sao biết được cửa nhà có khóa hay không.”

Ánh mắt Akiha như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó vui mắt lắm.

“Bố chẳng hiểu gì cả. Con vừa bảo việc con giả say ở quán *Tổ bướm* chỉ là một màn kịch. Vậy ai dám chắc chắn rằng mười lăm năm trước con lại không thể diễn xuất như thế, đúng không?”

Tôi phải mất tới vài giây mới ngộ ra ý nghĩa trong lời em nói. Sau khi hiểu được thì tôi lại thấy hoang mang. Cùng lúc, một cơn run rẩy lan khắp thân tôi.

Khi phát hiện ra thi thể nạn nhân, Akiha đã bị ngất xỉu. Hóa ra chuyện đó là dối trá à? Không đúng, nếu theo câu chuyện của em thì cả ông Nakanishi lẫn Quý bà Sắc sở cũng đều bị qua mặt.

“Con tỉnh táo và biết toàn bộ những việc mà hai người đã làm.” Gương mặt Akiha không nét biểu cảm, như thể đang đeo mặt nạ. Em tiếp tục câu chuyện, “Để che giấu tội ác của con, hai người đã phải vất vả bày ra bao nhiêu dối sách.”

Trống ngực tôi...

Chưa từng đập dữ dội như thế này bao giờ. Sâu trong tai là tiếng mạch đập, cứ thành thịch, thịch thịch. Trong tình hình đó, tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ qua đuôi mắt.

Chẳng mấy chốc đã sắp tới 0 giờ sáng.

“Chúng ta cùng đếm ngược thôi nào.” Nói rồi Akiha trở ngón tay về phía chiếc đồng hồ để bàn.

Tôi nín thở, mắt đóng đinh vào từng chuyển động của kim đồng hồ. Nakanishi và Quý bà Sặc sỡ cũng không nói năng gì.

Kim đồng hồ chậm rãi chuyển động, chỉ vào 0 giờ sáng, rồi chạy qua cả 0 giờ. Tôi nhìn Akiha trước khi kịp thở hắt ra chỗ hơi bị nén trong lồng ngực từ nãy giờ. Cùng lúc tôi giật mình đánh thót. Bởi tôi trông thấy từ hàng mi đang khép lại của em, một dòng nước mắt chảy xuống.

“Akiha!” Tôi gọi.

Em chậm rãi mở mắt, thở một hơi thật dài rồi hướng về phía tôi. Trên khóe miệng em hé nở nụ cười.

“Thời hiệu truy cứu đã hết. Tất cả đã chấm dứt.” Akiha nói. Thế rồi em hết nhìn bố lại nhìn sang dì Hamasaki đang đứng sững như trời trồng. “Bố và dì đã vất vả rồi. Thời gian dài đằng đẳng nhỉ!”

“Con nói cái gì thế?” Nakanishi hướng mắt về phía khác, nét mặt tỏ rõ sự khó chịu. Ông ngồi xuống ghế sofa và bắt đầu rót rượu vào cốc.

Akiha tiến lại gần bên bố, mắt nhìn xuống.

“Bố có cảm giác thế nào? Suốt mười lăm năm trời phải che giấu tội ác của con gái mình, cuối cùng bố đã đạt được mục đích rồi nhỉ. Bố muốn nhảy lên vì vui mừng? Hay là bố muốn từ từ nhắm nháp niềm vui đó?”

“Con thôi đi!” Nakanishi đưa cốc Brandy lên miệng.

Đích nhắm tiếp theo của Akiha là Quý bà Sắc sỡ. “Còn dì thì sao ạ? Dì thấy thế nào?”

“Ta bảo con thôi đi cơ mà!” Giọng Nakanishi vọng tới. “Sao con cứ nói chuyện kiểu đó nhỉ. Vụ án đã khép lại rồi.”

Tức thì Akiha ngoảnh lại, hướng gương mặt hung dữ về phía cha mình.

“Ai bảo đã khép lại? Bố chớ vội thanh thản như thế. Bởi bố còn chưa biết về vụ án đâu.”

“Ta chưa biết cái gì?”

“Bố chưa biết gì cả. Hai người không biết một cái gì hết. Hai người đã làm những chuyện như vậy trong khi không biết một cái gì cả.”

Nakanishi nhìn chăm chăm vào Akiha, miệng hơi há ra như thể muốn nói điều gì đó. Có điều, trước đó ông nhìn lướt nhanh sang tôi rồi thở dài ra chiều đã nghĩ lại.

“Theo bố, con nên để cậu Watanabe về đi thì hơn. Xác nhận vụ án hết thời hiệu truy cứu xong rồi, chuyện tiếp theo hãy để người trong nhà nói với nhau thôi.”

Akiha nhìn tôi, nghiêng đầu.

“Anh muốn về không?”

“Ừm... Nếu được, anh muốn nghe câu chuyện của em.”

“Nếu thế, chẳng có vấn đề gì ở đây hết. Tại em cũng muốn anh nghe. Được chứ ạ?” Em tìm kiếm sự chấp thuận của cha mình.

Nakanishi ngoảnh mặt về một bên, ngẫm ý phó mặc theo quyết định của Akiha.

Akiha nhìn xuống chiếc bàn đá hoa cương đặt ở giữa phòng, tay ấn lên ngực như thể cố kìm nén điều gì đó đang trào dâng.

“Dì Myoko vừa đi mua đồ về thì cô Honjo Reiko đã nằm chết ở đây. Ngực cô ấy bị dao đâm. Dì kinh hãi chạy lên tầng hai. Để xem tình hình con ra sao.”

“Tầng hai á?” Tôi hỏi lại. “Không phải em bị ngất xỉu bên cạnh thi thể...”

“Điều đó không đúng đâu. Em ở trong phòng trên tầng hai. Em uống một lượng lớn thuốc ngủ.”

“Thuốc ngủ.”

Đương nhiên, đây là lần đầu tiên tôi được nghe kể. Chuyện này không được báo chí đưa tin, cả Kugimiya Makiko lẫn cảnh sát hình sự Ashihara đều không nắm được.

“Dì Myoko đã gọi ngay cho bố. Cả bố vừa về tới nhà, cả dì Myoko đều có chung một kết luận. Cửa nhà thì khóa. Toàn bộ cửa sổ lại bị chốt trong. Như thế, kẻ đâm cô Honjo chỉ có thể là người ở trong nhà. Chưa kể, người đó lại còn có động cơ gây án. Đối với cô bé đó, cô Honjo chính là người tình của bố mình, là nguyên nhân gốc rễ dồn đẩy người mẹ kính yêu của cô bé vào bước đường tự tử. Bố với dì Myoko đã bàn bạc với nhau xem nên làm như thế nào. Theo lẽ thường, đáng ra hai người phải giữ nguyên hiện trường và thông báo cho cảnh sát. Thế nhưng hai người đã không làm như vậy mà lại lựa chọn sẽ khiến mọi người nghĩ rằng tội ác là do kẻ bên ngoài gây ra. Vậy nên mới có chuyện mở khóa cửa kính phòng khách, giấu giếm túi xách của cô Honjo, lau chùi dấu vân tay chỗ nọ chỗ kia trong phòng.”

“Con thôi đi. Giờ con nói những chuyện đó để làm gì?” Nakanishi đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn.

“Con chỉ nói sự thật thôi. Nếu bố bảo không phải thì bố giải thích rõ xem chỗ nào sai đi.”

Trước những lời phản biện của Akiha, Nakanishi đánh mặt lại, không chút cảm xúc, đầu hơi cúi xuống. Tuy nhiên, mặt mũi tôi dường như còn cứng đờ hơn cả ông.

“Akiha, em định thú nhận tội lỗi của mình đấy à?” Giọng của tôi như lọt thỏm giữa hư không.

Em hướng về phía tôi, mỉm cười dịu dàng.

“Em đang nói sự thật thôi. Có thể anh sẽ thấy cay đắng nhưng anh gắng chịu đựng thêm chút xíu nhé.”

“Chuyện đó không thành vấn đề!” Tôi lẩm bẩm. Em lại hướng gương mặt với biểu cảm hung dữ về phía bố và dì.

“Khi con tỉnh lại, hai người đã mớm thông tin cho con. Rằng con đã nhìn thấy xác chết và ngắt xủ tại chỗ, sau đó hai người trở về và dìu con về phòng. Thế nên con không biết gì về những chuyện đã xảy ra. Con còn được dặn rằng nếu bị cảnh sát hỏi gì thì cứ trả lời như vậy. Nực cười thay, hai người chưa bao giờ thêm hỏi có phải con đã giết cô Honjo hay không. Thế nên lòng con đã quyết. Hai người không hỏi thì con cũng không trả lời. Kể cả hai người có hiểu lầm rằng con đã giết cô ấy cũng không sao hết.”

Giọng nói có phần trầm so với tông giọng nữ của Akiha vang động căn phòng khách vốn im ắng, cô liêu. Sau khi âm thanh tắt hoàn toàn, tôi ngồi thẳng lưng. Tôi nhìn chăm chăm một bên mặt em, mắt chớp chớp.

“Hà?” Tôi thốt lên. Cũng gần như cùng lúc đó, Nakanishi vốn đang ủ rũ bỗng ngẩng mặt lên. Mắt ông vẫn tia máu.

“Con bảo sao?” Ông nói mà như thể vừa rên lên. “Con nói thế là ý gì?”

Akiha đưa hai tay lên che miệng, người lùi lại phía sau. Đến khi lưng chạm tường, em nhìn soi xét Nakanishi và Quý bà Sắc sở rồi cất giọng cười. Tất nhiên tôi không nghĩ đó là một nụ cười tự nhiên.

“Ta hỏi con nói thế là có ý gì?” Nakanishi đứng dậy.

Akiha buông tay khỏi miệng. Gương mặt em nghiêm túc trở lại.

“Bố không hiểu tiếng Nhật à? Là nghĩa như thế đó. Tại bố với dì không hỏi nên con cũng không trả lời thôi. Kể cả với cảnh sát, con cũng đã khai đúng như bố bảo. Con làm gì có cơ hội để nói ra sự thật. Mười lăm năm trời, con không có lấy một cơ hội nào cả.”

“Gượng đã, Akiha.” Tôi xen vào. “Em... không giết người phải không?”

Akiha nhìn sang tôi, lắc đầu vẻ như có lỗi.

“Em xin lỗi anh. Anh có hỏi em cũng không trả lời đâu. Cũng giống như em đã không trả lời cho dù bị cảnh sát hay cô Kugimiya Makiko tra hỏi. Em sẽ chỉ trả lời khi người này hỏi em thôi.” Em nói và chỉ vào cha mình. “Mười lăm năm trước em đã hẹn với lòng mình như vậy.”

Nakanishi đứng dậy, bước một bước lại gần em. Gương mặt ông trắng bệch.

“Không phải con đã giết cô ấy sao?”

Khoảnh khắc nghe thấy câu hỏi này, vành mắt Akiha đột nhiên đỏ ngầu. Giống như có thứ gì đó đang trương phồng lên và sắp sửa thoát ra từ trong người em vậy. Đôi môi đỏ của em mấp máy.

“Bố nhầm rồi. Con không giết người.”

Tôi nghe thấy tiếng hít thở rõ to. Người phát ra tiếng động đó chính là Quý bà Sắc sỡ. Dì ấy áp tay lên miệng, mắt mở trừng trừng. Tôi biết, dì ấy còn hơi run rẩy nữa.

“Lẽ nào chứ. Chuyện đó...” Nakanishi nói mà như rên lên. “Thế thì, ai...”

“Lúc đó, đáng lẽ bố hỏi con thì có phải xong rồi không. Bố phải hỏi con: Đã có chuyện gì xảy ra? Chỉ thế thôi thì cơ sự đã không thành ra như thế này. Con sẽ không cần phải khổ sở trong suốt mười lăm năm.”

“Đã có chuyện gì chứ?” Nakanishi hỏi.

“Hôm đó, con đang thổi kèn Clarinet trên tầng hai. Con không biết chuyện gì xảy ra ở dưới hết nên vẫn hồn nhiên thổi kèn. Con khát nước nên định bụng xuống dưới nhà kiếm gì đó uống thì phát hiện ra cô Honjo đã chết.”

“Gì cơ?” Tôi thốt lên. Cả Nakanishi lẫn Quý bà Sắc sỡ đều câm lặng. Có điều có phải họ không thể thốt lên lời không thì tôi không chắc, nếu chỉ nhìn qua vẻ mặt.

“Cô Honjo, cô ấy đã tự sát. Cô ấy tự đâm vào ngực mình.”

“Có lẽ nào...” Nakanishi thốt lên yếu ớt.

“Bố không thể tin được đúng không, nhưng đó lại là sự thật. Bởi vì, cô ấy còn để lại di thư.”

“Di thư? Có ai thấy thứ đó đâu?”

“Đương nhiên là không thấy rồi. Bởi con đã giấu nó đi. Tại con nghĩ, không thể để cảnh sát đọc được nó.”

“Rốt cuộc, trên đó viết những gì?”

Akiha hướng sang tôi, đôi mắt nâu nề.

“Hai người này là những kẻ tồi tệ nhất trên đời. Họ không đáng được sống. Để che giấu mối quan hệ bất chính của mình, họ đã khiến một người phụ nữ khác phải hy sinh.”

“Hai người này?” Tôi hết nhìn Nakanishi rồi lại nhìn Quý bà Sắc sỡ. Sự im lặng của họ đã tố cáo những lời Akiha vừa nói là sự thật. “Lẽ nào...,” tôi lẩm bẩm. “Chẳng phải, em từng bảo, người tình của bố em là cô Honjo...”

“Cô ấy cũng yêu bố. Tình yêu chân thành từ sâu nơi trái tim. Oái ảm thay, người bố em yêu thực sự lại là dì Myoko. Từ khi bố còn chung sống với mẹ thì hai người đã có quan hệ với nhau rồi. Nguyên nhân của vụ ly hôn không phải do ngoại tình ư, đó chỉ là lời nói dối trắng trợn. Đó chính xác là nguyên nhân dẫn tới việc bố và mẹ ly hôn. Có điều, mẹ vẫn không biết *kẻ thứ ba* đó là ai. Bởi bố chưa bao giờ hé miệng. Làm sao mà nói được chứ. Khi kẻ đó lại là em gái của mẹ.”

“Thế tức là, bố em với cô Honjo...”

“Trước đây, có lần em từng bảo họ chính thức qua lại với nhau sau khi bố mẹ em ly thân đúng không. Điều đó là sự thật.”

“Nghĩa là bố em cũng qua lại với cả cô Honjo hả?”

“Cô ấy bị lợi dụng để ngụy trang.”

“Em nói gì cơ?”

“Mẹ đã ra yêu cầu với bố để ký tên vào đơn ly hôn là bố phải cho mẹ biết về kẻ thứ ba kia. Nhưng bố không thể nói ra sự thật. Nếu bố dám, mẹ sẽ không đời nào chấp thuận ly hôn. Cho nên bố đã lợi

dụng cô Honjo để che mắt mẹ. Bố đã thú nhận với mẹ là có quan hệ với người phụ nữ khác, và người đó chính là cô Honjo. Họ mãi mới chính thức ly hôn là vì bố còn mất thời gian khiến mẹ tin đó là sự thật. Bố cần dựng chuyện cô Honjo chính là người tình thực sự của mình.”

“Chuyện đó mà cũng...”

“Anh nghĩ lẽ nào lại có chuyện như thế đúng không? Trớ trêu thay, đó lại là sự thật. Cả em cũng bị qua mặt. Em cũng lầm tưởng cô ấy chính là người đã cướp bố khỏi mẹ em. Em hiểu lầm và đã căm hận cô ấy khi mẹ mất. Chính bản thân cô Honjo cũng đã tin tưởng rằng cô ấy là người tình duy nhất của bố.” Akiha lườm bố bằng ánh mắt đỏ hoe vì nước mắt. “Cô ấy đã yêu bố. Lúc đọc di thư rồi em mới biết, tình yêu đó sâu đậm đến nhường nào. Ấy thế mà, hai con người này lại đang tâm làm một việc tàn ác đối với người phụ nữ như cô ấy. Vì đã lừa được mẹ mà bố vẫn có thể tiếp tục gặp gỡ người tình thật sự của mình. Thế nào? Những điều con vừa nói có gì sai không ạ?”

Lồng ngực Nakanishi phập phồng, ông chậm rãi mở miệng.

“Bố cũng yêu cô Honjo. Tuyệt đối không có chuyện chỉ đơn thuần lợi dụng cô ấy.”

“Bố đừng lừa người dối mình nữa!” Akiha phản bác. “Bố còn dám nói như thế hả? Nếu không phải là lợi dụng thì nghĩa là bố bắt cá hai tay với cả dì Myoko hay sao? Thế tại sao dì Myoko lại không phản đối? Tại sao dì ấy lại không yêu cầu bố đừng ngủ với người phụ nữ khác? Chỉ có thể là dì ấy bất đắc dĩ phải chấp nhận nhằm duy trì mối quan hệ của hai người mà thôi. Hay bố lại bảo không phải đi?”

Quý bà Sặc sỡ ngồi bệt tại chỗ như thể bị suy sụp. Còn Nakanishi cúi gằm khuôn mặt nhăn nhúm vẻ đau đớn. Bàn tay ông áp lên ngực. Tôi trông còn tưởng chỗ đó vừa bị dao đâm.

“Cô Honjo biết được tình yêu của bố chỉ là dối gian nên đã tự sát vì quá sốc. Cô ấy tuyệt vọng đến mức tự đâm dao vào ngực mình.”

Tôi nhớ lại chuyện Akiha từng nói về sự khó khăn khi đâm dao vào ngực, lúc nào nhỉ? Rằng để đâm trúng được như vậy vào đối

phương đang chống cự là ngón nghề cực khó. Nói thế nghĩa là đâm vào người không chống cự, đâm vào bản thân mình sẽ dễ dàng hơn ư? Nhưng kể cả có như vậy thì đó cũng là một cách tự sát vô cùng dã man. Phải chọn đến cách thức này đủ khiến người ta cảm nhận được nỗi tuyệt vọng vô bờ của Honjo Reiko.

“Di thư của cô ấy đã viết lại toàn bộ sự thật. Bố có biết tâm trạng con khi đọc nó như thế nào không? Con không còn có thể tin tưởng được bất cứ điều gì trên đời nữa, trước mắt con là màn đêm đen như mực. Và thấy tức giận với chính bản thân mình vì trước đó đã căm hận cô Honjo. Sau cùng, con cũng thấy không muốn sống nữa. Thế nên con về phòng và uống một lượng lớn thuốc ngủ. Đó là thuốc ngủ mẹ cho con. Trớ trêu thay, hành động đó không làm con chết được. Bởi vì con lập tức thấy trong người khó chịu và bị nôn ra gần như toàn bộ thuốc. Lúc dì Myoko về đến nơi thì ý thức của con vẫn còn mơ hồ nhưng con không hề ngủ. Chỉ là con không có sức để ngồi dậy nổi thôi. Hơn nữa là con không muốn thấy mặt hai người. Thế nên con mới giả vờ là đang ngủ.”

Akiha dựa lưng vào tường rồi cứ thế chầm chậm tụt lưng xuống. Chẳng mấy chốc, em quỳ trên sàn.

“Con đã không biết bố với dì Myoko định làm gì. Con nghĩ nếu cảnh sát tới, con sẽ phải khai toàn bộ sự việc và như vậy thì nhất định sẽ hủy hoại cuộc đời của cả hai người. Con từng nghĩ như thế có khi lại hay. Nhưng cái kết luận hai người đưa ra mới thật nực cười làm sao. Hai người cùng hiểu lầm rằng con đã sát hại cô Honjo. Chưa kể, còn cất công ngụy tạo cho thiên hạ thấy đây là một vụ án giết người cướp của nữa chứ.”

Chẳng biết tự lúc nào, Nakanishi đã ngồi ngay ngắn trở lại, đầu buông thõng.

“Lời Akiha nói là sự thật à?” Tôi hỏi ông.

Cổ Nakanishi nhúc nhích.

“Tôi lầm tưởng rằng con bé Akiha đã giết người. Tôi có năm mơ cũng không bao giờ ngờ là cô ấy tự sát...”

“Trong khi nói những lời dối trá như được bố dặn, lòng con đã quyết sẽ giữ im lặng về sự thật cho đến ngày án hết thời hiệu truy cứu. Chỉ cần con giữ im lặng thì với bố và dì Myoko, con chính là kẻ sát nhân. Hai người sẽ phải bảo vệ con. Phải gánh trên mình tội lỗi che giấu một tội ác không hề tồn tại. Đó là hình phạt dành cho hai người. Và cũng là sự chuộc tội của hai người với cô Honjo.”

Quý bà Sắc sở Hamasaki Myoko phủ phục trên sàn và bắt đầu gào khóc. Tiếng khóc như bị ai xé hòng. Nước mắt rơi lã chã trên thảm. Vết thảm trên thảm càng lúc càng loang rộng hơn.

Akiha chậm rãi đứng dậy. Em nhìn tôi rồi nắm lấy tay phải của tôi.

“Mình đi thôi anh. Ở đây không còn việc gì nữa rồi.”

“Như thế cũng được à?” Tôi nhìn dì Hamasaki Myoko đang gào khóc thảm thiết và ông Nakanishi đang bất động như một pho tượng đá.

“Được chứ. Những chuyện sau này để hai người họ tự suy ngẫm.”

“Nào, đi thôi anh!” Em kéo tay tôi.

Tôi bắt đầu cất bước. Tiếng khóc của dì Hamasaki Myoko từ sau lưng vọng lại hòa lẫn với âm thanh như thể tiếng còi thổi hoét... hoét...

Rời khỏi căn nhà, tôi bất giác co rúm người lại vì hơi lạnh trong không khí. Tôi choàng vai Akiha và bước đi.

“Em định thế nào?” Tôi hỏi.

Bất đồ Akiha đứng khựng lại. Em cúi người xuống để thoát khỏi vòng tay của tôi.

“Em sẽ về nhà.” Em trả lời.

“Em vừa bảo em là ý gì...?”

“Anh cũng về nhà mình đi. Cũng còn chưa muộn lắm đâu. Anh cứ lấy cớ bảo lịch công tác thay đổi đột xuất chắc vợ anh cũng không nghi ngờ gì đâu.”

“Anh định ở bên em cả đêm nay mà.”

“Cám ơn anh. Có điều mình không thể bên nhau được nữa rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Akiha. Em cũng không nhìn đi hướng khác.

“Em đã lợi dụng anh. Việc ngoại tình với anh là để làm khổ hai con người đó thôi. Bởi hai người đó không thể trách cứ em dù em có làm một việc phi đạo đức đến mức nào.”

“Em nói dối!”

“Rất tiếc, em không hề nói dối. Anh còn nhớ lần gặp bố em ở trước nhà không? Khi bố em trông thấy anh và bày ra gương mặt khó chịu, em đã nghĩ ra cái kế hoạch hại não này. Em thấy có lỗi với anh, có điều ngoại tình là việc chẳng hay ho gì nên anh tự đâm đầu vào thì tự chịu thôi, đúng không? Còn nếu thêm một lý do nữa thì đó là em cũng muốn trải nghiệm xem quan hệ bất chính là như thế nào. Em muốn biết nó có cảm giác ra làm sao. Thế nên không phải anh thì cũng là người khác thôi.”

“Em nói dối!” Tôi lặp đi lặp lại trong lòng mình. Tôi không nói ra miệng bởi tôi hiểu có nói cũng không ích gì nữa rồi.

Akiha không phạm tội giết người. Điều đó khiến tôi thấy yên tâm nhưng lại không thể phủ nhận nỗi niềm băn khoăn của tôi về sự thật bị che giấu đó. Một người phụ nữ cần cù chịu đựng suốt mười lăm năm trời không hé nửa lời thanh minh mình không phải hung thủ sẽ không đời nào vụng trộm với tôi mà không có toan tính gì.

“Bản thân anh cũng thấy nhẹ cả người đúng không?”

Tôi không hiểu rõ ý nhưng vẫn đáp trả em.

“Em đã quyết định sẽ coi anh là của em... Lúc nghe em nói vậy chắc anh cũng chần chợn phải không? Anh chắc phải lo ngay ngáy bởi không biết có phải mình đang đánh cược cuộc đời với một người chưa biết chừng lại là hung thủ giết người hay không. Anh chẳng đã cố gắng cả lên vì em nói với mọi người trong công ty rằng em sắp kết hôn. Có điều, mọi việc đều đã được giải quyết. Anh không cần phải lo lắng gì nữa cả.”

Những lời em nói khiến tôi tỉnh hẳn ra. Hóa ra những ngôn từ rồi hành động tích cực một cách khó hiểu của em thời gian gần đây tất cả đều có chủ đích.

“Em sợ nhất là anh ly hôn sớm. Em không muốn phá hoại gia đình anh. Riêng điều đó là em muốn tránh nhất. Chỉ cần em tích cực lên trong mối quan hệ của chúng ta thì nhất định anh sẽ hiểu lầm. Quả nhiên không sai. Bởi em quá rõ con người anh mà.

“Lúc này em nói dối đấy.” Akiha mỉm cười. “Không có chuyện không phải anh thì cũng là người khác đâu. Mà thật may mắn vì là anh. Em đã vui sướng lắm, cả hồi hộp chờ mong nữa. Cảm ơn anh!”

Con người của em lóng lánh làn nước mắt. Ngay cả trong bóng tối nhập nhoạng tôi vẫn nhận ra. Em mang vẻ mặt vô ưu như thiếu nữ. Tôi trộm nghĩ cứ như em vừa trở lại thuở mười lăm năm trước vậy.

Tôi dẫn lên một bước, định trao em nụ hôn cuối cùng. Nhưng em lùi về phía sau như thể đón được ý định của tôi.

“Không thể được. Bởi trò chơi đã kết thúc.” Vừa nói dứt câu em giơ tay. Một chiếc taxi đỗ ngay bên cạnh chúng tôi.

“Anh đưa em về.”

Em lắc đầu trước lời đề nghị của tôi. Dù cho nước mắt làm ướt gò má nhưng em vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi và lặng lẽ ngồi vào xe. Tôi cố nhìn qua cửa xe nhưng em không thèm ngoảnh lại phía tôi.

Lúc tôi về tới nhà là gần hai giờ sáng. Tôi đã cẩn thận để tránh gây ra tiếng động và đi vào phòng khách. Tôi bật đèn và uống một cốc nước ở bếp.

Tất cả giống như một cơn mơ. Câu chuyện của Akiha còn vượt xa tưởng tượng của tôi, việc chia tay em cũng là chuyện tôi chưa hề nghĩ tới vào sáng nay khi rời khỏi nhà. Thời điểm đó, trong đầu tôi chỉ có suy nghĩ làm thế nào để mở lời chia tay với Yumiko.

Lúc rời khỏi bếp và đi ra chỗ sofa, tôi chợt nhận thấy trên bàn ăn có cái gì đó kỳ lạ. Tôi bảo kỳ lạ là bởi nó không phù hợp xét về mặt thời gian. Đó là một ông già Noel làm từ vỏ trứng.

Tôi cầm nó trên tay và ngắm nhìn thì nghe thấy tiếng bước chân từ dọc hành lang, rồi cánh cửa bị mở ra. Yumiko trong bộ đồ ngủ nhìn tôi, chớp chớp mắt.

“Không phải bố đi công tác à?”

“Đổi thành công tác trong ngày nên bố về luôn rồi.”

“Thế à! Bố có đói không?”

“Bố không.” Tôi hoàn toàn không có cảm giác muốn ăn. “Cơ mà đây là cái gì thế?”

“Ông già Noel.”

“Bố biết. Nhưng sao nó lại ở đây vào lúc này?”

Yumiko nhìn vào tay tôi rồi khẽ nghiêng đầu. “Chẳng hiểu sao tự nhiên mẹ muốn ngắm nó. Bởi ngắm nó xong mẹ thấy được xoa dịu.”

“Hửm...”

“Mẹ về phòng ngủ đây nhé?”

“Ừ. Bố cũng ngủ luôn giờ đây.”

“Bố ngủ ngon nha!” Nói rồi cô ấy đi về phía cửa. Song được nửa đường bỗng cô ấy ngoảnh lại.

“Phiền bố để ông già Noel về chỗ cũ cho mẹ nhé. Cái thùng đựng đồ trang trí dịp Giáng sinh vẫn đặt ở chỗ cũ đấy.”

“Ừ, bố biết rồi. Mẹ cứ ngủ đi.”

“Chúc bố ngủ ngon!” Yumiko nói lại một lần nữa và ra khỏi phòng khách.

Chiếc hộp carton đựng đồ trang trí dịp Giáng sinh nằm trong tủ đồ của phòng này. Tôi mở cửa tủ, lấy hộp carton đó ra. Trong đó có nào là cây thông Noel nhỏ xinh, nào là nến v.v...

Tôi vừa suy nghĩ xem nên cất ông già Noel vỏ trứng như thế nào vừa xem xét bên trong hộp thì thấy có chiếc túi của siêu thị. Qua lớp túi trong suốt, tôi thấy có thứ gì màu đỏ.

Tôi thầm nghĩ không biết cái gì đây và nhìn vào bên trong thì kinh ngạc.

Bao nhiêu là vỏ trứng. Cái nào cũng được dính miếng vải đỏ. Là ông già Noel vỏ trứng. Chính là những ông già Noel bằng vỏ trứng mà Yumiko bảo sẽ tặng cho các mẹ ở trường mầm non.

Thế thì tại sao chúng lại ở đây? Chưa kể...

Tất cả các ông già Noel đều bị vỡ. Cảm giác như không phải vô tình bị vỡ một vài quả. Mà là cố tình làm hỏng thì đúng hơn. Nhờ được dán vải bao bên ngoài nên mới tránh bị vỡ toác ra nhưng ông nào cũng bẹp gí.

Trong khi còn đang suy ngẫm tại sao thì một tưởng tượng lóe lên trong đầu tôi.

Vào buổi sáng hôm Giáng sinh, mấy ông già Noel này hoàn toàn không có gì bất thường. Sau đó thì mới thành ra thảm thương như thế này.

Trong khi tôi đang gặp gỡ Akiha, mà không, chưa biết chừng là trong khi tôi *bày binh bố trận* để gặp em thì có lẽ Yumiko đã đập vỡ mấy ông già Noel vỏ trứng này.

Trong tâm trí tôi hiện lên hình ảnh Yumiko đành lòng đập vỡ từng quả trứng ông già Noel mà cô ấy đã dồn bao tâm trí làm thành. Cô ấy là người vợ mặc dù biết chồng mình đi gặp nhân tình nhưng vẫn giả vờ như chưa nhận ra điều gì và thầm nguyện tới ngày mọi việc lại trở về đúng quỹ đạo vốn có. Cô ấy không trách móc chồng là bởi cô ấy cho rằng điều đó sẽ châm ngòi cho sự hủy hoại. Hành vi đập vỡ quả trứng ông già Noel phải chăng chính là phương thức trấn áp cơn thịnh nộ dữ dội trong cô ấy.

Tôi đặt lại chiếc túi của siêu thị về vị trí cũ, để những ông già Noel vỏ trứng lên trên cùng và đóng hộp carton lại.

Tôi tắt đèn và đi ra phòng khách. Tôi bước tới hành lang, đi về phía phòng ngủ nơi vợ tôi đang chờ.

ngoại truyện
CÂU CHUYỆN CỦA SHITANI

Tôi bị Watanabe hỏi han ý kiến về chuyện *ăn no rừng mỡ* của cậu ta. Cái tên gốc nghếch. Đêm Noel lại đòi đi gặp nhân tình, thật đại dốt hết mức. Chưa kể, cậu chàng còn có vẻ khá thật lòng thật dạ. Không khéo, có khi đã tính cả chuyện bỏ vợ bỏ con rồi cũng nên.

Tôi đã giáo huấn cậu ta *chu đáo* rằng việc cậu ta định làm quá sức phi lý. Tôi còn giải thích để cậu ta hiểu rằng chỉ cần cậu ta may mắn nghĩ tới việc muốn đường đường chính chính nên duyên với *người thứ ba* thì mọi chuyện sẽ hồng bát.

Ngặt nỗi, lời khuyên của tôi với cậu ta cứ như nước đổ lá khoai. Nên rốt cuộc, cậu ta vẫn không đành từ bỏ giấc mộng hèn hò với nhân tình vào đêm Noel. Nhờ ơn cậu ta, tôi rơi vào tình cảnh phải vắt não để tìm ra *phương án tác chiến* hòng giúp cậu ta hiện thực hóa ước mơ. May mắn thay, kế hoạch thành công mỹ mãn nhưng tôi cũng xin kiểu, không bao giờ có lần thứ hai.

Nhất là tôi lại là người hiểu rõ đến đau lòng tâm tư của Watanabe. Cái thứ tình vụng trộm mang hương vị mật ngọt. Chỉ cần được nếm một lần thôi, thì sẽ khó mà buông bỏ được.

Tuy nhiên, để giữ được hương vị của mật cần phải tuân thủ điều kiện. Nếu phớt lờ những điều kiện này hoặc thêm khát thứ mật ngọt ngào hơn nữa thì ngay lập tức sự việc sẽ trở nên không thể cứu vãn. Đó chính là việc tôi muốn *thông náo* cho Watanabe.

Khoảnh khắc đó, biểu cảm trên gương mặt Hanae như đóng băng. Đôi mắt mở to nhìn tôi, mà không, đúng hơn là nhìn thấu bên trong con người tôi.

“Mình nói cái gì thế...?” Cô ấy hỏi tôi bằng gương mặt xanh xao. “Tại sao mình lại nói chuyện đó chứ?”

“Anh có lỗi với em!” Tôi cúi đầu. “Anh là thằng đàn ông ích kỷ. Thế nên, anh sẽ bù đắp cho em hết khả năng có thể.”

“Cái gì cơ... Đột nhiên mình nói chuyện đó với em, mình bảo em phải làm sao cho phải đây?”

Tôi câm nín, chỉ biết nhìn chăm chăm vào cốc trà nóng đang đặt trên bàn ăn. Tôi vừa bảo có chuyện cần nói thì Hanae đã pha trà cho tôi. Cô ấy mang gương mặt có chút căng thẳng nhưng chắc không thể nào ngờ được tôi lại nói ra chuyện này.

“Phụ nữ phải không?” Hanae hỏi tôi.

Tôi đang phân vân chưa biết nên trả lời ra sao thì cô ấy đã lại tiếp tục.

“Em đoán đúng rồi nhỉ?”

“Ờ! Phải.” Tôi đáp. Tôi thầm nghĩ thà cứ nói thẳng nói thật cho nhanh chuyện, hơn nữa, cũng chẳng có *giấy nào bọc được lửa* nữa rồi.

“Cô ta là ai?”

Tôi ngạc nhiên trước giọng điệu của Hanae. Giọng vợ lúc nói tới chữ *cô ta* nghe mới đáng sợ, lạnh lùng làm sao.

“Em không biết đâu.”

“Thế nên tôi mới đang hỏi anh cô ta là ai. Anh nói đi chứ!”

“Anh cần gì phải nói chuyện đó với em. Em biết thì cũng giải quyết được gì nào?”

“Tôi sẽ đi nói chuyện với cô ta. Tôi sẽ bảo cô ta chia tay với anh!”

“Em khoan đã! Anh vừa mới nói là muốn chia tay với em cơ mà.”

“Chuyện đó...” Hanae nhắm mắt, ủ rũ thất vọng. Hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, bàn tay ôm lấy đầu. Toàn thân cô ấy bất động.

“Như anh vừa nói với em, anh sẽ làm mọi việc trong khả năng có thể. Anh sẽ cố gắng để em không gặp khó khăn gì về cuộc sống sau này.”

Hanae nói gì đó. Giọng cô ấy như nghẹt lại nơi cổ họng, không thoát ra được khiến tôi nghe không ra.

“Em bảo sao cơ?” Tôi thử hỏi.

“Tôi không chấp nhận!” Cô ấy vẫn ôm đầu và nói. “Tôi không chấp nhận chuyện đó.”

“Anh hiểu chứ. Nhưng anh cũng hết cách rồi.”

“Cái gì mà hết cách chứ.” Đột nhiên, Hanae ngẩng mặt lên. Đôi mắt cô ấy đỏ ngầu, còn má thì lấm lem nước mắt. Tôi ngạc nhiên bởi trông cô ấy đâu có vẻ khóc nhiều đến mức đó.

“Anh xin lỗi!” Tôi khẩn khoản.

“Anh tưởng xin lỗi là xong chuyện à?” Hanae ném những lời đó vào tôi bằng giọng như thét lên. “Anh tưởng anh làm như vậy là sẽ được tha thứ hả? Tôi căm ghét chuyện đó. Thật là nực cười. Quá sức nực cười luôn. Trước khi kết hôn anh đã nói gì với tôi hả? Anh bảo sẽ khiến tôi được hạnh phúc. Còn hứa sẽ không phản bội tôi. Thế lời hứa của anh đâu rồi? Anh còn thề bồi trước bao nhiêu người nữa cơ mà. Chuyện đó giờ thành gió bay à? Hay tất cả đều là dối trá? Chỉ cần anh thích một đứa con gái khác thì tất cả đều thành hão huyền hết phải không? Anh đùa với tôi đấy à? Không có chuyện đó đâu nhé. Anh coi tôi là gì? Định vắt chanh bỏ vỏ à? Có phải thế không? Đây không phải chuyện đùa. Và tôi càng không phải con ngốc nhé!”

Tôi đã lên dây cót tinh thần là sẽ bị rửa sả nhưng Hanae làm căng đến mức này thật ngoài dự liệu của tôi. Bởi cô ấy vốn là người có tính cách mạnh mẽ lắm.

“Thế trước kia ai bảo với anh rằng chỉ cần em phát hiện ra anh mèo mỡ bên ngoài thì nhất định sẽ chia tay luôn? Lại còn bảo sẽ

nhận phí bồi thường rồi dứt khoát cắt hết mọi duyên nợ cho rảnh thân."

"Tôi nói đấy, nhưng đấy là tại tôi thực sự tin tưởng anh sẽ không lén phéng gì. Tôi tin tưởng anh như thế nên giờ anh đáp lại lòng tin của tôi thế này đây hả?"

"Anh xin lỗi!" Tôi cúi đầu. Đêm nay, tôi đã xác định sẽ phải xin lỗi cô ấy, dù bao nhiêu lần cũng phải làm.

"Anh còn lâu mới nghĩ mình có lỗi. Anh chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng giải quyết chuyện ly hôn thôi. Tôi còn lâu mới cho anh được toại nguyện nhé. Chỉ một mình anh được hạnh phúc á? Tôi mà lại cho phép chuyện đó xảy ra à!"

Hanae nói vậy rồi đứng lên và đi ra khỏi phòng khách. Cô ấy vào phòng ngủ ở bên cạnh, đóng sầm cửa. Tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Tôi thở dài, lấy chai rượu whisky trên tủ tường mang cốc từ phòng bếp ra và cứ thế uống suông.

2

Gương mặt Eri vụt sáng rỡ khi tôi vừa kể đã nói chuyện ly hôn với vợ. Ấy thế nhưng nàng lại không bày ra vẻ mặt vui mừng mà trái lại còn ngược nhìn tôi đầy lo lắng.

"Thế... Thế rồi sao hả anh?"

"Ừ. Thì cũng có chút rắc rối." Tôi gãi một bên mũi.

Tôi đang ở căn hộ chung cư của Eri ở Edogawabashi. Đây là căn studio nhỏ. Trên chiếc bàn đặt cạnh giường là các món ăn do Eri nấu nướng. Nào là gà hầm bột chiên, thịt hầm khoai tây và hành tây, cải bó xôi luộc chấm xì dầu. Một màn trình diễn toàn các món tủ của nàng. Tôi vừa uống bia, thỉnh thoảng đưa đũa gắp thức ăn.

"Rắc rối là sao anh?"

"Cô ấy làm loạn lên. Cũng khó trách được."

"Thế à... Em xin lỗi nhé. Tất cả là tại em."

“Eri đâu cần xin lỗi. Đây là quyết định của anh mà, với lại anh vốn là người phải chịu trách nhiệm cho mọi chuyện.”

“Vợ anh liệu có đồng ý không?”

“Cô ấy mà không đồng ý thì cũng gay đấy. Có điều, bản thân cô ấy chắc cũng hiểu có dây dưa nhùng nhằng cũng chẳng để làm gì. Không sao đâu. Nhất định rồi đâu sẽ vào đấy thôi.”

Eri vòng tay qua cổ tôi. “Em vui lắm!” Nàng thì thầm bên tai tôi. Tôi ôm siết tấm thân mảnh mai của nàng.

“Mình chỉ cần thế này thôi!” Tôi tự nói cho chính mình nghe. Phía trước có lẽ còn nhiều khó khăn đón đợi nhưng chỉ cần có Eri ở bên, tôi sẽ chịu đựng được hết thảy, sẽ vượt qua được bất kể trở ngại nào.

Gần một năm về trước, Eri lúc đó đang làm việc ở hộp đêm tại Roppongi. Nàng đang là sinh viên đại học. Tôi trúng tiếng sét ái tình nên không tiếc *ném tiền qua cửa sổ* và cả thời gian để được gặp nàng. Chẳng bao lâu, tôi cũng hẹn hò được nàng ở ngoài rồi phát triển mối quan hệ thành bạn tình như một lẽ đương nhiên. Thế rồi kể cả khi nàng tốt nghiệp đại học, nghỉ làm ở quán đó và bắt đầu sự nghiệp ở một văn phòng thiết kế thì mối quan hệ của chúng tôi vẫn chưa từng đứt đoạn.

Chúng tôi không chỉ có cùng gu âm nhạc và ẩm thực mà những điểm khiến chúng tôi rung động, thấy thú vị cũng na ná nhau. Cả giá trị quan như điều gì cần xem trọng, những chuyện thế nào thì có thể vứt bỏ chúng tôi cũng tương thông với nhau. Tôi cũng nhận ra chỉ cần ở bên nàng, tâm trạng tôi mới trở nên thư thái, dễ chịu.

Tôi vững tin khẳng định Eri mới đích thực là nửa kia hoàn hảo của mình. Tôi tự tin mình sẵn sàng làm bất kể điều gì vì nàng, cũng như chưa từng nghĩ tới sẽ để vuột mất nàng. Với tôi, Eri đích thị là một nửa được gắn kết bằng sợi chỉ đỏ trong các câu chuyện xa xưa truyền lại. Chỉ đáng tiếc, chúng tôi tìm thấy nhau lúc quá muộn màng. Tôi là kẻ đã có gia đình.

Hanae và tôi đi đến kết hôn sau bốn năm hẹn hò. Chúng tôi mới lấy nhau được hai năm. Tôi không đến mức phải kết hôn bằng mọi

giá nhưng đành chịu thua trước nguyện vọng của Hanae là muốn được về chung một nhà trước năm ba mươi tuổi. Với lại, tôi cũng có phần buông bỏ với suy nghĩ chắc tình yêu mới cùng *nửa kia* mới làm sao còn xuất hiện được nữa.

Kết hôn đã tước đi của tôi rất nhiều thứ. Nào là quyền được tự do tiêu xài tiền mình kiếm ra, thoải mái chơi qua đêm hay ngủ lang, và hơn cả là sự lãng mạn với những người phụ nữ khác. Đương nhiên, không phải là tôi không được hưởng gì từ hôn nhân. Tôi không cần phải phân tâm về chuyện cơm nước, nhà cửa. Điều này thực sự đỡ cho tôi nhiều lắm. Rồi còn đồ lót lúc nào cũng được giặt sạch sẽ sẵn sàng, hoàn toàn không còn cảnh tôi cuống cà kê lên vì không tìm ra một bên tất còn lại ngay trước thềm mỗi cuộc hẹn. Rồi thì không còn chuyện bụi giăng đầy góc nhà nữa. Trớ trêu thay, tôi ngày càng cảm thấy sự lớn lao của những điều tôi bị mất đi để đổi lấy một cuộc sống tiện nghi dễ chịu ấy. Trước khi kết hôn, tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình sẽ trở nên vô tâm với Hanae như vậy. Tôi thậm chí còn kinh ngạc nhận ra bản thân tôi đã cố gắng làm sao đó để tránh phải làm chuyện vợ chồng với cô ấy.

Đúng lúc đó thì tôi gặp được Eri. Tôi lại thêm một lần nữa khẳng định cuộc hôn nhân của mình là một thất bại. Giá như được gặp Eri sớm hơn, tôi sẽ không bao giờ vội cưới Hanae.

Tôi đã nói mình sẽ chia tay với vợ vào khoảng hai tuần trước. Điều bộ Eri lúc đó cho thấy nàng ngạc nhiên nhưng gương mặt lại đậm màu kỳ vọng và vui sướng.

“Em chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện đó,” nàng tâm sự. “Tại em thấy bảo chuyện ly hôn nhiều khô và vất vả lắm. Mà em lại không muốn Shun của em phải khổ sở.”

Chính điểm này ở Eri khiến tôi cảm động. Tôi muốn nàng được hạnh phúc dù phải làm gì chẳng nữa.

“Được rồi. Cái đó đã có anh lo.” Tôi mạnh mẽ khẳng định.

Đương nhiên, lời nói đó của tôi cũng hàm chứa vài phần tự tin là sự sẽ thành. Bởi vì trước đây Hanae từng nói thế này:

“Thỉnh thoảng em nghe mấy câu chuyện kiểu như có ông chồng mèo mỡ bên ngoài xong về nhà quỳ mọp gối xin lỗi vợ nên bắt buộc được vợ tha thứ cho mà em không tài nào nuốt trôi được. Sau ngần đấy chuyện làm sao mà còn sống với nhau như trước được chứ. Chi bằng cứ nhận khoản bồi thường rồi ly hôn cho nhanh còn kịp tìm một nửa mới của mình có phải hơn không. Cứ dùng dằng dằng đến khi có tuổi vào lại càng khó tìm người mới hơn.”

Hanae tuy là phụ nữ nhưng suy nghĩ lại vô cùng logic. Cô ấy còn là người tự trọng cao nữa. Thế nên tôi chưa bao giờ nghĩ cô ấy sẽ dùng dằng không muốn chia tay. Tôi chỉ ngay ngáy lo mỗi phần chi phí bồi thường. Về điểm này, tôi cũng xác định sẵn là phải chịu một khoản kha khá.

Ấy thế mà dự tính của tôi trật lất. Hanae kiên quyết không gật đầu chấp thuận ly hôn. Nói vậy thôi nhưng cô ấy cũng không còn làm loạn lên rồi khóc nức nở giống như buổi tối đầu tiên hôm tôi nói ra chuyện đó nữa. Đương nhiên, cô ấy vẫn chu toàn việc nhà hết như mọi khi, như thể chưa từng nghe gì về chuyện ly hôn cả. Tôi không hiểu cô ấy đang toan tính điều gì nên mới dò hỏi.

“Thế em định thế nào?”

Oái oăm thay, câu trả lời đa phần đều như nhau. Đó là: “Chưa biết được.”

“Nhưng anh không cách nào tiếp tục duy trì cuộc sống như thế này được nữa. Chúng ta sẽ chỉ thêm chán ghét nhau mà thôi.”

“Anh muốn ly hôn luôn đến vậy cơ à?”

“Anh nghĩ mọi chuyện sớm được thông suốt thì hơn nên mới nói vậy thôi.”

“Có mỗi anh là thông suốt đấy chứ.”

Bị cô ấy trả treo như vậy khiến tôi đột nhiên bí từ. Sau bao nhiêu lần trăn trở, tôi cũng định rời nhà để đến sống cùng Eri. Ngặt nỗi, cho dù tôi có làm như thế thì rõ ràng sẽ chỉ khiến chuyện ly hôn càng bị

kéo dài hơn. Căn hộ chung cư hiện nay tôi đang ở được mua ngay sau khi kết hôn nên nếu Hanae không rời đi thì tôi sẽ lâm vào cảnh ở không được bán không xong.

Trong khi chưa biết làm sao cho phải thì lịch sinh hoạt thường ngày của tôi trở thành gặp gỡ Eri, được nàng truyền sức sống rồi cứ khí thế đó trở về nhà và chống chịu không khí ngột ngạt giữa tôi và Hanae.

Thế rồi, có một đêm, tôi trở về nhà thì thấy Hanae bị ngã ngất ở hành lang. Tôi ngạc nhiên ôm cô ấy ngồi dậy. Hơi thở từ miệng cô ấy nồng mùi rượu.

“Em làm cái gì thế? Này, tỉnh lại đi chứ!”

Tôi lay gọi mãi mà cô ấy hoàn toàn chẳng có phản ứng gì. Tôi đành bế cô ấy lên và đưa vào phòng khách. Sau khi để cô ấy ngủ trên sofa, tôi mới nhìn lên bàn và kinh ngạc. Hai chai rượu vang được tặng và chai whisky đang uống dở đã chỉ còn vỏ không. Một người gần như không uống được tí rượu nào như Hanae mà lại uống tận ngần này thì bảo sao không còn biết trời trăng là gì nữa.

Tôi thử vào trong nhà vệ sinh xem. Biết ngay là các thứ cô ấy nôn ra vẫn nguyên trong bồn cầu. Lại còn văng tung tóe ra xung quanh nữa chứ. Cô ấy quên cả xả nước mà cứ thế ngủ quên ở hành lang.

Tôi trở lại phòng khách, kiểm tra xem Hanae có bị thương ở vùng đầu hay không rồi lấy chăn từ phòng ngủ ra để đắp cho cô ấy. Đến lúc đó tôi mới nhận ra, dưới mắt cô ấy vẫn còn vương lại vệt nước mắt. Khoảnh khắc nhìn thấy vậy, cơn chán ghét bản thân ập đến tận công như thể siết chặt lấy lồng ngực tôi.

Tôi lại một lần nữa thầm trách bản thân là một thằng đàn ông tồi tệ. Cuộc hôn nhân này có thể không phải đúng đắn nhưng đó không nên là kết luận do một phía tôi đưa ra. Tôi hối hận, đáng lẽ tôi nên dành nhiều thời gian hơn cho nó mới phải.

Ngặt nỗi, có lẽ đã muộn mất rồi. Tôi không thể nào quay trở lại được nữa. Tôi thầm nhủ sẽ ở bên Hanae ít nhất cho tới khi việc ly hôn êm xuôi để canh chừng không cho cô ấy làm những việc dại dột.

Sáng hôm sau tôi đi ra phòng khách thì thấy Hanae đã dậy rồi. Thật ngạc nhiên là cô ấy còn đang chuẩn bị bữa sáng. Gương mặt cô ấy xanh xao.

“Em ổn chứ?” Tôi mở lời trong khi cô ấy đang ở trong bếp.

“Ừ.” Cô ấy gật đầu. “Anh đảm bảo cho em đúng không? Cảm ơn anh.”

“Có gì đâu. Lần sau em đừng uống quá nhiều như thế nữa!”

Tức thì cô ấy ngừng đôi tay đang bận rộn nấu nướng và cứ cúi mặt thế đáp lời tôi.

“Thế anh mang thuốc ngủ về đây cho em.”

“Thuốc ngủ á?”

“Ừ. Em không ngủ được vì cay đắng. Vì không quên được những chuyện khó chịu.”

Tôi còn đang cầm nín thì cô ấy đã lại tiếp tục.

“Thuốc độc cũng được. Công ty anh chẳng có kali cyanide còn gì? Cứ yên tâm, em sẽ uống lúc anh không có nhà.”

Tôi hít vào rồi lại thở ra thật mạnh xong mới nói. “Em nói luyên thuyên cái gì đấy?”

Hanae hướng gương mặt không chút cảm xúc về phía tôi. “Em đang nghiêm túc đấy!”

4

Tôi nhấn chuông cửa thì có cảm giác như ai đó đang nhìn qua lỗ cửa, tiếp đến là tiếng lạch cạch mở khóa.

“Chào anh!” Eri mở cửa và mỉm cười. Gương mặt tươi cười rạng rỡ như trẻ con, khiến người ta không cảm nhận nổi đó là cảm xúc thật hay thứ cảm xúc nàng muốn cho người khác thấy.

“Ừ, em!” Tôi vừa nói vừa lướt nhanh vào phòng.

Tôi vừa ăn các món do Eri đích thân nấu nướng vừa uống bia như mọi khi. Góc phòng có quyển sách dạy nấu ăn. Chắc lúc này nàng

vừa xem vừa nấu cũng nên.

“Phải rồi. Hôm nay em mua được cái này hay lắm!” Eri lôi chiếc túi giấy lại gần và lấy từ trong đó bộ đồ ngủ màu xanh đậm. “Thế nào? Đồ đôi với em đấy.”

“Ồ...”

“Em còn thay cả ga trải giường mới nữa đấy. Mua cả gối nữa.”

“Sao đột nhiên em lại mua sắm những thứ đó?”

“Thì tại từ giờ anh sẽ ở đây mà, đúng không? Anh chẳng bảo đã nói hết với vợ rồi nên không cần giấu giếm nữa. Lần trước chính anh nói chứ ai.”

Tôi nhớ đúng là mình có nói những lời với ý như vậy. Bởi tôi vốn cho rằng nếu mình dám ngang nhiên qua đêm ở ngoài thì có lẽ Hanae sẽ thấy oán ghét tôi. Có điều tình hình giờ đây đã có chút thay đổi so với khi đó. “Chuyện đó... Anh đang tính, có khi anh vẫn phải về như mọi khi thôi.”

“Hả? Tại sao chứ?”

Chẳng hiểu có phải do ảo giác không mà tôi thấy mắt Eri quắc lên.

Tôi vừa gãi đầu vừa kể cho nàng nghe về chuyện Hanae trở thành ma men và có biểu hiện muốn tự tử.

Eri sau một hồi thần thờ nhìn vô định mới cất lời. “Nhưng mà, chuyện đó thì cũng đành chịu chứ biết sao.”

“Em bảo đành chịu là sao?”

“Thì anh cũng đã biết trước là sẽ làm tổn thương vợ mà. Hơn nữa, chính anh còn nói là chuyện ly hôn sẽ xong trong phút mắt.”

“Thì thế. Ai biết nó khó hơn anh tính thế này đâu.”

Eri không thềm đáp lời tôi nữa. Nàng lặng lẽ cất bộ đồ ngủ lại vào trong túi giấy.

Ăn tối xong thì chúng tôi bắt đầu làm tình giống như mọi khi. Bình thường, Eri sẽ mang bao cao su cho tôi. Ấy thế mà hôm nay nàng lại cứ thế mà ở trên người tôi khiến tôi vội vàng nhắc nhở.

“Kìa em! Giúp anh mang vào chứ.”

“Cần gì mang. Mình cứ thế này thì đã làm sao.” Eri nói nửa đùa nửa thật. Có điều, tôi nhận ra trong mắt nàng ngẫm chứa nét nghiêm túc nên hết hoảng.

“Giờ thì không được. Tóm lại đêm nay không được.”

“Hừm...” Nàng nói vậy rồi lấy bao cao su từ ngăn kéo ra.

Sau khi xong xuôi, tôi chuẩn bị ra về.

“Anh này!” Eri gọi tôi.

“Anh với vợ không làm đâu đúng không?”

“Làm gì?”

“Làm tình.”

“Cô nàng gốc ghêch của tôi!” Tôi cười. “Còn làm làm sao được nữa.”

“Thế còn được.” Eri cũng giãn khóe miệng. “Anh mà dám thì không xong với em đâu đấy.”

“Biết rồi!” Tôi đáp.

5

Cứ hai ngày tôi lại đến căn hộ của Eri một lần, còn không thì tôi sẽ cố gắng ở nhà. Cuộc sống cứ thế trôi đi. Chỉ cần không dả động gì tới chủ đề ly hôn thì cuộc sống của tôi với Hanae trở nên khá yên ả. Thỉnh thoảng khi xem chương trình hài giải trí trên TV, hai chúng tôi thậm chí còn cười với nhau nữa. Nói là vậy nhưng đương nhiên tôi không hề có cảm giác hân hoan với hai nhịp sinh hoạt. Trái lại, tôi có cảm giác như bị bịt mắt mà bước đi trên sợi dây đang bị kéo căng ra.

Tôi phải trưng dụng ghế sofa làm chỗ ngủ. Xét theo mọi ý nghĩa, tôi thấy việc ngủ chung giường với Hanae cứ sao sao ấy. Bỗng một đêm, tôi đang nằm trên ghế sofa thì Hanae bước đến bên cạnh và nhẹ nhàng bảo tôi thế này:

“Anh về giường mà ngủ. Để em ở đây cho.”

“Thôi, anh ở đây cũng được mà.”

“Em ở trong phòng ngủ nhưng cũng có ngủ được đâu. Anh cứ coi như em nhờ anh đổi cho em.”

Tôi nhồm dậy. “Em vẫn không ngủ được à?”

“Ừ. Không uống gì đó thì chịu chết.”

Tôi tự cắt nghĩa rằng cô ấy lại đang định uống rượu. “Không có cách nào khả dĩ hơn giúp em ngủ được à?”

Tôi vừa hỏi dứt lời thì Hanae nắm lấy đôi tay tôi. “Đơn giản lắm. Anh chỉ cần làm thế này là được.”

Cô ấy đặt tay tôi lên cổ mình và đáp. “Anh chỉ cần siết một tẹo là em thấy dễ chịu.”

“Em nói cái gì vậy?” Tôi thu cả hai tay lại. “Tại anh sợ em lại lên cơn rồi làm điều dại dột thì chết dở nên vẫn cứ phải về nhà đấy.”

“Thế nên em mới đang bảo chúng ta bỏ quách mấy chuyện phức tạp đó đi.”

“Em đã nghĩ được thế thì...”

“Anh muốn nói em hãy đồng thuận ly hôn đi chứ gì?” Hanae cười nhạt, nét mặt lạnh băng. “Đầu anh chỉ quần quanh mỗi chuyện đó thôi phải không?”

Đúng lúc đó thì điện thoại di động của tôi đổ chuông. Gọi vào giờ này thì không ai khác ngoài Eri.

“Anh cứ nghe đi. Em sẽ đi sang bên kia cho.” Hanae rời khỏi phòng khách.

Tôi cầm điện thoại di động trên tay. Biết ngay là Eri mà. “Có chuyện gì vậy em?” Tôi hỏi.

“Em thấy cô đơn!” Eri nói, giọng nghe yếu đuối. “Có một mình nên em thấy bất an không chịu được. Cứ nghĩ Shun sẽ không trở lại là em lại thấy sợ.”

“Làm gì có chuyện đó đâu.”

“Thế thì tại sao anh lại không ở bên cạnh em? Sao anh cứ bắt em vò vố một mình?”

“Thì chuyện đó lần trước anh chẳng bảo em rồi còn gì.”

“Là vì anh lo cho vợ anh chứ gì? Anh không thêm lo lắng cho em đúng không? Vì anh cho rằng em sẽ không chết được đúng không? Anh cho rằng em không uống rượu rồi ngã ngất ra đấy được đúng không?”

“Không phải thế. Anh biết mình không phải với em chứ. Khổ nỗi...”

Tôi nghe thấy tiếng khóc thút thít từ đầu dây bên kia.

“Đủ rồi. Em không thể chịu thêm được nữa. Em chán lắm rồi!”
Nàng cúp máy.

Tôi vội vàng gọi lại luôn nhưng không được. Lòng tôi như lửa đốt.

Tôi gấp gáp thay đồ rồi đi ra hành lang thì đã thấy Hanae đứng ở đó. Trông cô ấy giống như một hồn ma vậy.

“Anh đến chỗ cô ta hả?”

“Tại anh thấy cô ấy kỳ lạ làm sao ấy.”

“Thế à!”

Hanae cụp mắt, mím chặt môi. Tôi trông nét mặt cô ấy như thể đã quyết định một điều gì đó. Nói đúng hơn tôi có dự cảm không lành. Dầu vậy, tôi vẫn phớt lờ giác quan của mình và xỏ giày. Tôi lấy chìa khóa xe ô tô.

Bỏ mặc Hanae đang đứng sững sờ, tôi rời khỏi nhà mình. Tôi đóng cửa rồi khóa lại.

Chính ngay sau lúc đó. Tôi nghe thấy một tiếng hét đinh tai nhức óc. Thật không thể tưởng tượng nổi hòng con người có thể phát ra được thứ âm thanh chói chúa đến như vậy. Có điều chắc chắn chủ nhân phát ra nó chính là Hanae. Tôi nhăn nhó mặt mũi, lắc đầu như thể cự tuyệt thứ âm thanh đó. Tôi chạy trên hành lang của chung cư rồi vào tới thang máy.

Khoảng ba mươi phút sau tôi đã có mặt ở nhà Eri. Nàng đang ở lan can và dọa sẽ nhảy xuống dưới ngay lập tức cũng như không

chịu nghe ai nói hết.

“Em đừng mấy trò ngu ngốc này lại đi!”

“Không. Em sẽ chết. Shun, anh coi em không ra gì nữa rồi đúng không?”

“Ai bảo thế?”

“Thế thì anh đừng về nhà nữa. Anh ở bên em mãi đi.”

“Em đừng vô lý như vậy được không? Anh đã thu xếp ổn thỏa việc ly hôn đâu.”

“Tại anh cứ về nhà nên mới thành ra thế. Lẽ ra, nếu anh không về thì vợ anh đã phải chấp nhận rồi.”

“Chuyện đơn giản như em nói thì đã không thành chuyện rồi!”

“Em hiểu rồi. Đã thế, em sẽ nhảy xuống. Anh chấp nhận thế đúng không?” Eri đưa tay lên thành lan can.

Tôi trộm nghĩ rõ là nàng đâu có ý định tự tử. Nếu thật sự có ý định như vậy thì nàng chẳng đã nhảy xuống từ trước khi tôi kịp tới rồi.

Trở trêu thay, tôi nào dám nói thẳng ra như vậy. Tôi mà nói thế sẽ khiến nàng bị chạm tự ái. Và rồi, để giữ sĩ diện, chưa biết chừng nàng sẽ kích động mà nhảy xuống thật cũng nên.

Tôi ra sức an ủi Eri một hai đôi sống đôi chết gần hai tiếng. Người mệt bã ra.

“Anh đi vệ sinh đã rồi lại quay lại nhé?”

“Anh bảo sao? Em sẽ nhảy xuống trong lúc anh rời đi đấy.”

“Em tha cho anh đi được không? Anh ra quần tới nơi rồi đây này.”

Tôi chạy bổ vào toa-lét để giải quyết nhu cầu thì điện thoại di động báo có tin nhắn. Là tin nhắn của Hanae. Tôi run rẩy mở ra xem.

“Em không sao. Tình hình cô ta thế nào rồi? Khi nào về anh nhớ lái xe cẩn thận đấy. Hoặc nếu anh thấy mệt quá thì cứ nghỉ bên đây đi rồi hãy về.”

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình tinh thể lỏng, lòng trào dâng cảm xúc dang dở khó diễn đạt thành lời. Tiếng hét lúc nãy của Hanae thể hiện cho quyết tâm chấp nhận buông bỏ tất cả của cô ấy. Hơn nữa, cô ấy còn lo lắng tôi sẽ bị mệt vì phải dỗ dành nhân tình, nhớ ra gây tai nạn trên đường về.

Tôi ra khỏi toa-lét, còn Eri đã lại bắt đầu réo gọi tôi.

6

Câu chuyện *mèo mỡ* của tôi đến đây là kết thúc. Sau đó... À, mà không có sau đó đâu. Mời quý vị cứ mặc sức tưởng tượng. Tôi chỉ hé lộ một sự thật là đến tận bây giờ, tôi vẫn đang sống cùng Hanae. Và tôi không còn gặp gỡ Eri nữa.

Cũng phải vài năm đã qua từ sau sự kiện đó. Tôi và Hanae chưa từng nói với nhau về nó lần nào nữa cả. Có điều, cũng có những ảnh hưởng vẫn còn theo tôi đến tận bây giờ.

Chẳng hạn như, tôi của hiện tại không còn dám lui tới mấy quán có các em tiếp viên trẻ trung nữa. Cũng có phần do tôi lo nếu chẳng may bị Hanae *tóm* được, nhưng hơn hết thảy là vì chính bản thân tôi.

Một khi đã kết hôn thì đừng có mộng *cơ nới*. Lỡ chẳng may bị quá đà thì sẽ chỉ khiến bản thân te tua mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng ngót nghét tứ tuần rồi. Bụng cũng phệ ra.

Trong mắt mọi người, bọn tôi đã là lớp cha chú rồi, chẳng phải đàn ông gì nữa. Tôi đã quyết định sẽ nghĩ như vậy.

Tôi cũng không còn xem phim truyền hình dài tập từ sau sự kiện đó. Cái gọi là phim truyền hình chúa hay đề cập tới vấn đề tình yêu tình báo một cách đột xuất. Lại còn rơi trúng vào phim về vấn nạn ngoại tình nữa thì phải nói là đời không còn gì có thể đen hơn. Tôi vội vã chuyển kênh thì cũng kỳ cục mà đứng dậy thì cũng khó thoát. Thế nên, tôi đã chọn phương án *kính nhi viễn chi* với phim truyền hình ngay từ đầu.

Tôi đã quên luôn Eri. Không có gì là không thể từ bỏ. Chính bởi chúng tôi đã ném vào mặt nhau những lời lẽ chẳng hay ho gì, thù ghét nhau rồi đi tới chia tay nên đời nào lại có chuyện không thể từ bỏ chứ.

Sợ chỉ đồ á? Nó làm gì có thật. Riêng điều này tôi có thể khẳng định.

Tôi cũng không rõ Watanabe với nhân tình của cậu ta rồi sẽ ra sao. Hình như cậu ta tin chắc người phụ nữ đó chính là một nửa định mệnh của mình. Có điều, tôi chính là người rõ nhất trực giác đó không đáng để tin tưởng.

Mặc dù vậy, cũng không thể nói rằng diễn biến và kết cục câu chuyện *mèo mỡ* của cậu ta nhất định sẽ thành ra giống với trường hợp nhà tôi.

Tôi không hiểu lắm về vợ của Watanabe. Cũng không rõ cô ấy có thể diễn lại những phân cảnh chân thật như Hanae hay không. Nếu bị làm như thế thì Watanabe cũng nguy to. Nhưng tôi đồ rằng cậu ấy sẽ không để đến mức như vậy đâu.

Nhưng, nói thế cũng không có nghĩa là sẽ hoàn toàn không có khả năng Watanabe quyết tâm, dứt khoát thú nhận toàn bộ sự thật với vợ, vợ cậu ta khi nghe xong sẽ nổi trận lôi đình nhưng vẫn chấp nhận ký đơn cho cậu ta.

Chuyện cậu ta mà thành ra thế thì tôi sẽ thế nào nhỉ.

Nói thẳng ra thì tôi cũng thấy cay cú đấy. Tôi không bao giờ chấp nhận là chỉ có mình cậu ta được xuôi chèo mát mái như thế được.

Bởi vì ngoại tình hầy nên và phải kết thúc vẫn là ngoại tình thôi.

Thế nên tới đây tôi sẽ tiếp tục khuyên nhủ cậu ta. Rằng chớ có đại hấp tấp vội vàng.

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>
<u>32</u>
<u>33</u>

Ngoại truyện Câu chuyện của Shitani

1
2
3
4
5
6